Ú J S Z Ö V E T S É G

A NÉGY EVANGÉLIUM

EVANGÉLIUM MÁTÉ SZERINT

ELŐTÖRTÉNET: 1,2-2,23

1 **Jézus családfája** 1 Jézus Krisztus nemzetségtáblája, aki Dávidnak, Ábrahám fiának a fia.

2 Ábrahám nemzette Izsákot; Izsák nemzette Jákobot; Jákob pedig nemzette Júdát és ennek testvéreit; 3 Júda nemzette Fáreszt és Zárát Támártól; Fáresz nemzette
Ezront; Ezron nemzette Arámot; 4 Arám nemzette Aminádábot; Aminádáb nemzette
Nahsont; Nahson nemzette Szálmont; 5 Szálmon nemzette Boózt Ráhábtól; Boóz
nemzette Obedet Rúttól; Obed nemzette Jesszét; Jessze pedig nemzette Dávid királyt.

6 Dávid nemzette Salamont Uriás feleségétől; 7 Salamon nemzette Roboámot;
Roboám nemzette Ábiát; Ábia nemzette Ászát. 8 Ásza nemzette Jozafátot; Jozafát
nemzette Jórámot; Jórám nemzette Oziját; 9 Ozija nemzette Jótámot; Jótám nemzette
Ácházt; Ácház nemzette Hiszkiját; 10 Hiszkija nemzette Manasszét; Manassze nemzette Ámont; Ámon nemzette Joziját; 11 Jozija pedig nemzette Joakint és ennek testvéreit
a Babilonba való áttelepítéskor.

12 A Babilonba való áttelepítés után Joakin nemzette Salátielt; Salátiel nemzette
Zerubbábelt; 13 Zerubbábel nemzette Ábiudot; Ábiud nemzette Eljakimot; Eljakim
nemzette Ázort; 14 Ázor nemzette Szádokot; Szádok nemzette Ákimot; Ákim nemzette
Eliúdot; 15 Eliúd nemzette Eleazárt; Eleazár nemzette Mattánt; Mattán nemzette Jákobot. 16 Jákob pedig nemzette Józsefet. Ő volt a férje Máriának, akitől született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.

17 Az összes nemzedék tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék; Dávidtól a
Babilonba való áttelepítésig tizennégy nemzedék; és a Babilonba való áttelepítéstől
Krisztusig tizennégy nemzedék.

Jézus születése 18 Jézus Krisztus születése pedig így történt:

Anyja, Mária el volt jegyezve Józseffel. Mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy
méhében fogant a Szentlélektől.

19 József pedig, a férje, igaz ember lévén, nem akarta őt hírbe hozni, ezért elhatá-
rozta, hogy titokban bocsátja el. 20 Amikor ezeket forgatta szívében, íme, az Úr angya-
la álmában megjelent neki és így szólt: »József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni fe-
leségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől van. 21 Fiút fog szülni,
és a Jézus nevet adod neki, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.«

22 Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta által
mondott: 23 *»Íme, a szűz méhében fogan és fiút szül, s a nevét Emmánuelnek fogják
hívni«* {Iz 7,14}. Ez azt jelenti: Velünk az Isten.

24 József pedig fölkelt álmából és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta
neki. Magához vette feleségét, 25 de nem ismerte meg őt, amíg az meg nem szülte a
fiút; és a Jézus nevet adta neki.

2 **A napkeleti bölcsek hódolata** 1 Amikor Heródes király napjaiban Jézus megszü-
letett a júdeai Betlehemben, íme, napkeletről bölcsek érkeztek Jeruzsálembe, 2 és
megkérdezték: »Hol van a zsidók most született királya? Mert láttuk csillagát felkelté-

ben, és eljöttünk, hogy hódoljunk neki.« 3 Amikor Heródes király meghallotta ezt,
nyugtalanság fogta el, és vele együtt egész Jeruzsálemet. 4 Azután összegyűjtötte a nép
minden főpapját és írástudóját, és tudakozódott tőlük, hogy hol kell megszületnie a
Krisztusnak. 5 Azok ezt felelték neki: »A júdeai Betlehemben, mert így van megírva a
próféta által:

6 `*És te Betlehem*, Júda földje,
semmiképp sem vagy *a legkisebb*
Júda fejedelmi városai között,
mert belőled támad majd a fejedelem,
aki pásztora lesz népemnek, Izraelnek'« **{Mik 5,1-3; 2 Sám 5,2}.**

7 Akkor Heródes titokban magához hívta a bölcseket, és pontosan megtudakolta
tőlük a csillag megjelenésének idejét. 8 Azután elküldte őket Betlehembe ezekkel a
szavakkal: »Menjetek, tudakozódjatok pontosan a gyermek felől, és amikor megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki.«

9 Azok pedig, miután meghallgatták a királyt, elmentek. És íme, a csillag, amelyet
felkeltében láttak, előttük haladt, majd mentében megállt fent, ahol a kisgyermek volt.
10 Mikor a csillagot meglátták, örvendeni kezdtek igen nagy örömmel. 11 Azután be-
mentek a házba. Meglátták a kisgyermeket anyjával, Máriával, és a földre borulva hódoltak neki. Majd felnyitották kincsesládáikat és adományokat ajánlottak föl neki,
aranyat, tömjént és mirhát. 12 Mivel álmukban intést kaptak, hogy ne menjenek vissza
Heródeshez, más úton tértek vissza országukba.

Menekülés Egyiptomba 13 Miután ők elvonultak, íme, az Úr angyala megjelent Jó-
zsefnek álmában és így szólt: »Kelj föl, vedd magad mellé a gyermeket és anyját, és
menekülj Egyiptomba! Maradj ott, amíg nem szólok neked! Heródes ugyanis keresni
fogja a kisgyermeket, hogy megölje őt.«

14 Erre ő fölkelt, éjjel maga mellé vette a gyermeket és anyját, és eltávozott Egyip-
tomba. 15 Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az Úr szava, amit a próféta ál-
tal mondott:

»Egyiptomból hívtam ki fiamat« **{Óz 11,1}.**

A betlehemi gyermekgyilkosság 16 Akkor Heródes, látva, hogy kijátszották a böl-
csek, nagy haragra lobbant, és embereit elküldve megölette az összes fiúgyermeket
Betlehemben és annak egész környékén kétévestől lefelé, annak az időnek megfelelő-
en, amelyet megtudakolt a bölcsektől. 17 Így beteljesedett az ige, amit Jeremiás próféta
mondott:

18 `*Hang hallatszik Rámában,*
nagy sírás és jajgatás:
Ráchel siratja fiait,
és nem akar vigasztalódni,
mert nincsenek többé' **{Jer 31,15}.**

Visszatérés Egyiptomból 19 Amikor Heródes bevégezte életét, íme, az Úr angyala
megjelent álmában Józsefnek Egyiptomban 20 és így szólt: »Kelj föl, vedd magad mel-
lé a kisgyermeket és anyját, és menj Izrael földjére. Meghaltak ugyanis, akik a gyer-
mek életére törtek.« 21 Ő fölkelt, maga mellé vette a kisgyermeket és annak anyját, és
bement Izrael földjére. 22 Mivel meghallotta, hogy Arkelausz uralkodik Júdeában ap-
ja, Heródes helyett, félt odamenni. Miután álmában intést kapott, eltávozott Galilea
vidékeire. 23 Odaérve egy Názáretnek nevezett városban telepedett le, hogy így betel-
jesedjék, amit a próféták mondtak: »Názáretinek fogják hívni.«

JÉZUS MŰKÖDÉSÉNEK ELŐZMÉNYEI: 3,1-4,11

3 **Keresztelő János** 1 Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és hirdette
Júdea pusztájában:
2 »Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa.«
3 Ő az, akiről Izajás próféta beszél:
»A pusztában kiáltónak szava:
`Készítsétek az Úr útját,
tegyétek egyenessé ösvényeit'« **{Iz 40,3}.**
4 Jánosnak teveszőrből volt az öltözete és bőröv a csípője körül, az étele pedig
sáska volt és vadméz. 5 Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, az egész Júdea és a Jordán
egész környéke. 6 Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, és megvallották bűneiket.
7 Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és a szaddúceusok közül sokan jönnek,
hogy felvegyék a keresztségét, ezt mondta nekik: »Viperák fajzata! Ki tanított titeket
menekülni a jövendő haragtól? 8 Teremjétek hát a megtérés méltó gyümölcsét. 9 És ne
gondoljátok, hogy azt mondhatjátok magatokban: `Ábrahám a mi atyánk'. Mert
mondom nektek, hogy ezekből a kövekből is képes az Isten gyermekeket támasztani
Ábrahámnak. 10 A fejsze már a fák gyökerén van. Minden fát ugyanis, amely nem te-
rem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek. 11 Én vízzel keresztellek titeket a megté-
résre, de aki utánam jön, erősebb nálam: a saruit sem vagyok méltó hordozni. Ő
Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket. 12 Szórólapátja a kezében van már,
és meg fogja tisztítani szérűjét: összegyűjti búzáját a magtárba, a pelyvát pedig olth-
atatlan tűzzel elégeti.«
Jézus megkeresztelkedése 13 Akkor Jézus eljött Galileából a Jordán mellé János-
hoz, hogy az megkeresztelje őt. 14 De János igyekezett visszatartani: »Nekem van
szükségem arra, hogy megkeresztelkedjem általad, és te jössz hozzám?« 15 Jézus
azonban ezt válaszolta neki: »Hagyd ezt most, mert így illik teljesítenünk minden
igazságosságot.« Akkor engedett neki. 16 Miután Jézus megkeresztelkedett, mindjárt
feljött a vízből, és íme, az ég megnyílt neki, és látta az Isten Lelkét, mint galambot le-
ereszkedni és rászállni. 17 És íme, egy hang hangzott az égből: »Ez az én szeretett fiam,
akiben kedvem telik« **{Iz 42,1}.**

4 **Jézus megkísértése** 1 Akkor a Lélek elvezette Jézust a pusztába, hogy megkí-
sértse az ördög. 2 Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.
3 Odajött hozzá a kísértő és ezt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a
kövek legyenek kenyérré.« 4 De ő ezt válaszolta: »Írva van:
`Nem csak kenyérrel él az ember,
hanem minden igével,
amely az Isten szájából származik'« **{MTörv 8,3}.**
5 Akkor magával vitte őt az ördög a szent városba, odaállította a templom ormára
6 és azt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat! Mert írva van:
`Angyalainak parancsolt felőled:
a kezükön hordoznak téged,
hogy kőbe ne üssed lábadat'« **{Zsolt 91,11-12}.**
7 Jézus ezt mondta neki: »Az is írva van: *`Ne kísértsd az Urat, Istenedet'«* **{MTörv
6,16}.**
8 Azután magával vitte őt az ördög egy igen magas hegyre. Megmutatta neki a vi-
lág összes országát és azok dicsőségét, 9 majd azt mondta neki: »Ezeket mind neked
adom, ha leborulva imádsz engem.« 10 Jézus azt felelte neki: »Távozz, Sátán! Mert
írva van:
`Uradat, Istenedet imádd,

és csak neki szolgálj'« {MTörv 5,9; 6,13}.
11 Akkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok jöttek hozzá és szolgáltak neki.

JÉZUS GALILEAI MŰKÖDÉSE: 4,12-18,35

Jézus tanítani kezd Galileában 12 Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost börtönbe vetették, visszavonult Galileába. 13 Elhagyta Názáretet, elment és letelepedett a tengermenti Kafarnaumban, Zebulon és Naftali határában, 14 hogy beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott:

15 *»Zebulon földje és Naftali földje,*
a tengeri út, a Jordánon túl,
a pogányok Galileája;
16 *a nép, amely sötétségben ült,*
nagy fényt látott,
s akik a halál országában és árnyékában ültek:
fény virradt rájuk« {Iz 8,23; 9,1}.

17 Ekkor kezdte Jézus hirdetni és mondani: »Térjetek meg, mert elközelgett a mennyek országa.«

Az első tanítványok meghívása 18 Amint elhaladt a Galileai tenger mellett, látott két testvért: Simont, akit Péternek hívtak, és Andrást, a testvérét, amint körhálót vetettek a tengerbe; halászok voltak ugyanis. 19 Azt mondta nekik: »Jöjjetek utánam, és én emberek halászává teszlek titeket!« 20 Azok pedig azonnal elhagyták hálóikat és követték őt.

21 Amikor onnan továbbment, látott másik két testvért: Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost a hajóban Zebedeussal, az apjukkal, amint javították hálóikat. És őket is hívta. 22 Azok pedig azonnal otthagyták a hajót és apjukat, és követték őt.

Az első fellépés hatása 23 Jézus ezután bejárta egész Galileát. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden bajt a nép között. 24 Elterjedt a híre egész Szíriában, és odavitték hozzá mindazokat, akik rosszul voltak, akiket különféle betegségek és kínok gyötörtek, az ördögtől megszállottakat, holdkórosokat és a bénákat, ő pedig meggyógyította őket. 25 Nagy tömeg követte őt Galileából és a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

5 **A Hegyi Beszéd: tanítás Isten Országáról** 1 A tömeget látva fölment a hegyre. Leült, a tanítványai odajöttek hozzá, 2 ő pedig szólásra nyitva ajkát így tanította őket:

A Nyolc Boldogság 3 »Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

4 Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.

5 Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

6 Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert ők kielégülést nyernek.

7 Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek.

8 Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent.

9 Boldogok a békeszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.

10 Boldogok, akiket az igazság miatt üldöznek, mert övék a mennyek országa.

11 Boldogok vagytok, amikor gyaláznak és üldöznek titeket, és hazudozva minden rosszat mondanak rátok miattam. 12 Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok nagy a mennyekben; így üldözték ugyanis a prófétákat is, akik előttetek voltak.

A föld sója, a világ világossága 13 Ti vagytok a föld sója. De ha a só ízetlenné válik,
mivel sózzák meg? Semmire sem jó többé, mint hogy kidobják, és eltapossák az em-
berek.

14 Ti vagytok a világ világossága. Nem lehet elrejteni a hegyre épült várost.
15 Lámpát sem azért gyújtanak, hogy aztán a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra,
hogy világítson mindenkinek, aki a házban van. 16 Úgy világítson a ti világosságotok
az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Atyátokat, aki a mennyekben
van.

A törvény és a próféták 17 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné
tegyem a törvényt vagy a prófétákat; nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem,
hanem hogy beteljesítsem. 18 Mert bizony, mondom nektek: amíg el nem múlik az ég
és a föld, egy i betű vagy egy vesszőcske sem marad el a törvényből, amíg minden be
nem teljesedik. 19 Aki tehát egyet is elhagy e legkisebb parancsok közül és úgy tanítja
az embereket, azt a legkisebbnek fogják hívni a mennyek országában; aki pedig meg-
teszi és tanítja, azt nagynak fogják hívni a mennyek országában.

20 Mert mondom nektek: ha a ti igazvoltotok nem múlja felül az írástudókét és fa-
rizeusokét, semmiképp sem mentek be a mennyek országába.

A harag és a megbékélés 21 Hallottátok, hogy ezt mondták a régieknek: *`Ne ölj;*
aki pedig öl, méltó az ítéletre' {Kiv 20,13}. 22 Én viszont azt mondom nektek, hogy min-
denki, aki haragszik testvérére, méltó az ítéletre. Ha valaki azt mondja a testvérének:
`Oktalan', méltó a főtanács ítéletére; aki pedig azt mondja: `Bolond', méltó a gyehen-
na tüzére. 23 Amikor tehát fölajánlod adományodat az oltáron, és ott eszedbe jut, hogy
testvérednek valami panasza van ellened: 24 hagyd ott az adományodat az oltár előtt,
és először menj, békülj ki testvéreddel, s csak akkor menj és ajánld föl adományodat.
25 Egyezz meg ellenfeleddel gyorsan, amíg vele vagy az úton; nehogy ellenfeled átad-
jon téged a bírónak, a bíró pedig a törvényszolgának, és börtönbe vessenek. 26 Bizony,
mondom neked, semmiképp sem jössz ki onnan, amíg meg nem fizeted az utolsó fil-
lért.

A házasságtörés 27 Hallottátok, hogy ezt mondták a régieknek: *`Ne törj házassá-
got!'* {Kiv 20,14} 28 Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki asszonyra néz
azért, hogy megkívánja őt, már házasságot tört vele a szívében. 29 Ha pedig a jobb
szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt és dobd el magadtól; mert jobb neked,
hogy elvesszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész testedet a gyehennára ves-
sék. 30 És ha a jobb kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt és dobd el magadtól;
mert jobb neked, hogy elvesszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész tested a
gyehennára jusson.

A válás 31 Azt is mondták: *`Aki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet'* {MTörv
24,1}. 32 Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki elbocsátja feleségét – kivéve
a paráznaság esetét –, házasságtörővé teszi, és aki elbocsátott nővel összeházasodik,
házasságot tör.

Az eskü 33 Szintén hallottátok, hogy azt mondták a régieknek: *`Ne esküdj hami-
san,* hanem *add meg az Úrnak, amit esküvel ígértél!'* {Lev 19,12} 34 Én viszont azt
mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjetek: se az égre, mert *az az Isten trónja,*
35 se *a földre*, mert *az az ő lábainak zsámolya* {Iz 66,1}, se Jeruzsálemre, mert az *a
nagy király városa* {Zsolt 48,3}. 36 A fejedre se esküdj, mert egyetlen hajszáladat sem
tudod fehérré vagy feketévé tenni. 37 Legyen a ti beszédetek: igen, igen, nem, nem;
ami ezeknél több, a gonosztól van.

A bosszú 38 Hallottátok, hogy azt mondták: *`Szemet szemért, és fogat fogért'* {Kiv
21,24}. 39 Én viszont azt mondom nektek: ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem aki

megüt téged a jobb arcodon, fordítsd oda neki a másikat is. 40 És aki el akarja perelni
tőled az ingedet, engedd át neki a köpenyedet is; 41 s ha valaki kényszerít téged egy
mérföldnyire, menj el vele kettőre. 42 Aki kér tőled, annak adj, és attól, aki kölcsön
akar kérni tőled, el ne fordulj.

Az ellenségszeretet 43 Hallottátok, hogy azt mondták: `*Szeresd felebarátodat* {Lev
19,18} és gyűlöld ellenségedet.' 44 Én viszont azt mondom nektek: Szeressétek ellensé-
geiteket, és imádkozzatok üldözőitekért, 45 hogy fiai legyetek mennyei Atyátoknak,
mert ő fölkelti napját a gonoszokra és a jókra, s esőt ad igazaknak és gonoszoknak.
46 Ha ugyanis csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok?
Nemde a vámosok is ugyanezt teszik? 47 És ha csak a testvéreiteket köszöntitek, mi
rendkívülit tesztek? Nemde a pogányok is ugyanezt teszik? 48 Ti tehát legyetek tökéle-
tesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6 **Az alamizsnálkodás** 1 Ügyeljetek, hogy igazvoltotokat ne az emberek előtt gya-
koroljátok, hogy csodáltassátok magatokat velük, mert így nem lesz jutalmatok Atyá-
toknál, aki a mennyben van. 2 Amikor tehát adakozol, ne kürtöltess magad előtt, aho-
gyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsőítsék őket az em-
berek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat.

3 Amikor te alamizsnát adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, 4 hogy adomá-
nyod rejtve maradjon; Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.

Az imádság: Miatyánk 5 Mikor pedig imádkoztok, ne tegyetek úgy, mint a képmu-
tatók, akik szeretnek a zsinagógákban és a terek sarkán állva imádkozni, hogy feltűn-
jenek az embereknek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat. 6 Te, amikor
imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtódat, és így imádkozz Atyádhoz, aki a
rejtekben van; akkor Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked. 7 Az imádságban
pedig ne fecsegjetek, mint a pogányok, akik úgy gondolják, hogy a bőbeszédűségükért
nyernek meghallgatást. 8 Ne hasonlítsatok tehát hozzájuk; mert tudja a ti Atyátok,
mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek őt.

9 Ezért ti így imádkozzatok:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a te neved;
10 jöjjön el a te országod;
legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.
11 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;
12 és bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
13 és ne vígy minket kísértésbe;
de szabadíts meg a Gonosztól.

14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek botlásaikat, nektek is megbocsát a ti
mennyei Atyátok. 15 De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem fogja
megbocsátani nektek a ti botlásaitokat.

A böjt 16 Amikor böjtöltök, ne legyetek bús képűek, mint a képmutatók. Ők
ugyanis elváltoztatják az arcukat, hogy böjtölésükkel feltűnjenek az emberek előtt.
Bizony, mondom nektek: ők megkapták már jutalmukat. 17 Te, amikor böjtölsz, kend
meg a fejedet, az arcodat pedig mosd meg. 18 Ne lássák az emberek, hogy böjtölsz,
csak Atyád, aki a rejtekben van; és Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.

A hamis és igaz kincsek 19 Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol
moly és rozsda emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. 20 Gyűjtsetek magatoknak

kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsda nem emészt, és ahol tolvajok nem
törnek be és nem lopnak. 21 Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

22 A test világossága a szem. Ha tehát a szemed jó, egész tested világos lesz, 23 de
ha a szemed rossz, az egész tested sötét lesz. Ha pedig a benned lévő fény sötétség,
mekkora lesz akkor a sötétség!

24 Senki sem szolgálhat két úrnak; mert vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig
szereti, vagy tiszteli az egyiket, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek
és a mammonnak.

A gondok és a bizalom 25 Ezért azt mondom nektek: Ne aggódjatok az életetekért,
hogy mit egyetek, se a testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több az élet az étel-
nél, a test pedig a ruhánál? 26 Nézzétek az ég madarait: nem vetnek, nem aratnak,
csűrökbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem értek ti sokkal
többet ezeknél? 27 Ki az közületek, aki aggodalmaskodásával képes az életkorához
egyetlen könyöknyit hozzátenni? 28 És a ruha miatt miért aggódtok? Nézzétek a me-
zők liliomait, hogyan növekszenek: nem fáradoznak és nem fonnak; 29 mégis, mon-
dom nektek: még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek
közül. 30 Ha pedig a mezei füvet, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, Isten
így felöltözteti, mennyivel inkább titeket, kishitűek? 31 Ne aggódjatok tehát és ne
mondogassátok: `Mit együnk?', vagy: `Mit igyunk?', vagy: `Mibe öltözködjünk?'
32 Mert ezeket a pogányok keresik. Hiszen tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind-
ezekre szükségetek van. 33 Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát,
és mindezt megkapjátok hozzá. 34 Ne aggódjatok tehát a holnapért; a holnap majd
aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.

7 **Az ítélkezés** 1 Ne ítéljetek, hogy el ne ítéljenek titeket. 2 Mert amilyen ítélettel ti
ítélkeztek, olyannal fognak megítélni titeket is, és amilyen mértékkel mértek, olyan
mértékkel mérnek majd nektek is. 3 Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a
saját szemedben meg nem veszed észre a gerendát? 4 Vagy hogyan mondhatod a test-
vérednek: engedd, hogy kivegyem a szemedből a szálkát, amikor íme, a gerenda ott
van a te szemedben? 5 Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát, akkor
fogsz majd látni, hogy kivehesd a szálkát testvéred szeméből!

A szent dolgok 6 Ne adjátok a szent dolgokat kutyáknak, és gyöngyeiteket ne dob-
játok a disznók elé, nehogy eltapossák azokat lábukkal, és megfordulva széttépjenek
titeket.

Bizalom az imádságban 7 Kérjetek és adnak nektek, keressetek és találni fogtok,
zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. 8 Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és a
zörgetőnek ajtót nyitnak. 9 Vagy ki az közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ
ad neki? 10 Vagy ha halat kér, talán kígyót ad neki? 11 Ha tehát ti, akik gonoszok vagy-
tok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog a ti Atyátok,
aki a mennyekben van, jó dolgokat adni azoknak, akik kérik őt?

Aranyszabály 12 Mindazt, amit szeretnétek, hogy megtegyenek nektek az emberek,
tegyétek meg ti is nekik. Mert ez a törvény és a próféták.

A két út 13 A szűk kapun át menjetek be, mert széles a kapu és tágas az út, amely a
pusztulásba vezet, és sokan vannak, akik bemennek rajta. 14 S milyen szűk a kapu és
szoros az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják!

A hamis próféták 15 Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik bárányok képében
jönnek hozzátok, belül pedig ragadozó farkasok. 16 A gyümölcseikről ismeritek fel
őket. Vajon szednek-e a tövisről szőlőt, vagy a bogáncsról fügét? 17 Így minden jó fa jó
gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. 18 A jó fa nem teremhet

rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa nem teremhet jó gyümölcsöt. 19 Minden fát, amely
nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek. 20 Tehát a gyümölcseikről ismeri-
tek fel őket.

21 Nem mindenki, aki azt mondja nekem: `Uram, Uram!', megy be a mennyek or-
szágába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van. 22 Sokan mondják
majd nekem azon a napon: `Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk, nem a te
nevedben űztünk ördögöket, és nem a te nevedben tettünk sok csodát?' 23 Akkor majd
kijelentem nekik: `Sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem ti, akik gonoszságot
cselekedtetek!' {Zsolt 6,9G}

A sziklára épített ház 24 Mert mindenki, aki hallgatja e szavaimat és tettekre váltja
azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette. 25 Szakadt a zápor, jött
az áradat, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak. De az nem dőlt össze, mert az
alapjait sziklára rakták.

26 Mindaz pedig, aki hallgatja e szavaimat, de nem váltja tettekre azokat, hasonlít
a balga emberhez, aki a házát homokra építette. 27 Szakadt a zápor, jött az áradat, fúj-
tak a szelek és nekizúdultak a háznak. Az összedőlt, és nagy lett a romlása.

A Hegyi Beszéd hatása 28 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a sza-
vakat, a néptömegek le voltak nyűgözve a tanításától, 29 mert úgy tanította őket, mint
akinek hatalma van, és nem úgy, mint az ő írástudóik.

Messiási tettek: 8,1-9,34

8 **A leprás meggyógyítása** 1 Amikor pedig lejött a hegyről, nagy tömeg követte őt.

2 És íme, odajött egy leprás, leborult előtte és azt mondta: »Uram, ha akarod,
megtisztíthatsz engem!« 3 Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt:
»Akarom, tisztulj meg!« Erre az mindjárt megtisztult a leprától. 4 Ekkor Jézus azt
mondta neki: »Vigyázz, senkinek se szólj erről, hanem eredj, mutasd meg magadat a
papnak {Lev 13,49} és ajánld föl az adományt, amelyet Mózes rendelt, bizonyságul ne-
kik.«

A kafarnaumi százados 5 Amikor pedig bement Kafarnaumba, odajött hozzá egy
százados és kérlelte őt: 6 »Uram, a szolgám a házamban fekszik bénán, és rettenetesen
kínlódik.« 7 Azt mondta neki: »Megyek és meggyógyítom.« 8 De a százados így vála-
szolt: »Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval
mondd, és meggyógyul a szolgám. 9 Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, be-
osztott katonák vannak alattam, és ha azt mondom az egyiknek: `Menj!', elmegy, vagy
a másiknak: `Gyere!', odajön, a szolgámnak pedig: `Tedd ezt!', megteszi.«

10 Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott, és azt mondta követőinek: »Bizony,
mondom nektek: Izraelben nem találtam ekkora hitet senkinél. 11 Mondom nektek:
Sokan érkeznek majd keletről és nyugatról, s letelepszenek Ábrahámmal és Izsákkal
és Jákobbal a mennyek országában. 12 Az ország fiait pedig kivetik a külső sötétségre.
Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!« 13 Ezután Jézus így szólt a századoshoz:
»Menj, és legyen úgy, ahogyan hitted.« És meggyógyult a szolgája abban az órában.

Péter anyósának meggyógyítása 14 Mikor ezután Jézus bement Péter házába, látta,
hogy annak anyósa fekszik és lázas. 15 Megérintette a kezét, mire elhagyta a láz. Föl-
kelt és felszolgált neki.

Megszállottak és betegek gyógyítása

16 Amikor beesteledett, odahoztak hozzá sok ördögtől megszállottat. Kiűzte szavá-
val a lelkeket, azokat pedig, akiknek valami bajuk volt, meggyógyította, 17 hogy így
beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott:

`Ő a mi gyengeségeinket magára vette,
és betegségeinket hordozta' {Iz 53,4}.

Jézus követése 18 A körülötte levő tömeg láttán Jézus megparancsolta, hogy menjenek át a túlsó partra. 19 Akkor odajött hozzá egy írástudó és azt mondta neki: »Mester, követlek téged, ahová csak mész.« 20 Jézus azt felelte neki: »A rókáknak odújuk van, az ég madarainak pedig fészkük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.«

21 A tanítványai közül egy másik azt kérte tőle: »Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az apámat.« 22 De Jézus azt felelte neki: »Kövess engem, hagyd a halottakra, hogy eltemessék a halottaikat.«

A vihar lecsendesítése 23 Amikor beszállt a bárkába, követték őt a tanítványai. 24 És íme, olyan nagy vihar támadt a tengeren, hogy a bárkát elborították a hullámok. Ő pedig aludt. 25 Odajöttek és felkeltették: »Uram, ments meg, elveszünk!« 26 Ő azt mondta nekik: »Miért vagytok gyávák, ti kishitűek?« Majd fölkelt, rászólt a szelekre és a tengerre, s nagy csendesség lett. 27 Az emberek pedig elcsodálkoztak és így szóltak: »Kicsoda ez, hogy még a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki?«

A gadarai megszállottak meggyógyítása 28 Amikor a túlpartra értek, a gadaraiak vidékére, elébe jött két megszállott. A sírokból jöttek ki, nagyon veszélyesek voltak, ezért senki sem mert azon az úton járni. 29 S azok íme, így kiáltottak: »Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt gyötörj minket?«

30 Messze tőlük egy nagy disznócsorda legelészett. 31 Az ördögök kérlelték őt: »Ha kiűzöl minket, küldj a disznócsordába.« 32 Azt mondta nekik: »Menjetek.« Azok kimentek és belebújtak a disznókba. És íme, lezúdult az egész konda, le a meredekről a tengerbe, és megfulladtak a vízben. 33 A kondások pedig elfutottak a városba, és hírül vittek mindent, a megszállottakkal történteket is. 34 És íme, az egész város kijött Jézus elé. Amikor meglátták őt, kérlelték, hogy menjen máshová a határukból.

9 **Egy béna meggyógyítása** 1 Ezután beszállt a bárkába, átkelt a tengeren és elment a saját városába.

2 Ekkor íme, odahoztak hozzá egy ágyon fekvő bénát. A hitüket látva Jézus azt mondta a bénának: »Bízzál, fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.« 3 Erre egyesek az írástudók közül azt mondták magukban: »Ez káromkodik.« 4 Jézus látta gondolataikat és így szólt: »Miért gondoltok gonosz dolgokat a szívetekben? 5 Ugyan mi könnyebb, azt mondani: `Bocsánatot nyertek bűneid', vagy azt mondani: `Kelj föl és járj'? 6 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani – s ekkor a bénához fordult –: Kelj föl, fogd ágyadat, és menj haza!« 7 Az fölkelt és hazament. 8 Amikor a tömeg látta ezt, félelem fogott el mindenkit, és dicsőítették Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek.

Máté meghívása 9 Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert, aki a vámnál ült. Máténak hívták. Megszólította: »Kövess engem!« Az fölkelt és követte őt.

10 Történt pedig, hogy amikor asztalhoz telepedett a házban, sok vámos és bűnös jött, és asztalhoz ült Jézussal és tanítványaival együtt. 11 Ezt látva a farizeusok megkérdezték a tanítványait: »Miért eszik a ti Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel?« 12 Ő meghallotta ezt és így szólt: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. 13 Menjetek és tanuljátok meg, mit tesz az: *`Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot'* {Ózs 6,6}. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.«

Kérdés a böjtről 14 Akkor odajöttek hozzá János tanítványai, és megkérdezték: »Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?« 15 Jézus így felelt nekik: »Vajon gyászolhat-e a násznép, amíg velük

van a vőlegény? Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt, akkor
majd böjtölnek. 16 Senki sem varr régi ruhára nyers szövetből foltot; mert kiszakad a
folt a ruhából, és a szakadás még nagyobb lesz. 17 Új bort sem töltenek régi tömlőkbe,
mert különben a tömlők szétrepednek, s kiömlik a bor is, meg a tömlők is tönkre-
mennek. Az új bort új tömlőkbe töltik, így mind a kettő megmarad.«

Egy elöljáró lányának feltámasztása és egy beteg asszony meggyógyítása 18 Amíg
ezeket mondta nekik, odajött egy elöljáró, leborult előtte és azt mondta: »A lányom
most halt meg, de gyere, tedd rá a kezedet és élni fog.« 19 Jézus fölkelt és követte őt a
tanítványaival.

20 Ekkor egy tizenkét éve vérfolyásos asszony hátulról odament, s megérintette a
ruhája szegélyét. 21 Azt gondolta magában: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógy-
ulok.« 22 Jézus megfordult, meglátta őt és azt mondta neki: »Bízzál lányom! A hited
meggyógyított téged.« És abban az órában meggyógyult az asszony.

23 Amikor Jézus bement az elöljáró házába és látta a fuvolásokat és a tolongó tö-
meget, így szólt: 24 »Távozzatok! Nem halt meg a kislány, csak alszik.« De azok kine-
vették. 25 Mikor kiküldték a tömeget, ő bement, megfogta a lány kezét, és a kislány
fölkelt. 26 Ennek a híre elterjedt azon az egész vidéken.

Két vak meggyógyítása 27 Amikor Jézus továbbment onnan, két vak követte őt és
így kiáltozott: »Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!« 28 Amint hazaérkezett, odamentek
hozzá a vakok. Jézus megkérdezte tőlük: »Hiszitek, hogy meg tudom ezt tenni?« Azok
ezt válaszolták neki: »Igen, Uram!« 29 Erre ő megérintette a szemüket és így szólt:
»Legyen nektek hitetek szerint.« 30 Ekkor megnyílt a szemük. Jézus pedig komolyan
rájuk parancsolt: »Vigyázzatok, senki meg ne tudja!« 31 De ők, mihelyt kimentek,
szétvitték a hírét azon az egész vidéken.

Egy néma meggyógyítása 32 Amikor ezek elmentek, íme, odahoztak hozzá egy né-
ma megszállottat. 33 Kiűzte belőle az ördögöt, és a néma megszólalt. A tömeg elcso-
dálkozott: »Soha nem történt még ilyen Izraelben!« 34 A farizeusok pedig azt mond-
ták: »Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.«

Az apostolok oktatása: 9,35-11,1

A nagy aratás 35 Jézus bejárta az összes várost és falut. Tanított a zsinagógáikban,
hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden bajt.
36 Mikor a tömegeket látta, megesett rajtuk a szíve, mert elgyötörtek voltak és lever-
tek, olyanok, mint a pásztor nélküli juhok {Ez 34,5}. 37 Erre így szólt tanítványaihoz:
»Az aratni való sok, de a munkás kevés. 38 Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkáso-
kat aratásába.«

10 A Tizenkettő kiválasztása

1 Ezután magához hívta a tizenkét tanítványát. Hatalmat adott nekik a tisztátalan
lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és meggyógyítsanak minden betegséget és minden
bajt.

2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek: az első Simon, akit Péternek neveznek, és
András, a testvére, 3 Jakab, Zebedeus fia, és a testvére, János, Fülöp és Bertalan, Ta-
más és a vámos Máté, Jakab, Alfeus fia, Tádé, 4 a kánaáni Simon, és az iskarióti Jú-
dás, aki el is árulta őt.

Utasítások a küldöttek számára 5 Ezt a tizenkettőt küldte Jézus, és megparancsol-
ta nekik: »A pogányokhoz vezető útra ne térjetek le, és szamaritánus városba ne lép-
jetek be! 6 Menjetek inkább Izrael házának elveszett juhaihoz! 7 Menjetek és hirdessé-
tek: `Elközelgett a mennyek országa!' 8 Gyógyítsatok betegeket, támasszatok föl halot-

takat, tisztítsatok meg leprásokat, űzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok! 9 Ne legyen se aranyatok, se ezüstötök, sem rézpénz az övetekben, 10 sem úti tarisznyátok, se két ingetek, se sarutok, se bototok! Méltó ugyanis a munkás az eledelére.

11 Ha egy városba vagy faluba bementek, tudakozódjatok, hogy ki az arra méltó benne, és maradjatok nála, amíg tovább nem mentek. 12 Amikor beléptek a házba, köszöntsétek azt! 13 Ha méltó rá a ház, szálljon rá a ti békétek; ha pedig nem méltó, a békétek térjen vissza hozzátok. 14 Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg szavaitokat: menjetek ki abból a házból vagy városból, és rázzátok le a lábatok porát. 15 Bizony, mondom nektek: kíméletesebb sorsa lesz Szodoma és Gomorra földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.

Felhívás a bátor hitvallásra 16 Íme, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok. 17 De óvakodjatok az emberektől! Mert átadnak benneteket a törvényszékeknek, és zsinagógáikban megkorbácsolnak majd titeket. 18 Helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak benneteket miattam, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt. 19 Amikor pedig átadnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy hogyan vagy mit beszéljetek. Mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. 20 Hiszen nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke az, aki beszél általatok.

21 Akkor halálra adja majd a testvér a testvérét és apa a fiát. A gyermekek szüleik ellen támadnak, és halálra juttatják őket. 22 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki kitart mindvégig, az üdvözül. 23 Amikor az egyik városban üldöznek titeket, meneküljetek a másikba. Mert bizony, mondom nektek: nem járjátok végig Izrael városait, amíg el nem jön az Emberfia.

24 Nem nagyobb a tanítvány a mesterénél, sem a szolga uránál. 25 Elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint a mestere, és a szolgának, mint az ura. Ha a ház urát Belzebulnak nevezték, mennyivel inkább a háza népét?

26 Ne féljetek tehát tőlük! Mert semmi sincs elrejtve, ami le ne lepleződne, s nincs rejtett dolog, ami ki ne tudódna. 27 Amit sötétben mondok nektek, mondjátok el világosban, és amit fülbe súgva hallotok, hirdessétek a háztetőkről. 28 Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Féljetek inkább attól, aki a lelket is és a testet is el tudja pusztítani a gyehennában. 29 Két verebet ugye egy fillérért árulnak? És egy sem esik közülük a földre a ti Atyátok tudta nélkül.

30 Nektek azonban még a hajszálaitok is mind meg vannak számlálva a fejeteken. 31 Ne féljetek hát, hisz különbek vagytok ti a verebeknél!

32 Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van. 33 De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt, aki a mennyekben van.

34 Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem kardot. 35 Azért jöttem, hogy szembeállítsam

az embert *apjával,*
a lányt anyjával
és a menyet anyósával:
36 *saját háza népe lesz az ember ellensége* {Mik 7,6}.

37 Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám. 38 Aki nem veszi föl keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám. 39 Aki megtalálta életét, elveszíti azt, és aki elvesztette az életét énértem, megtalálja azt.

Jutalom a tanítványok befogadásáért 40 Aki befogad titeket, engem fogad be, és
aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem. 41 Aki befogad egy prófétát,
mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. Aki befogad egy igazat, mert igaz, az az igaz
jutalmát kapja. 42 És aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek
közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.«

11 1 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte tizenkét tanítványának oktatását,
elment onnan, hogy tanítson és hirdesse az igét a városaikban.

A döntés időszaka: 11,2-12,50

Keresztelő János kérdése 2 Amikor János a börtönben Krisztus tetteiről hallott,
elküldte hozzá tanítványait 3 és megkérdezte tőle: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást
várjunk?« 4 Jézus ezt válaszolta nekik: »Menjetek, vigyétek hírül Jánosnak, amit hal-
lotok és láttok: 5 *A vakok látnak,* a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek
hallanak, a halottak föltámadnak, *a szegényeknek* pedig *hirdetik az evangéliumot* {Iz
26,19; 29,18; 35,5-6; 61,1}. 6 Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«

Jézus Keresztelő Jánosról 7 Amikor azok elmentek, Jézus így kezdett beszélni Já-
nosról a tömegnek: »Miért mentetek ki, mit akartatok látni a pusztában? Széltől len-
getett nádat? 8 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhákba öltözött
embert? Íme, akik finom ruhákat hordanak, a királyok házaiban laknak. 9 Vagy mit
akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Igen, mondom nektek: prófétánál is
nagyobbat. 10 Ő az, akiről írva van:

`Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt,
aki elkészíti előtted utadat' {Kiv 23,20; Mal 3,1}.

11 Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Ke-
resztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnála. 12 A
mennyek országa Keresztelő János napjaitól mostanáig erőszakot szenved, és az erő-
szakosak ragadják el azt. 13 Az összes próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt; 14 és
ha el akarjátok őt fogadni: igen, ő Illés, aki eljön. 15 Akinek van füle, hallja meg.

16 Kihez is hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a gyerekekhez, akik a piacon
ülnek, kiáltanak a többieknek, 17 és mondják:

`Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok,
siratót énekeltünk, de nem gyászoltatok.'

18 Mert eljött János, nem evett és nem ivott, és azt mondták: `Ördöge van!'
19 Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondják: `Íme, a falánk és borissza ember,
a vámosok és bűnösök barátja!' De a bölcsesség igazolást nyer a tettei által.«

Ítélet a hitetlen városok fölött

20 Azután a városokat, amelyekben a legtöbb csodája történt, korholni kezdte,
mert nem tértek meg: 21 »Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betszaida! Mert ha a cso-
dák, amelyek nálatok történtek, Tíruszban és Szidonban történtek volna, már régen
megtértek volna, zsákruhában és hamuban. 22 De mondom nektek: Tírusznak és
Szidonnak tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek. 23 És te, Kafarnaum!
Talán *az égig emelkedsz? Alászállsz majd az alvilágba!* {Iz 14,13.15} Mert ha a csodák,
amelyek nálad történtek, Szodomában történtek volna, megmaradtak volna mind a
mai napig. 24 De mondom nektek: Szodoma földjének tűrhetőbb sorsa lesz az ítélet
napján, mint neked.«

Jézus dicsőíti az Atyát 25 Abban az időben így szólt Jézus: »Áldalak téged Atyám,
menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilatkoztat-
tad a kicsinyeknek. 26 Igen, Atyám, így tetszett ez neked! 27 Mindent nekem adott át az

én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a
Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.

A könnyű teher 28 Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoz-
tok, és én felüdítelek titeket. 29 Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert
szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek {Jer 6,16}. 30 Mert az
én igám édes és az én terhem könnyű.«

12 Kalászszedés szombaton

1 Abban az időben Jézus szombaton vetések között ment át. Mivel tanítványai
megéheztek, elkezdték a kalászokat tépdesni és enni. 2 A farizeusok meglátták ezt és
azt mondták neki: »Íme, tanítványaid azt teszik, amit szombaton nem szabad tenni.«
3 Ő azt felelte nekik: »Nem olvastátok {1 Sám 21,2-7}, mit cselekedett Dávid, amikor meg-
éhezett ő és akik vele voltak? 4 Hogyan ment be az Isten házába és megette a kitett
kenyereket, amelyeket nem volt szabad megennie, sem a vele levőknek, csak egyedül a
papoknak? 5 Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templom-
ban megszegik a szombatot és mégis vétlenek? 6 Mondom nektek: a templomnál is
nagyobb van itt. 7 Ha megértettétek volna, mi jelent ez: *`Irgalmat akarok és nem ál-
dozatot'* {Óz 6,6}, nem ítéltétek volna el a vétleneket. 8 Mert az Emberfia ura a szombat-
nak.«

A béna meggyógyítása 9 Mikor onnan továbbment, bement a zsinagógájukba.
10 Íme, volt ott egy elszáradt kezű ember. Hogy megvádolhassák őt, megkérdezték tő-
le: »Szabad-e szombaton gyógyítani?« 11 Ő azonban ezt felelte nekik: »Ki az az ember
köztetek, akinek ha egyetlen juha van és szombaton beleesik egy gödörbe, nem fogja
meg és nem húzza ki azt? 12 Pedig mennyivel több az ember a juhnál! Szabad tehát jót
tenni szombaton.« 13 Ezután így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki a kezedet!« Az ki-
nyújtotta, és meggyógyult, olyan egészséges lett, mint a másik. 14 A farizeusok pedig
kimentek és tanácskozni kezdtek ellene, hogy hogyan veszítsék el őt.

Jézus, az Isten szolgája 15 Jézus tudta ezt, ezért eltávozott onnan. Nagy tömeg kö-
vette őt, és ő mindegyiküket meggyógyította, 16 de szigorúan meghagyta nekik, hogy
ne fedjék fel kilétét, 17 hogy beteljesedjék az ige, amit Izajás próféta mondott:

18 *»Íme, a szolgám, akit választottam,*
a kedvencem, akiben lelkem tetszését találta.
Ráadom a Lelkemet,
és ő ítéletet hirdet a nemzeteknek.
19 *Nem vitázik és nem kiált,*
senki sem hallja a tereken a hangját.
20 *A megroppant nádszálat nem töri össze,*
a pislákoló mécsbelet nem oltja el,
míg győzelemre nem viszi az ítéletet.
21 *Az ő nevében reménykednek a nemzetek* {Iz 42,1-4}.

Jézus önigazolása 22 Akkor odavittek hozzá egy vak és néma megszállottat. Ő
meggyógyította, s a néma beszélt és látott. 23 Az egész tömeg csodálkozott és így szólt:
»Csak nem ez a Dávid fia?« 24 A farizeusok ennek hallatára azt mondták: »Nem űzhe-
ti ez ki az ördögöket, csak az ördögök fejedelme, Belzebub által.«

25 Mivel ismerte gondolataikat, így szólt hozzájuk: »Minden ország, amely meg-
hasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház, amely meghasonlik önma-
gával, fönn nem marad. 26 Ha a sátán kiűzi a sátánt, meghasonlott önmagával; ho-
gyan maradhatna fenn az ő országa? 27 Ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti
fiaitok ki által űzik ki? Így ők maguk lesznek a ti bíráitok. 28 De ha én az Isten Lelke
által űzöm ki az ördögöket, akkor elérkezett hozzátok Isten országa. 29 Vagy hogyan

mehet be valaki az erősnek a házába, hogy elragadja a holmiját, ha előbb meg nem
kötözi az erőset? Csak úgy tudja kirabolni a házát. 30 Aki nincs velem, ellenem van, és
aki nem gyűjt velem, szétszór.
31 Ezért mondom nektek: Az emberek minden bűne és káromlása bocsánatot
nyer, de ha valaki a Lelket káromolja, az nem nyer bocsánatot. 32 Ha valaki az Ember-
fia ellen mond valamit, az bocsánatot nyer, de ha valaki a Szentlélek ellen szól, az nem
nyer bocsánatot sem ezen a világon, sem az eljövendőben.

A fa és gyümölcsei 33 Vagy jó a fa, és a gyümölcsei is jók; vagy rossz a fa, és a
gyümölcsei is rosszak. A fát ugyanis a gyümölcséről lehet megismerni. 34 Viperák faj-
zatai! Hogyan tudnátok jó dolgokat mondani, mikor gonoszak vagytok? Hiszen a szív
bőségéből szól a száj. 35 A jó ember a jó kincséből jó dolgokat ad elő; a gonosz ember
pedig gonosz kincséből gonosz dolgokat ad elő. 36 Mondom nektek: Minden hiábavaló
szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján. 37 Mert
szavaid alapján mentenek fel, vagy szavaid alapján ítélnek el.«

Jézus nem ad jelet 38 Ekkor az írástudók és farizeusok közül egyesek azt mondták
neki: »Mester, szeretnénk tőled egy jelet látni.«
39 Ő azt válaszolta nekik: »A gonosz és parázna nemzedék jelet kíván, de nem kap
más jelet, csak Jónás próféta jelét.
40 Mert amint *Jónás a cethal gyomrában volt három nap és három éjjel* {Jón 2,1},
úgy lesz az Emberfia is a föld szívében három nap és három éjjel.
41 A ninivei férfiak föltámadnak majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és
el fogják ítélni azt, mert ők megtértek Jónás igehirdetésére {Jón 3,5}; és íme, nagyobb
van itt, mint Jónás.
42 Dél királynője {1 Kir 10,1-10} föl fog támadni az ítéletkor ezzel a nemzedékkel
együtt, és el fogja ítélni azt, mert ő eljött a föld határairól, hogy meghallgassa Salamon
bölcsességét; és íme, nagyobb van itt, mint Salamon.

A tisztátalan lelkekről 43 Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkü-
li helyeken jár és megnyugvást keres, de nem talál. 44 Akkor azt mondja: `Visszatérek
a házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, üresen találja, kisöpörve és felékesítve.
45 Erre elmegy, maga mellé vesz hét más lelket, magánál gonoszabbakat; bemennek és
ott laknak. Annak az embernek pedig ez az utóbbi állapota rosszabb lesz az előzőnél.
Így történik ezzel a gonosz nemzedékkel is.«

Jézus igazi testvérei 46 Miközben beszélt a tömegekhez, íme, anyja és testvérei
megálltak kint és kérték, hogy beszélhessenek vele. 47 Valaki szólt neki: »Íme, anyád
és testvéreid kint állnak és beszélni akarnak veled.« 48 Ő ezt felelte annak, aki szólt
neki: »Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?« 49 Azután kitárta kezét tanítványai
felé és így szólt: »Íme, az én anyám és testvéreim. 50 Mert mindaz, aki megteszi Atyám
akaratát, aki a mennyekben van, az az én fivérem, nővérem és anyám.«

Tanítás az Isten Országáról: 13,1-53

13 Példabeszéd a magvetőről

1 Azon a napon Jézus kiment a házból és leült a tenger mellett. 2 Nagy tömeg gyűlt
össze körülötte. Ezért beszállt egy bárkába, leült, az egész tömeg pedig a parton állt.
3 Sok mindent elmondott nekik példabeszédekben: »Íme, kiment a magvető vet-
ni. 4 Amint vetette a magot, némelyik mag az útfélre esett. Jöttek a madarak és fölsze-
degették. 5 Más magok köves helyre estek, ahol nem volt sok földjük. Hamar kikeltek,
mert nem voltak mélyen a földben. 6 De amikor a nap felkelt, megperzselődtek, s mi-
vel nem volt gyökerük, elszáradtak. 7 Néhány másik a tövisek közé esett. A tövisek

felnőttek és elfojtották őket. 8 Végül más magok a jó földbe hullottak. Ezek termést
hoztak, az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosat, ismét másik harmincszorosat.
9 Akinek van füle, hallja meg!«

A példabeszédek értelme és célja 10 Odamentek hozzá a tanítványok és megkér-
dezték tőle: »Miért példabeszédekben szólsz hozzájuk?« 11 Ő ezt válaszolta nekik:
»Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, nekik
viszont nem adatik meg. 12 Akinek ugyanis van, annak még adnak és bővelkedni fog,
de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. 13 Azért szólok hozzájuk példabe-
szédekben, mert néznek, de nem látnak, s hallgatnak, de nem hallanak és nem érte-
nek. 14 Beteljesedik rajtuk Izajás jövendölése, aki azt mondta:

`Hallván hallotok majd, de nem értetek,
és nézvén néztek, de nem láttok.
15 *Mert elhízott a szíve e népnek,*
a fülükkel nehezen hallanak,
a szemüket pedig behunyták,
nehogy lássanak a szemükkel,
halljanak a fülükkel,
értsenek a szívükkel;
nehogy megtérjenek, s meggyógyítsam őket' **{Iz 6,9-10}.**

16 A ti szemetek azonban boldog, mert lát, és a fületek, mert hall. 17 Bizony, mon-
dom nektek: Sok próféta és igaz vágyott látni, amiket ti láttok, és nem látta, hallani,
amiket ti hallotok, de nem hallotta.

A magvetőről szóló példabeszéd magyarázata 18 Halljátok hát, hogy mit jelent a
magvető példabeszéde: 19 Amikor valaki hallja az ország igéjét, s nem érti meg, akkor
eljön a gonosz és elragadja, amit a szívébe vetettek: ez az, ami az útfélre esett. 20 A
köves helyre hullott mag pedig az, aki hallja az igét, s mindjárt be is fogadja örömmel,
21 de nincs gyökere, és csak ideig-óráig tart. Amikor az ige miatt szorongatás és üldö-
zés támad, hamar megbotránkozik. 22 A tövisek közé hullott pedig az, aki hallja az
igét, de a világ gondjai és a csalóka gazdagság elfojtja azt, és az gyümölcsöt nem hoz.
23 A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az igét és meg is érti azt. Aztán gyümöl-
csöt hoz: az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik
harmincszorosat.«

Példabeszéd a búzáról és a konkolyról 24 Más példabeszédet is mondott nekik:
»Hasonlít a mennyek országa egy emberhez, aki jó magot vetett szántóföldjébe.
25 Amíg aludtak az emberek, eljött az ellensége, konkolyt vetett a búza közé és elment.
26 Amikor kisarjadt a gabona és kalászba szökkent, előtűnt a konkoly is. 27 Odamentek
a szolgák a gazdához és azt mondták neki: »Uram! Ugye, te jó magot vetettél a szántó-
földedbe? Honnan van hát benne a konkoly?« 28 Azt felelte nekik: »Ellenséges ember
cselekedte ezt.« A szolgák erre megkérdezték tőle: »Akarod-e, hogy elmenjünk és ki-
szedjük belőle?« 29 Ő azonban azt felelte: »Nem, nehogy a konkolyt kiszedve kitépjé-
tek vele együtt a búzát is. 30 Hagyjátok együtt felnőni mindkettőt az aratásig. Aratás-
kor majd megmondom az aratóknak: `Gyűjtsétek először össze a konkolyt és kössétek
kévékbe, hogy elégessék. A búzát pedig gyűjtsétek össze a magtáramba.'«

Példabeszéd a mustármagról 31 Egy másik példabeszédet is mondott nekik: »Ha-
sonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet egy ember megfogott, és elvetett a
szántóföldjébe. 32 Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb lesz
más veteményeknél. Fa lesz belőle, úgyhogy jönnek az ég madarai, és az ágai közt
fészkelnek« **{Dán 4,8k.18}.**

Példabeszéd a kovászról 33 Azután egy másik példabeszédet mondott nekik: »Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet egy asszony megfogott, és belekeverte három merőnyi lisztbe, amíg meg nem kelt az egész.«

A példabeszédek értelme 34 Mindezeket Jézus példabeszédekben mondta el a tömegnek. Példabeszéd nélkül semmit sem mondott nekik, 35 hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott:

»Példabeszédekre nyitom ajkamat,
kijelentem a világ alapítása óta
elrejtett dolgokat« {Zsolt 78,2}.

A konkolyról szóló példabeszéd magyarázata 36 Akkor elbocsátotta a tömeget és hazament. Tanítványai odamentek hozzá és azt mondták: »Magyarázd meg nekünk a példabeszédet a szántóföldben lévő konkolyról!« 37 Ő azt felelte nekik: »Aki a jó magot veti, az az Emberfia. 38 A szántóföld a világ, a jó mag az ország fiai, a konkoly pedig a gonosz fiai. 39 Az ellenség, aki elvetette, az ördög, az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. 40 Ahogy a konkolyt összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz a világ végén is: 41 az Emberfia elküldi angyalait, azok összeszednek az ő országában minden botrányt, és azokat, akik gonoszságot cselekszenek, 42 és bedobják őket a tüzes kemencébe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás. 43 Akkor az igazak ragyogni fognak Atyjuk országában, mint a nap. Akinek füle van, hallja meg!

Példabeszédek a kincsről és a gyöngyről 44 Hasonló a mennyek országa a szántóföldbe rejtett kincshez. Egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.

45 Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, aki szép gyöngyöket keresett. 46 Amikor talált egy sokat érő gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette azt.

Példabeszéd a hálóról 47 Hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely minden fajta halat összefogott. 48 Amikor megtelt, felhúzták a partra, leültek, és a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványát pedig kidobták. 49 Így lesz a világ végén is. Az angyalok kimennek majd, a gonoszokat elválasztják az igazaktól 50 és bedobják őket a tüzes kemencébe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás.

A régi és az új 51 Megértettétek mindezeket?« Azt felelték neki: »Igen.« 52 Ő pedig azt mondta nekik: »Így tehát minden írástudó, aki járatos a mennyek országában, hasonló a házigazdához, aki kincseiből újat és régit hoz elő.«

53 Történt pedig, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a példabeszédeket, eltávozott onnan.

Újabb messiási tettek; a tanítványok oktatása: 13,54-17,27

Visszautasítás Názáretben 54 Azután elment a saját falujába, és tanította őket a zsinagógájukban, úgy, hogy elcsodálkoztak rajta: »Honnan van ennek ilyen bölcsessége és a csodái? 55 Nem az ács fia ez? Anyját nem Máriának hívják, és a testvérei nem Jakab, József, Simon és Júdás? 56 Nincs itt nálunk minden nővére? Honnan vette hát mindezt?« 57 És megbotránkoztak benne. Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában és a saját házában.« 58 Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt.

14 Heródes véleménye Jézusról

1 Abban az időben Heródes negyedes fejedelem hírét hallotta Jézusnak, 2 és azt mondta szolgáinak: »Ez Keresztelő János. Ő támadt föl a halálból, ezért működnek benne a csodatevő erők.«

Keresztelő János lefejezése 3 Heródes ugyanis elfogatta Jánost, megkötözte és
börtönbe vetette Heródiás miatt, aki testvérének, Fülöpnek volt a felesége. 4 János
ugyanis azt mondta neki: »Nincs megengedve neked, hogy ő a tiéd legyen.« 5 Meg
akarta őt ölni, de félt a néptől, mert prófétának tartották őt.

6 Amikor Heródesnek születésnapja volt, Heródiás lánya kiállt középre és táncolt.
Tetszett ez Heródesnek, 7 ezért esküvel megígérte, hogy megadja neki, bármit kér is
tőle. 8 Mivel az anyja már előre kioktatta, így szólt: »Add ide nekem egy tálon Keresztelő
János fejét.« 9 A király elszomorodott, de az eskü és az asztalnál ülők miatt megparancsolta,
hogy adják oda neki. 10 Elküldött és lefejeztette Jánost a börtönben. 11 A
fejét odavitték egy tálon és átadták a lánynak, az meg odavitte anyjának. 12 A tanítványai
pedig fogták a holttestet és eltemették őt, aztán elmentek és hírül vitték Jézusnak.

Az első kenyérszaporítás 13 Amikor Jézus meghallotta ezt, visszavonult onnan
bárkán egy puszta helyre, egyedül. A tömegek tudomást szereztek erről és követték őt
gyalog a városokból. 14 Mikor kiszállt, meglátta a hatalmas tömeget. Megesett rajtuk a
szíve, és meggyógyította a köztük lévő betegeket. 15 Mikor este lett, odamentek hozzá a
tanítványok és azt mondták neki: »Sivár ez a hely és az idő is eljárt már. Bocsásd el a
tömeget, hogy a falvakba menjenek és ennivalót vegyenek maguknak.« 16 Jézus azonban
azt mondta nekik: »Nincs rá szükség, hogy elmenjenek, adjatok nekik ti enni.«
17 Azok ezt felelték neki: »Nincs itt másunk, csak öt kenyér és két hal.« 18 Azt mondta
nekik: »Hozzátok ide azokat.« 19 Megparancsolta, hogy a tömeg telepedjék le a fűre,
aztán fogta az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, áldást mondott, megtörte
a kenyereket és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a tömegnek.
20 Mindnyájan ettek és jóllaktak. Végül fölszedték a megmaradt darabokat, tizenkét
tele kosárral. 21 Mintegy ötezer férfi volt, aki evett, az asszonyokat és gyerekeket nem
számítva.

Jézus a vízen jár 22 Ezután mindjárt megparancsolta a tanítványoknak, hogy
szálljanak bárkába, és menjenek előtte a túlpartra, amíg ő elbocsátja a tömeget.
23 Miután elbocsátotta a tömeget, egyedül fölment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett,
egyedül volt ott.

24 A bárka pedig már sok stádiumnyira volt a parttól, hányták-vetették a hullámok,
mert ellenszél volt. 25 Éjjel pedig, a negyedik őrváltás idején odament hozzájuk a
tengeren járva. 26 Amikor a tanítványok meglátták őt, amint a tengeren jár, megrettentek
és azt mondták: »Kísértet!«, és félelmükben kiáltozni kezdtek. 27 Jézus azonban
mindjárt szólt nekik: »Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!« 28 Péter így válaszolt neki:
»Uram, ha te vagy, parancsold, hogy hozzád menjek a vízen.« 29 Ő azt mondta:
»Gyere!« Péter kiszállt a bárkából, elindult a vízen és Jézushoz ment. 30 Mikor azonban
látta az erős szelet, megijedt, és amint merülni kezdett, felkiáltott: »Uram! Ments
meg engem!« 31 Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt és azt mondta neki:
»Te kishitű! Miért kételkedtél?« 32 Amikor beszálltak a bárkába, elállt a szél. 33 Akik a
bárkában voltak, leborultak előtte, és azt mondták: »Valóban Isten Fia vagy!«

Gyógyítások Genezáret földjén 34 Átkelve a tavon Genezáret földjére jutottak.
35 Amikor annak a helynek a lakosai felismerték őt, üzentek az egész környékre, odahoztak
hozzá minden beteget, 36 és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék.
Akik csak megérintették, meggyógyultak.

15 **A tisztaságról és a tisztátalanságról** 1 Akkor odajöttek Jézushoz a farizeusok és
írástudók Jeruzsálemből és azt mondták: 2 »Miért vetik el tanítványaid az ősök hagyományát?
Hisz nem mossák meg a kezüket, amikor kenyeret esznek.« 3 Ő ezt felelte
nekik: »Ti pedig miért szegitek meg Isten parancsát a ti hagyományotok miatt? Isten

ugyanis azt mondta: 4 *`Tiszteld atyádat és anyádat!'* és: *`Aki apját vagy anyját gyalázza, haljon meg'* {Kiv 20,12; 21,17}. 5 Ti pedig azt mondjátok: `Ha valaki így szól apjához
vagy anyjához: fogadalmi ajándék az, ami tőlem neked járna, 6 annak nem kell apját
támogatnia.' Érvénytelenítettétek az Isten szavát hagyományotok miatt.
7 Képmutatók! Helyesen jövendölt rólatok Izajás:

8 *`Ez a nép ajkával tisztel engem,*
a szíve azonban távol van tőlem.
9 *Hiába tisztelnek engem,*
ha emberi tudományt és parancsokat tanítanak'« {Iz 29,13}.

10 Ezután magához hívta a tömeget, és azt mondta nekik: »Halljátok és értsétek
meg: 11 Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a szájába, hanem ami kijön
a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.«

12 Akkor odamentek a tanítványai, és azt mondták neki: »Ugye tudod, hogy a fari-
zeusok megbotránkoztak annak hallatára, amit mondtál?« 13 Ő így válaszolt: »Minden
növényt, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, gyökerestől ki fognak tépni.
14 Hagyjátok őket: vakoknak vak vezetői ők. Ha pedig vak vezeti a vakot, mindketten
gödörbe esnek.« 15 Péter akkor ezt mondta neki: »Magyarázd meg nekünk ezt a pél-
dabeszédet!« 16 Ő ezt felelte: »Még mindig értetlenek vagytok ti is? 17 Nem értitek,
hogy mindaz, ami bemegy a szájba, a gyomorba kerül, aztán meg az árnyékszékbe
dobják? 18 Az azonban, ami a szájból kijön, a szívből származik, és ez teszi tisztátalan-
ná az embert. 19 Mert a szívből származnak a rossz gondolatok, gyilkosságok, házas-
ságtörések, erkölcstelenségek, lopások, hamis tanúskodás, káromkodások. 20 Ezek
teszik tisztátalanná az embert. Az pedig, hogy valaki mosatlan kézzel eszik, nem teszi
tisztátalanná az embert.

A pogány asszony lányának meggyógyítása 21 Jézus ezután elment onnan: vissza-
vonult Tírusz és Szidon vidékére. 22 És íme, egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről
jött, így kiáltott hozzá: »Könyörülj rajtam, Uram, Dávid Fia! A lányomat kegyetlenül
gyötri egy ördög.« 23 Ő azonban egy szóval sem válaszolt neki.

A tanítványai odamentek hozzá és kérték: »Küldd el őt, mert kiabál utánunk!«
24 Ekkor így szólt: »Nem kaptam küldetést máshová, csak Izrael házának elveszett
juhaihoz.« 25 Az asszony mégis odament, leborult előtte és kérte: »Uram, segíts raj-
tam!« 26 Erre így válaszolt: »Nem való elvenni a gyerekek kenyerét, és odadobni a
kiskutyáknak.« 27 De az asszony csak folytatta: »Igen, Uram, de a kiskutyák is esznek
a morzsákból, amelyek lehullanak uruk asztaláról.« 28 Erre Jézus így szólt hozzá:
»Asszony, nagy a te hited! Történjék veled akaratod szerint!« És abban az órában
meggyógyult a lánya.

Betegek gyógyítása 29 Jézus ezután eltávozott onnan, és elment a Galileai tenger
mellé. Fölment a hegyre és ott leült. 30 Nagy tömeg jött oda hozzá: voltak velük sán-
ták, vakok, nyomorékok, némák és sok másféle beteg. Letették őket a lábaihoz, ő pe-
dig meggyógyította őket. 31 A tömeg csodálkozott, amikor látta a némákat beszélni, a
nyomorékokat meggyógyulni, a sántákat járni, a vakokat látni, és magasztalták Izrael
Istenét.

A második kenyérszaporítás 32 Jézus pedig magához hívta tanítványait és azt
mondta nekik: »Megesik a szívem a tömegen, mert íme, már három napja velem van-
nak és nincs mit enniük. Nem akarom őket étlen elbocsátani, nehogy ellankadjanak
az úton.« 33 A tanítványok ezt felelték neki: »Honnan lenne a pusztaságban annyi
kenyerünk, hogy jóltartsunk ekkora tömeget?« 34 Jézus megkérdezte tőlük: »Hány
kenyeretek van?« Azt felelték: »Hét, és néhány apró halunk.« 35 Erre megparancsolta
a tömegnek, hogy telepedjék le a földre. 36 Azután fogta a hét kenyeret és a halakat,

hálát adott, megtörte és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a tömegnek.
37 Ettek mindannyian, és jóllaktak. A megmaradt darabokat felszedték, hét tele kosár-
ral. 38 Négyezer férfi volt, aki evett, az asszonyokat és a gyerekeket nem számítva.
39 Miután elbocsátotta a tömeget, beszállt a hajóba és Magadán vidékére ment.

16 **Jézus nem ad jelet** 1 Odamentek hozzá a farizeusok és a szaddúceusok, hogy
próbára tegyék. Kérték őt, hogy mutasson nekik égi jelet. 2 Ő így válaszolt nekik:
»Amikor beesteledik, azt mondjátok: `Jó idő lesz, mert vöröslik az ég.' 3 Hajnalban
pedig: `Ma vihar lesz, mert vöröslik és borús az ég.' Az ég arculatát tehát meg tudjá-
tok ítélni, az idők jeleit azonban nem tudjátok! 4 A gonosz és házasságtörő nemzedék
jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás jelét.« Ezzel otthagyta őket és elment.

Óvás a farizeusoktól és a szaddúceusoktól 5 Amikor tanítványai átmentek a másik
partra, elfelejtettek kenyeret vinni. 6 Jézus így szólt hozzájuk: »Vigyázzatok, óvakod-
jatok a farizeusok és a szaddúceusok kovászától!« 7 Azok erre így tanakodtak egymás
közt: »Nem hoztunk kenyeret!« 8 Jézus, aki tudta ezt, megkérdezte tőlük: »Kishitűek,
miért tanakodtok magatok közt azon, hogy nincs kenyeretek? 9 Még mindig nem érti-
tek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyerére, és hogy hány kosárral szedtetek
fel? 10 És a négyezer ember hét kenyerére, hogy hány kosárral szedtetek fel? 11 Miért
nem értitek meg, hogy nem a kenyerekről beszéltem nektek! A farizeusok és a
szaddúceusok kovászától őrizkedjetek!« 12 Ekkor felfogták, hogy nem arra gondolt,
hogy a kenyér kovászától óvakodjanak, hanem a farizeusok és a szaddúceusok taní-
tásától.

Péter hitvallása; Jézus válasza 13 Amikor Jézus Fülöp Cézáreájának vidékére
ment, megkérdezte tanítványait: »Kinek tartják az emberek az Emberfiát?« 14 Ők ezt
felelték: »Egyesek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások meg Jeremiásnak,
vagy egynek a próféták közül.« 15 Erre megkérdezte őket: »És ti kinek tartotok en-
gem?« 16 Simon Péter válaszolt: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.« 17 Jézus azt fe-
lelte neki: »Boldog vagy, Simon, Jónás fia! Mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt
neked, hanem az én Atyám, aki a mennyekben van. 18 Én pedig mondom neked: Te
Péter vagy, és én erre a kősziklára fogom építeni egyházamat, s az alvilág kapui nem
vesznek erőt rajta. 19 Neked adom a mennyek országának kulcsait. Amit megkötsz a
földön, meg lesz kötve a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, föl lesz oldva a
mennyekben is.« 20 Ezután meghagyta a tanítványoknak, hogy senkinek se mondják
el, hogy ő a Krisztus.

A szenvedés és a feltámadás első megjövendölése 21 Ettől az időtől kezdte Jézus je-
lezni a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vé-
nektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell, hogy öljék, és harmadnapra föl kell tá-
madnia. 22 Péter erre félrehívta őt, és kezdte lebeszélni: »Távol legyen ez tőled, Uram!
Ez nem történhet meg veled.« 23 Ő azonban megfordult, és azt mondta Péternek:
»Távozz előlem, Sátán! Botrány vagy nekem, mert nem Isten dolgaival törődsz, ha-
nem az emberekével!«

Jézus követése; az önmegtagadás 24 Akkor Jézus azt mondta a tanítványainak:
»Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a keresztjét és köves-
sen engem. 25 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti éle-
tét énértem, megtalálja azt. 26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot meg-
szerzi is, de az élete kárt szenved? Vagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért? 27 Mert
az Emberfia eljön angyalaival Atyja dicsőségében, és akkor megfizet majd mindenki-
nek tettei szerint {Zsolt 62,13}. 28 Bizony, mondom nektek: vannak néhányan az itt állók
közül, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az
ő országában.«

17 **Jézus színeváltozása** 1 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot
és Jánost, a testvérét, és fölvitte őket külön egy magas hegyre, 2 és színében elváltozott
előttük. Ragyogott az arca, mint a nap, a ruhái pedig fehérek lettek, mint a napsugár.
3 És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, s beszélgettek vele. 4 Péter ekkor azt mondta
Jézusnak: »Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinálok itt három sátrat, neked
egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.« 5 Még beszélt, amikor íme, fényes felhő ár-
nyékolta be őket, s a felhőből egy hang szólt: »Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem
telik, őt hallgassátok« {Iz 42,1; MTörv 18,15}. 6 Ennek hallatán a tanítványok arcra borultak
és igen megijedtek. 7 Jézus odament, megérintette őket és azt mondta: »Keljetek föl,
és ne féljetek!« 8 Amikor fölemelték a szemüket, senkit sem láttak, csak Jézust egy-
magát.

9 Amint lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik: »Senkinek se beszéljetek
a látomásról, amíg az Emberfia a halálból föl nem támad.«

Illés eljövetele 10 Ezután a tanítványok megkérdezték tőle: »Miért mondják akkor
az írástudók, hogy Illésnek előbb el kell jönnie?« 11 Ő ezt felelte: »Illés valóban eljön,
és helyreállít mindent {Mal 3,23-24}, 12 De mondom nektek: Illés már eljött, s nem is-
merték fel őt, hanem azt tették vele, amit csak akartak. Éppígy az Emberfia is szen-
vedni fog miattuk.« 13 Akkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról be-
szélt nekik.

Egy holdkóros meggyógyítása 14 Amikor visszaértek a tömeghez, odajött hozzá egy
ember, térdre esett előtte 15 és azt mondta: »Uram! Könyörülj a fiamon, mert holdkó-
ros és nagyon szenved. Sokszor tűzbe esik, máskor meg vízbe. 16 Odavittem őt a tanít-
ványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.« 17 Jézus ezt felelte: »Ó, hitetlen és rom-
lott nemzedék! Meddig legyek még veletek? Meddig tűrjelek még titeket? Hozzátok őt
ide hozzám!« 18 Jézus ráparancsolt, az ördög kiment belőle, és a gyermek meggyógy-
ult abban az órában. 19 Ekkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz és megkér-
dezték: »Mi miért nem tudtuk kiűzni?« 20 Azt felelte nekik: »A kishitűségetek miatt.
Mert bizony, mondom nektek: ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, és
azt mondjátok ennek a hegynek, `menj innen oda', elmegy, és semmi sem lesz lehe-
tetlen nektek.« [21]

A szenvedés és a feltámadás második megjövendölése 22 Amikor Galileában össze-
gyűltek, Jézus azt mondta nekik: »Az Emberfiát át fogják adni az emberek kezébe,
23 megölik őt, de harmadnapon föl fog támadni.« Erre nagyon elszomorodtak.

A templomadó 24 Amikor Kafarnaumba érkeztek, odamentek Péterhez azok, akik
a két drachmát szedik, és azt mondták neki: »A ti Mesteretek nem fizeti meg a két
drachmát?« 25 Azt felelte: »De igen!« Amikor hazaért, Jézus már megelőzte őt és azt
mondta neki: »Mit gondolsz, Simon, a föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót: a
fiaiktól, vagy az idegenektől?« 26 Ő azt felelte: »Az idegenektől.« Jézus erre így szólt:
»Akkor tehát a fiak mentesek. 27 De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a ten-
gerhez, vesd ki a horgot, és fogd ki az elsőként kapó halat. Nyisd ki a száját, s találni
fogsz benne egy sztatért. Fogd azt és add oda nekik értem és érted.«

A tanítványok közössége: 18,1-35

18 **A tanítványok vetélkedése** 1 Abban az órában a tanítványok odajöttek Jézus-
hoz és azt mondták: »Ki a legnagyobb a mennyek országában?« 2 Erre ő odahívott egy
kisgyereket, közéjük állította 3 és így szólt: »Bizony, mondom nektek: ha meg nem
tértek és nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek orszá-
gába. 4 Aki ugyanis kicsivé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek orszá-
gában. 5 És aki befogad egy ilyen kisgyereket az én nevemben, engem fogad be.

Óvás a botránkoztatástól 6 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsik közül, akik
hisznek bennem, jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tenger
mélyébe vetnék. 7 Jaj a világnak a botrányok miatt! Mert szükséges ugyan, hogy bot-
rányok legyenek, de jaj annak az embernek, aki által a botrány történik.

8 Ha a kezed vagy a lábad megbotránkoztat téged, vágd le és dobd el magadtól!
Jobb neked nyomorékon vagy sántán bemenned az életre, mint két kézzel vagy két
lábbal az örök tűzre kerülnöd. 9 És ha a szemed botránkoztat meg téged, vájd ki és
dobd el magadtól! Jobb neked fél szemmel az életre bemenned, mint két szemmel a
gyehenna tüzére kerülnöd.

10 Vigyázzatok, ne vessetek meg egyet sem e kicsik közül. Mert mondom nektek:
angyalaik a mennyekben mindig látják Atyám arcát, aki a mennyekben van. [11]

Példabeszéd az elveszett juhról 12 Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van,
és azok közül egy elkóborol, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken, nem
megy-e el és nem keresi-e meg az eltévedtet? 13 Amikor pedig megtalálja, bizony,
mondom nektek: jobban örül annak, mint a kilencvenkilencnek, amely el sem veszett.
14 Ugyanígy a ti Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elvesszen e
kicsik közül.

A testvér megintése 15 Ha a testvéred vétkezik ellened, menj és figyelmeztesd őt
négyszemközt. Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. 16 Ha azonban nem hallgat
rád, végy magad mellé még egy vagy két társat, mert *minden dolgot két vagy három
tanú szavával kell igazolni* {MTörv 19,15}. 17 Ha rájuk sem akar hallgatni, mondd meg az
egyháznak. Ha pedig az egyházra sem akar hallgatni, legyen számodra olyan, mint a
pogány és a vámszedő. 18 Bizony, mondom nektek: mindaz, amit megköttök a földön,
meg lesz kötve a mennyben is, és amit föloldotok a földön, föl lesz oldva a mennyben
is.

19 És bizony, mondom nektek: ha a földön ketten egyetértésben kérnek valamit,
bármi legyen is az, megkapják Atyámtól, aki a mennyben van. 20 Mert ahol ketten
vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.«

A megbocsátás 21 Akkor Péter odament hozzá és azt mondta neki: »Uram! Hány-
szor vétkezhet ellenem a testvérem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hét-
szer?« 22 Jézus azt felelte neki: »Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy het-
venszer hétszer {Ter 4,24}.

Példabeszéd a könyörtelen szolgáról 23 Ezért hasonlít a mennyek országa egy ki-
rályhoz, aki el akart számolni szolgáival. 24 Amikor elkezdte az elszámolást, odavitték
hozzá az egyiket, aki tízezer talentummal tartozott. 25 Mivel nem volt miből megadnia,
az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyerekeit, és mindenét, amije
csak van, és úgy fizessen. 26 A szolga erre a földig hajolt, és leborulva kérte: `Légy tü-
relemmel irántam, és mindent megadok neked.' 27 Megesett a szíve az úrnak a szol-
gán, elbocsátotta hát őt, és még az adósságot is elengedte neki. 28 Ez a szolga azonban,
mihelyt kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki tartozott neki száz dénárral. Meg-
ragadta őt, fojtogatta és követelte: `Add meg, amivel tartozol.' 29 A szolgatársa a földig
hajolt, és kérlelte: `Légy türelemmel irántam, és megadom neked.' 30 Az azonban nem
engedett, hanem elvitte és börtönbe vetette őt, amíg megadja a tartozását.

31 Amikor a szolga társai látták a történteket, nagyon elszomorodtak. Elmentek és
elbeszéltek uruknak mindent, ami történt. 32 Akkor az úr magához hívta őt és azt
mondta neki: `Te gonosz szolga! Én az egész tartozást elengedtem neked, mert kértél
engem. 33 Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, ahogy én is
megkönyörültem rajtad?' 34 És az úr haragjában átadta őt a kínzóknak, amíg csak

meg nem adja egész tartozását. 35 Így tesz majd mennyei Atyám is veletek, ha mindegyiktek szívből meg nem bocsát a testvérének.«

JÉZUS MŰKÖDÉSE JÚDEÁBAN ÉS JERUZSÁLEMBEN: 19,1-25,46

Úton Jeruzsálem felé: 19,1-20,34

19 **Jézus elindul Júdeába** 1 Történt, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a szavakat, elhagyta Galileát, és Júdea határába ment a Jordánon túlra. 2 Nagy tömeg követte őt, és ott meggyógyította őket.

A válásról és a nőtlenségről 3 Akkor odamentek hozzá a farizeusok, s hogy próbára tegyék, megkérdezték tőle: »El szabad-e az embernek bocsátania a feleségét bármi okból?« 4 Ő ezt felelte: »Nem olvastátok, hogy Aki kezdettől fogva teremtett, *`férfinak és nőnek alkotta őket'*? {Ter 1,27} És így szólt: 5 *`Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy testté lesz'* {Ter 2,24}. 6 Így már nem ketten vannak, hanem egy test. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember szét ne válaszsza.« 7 Erre azt mondták neki: »Miért parancsolta hát Mózes, hogy *válólevelet kell adni* {MTörv 24,1} *és úgy kell elbocsátani*?« 8 Azt válaszolta nekik: »Mózes a ti keménszívűségetek miatt engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeiteket. De ez kezdetben nem így volt. 9 Mondom hát nektek: aki elbocsátja feleségét – hacsak nem paráznaság miatt –, és mást vesz el, házasságot tör.«

10 Tanítványai erre azt mondták neki: »Ha így áll a dolog az ember feleségével, nem érdemes megházasodni.« 11 Ő azt felelte nekik: »Nem mindenki érti meg ezt a dolgot, csak azok, akiknek megadatott. 12 Vannak ugyanis eunuchok, akik anyjuk méhéből így születtek; aztán vannak eunuchok, akiket az emberek tettek ilyenné, és vannak olyan eunuchok is, akik önmagukat férfiatlanították a mennyek országáért. Aki meg tudja érteni, értse meg.«

A gyermekek megáldása 13 Akkor kisgyermekeket vittek oda hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imát mondjon, de a tanítványok megszidták őket. 14 Jézus azonban azt mondta: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké a mennyek országa.« 15 Rájuk tette a kezét, és továbbment onnan.

A gazdagságról és Jézus követéséről 16 Ekkor íme, valaki odament hozzá és azt mondta: »Mester! Mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?« 17 Ő azt válaszolta neki: »Miért kérdezel engem a jóról? Csak egyvalaki a jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsokat.«

18 Az megkérdezte: »Melyeket?« Jézus ezt felelte: *»Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, ne tanúskodj hamisan,* 19 *tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat«* {Kiv 20,12-16; MTörv 5,16-20; Lev 19,18}. 20 Az ifjú erre azt mondta neki: »Mindezeket megtartottam, mi hiányzik még nekem?« 21 Erre Jézus így szólt hozzá: »Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add oda a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyekben. Azután jöjj, kövess engem.« 22 E szó hallatára az ifjú szomorúan elment, mert nagy vagyona volt.

23 Ekkor Jézus így szólt tanítványaihoz: »Bizony, mondom nektek: a gazdag ember nehezen tud bemenni a mennyek országába. 24 S újra mondom nektek: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.« 25 Ennek hallatára a tanítványok nagyon elcsodálkoztak és megkérdezték: »Akkor hát ki üdvözülhet?« 26 Jézus rájuk tekintett és így szólt: »Embereknek lehetetlen ez, de Istennek minden lehetséges« {Ter 18,14; Jób 42,2}.

27 Ekkor megszólalt Péter és azt mondta neki: »Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Mi lesz hát velünk?« 28 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, mondom

nektek: ti, akik követtetek engem, az újjászületés idején, amikor az Emberfia helyet
foglal dicsősége trónján, ti is tizenkét trónon fogtok ülni, és ítélni fogjátok Izrael ti-
zenkét törzsét. 29 És mindenki, aki elhagyta házát, fivéreit vagy nővéreit, apját vagy
anyját, gyermekeit vagy földjét az én nevemért, százannyit kap majd és örök életet fog
örökölni.

30 Sokan lesznek elsőkből utolsók, és utolsókból elsők.

20 **Példabeszéd a szőlősgazdáról** 1 Mert hasonló a mennyek országa a házigazdá-
hoz, aki korán reggel kiment munkásokat fogadni a szőlőjébe. 2 Miután napi egy dé-
nárban megegyezett a munkásokkal, elküldte őket a szőlőjébe. 3 Amikor a harmadik
óra körül is kiment, látott másokat ott ácsorogni tétlenül a piactéren. 4 Azt mondta
nekik: `Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd nektek.' 5 Azok
elmentek. Azután a hatodik és a kilencedik óra körül ismét kiment és ugyanígy tett.
6 Mikor a tizenegyedik óra körül kiment és megint talált ott ácsorgókat, azt mondta
nekik: `Miért álltok itt egész nap tétlenül?' 7 Azt felelték neki: »Mert senki sem foga-
dott fel minket.' Erre azt mondta nekik: `Menjetek ki ti is a szőlőbe.'

8 Amikor beesteledett, a szőlő ura így szólt intézőjéhez: `Hívd a munkásokat, és
add ki nekik a bérüket, kezdve az utolsóktól az elsőkig.' 9 Jöttek azok, akik a tizen-
egyedik óra körül kezdtek, és kaptak egy-egy dénárt. 10 Mikor az elsők sorra kerültek,
azt gondolták, hogy többet kapnak, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. 11 Amikor
megkapták, zúgolódni kezdtek a gazda ellen: 12 `Ezek az utolsók csak egy órát dolgoz-
tak, és egyformán kezelted őket velünk, akik viseltük a nap terhét és hevét.' 13 Ő azon-
ban így válaszolt az egyiküknek: `Barátom! Nem vagyok hozzád igazságtalan. Nem
egy dénárban egyeztél meg velem? 14 Fogd, ami a tiéd, és menj! Én ennek az utolsó-
nak is annyit akarok adni, mint neked. 15 Vagy nem szabad azt tennem az enyémmel,
amit akarok? Rossz szemmel nézed talán, hogy én jó vagyok?'

16 Így lesznek az utolsókból elsők és az elsőkből utolsók.«

A szenvedés és a feltámadás harmadik megjövendölése 17 Jézus ezután fölment Je-
ruzsálembe. Útközben külön magához hívta a tizenkét tanítványt, és azt mondta ne-
kik: 18 »Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát át fogják adni a főpapoknak
és az írástudóknak. Halálra ítélik őt, 19 és átadják a pogányoknak, hogy kicsúfolják,
megostorozzák és keresztre feszítsék, de harmadnapon föltámad.«

Az uralkodásról és a szolgálatról 20 Akkor Zebedeus fiainak az anyja odament
hozzá a fiaival együtt, és leborult előtte, hogy kérjen tőle valamit. 21 Jézus megkérdez-
te: »Mit kívánsz?« Az így válaszolt: »Rendeld el, hogy az én két fiam közül az egyik a
jobbodon, a másik a balodon üljön országodban.« 22 Jézus ezt válaszolta: »Nem tud-
játok, mit kértek. Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én inni fogok?« Azt felelték
neki: »Tudunk!« 23 Ő erre azt mondta nekik: »A kelyhemből ugyan inni fogtok, de
nem az én dolgom eldönteni, hogy a jobbomon vagy a balomon ki üljön. Az azoké
lesz, akiknek Atyám készítette.«

24 Amikor a többi tíz meghallotta ezt, nagyon megharagudott a két testvérre.
25 Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: »Tudjátok, hogy a nemzetek feje-
delmei uralkodnak a népeken, és a nagyok hatalmaskodnak felettük. 26 Köztetek
azonban ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni köztetek, legyen a szolgátok, 27 és
aki első akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgálótok. 28 Hiszen az Emberfia sem
azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul
sokakért.«

A két jerikói vak meggyógyítása 29 Amikor kimentek Jerikóból, nagy tömeg követ-
te őt. 30 És íme, ott ült az út mellett két vak. Amint meghallották, hogy Jézus arra
megy, felkiáltottak: »Könyörülj rajtunk, Uram, Dávid Fia!« 31 A tömeg rájuk paran-

csolt, hogy hallgassanak, de azok még hangosabban kiáltották: »Könyörülj rajtunk,
Uram, Dávid Fia!« 32 Jézus megállt, odahívta őket és így szólt: »Mit akartok, hogy
tegyek veletek?« 33 Azok azt felelték neki: »Uram! Hogy megnyíljon a szemünk.«
34 Jézusnak megesett rajtuk a szíve és megérintette a szemüket. Azonnal látni kezdtek
és követték őt.

Viták a jeruzsálemi ellenfelekkel: 21,1-23,39

21 **Bevonulás Jeruzsálembe** 1 Amikor már Jeruzsálem közelében jártak és odaér-
tek Betfagéhoz az Olajfák hegyén, Jézus előre küldött két tanítványt. 2 Azt mondta
nekik: »Menjetek be az előttetek lévő faluba. Mindjárt találni fogtok egy szamarat
megkötve, és vele egy csikót; oldjátok el, és vezessétek ide hozzám. 3 Ha pedig valaki
szólna valamit, mondjátok, hogy az Úrnak van rájuk szüksége, és azonnal el fogja en-
gedni őket. 4 Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék az ige, amit a próféta mondott:

5 *Mondjátok Sion leányának:*
Íme, királyod jön hozzád;
szelíd ő, s szamárháton ül,
szamárcsikón, teherhordó állat fián« **{Iz 62,11; Zak 9,9}.**

6 A tanítványok elmentek és megtették, amit Jézus parancsolt nekik.
7 Odavezették a szamarat és a csikót, rájuk tették ruháikat, ő pedig felült rájuk. 8 A
hatalmas tömeg pedig leterítette ruháit az útra, mások meg ágakat vagdostak a fákról
és az útra szórták. 9 A tömeg, amely előtte ment és akik követték, így kiáltoztak: *»Ho-
zsanna* Dávid fiának! *Áldott, aki az Úr nevében jön!* **{Zsolt 118,26}** *Hozsanna a magas-
ságban!«*

10 Amikor bement Jeruzsálembe, az egész város megmozdult. Azt kérdezték: »Ki-
csoda ez?« 11 A tömeg így felelt: »Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből.«

A templom megtisztítása 12 Jézus bement a templomba és kiűzte onnan mindazo-
kat, akik adtak-vettek a templomban. A pénzváltók asztalait és a galambárusok széke-
it pedig fölborította. 13 Azt mondta nekik: »Írva van: *`Az én házamat az imádság há-
zának fogják hívni',* ti pedig *rablók barlangjává* teszitek azt« **{Iz 56,7; Jer 7,11}.**

14 A templomban vakok és sánták jöttek hozzá, s ő meggyógyította őket. 15 Amikor
a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket művelt, és a gyermekeket, akik
így kiáltoztak a templomban: »Hozsanna Dávid Fiának!«, méltatlankodni kezdtek.
16 Azt mondták neki: »Hallod, hogy mit beszélnek ezek?« Jézus azt felelte nekik:
»Igen. De sohasem olvastátok: *`Kisgyerekek és csecsemők ajkáról készítettél ma-
gadnak dicséretet?'«* **{Zsolt 8,3}** 17 Aztán otthagyta őket, kiment a városon kívülre
Betániába, és ott maradt.

A fügefa megátkozása 18 Kora reggel, amikor visszatért a városba, megéhezett.
19 Meglátott egy fügefát az út mellett, odament hozzá, de semmit nem talált rajta, csak
leveleket. Azt mondta neki: »Ne legyen rajtad gyümölcs soha többé!« Erre a fügefa
azonnal kiszáradt. 20 Ennek láttán a tanítványok elcsodálkoztak és megkérdezték:
»Miért száradt ki a fügefa hirtelen?« 21 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, mondom nek-
tek: ha volna hitetek és nem kételkednétek, nemcsak a fügefával tehetnétek meg ezt,
hanem ha azt mondanátok ennek a hegynek: `Emelkedj fel és vesd magad a tenger-
be', megtörténne. 22 Mindazt, amit hittel, imádságban kértek, megkapjátok.«

Kérdés Jézus hatalmáról 23 Amikor bement a templomba és tanított, odajöttek
hozzá a főpapok és a nép vénei. Megkérdezték tőle: »Milyen hatalommal teszed
mindezt? És ki adta neked ezt a hatalmat?« 24 Jézus így válaszolt nekik: »Kérdeznék
tőletek én is egy dolgot. Ha megmondjátok nekem, én is megmondom nektek, milyen
hatalommal teszem mindezt. 25 János keresztsége honnan volt? A mennyből vagy az

emberektől?« Azok így tanakodtak egymás közt: 26 »Ha azt mondjuk: `a mennyből',
azt mondja majd nekünk: `Akkor miért nem hittetek neki?' Ha pedig azt mondjuk:
`az emberektől', félünk a néptől, mert mindnyájan prófétának tartják Jánost.« 27 Azt
felelték tehát Jézusnak: »Nem tudjuk.« Erre ő azt mondta nekik: »Én sem mondom
meg nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.«

Példabeszéd a két fiúról 28 »Vajon erről mit gondoltok? Egy embernek két fia volt.
Odament az elsőhöz és így szólt: `Fiam! Menj ki ma, dolgozz a szőlőben!' 29 Az így
válaszolt: `Nem akarok', de később meggondolta magát és kiment. 30 Akkor odament
a másikhoz is, és ugyanúgy szólt neki. Az ezt felelte: `Igenis, Uram!' De nem ment ki.
31 A kettő közül melyik tette meg az apa akaratát?« Azt felelték: »Az első.« Erre Jézus
azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: a vámszedők és az utcanők előbb men-
nek be Isten országába, mint ti. 32 Eljött ugyanis hozzátok János az igazság útján – és
nem hittetek neki. A vámszedők és az utcanők azonban hittek neki. Ti még ennek lát-
tán sem gondoltátok meg magatokat később, hogy higgyetek neki.

Példabeszéd a gonosz szőlőművesekről 33 Hallgassatok meg egy másik példabe-
szédet. Volt egy gazda: *szőlőt ültetett, kerítést készített köréje, prést ásott benne és
tornyot épített* {Iz 5,1-2}. Aztán kiadta azt bérlőknek, és idegen földre utazott. 34 Amikor
elközelgett a szüret ideje, elküldte szolgáit a bérlőkhöz, hogy szedjék be a termését.
35 A bérlők azonban megragadták a szolgáit; az egyiket megverték, a másikat megöl-
ték, a harmadikat megkövezték. 36 Ekkor ismét küldött más szolgákat, az előzőknél
többet, de azok éppúgy tettek velük is. 37 Végül elküldte hozzájuk a fiát, mondván: `A
fiamat majd tiszteletben tartják.' 38 De a bérlők, mihelyt meglátták a fiút, azt mondták
egymás között: `Itt az örökös, gyertek, öljük meg, és szerezzük meg az örökségét.'
39 Megragadták őt, kidobták a szőlőn kívülre és megölték. 40 Amikor tehát eljön a szőlő
ura, mit fog tenni ezekkel a bérlőkkel?« 41 Azt felelték neki: »A gonoszokat kegyet-
lenül el fogja pusztítani, a szőlőt pedig más bérlőknek adja, akik megadják neki a ter-
mést a maga idejében.« 42 Jézus ekkor azt mondta nekik: »Sohasem olvastátok az
Írásokban:

`A kő, amelyet az építők elvetettek,
szegletkővé lett;
az Úr tette azzá,
és ez csodálatos a mi szemünkben'? {Zsolt 118,22-23}

43 Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, és olyan népnek
adják, amely meghozza annak gyümölcseit. 44 Aki ráesik erre a kőre, összezúzza ma-
gát, akire pedig ez ráesik, azt szét fogja zúzni.«

45 Példabeszédeit hallva a főpapok és a farizeusok megértették, hogy róluk beszél.
46 Ekkor el akarták őt fogni, de féltek a tömegtől, mert az emberek prófétának tartot-
ták őt.

22 **Példabeszéd a királyi menyegzőről** 1 Ezután Jézus újra beszélni kezdett, és is-
mét példabeszédekben szólt hozzájuk: 2 »Hasonló a mennyek országa egy királyhoz,
aki menyegzőt készített fiának. 3 Elküldte szolgáit, hogy hívják el a meghívottakat a
menyegzőre, de azok nem akartak eljönni. 4 Ekkor más szolgákat küldött ezekkel a
szavakkal: »Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, a lakomát elkészítettem, ökrei-
met és hizlalt állataimat levágtam, minden készen van. Jöjjetek a menyegzőre. 5 De
azok nem törődtek vele. Elmentek, egyik a földjére, a másik az üzlete után, 6 a többiek
pedig megragadták a szolgáit, gyalázatokkal illették és megölték.

7 Haragra gerjedt erre a király, s elküldte hadseregét. A gyilkosokat elpusztította,
a városukat pedig felégette. 8 Azután azt mondta a szolgáinak: »A menyegző ugyan
kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. 9 Menjetek hát ki a bekötő utakra, s akit

csak találtok, hívjátok a menyegzőre.« 10 A szolgák kimentek az utakra és összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, s a menyegzős ház megtelt vendégekkel.

11 Amikor a király bement, hogy megnézze az asztalnál ülőket, észrevett ott egy embert, aki nem volt menyegzős ruhába öltözve. 12 Azt mondta neki: »Barátom, hogyan jöttél be ide menyegzős ruha nélkül?« Az nem szólt semmit. 13 Erre a király azt mondta a felszolgálóknak: »Kötözzétek meg kezét-lábát és dobjátok ki őt a külső sötétségre. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás! 14 Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.«

Kérdés az adóról 15 Ekkor a farizeusok elmentek és kitervelték, hogy hogyan csalják őt tőrbe szóval. 16 Odaküldték hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal és azt mondták neki: »Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját az igazság szerint tanítod, nem törődsz senkivel, mert nem nézed az emberek személyét. 17 Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz: Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?« 18 Jézus azonban felismerte gonoszságukat és így szólt: »Miért kísértetek engem, ti képmutatók! 19 Mutassátok meg nekem az adópénzt!« Azok odahoztak neki egy dénárt. 20 Ekkor megkérdezte tőlük: »Kié ez a kép és a felirat?« 21 Azt felelték neki: »A császáré.« Erre azt mondta nekik: »Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.« 22 Azok ezt hallva elcsodálkoztak, otthagyták őt és elmentek.

Kérdés a halottak feltámadásáról 23 Azon a napon odamentek hozzá a szaddúceusok, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás. Megkérdezték őt: 24 »Mester! Mózes azt mondta: *`Ha valaki meghal gyermekek nélkül, akkor a testvére vegye magához a feleségét, és támasszon utódot testvérének'* **{MTörv 25,5k; Ter 38,8}**. 25 Nos, volt nálunk hét testvér. Az első megnősült, de meghalt, és nem lévén utóda, ráhagyta a feleségét a testvérére. 26 Hasonlóan a második és a harmadik is, sőt, mind a hét. 27 Mindnyájuk után pedig meghalt az asszony is. 28 A feltámadáskor melyiknek lesz a felesége a hét közül? Hiszen mindegyiké volt.« 29 Jézus így válaszolt nekik: »Tévelyegtek, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát. 30 A feltámadottak ugyanis nem nősülnek, és férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben. 31 Nem olvastátok a halottak feltámadásáról, amit Isten mondott nektek: 32 *`Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákob Istene?'* **{Kiv 3,6}** Ő nem a halottak Istene, hanem az élőké.« 33 Mikor a tömeg ezt meghallotta, csodálkozott a tanításán.

Kérdés a főparancsról 34 Mikor a farizeusok meghallották, hogy a szaddúceusokat elnémította, összegyűltek egy csoportba, 35 és az egyikük, egy törvénytudó, hogy próbára tegye, megkérdezte tőle: 36 »Mester, melyik a legnagyobb parancs a törvényben?« 37 Ő azt felelte neki: » *`Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből* és teljes elmédből' **{MTörv 6,5}**. 38 Ez a legnagyobb, az első parancs. 39 A második hasonló ehhez: *`Szeresd felebarátodat, mint önmagadat'* **{Lev 19,18}**. 40 Ezen a két parancson alapul az egész törvény és a próféták.«

Kérdés a Messiásról 41 Mivel a farizeusok együtt voltak, Jézus megkérdezte őket: 42 »Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia ő?« Azt felelték neki: »Dávidé.« 43 Erre megkérdezte tőlük: »Akkor Dávid miért hívja őt a Lélek által Úrnak, amikor így szól:

44 *`Így szól az Úr az én Uramhoz:*
Jobbom felől foglalj helyet,
míg lábaid alá vetem ellenségeidet' **{Zsolt 110,1}**.

45 Ha tehát Dávid Úrnak hívja őt, hogyan lehet az ő fia?«

46 Senki sem tudott válaszolni neki egy szót sem, és attól a naptól fogva senki
nem merte őt többé kérdezni.

23 **Az írástudók és farizeusok** 1 Jézus ezután így beszélt a tömeghez és tanítvá-
nyaihoz: 2 »Az írástudók és farizeusok Mózes székében ülnek. 3 Ezért mindazt, amit
mondanak nektek, tegyétek meg és tartsátok meg – de a tetteiket ne kövessétek, mert
mondják ők, de nem teszik. 4 Súlyos és elviselhetetlen terheket kötöznek össze és rak-
nak az emberek vállára, de ők maguk egy ujjukkal sem hajlandók megmozdítani azo-
kat. 5 Minden tettüket azért teszik, hogy lássák őket az emberek. Imaszíjaikat szélesre
szabják, bojtjaikat megnagyobbítják. 6 Szeretik a főhelyeket a lakomákon, az első he-
lyeket a zsinagógákban, 7 a köszöntéseket a főtéren, s azt, ha az emberek rabbinak hív-
ják őket. 8 Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti Tanítótok, ti pedig mind
testvérek vagytok. 9 Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a
mennyei. 10 Ne hívassátok magatokat mesternek se, mert egy a ti Mesteretek, a Krisz-
tus. 11 Aki közületek a legnagyobb, legyen a szolgátok. 12 Mert aki önmagát felmagasz-
talja, azt megalázzák, s aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják.

13 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek or-
szágát az emberek előtt. Ti magatok nem mentek be, és akik be szeretnének menni,
azokat sem hagyjátok bemenni. [14]

15 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejártok tengert és szára-
zföldet, hogy egy megtérőt szerezzetek, s amikor megszereztétek, magatoknál kétszer
inkább a gyehenna fiává teszitek.

16 Jaj nektek, vak vezetők, akik azt mondjátok: `Ha valaki megesküszik a temp-
lomra, az semmi, de aki megesküszik a templom aranyára, az kötelez.' 17 Ti ostobák és
vakok! Mi a nagyobb, az arany, vagy a templom, amely megszenteli az aranyat? 18 És
azt mondjátok: `Ha valaki az oltárra esküszik, az semmi, de aki a rajta levő ajándékra
esküszik, az kötelez.' 19 Ti vakok! Mi a nagyobb, az ajándék, vagy az oltár, amely meg-
szenteli az ajándékot? 20 Hiszen aki az oltárra esküszik, megesküszik az oltárra és
mindenre, ami rajta van. 21 S aki a templomra esküszik, megesküszik a templomra, és
arra, aki benne lakik. 22 Aki pedig az égre esküszik, Isten trónjára esküszik, és arra,
aki azon ül.

23 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok mentából,
kaporból és köményből, de elhanyagoljátok a törvény komolyabb parancsait, a jogot,
az irgalmat és a hűséget. Ezeket meg kellene tenni, s azokat sem elhagyni. 24 Vak vezetők, akik kiszűritek a szúnyogot, a tevét pedig lenyelitek.

25 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és
a tál külsejét, de belül tele vagytok rablással és tisztátalansággal. 26 Te vak farizeus!
Tisztítsd meg előbb a pohár belsejét, hogy a külseje is tiszta legyen!

27 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlítotok a meszelt sí-
rokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival
és mindenféle tisztátalansággal. 28 Így ti is kívülről ugyan igaznak látszotok az embe-
rek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és gonoszsággal.

29 Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket építetek a
prófétáknak, és feldíszítitek az igazak sírjait, 30 s azt mondjátok: `Ha atyáink napjai-
ban éltünk volna, nem lettünk volna bűntársaik a próféták vérében.' 31 De ti magatok
tanúsítjátok, hogy fiai vagytok azoknak, akik a prófétákat megölték. 32 Ti is betöltitek
atyáitok mértékét! 33 Kígyók, viperák fajzatai! Hogyan menekülhetnétek meg a gye-
henna ítéletétől? 34 Ezért íme, küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat.
Közülük egyeseket megöltök majd és keresztre feszítetek, másokat megostoroztok
zsinagógáitokban és üldöztök városról-városra. 35 Így rátok száll minden igaz vér,

amelyet kiontottak a földön az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, Barakiás fiának véréig,
akit megöltetek a templom és az oltár között. 36 Bizony, mondom nektek: rászáll
mindez erre a nemzedékre.

Jeruzsálem megintése 37 Jeruzsálem, Jeruzsálem, te megölöd a prófétákat, és
megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat,
mint ahogy a tyúk a szárnyai alatt összegyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! 38 *Íme,*
elhagyott puszta lesz a házatok! {Zsolt 69,26} 39 Mert mondom nektek: Nem láttok en-
gem mostantól, amíg azt nem mondjátok: *`Áldott, aki az Úr nevében jön!'*« {Zsolt
118,26}

Tanítás a végső időről: 24,1-25,46

24 **A templom pusztulásáról** 1 Jézus kijött a templomból és elindult. Tanítványai
odamentek hozzá, hogy megmutassák neki a templom épületeit. 2 Ekkor így szólt hoz-
zájuk: »Ugye, látjátok ezeket mind? Bizony, mondom nektek: Nem marad itt kő kö-
vön, ami el ne pusztulna.«

A csapások kezdete 3 Mikor az Olajfák hegyén leült, a tanítványok külön odamen-
tek hozzá és kérték: »Mondd meg nekünk, mikor történnek ezek? És mi lesz a jele
eljövetelednek és a világ végének?«

4 Jézus azt válaszolta nekik: »Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket.
5 Mert sokan fognak jönni az én nevemben és azt mondják: `Én vagyok a Krisztus', és
sokakat félre fognak vezetni. 6 Harcokról és háborús hírekről fogtok majd hallani. Vi-
gyázzatok majd, meg ne rémüljetek. Ennek be kell következni {Dán 2,28}, de ez még
nem a vég. 7 Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen. Sokfelé éhínség
lesz és földrengés. 8 De mindez csak a fájdalmak kezdete lesz. 9 Akkor majd gyötrel-
meknek vetnek alá benneteket és megölnek titeket. Gyűlöletesek lesztek minden
nemzet előtt az én nevemért. 10 Sokan megbotránkoznak majd, elárulják és gyűlölni
fogják egymást. 11 Sok hamis próféta támad és sokakat félrevezetnek. 12 Mivel megso-
kasodik a gonoszság, sokak szeretete kihűl majd. 13 De aki kitart mindvégig, az üdvö-
zül. 14 Az országnak ezt az örömhírét pedig hirdetni fogják az egész világon, tanúságot
tesznek róla minden nép előtt – és akkor eljön majd a vég.

A pusztulás 15 Amikor tehát látjátok, hogy *a pusztító gyalázat,* amelyről Dániel
próféta beszélt {Dán 9,27}, ott áll *a szent helyen* – aki olvassa, értse meg! –, 16 akkor
azok, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe. 17 Aki a tetőn van, ne szálljon le,
hogy elvigyen valamit a házából, 18 aki pedig a mezőn, ne térjen vissza, hogy elvigye a
köntösét! 19 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban!

20 Imádkozzatok azért, hogy menekülésetek ne télen, és ne szombaton legyen.
21 Mert olyan *nagy szorongattatás lesz akkor, amilyen még nem volt a világ kezde-*
tétől mostanáig, és nem is lesz többé {Dán 12,1; Jo 2,2}. 22 Ha meg nem rövidítenék azokat
a napokat, nem menekülne meg egyetlen élőlény sem; de a választottakért megrövidí-
tik azokat a napokat. 23 Akkor, ha valaki azt mondja nektek: `Íme, itt a Krisztus', vagy
`ott', ne higgyétek. 24 Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jele-
ket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is tévedésbe ejtsék.
25 Íme, előre megmondtam nektek. 26 Ha tehát azt mondják nektek: `Íme, a puszta-
ban van', ne menjetek ki; `íme, a belső szobákban', ne higgyétek. 27 Mert amint a vil-
lám napkeleten támad és napnyugatig látszik, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is.
28 Ahol ugyanis a holttest van, oda gyűlnek a keselyűk.

Az Emberfia eljövetele 29 E napok szorongattatásai után *a nap elsötétedik, a hold*
nem sugározza fényét, a csillagok lehullanak az égről {Iz 13,10}, *s az ég erői* megren-
dülnek. 30 Aztán feltűnik az égen az Emberfia jele, s akkor *mellét veri majd a föld*

minden népe {Zak 12,10.12}. *Látni fogják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin* hatalommal és nagy dicsőséggel {Dán 7,13}. 31 Elküldi angyalait nagy harsonaszóval, s azok
összegyűjtik választottait a négy égtáj felől {Zak 2,10}, az ég egyik szélétől a másik végéig.

Végidőre vonatkozó intelmek 32 Vegyetek példát a fügefáról: amikor már zsenge
az ága és a levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár. 33 Így ti is, amikor
mindezeket meglátjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtóban. 34 Bizony, mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindezek meg nem történnek. 35 Ég
és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.

36 Azt a napot azonban és azt az órát senki sem ismeri: sem az ég angyalai, sem a
Fiú, csak egyedül az Atya. 37 Mert mint Noé napjai, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is. 38 Mert amint a vízözön előtti napokban csak ettek és ittak, nősültek és férjhez
mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába {Ter 7,7}, 39 és nem is
sejtették, amíg el nem jött a vízözön és el nem ragadta mindnyájukat: így lesz az Emberfia eljövetele is. 40 Ha akkor ketten a szántóföldön lesznek, az egyiket fölveszik, a
másikat otthagyják. 41 S ha két asszony őröl malommal, az egyiket fölveszik, a másikat
otthagyják.

Az éberségről 42 Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok, mely napon jön el
Uratok. 43 Azt pedig értsétek meg, hogy ha tudná a házigazda, melyik őrváltáskor jön
a tolvaj, ébren volna és nem engedné betörni a házába. 44 Legyetek tehát készen ti is,
mert amelyik órában nem gondoljátok, eljön az Emberfia.

Példabeszéd a hűséges és a gonosz szolgáról 45 Mit gondolsz, ki az a megbízható és
értelmes szolga, akit az úr háza népe fölé állít, hogy adja ki nekik az ételt kellő időben?
46 Boldog az a szolga, akit ura, amikor megérkezik, ebben a munkában talál. 47 Bizony,
mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt. 48 De ha az a gonosz szolga azt
mondja szívében: `Késik jönni az én uram', 49 és elkezdi verni szolgatársait, eszik és
iszik a részegekkel: 50 megjön majd az ura annak a szolgának azon a napon, amelyen
nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja. 51 Elkergeti őt, és a képmutatók sorsára juttatja. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás!

25 **Példabeszéd az okos és balga szüzekről** 1 Akkor hasonló lesz a mennyek ország
a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé. 2 Öt közülük ostoba volt, öt pedig okos. 3 Az ostobák ugyanis, amikor fölvették lámpásaikat, nem vettek magukhoz olajat. 4 Az okosak viszont lámpásaikkal együtt olajat is vittek edényeikben. 5 Mivel a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak. 6 Éjfélkor
aztán kiáltás támadt: `Itt a vőlegény, gyertek ki elébe!' 7 Ekkor a szüzek mindnyájan
fölkeltek és rendbe hozták lámpásaikat. 8 Az ostobák ekkor így szóltak az okosakhoz:
`Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásaink kialszanak.' 9 Az okosak ezt válaszolták: `Nehogy ne legyen elég se nekünk, se nektek, menjetek inkább az árusokhoz
és vegyetek magatoknak.' 10 Amíg azok elmentek vásárolni, megjött a vőlegény, és
akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az ajtót bezárták. 11 Később megjött
a többi szűz is. Azt mondták: `Uram, uram! Nyiss ki nekünk!' 12 De ő így válaszolt:
`Bizony, mondom nektek: nem ismerlek titeket.` 13 Legyetek tehát éberek, mert nem
ismeritek sem a napot, sem az órát.

Példabeszéd a befektetett pénzről 14 Úgy lesz akkor, mint amikor egy ember arra
készült, hogy külföldre menjen. Hívta a szolgáit és átadta nekik vagyonát. 15 Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, mindegyiknek a képessége szerint; és elment külföldre. Ekkor rögtön 16 elment az, aki öt talentumot kapott, befektette azokat, és szerzett másik ötöt. 17 Éppígy az is, aki kettőt ka-

pott, szerzett másik kettőt. 18 Az viszont, aki egyet kapott, elment, a földbe ásva elrejtette ura pénzét.

19 Sok idő múltán megjött ezeknek a szolgáknak az ura és számadást tartott velük.
20 Előállt ekkor az, aki öt talentumot kapott, hozott másik öt talentumot, és így szólt:
`Uram, öt talentumot adtál nekem, nézd, másik öt talentumot nyertem rajta.' 21 Az
ura azt mondta neki: `Jól van, derék és hű szolga! A kicsiben hű voltál, sokat bízok
rád: menj be urad örömébe.' 22 Ezután jött az is, aki a két talentumot kapta és így
szólt: `Uram, két talentumot adtál nekem, nézd, másik két talentumot nyertem rajta.'
23 Az ura azt mondta neki: `Jól van, derék és hű szolga, a kicsiben hű voltál, sokat
bízok rád: menj be urad örömébe.' 24 Végül odajött az is, aki egy talentumot kapott, és
azt mondta: `Uram, tudom rólad, hogy kemény ember vagy, aratsz, ahol nem vetettél,
és begyűjtesz onnan is, ahová nem ültettél. 25 Mivel féltem tőled, elmentem és elrejtettem a talentumodat a földbe. Íme, itt van, ami a tied!' 26 Az ura azt válaszolta neki:
`Te gonosz és lusta szolga! Tudtad, hogy aratok, ahol nem vetettem és gyűjtök onnan,
ahová nem ültettem. 27 Éppen ezért el kellett volna helyezned a pénzemet a pénzváltóknál, hogy amikor megjövök, kamatostul kapjam vissza a magamét. 28 Vegyétek hát
el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van! 29 Mert mindannak,
akinek van, még adnak és bővelkedni fog. Attól pedig, akinek nincs, még azt is elveszik, amije van. 30 A haszontalan szolgát pedig dobjátok ki a külső sötétségre! Lesz
majd ott sírás és fogcsikorgatás!'

Az utolsó ítélet 31 Amikor az Emberfia eljön dicsőségében, és vele együtt az angyalok mindnyájan {MTörv 33,2}, akkor leül majd dicsőséges trónjára. 32 Összegyűjtenek
eléje minden nemzetet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. 33 A juhokat a jobbjára állítja, a kecskéket pedig a baljára. 34 Akkor a király így szól a jobbja felől állóknak: `Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba az országot, amely nektek készült a világ teremtése óta. 35 Mert éheztem
és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok engem, 36 mezítelen voltam és felöltöztettetek, beteg voltam és meglátogattatok, fogságban voltam és eljöttetek hozzám.' 37 Akkor az igazak megkérdezik majd tőle: `Uram,
mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged, vagy szomjazni és inni adtunk neked? 38 Mikor láttunk mint idegent, és befogadtunk, vagy mezítelenül, és felöltöztettünk téged? 39 Mikor láttunk betegen vagy fogságban, és meglátogattunk téged?' 40 A
király így válaszol majd nekik: `Bizony, mondom nektek: amikor megtettétek ezt egynek e legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.'

41 Ezután a balján levőknek ezt fogja mondani: `Távozzatok tőlem, átkozottak, az
örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készült. 42 Mert éheztem és nem
adtatok enni, szomjaztam és nem adtatok inni, 43 idegen voltam és nem fogadtatok
be, mezítelen voltam és nem öltöztettetek föl, beteg voltam és fogságban, és nem látogattatok meg engem.' 44 Erre azok is megkérdezik: 'Uram, mikor láttunk téged éhezni
vagy szomjazni, mint idegent vagy mezítelenül, betegen vagy a fogságban, és nem
szolgáltunk neked?' 45 Akkor ő így felel majd nekik: `Bizony, mondom nektek: amikor
nem tettétek meg ezt egynek e legkisebbek közül, nekem nem tettétek meg.' 46 És elmennek majd, ezek az örök gyötrelemre, az igazak pedig az örök életre.«

JÉZUS SZENVEDÉSE ÉS FELTÁMADÁSA: 26,1-28,20

26 **A főtanács határozata** 1 Történt, hogy amikor Jézus befejezte ezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz: 2 »Tudjátok, hogy két nap múlva húsvét lesz, és az
Emberfiát átadják, hogy megfeszítsék.«

3 Akkor a főpapok és a nép vénei összegyűltek a főpap palotájában, akit Kaifásnak
hívtak. 4 Megtanácskozták, hogy Jézust csellel elfogják és megölik. 5 De azt mondták:
»Ne az ünnepen, nehogy zavargás támadjon a nép között!«

A betániai megkenés 6 Amikor Jézus Betániában volt a leprás Simon házában,
7 odament hozzá egy asszony. Alabástrom edényben igen drága kenet volt nála, és ki-
öntötte azt Jézus fejére, miközben ő az asztalnál ült. 8 Ennek láttán a tanítványok így
méltatlankodtak: »Mire jó ez a pazarlás? 9 Hisz sokért el lehetett volna ezt adni és
odaadni a szegényeknek.« 10 Jézus észrevette ezt és azt mondta nekik: »Miért bántjá-
tok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem. 11 Szegények ugyanis mindig lesznek vele-
tek, de én nem leszek mindig veletek. 12 Amikor ő kiöntötte ezt a kenetet a testemre, a
temetésemre tette. 13 Bizony, mondom nektek: az egész világon, ahol csak hirdetni
fogják ezt az evangéliumot, az ő emlékezetére elbeszélik majd azt is, amit tett.«

Júdás árulása 14 Ekkor egy a tizenkettő közül, akit karióti Júdásnak hívtak, el-
ment a főpapokhoz 15 és azt mondta nekik: »Mit adtok nekem, ha átadom őt nektek?«
Azok megígértek neki harminc ezüstöt {Zak 11,12}. 16 Attól fogva kereste a kedvező al-
kalmat, hogy elárulja őt.

A húsvéti vacsora előkészítése 17 A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a
tanítványok Jézushoz, és azt mondták: »Hol akarod, hogy elkészítsük neked a húsvéti
vacsorát?« 18 Ő azt felelte: »Menjetek el a városba ehhez és ehhez, és mondjátok meg
neki: `A Mester üzeni: Az időm közel van, tanítványaimmal együtt nálad fogom meg-
tartani a pászkát.'« 19 A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, és elké-
szítették a húsvéti vacsorát.

A húsvéti vacsora 20 Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkettővel.
21 Miközben ettek, így szólt: »Bizony, mondom nektek: egy közületek elárul engem.«
22 Erre nagyon elszomorodtak és egyenként elkezdték kérdezgetni: »Csak nem én va-
gyok az, Uram?« 23 Ő így válaszolt: »Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el
engem. 24 Az Emberfia ugyan elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az em-
bernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem
születik.« 25 Ekkor megszólalt Júdás, aki elárulta őt: »Csak nem én vagyok az, Rab-
bi?« Ő azt felelte neki: »Te mondtad.«

26 Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta
tanítványainak e szavakkal: »Vegyétek és egyétek, ez az én testem.« 27 Aztán fogta a
kelyhet, hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Igyatok ebből mindnyájan,
28 mert ez az én vérem, az új szövetségé {Kiv 24,8; Jer 31,31}, amely sokakért kiontatik a
bűnök bocsánatára. 29 Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlőnek ebből a
terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom veletek Atyám országában.«

Jézus kimegy az Olajfák hegyére 30 Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az
Olajfák hegyére. 31 Akkor Jézus azt mondta nekik: »Ezen az éjszakán ti mindnyájan
megbotránkoztok bennem, mert írva van: `*Megverem a pásztort, és szétszélednek a
nyáj juhai*' {Zak 13,7}. 32 De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába.« 33 Erre
Péter megszólalt és azt mondta neki: »Ha mindenki megbotránkozik is benned, én
soha meg nem botránkozom.« 34 Jézus azt felelte neki: »Bizony, mondom neked:
ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor is megtagadsz engem.«
35 Péter erre így fogadkozott: »Még ha meg is kell veled együtt halnom, akkor sem
tagadlak meg téged.« Hasonlóan beszéltek a tanítványok mindnyájan.

Jézus imája a Getszemáni kertben 36 Akkor Jézus elment velük egy majorba, ame-
lyet Getszemáninak hívnak, és azt mondta a tanítványoknak: »Üljetek le itt, amíg én
elmegyek oda és imádkozom.« 37 Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, s el-
kezdett remegni és gyötrődni. 38 Akkor azt mondta nekik: »Szomorú az én lelkem

mindhalálig. Maradjatok itt, és virrasszatok velem.« 39 Egy kissé előbbre ment, arcra
borult és így imádkozott: »Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a kehely. De ne
úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.« 40 Ezután odament a tanítványokhoz,
és alva találta őket. Azt mondta Péternek: »Így hát nem tudtatok egy órát sem virrasz-
tani velem? 41 Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek
ugyan kész, de a test erőtlen.« 42 Aztán újra elment másodszor is, és így imádkozott:
»Atyám, ha nem lehet, hogy elmúljon ez anélkül, hogy kiigyam, legyen meg a te aka-
ratod.« 43 Megint visszatért, és újra alva találta őket, mert a szemük elnehezedett.
44 Erre otthagyta őket, ismét elment és harmadszor is imádkozott újra, ugyanazokkal
a szavakkal. 45 Aztán odament a tanítványokhoz és azt mondta nekik: »Aludjatok már
és nyugodjatok! Íme, elközelgett az óra, és az Emberfiát a bűnösök kezébe adják.
46 Keljetek föl, menjünk! Íme, közel van már, aki elárul engem.«

Jézust elfogják 47 Még beszélt, amikor íme, Júdás, a tizenkettő közül az egyik
megérkezett, és vele nagy tömeg kardokkal és dorongokkal a főpapoktól és a nép
véneitől. 48 Aki elárulta őt, jelt adott nekik: »Akit megcsókolok, ő az, fogjátok el!«
49 Mindjárt odalépett Jézushoz és azt mondta: »Üdvözlégy, Mester!« És megcsókolta.
50 Jézus így szólt hozzá: »Barátom, ezért jöttél!« Akkor odamentek, kezet emeltek Jé-
zusra és megragadták őt. 51 És íme, az egyik azok közül, akik Jézussal voltak, kinyúj-
totta a kezét, kihúzta a kardját, rásújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.

52 Jézus erre azt mondta neki: »Tedd vissza a kardodat a helyére. Mert mindaz,
aki kardot ragad, kard által vész el. 53 Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, hogy
azonnal küldjön nekem több, mint tíz légió angyalt? 54 De akkor hogyan teljesednének
be az Írások, hogy ennek így kell történnie?« 55 Abban az órában Jézus azt mond-
ta a tömegeknek: »Mint valami rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és botokkal,
hogy elfogjatok engem. Mindennap a templomban ültem és tanítottam, és nem fogta-
tok el.« 56 Mindez azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanít-
ványok mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.

Jézus a főtanács előtt 57 Azok pedig megragadták Jézust és elvitték Kaifáshoz, a
főpaphoz, ahol az írástudók és vének összegyűltek. 58 Péter pedig messziről követte őt
a főpap palotájáig. Bement oda és leült a szolgákkal, hogy lássa a dolog végét.

59 A főpapok pedig, és az egész főtanács hamis tanúvallomást kerestek Jézus el-
len, hogy halálra adják, 60 de nem találtak, noha sok hamis tanú jelentkezett. Végül
előállt kettő 61 és így szólt: »Ez azt mondta: Le tudom bontani az Isten templomát, és
három nap alatt fölépítem.« 62 Ekkor a főpap fölkelt és azt mondta neki: »Semmit
sem felelsz? Mi az, amit ezek tanúsítanak ellened?« 63 De Jézus csak hallgatott. A fő-
pap erre így szólt hozzá: »Megesketlek téged az élő Istenre: mondd meg nekünk, te
vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?« 64 Jézus azt felelte neki: »Te mondtad. De mondom
nektek: most már *látni fogjátok az Emberfiát a Hatalmasnak jobbján ülni, és eljön-
ni az ég felhőin*« **{Dán 7,13; Zsolt 110,1}.**

65 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit és így szólt: »Káromkodott! Mi szükségünk
van még tanúkra? Íme, most hallottátok a káromkodást. 66 Mit gondoltok?« Azok ezt
felelték: »Méltó a halálra!« 67 Azután az arcába köptek, ököllel verték, mások pedig
pofon ütötték 68 és azt mondták: »Prófétálj nekünk, Krisztus, ki az, aki megütött té-
ged?«

Péter tagadása 69 Péter pedig kint ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgáló-
lány és így szólt: »Te is a galileai Jézussal voltál!« 70 Ő azonban mindenki előtt leta-
gadta ezt: »Nem tudom, mit beszélsz.« 71 Amikor kiment a kapuba, meglátta őt egy
másik, és így szólt az ott lévőkhöz: »Ez is a Názáreti Jézussal volt!« 72 Ő ismét esküvel
tagadta: »Nem ismerem azt az embert!« 73 Kis idő múltán odamentek az ott állók és

azt mondták Péternek: »Biztosan te is közülük vagy, hiszen a kiejtésed is elárul téged.« 74 Erre ő elkezdett átkozódni és esküdözni: »Nem ismerem azt az embert.« Akkor mindjárt megszólalt a kakas. 75 Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, aki megmondta: »Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.« Kiment onnan és keserves sírásra fakadt.

27 **Jézust átadják Pilátusnak** 1 Amikor megvirradt, a főpapok mindnyájan, és a nép vénei, döntést hoztak Jézus ellen, hogy halálra adják őt. 2 Megkötözték, elvezették és átadták Pilátus helytartónak.

Júdás halála 3 Amikor Júdás, aki elárulta őt, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és véneknek. 4 Azt mondta: »Vétkeztem, elárultam az igaz vért.« Azok azt felelték: »Mi közünk hozzá? A te dolgod!« 5 Erre beszórta az ezüstöket a templomba, aztán eltávozott, elment és fölakasztotta magát. 6 A főpapok pedig fölszedték az ezüstöket és azt mondták: »Nem szabad ezeket betenni a kincstárba, mert vér díja.« 7 Miután tanácsot tartottak, megvásárolták rajta a fazekas földjét az idegenek számára temetőnek. 8 Ezért hívják azt a földet Vérmezőnek mind a mai napig. 9 Akkor beteljesedett, amit Jeremiás próféta mondott: *»Fogták a harminc ezüstöt – ez volt az ára, ennyire becsülték őt Izrael fiai –,* 10 *és odaadták a fazekas földjéért, amint az Úr megparancsolta nekem«* **{Zak 11,12-13; Jer 18,2-3; 32,8-9}.**

Jézus Pilátus előtt 11 Jézus pedig ott állt a helytartó előtt. A helytartó megkérdezte tőle: »Te vagy a zsidók királya?« Jézus azt felelte: »Te mondod.« 12 Amikor a főpapok és vének vádolták, semmit sem válaszolt. 13 Akkor Pilátus azt mondta neki: »Nem hallod, mi mindent tanúsítanak ellened?« 14 Ő azonban nem válaszolt neki egyetlen szóval sem, a helytartó pedig nagyon csodálkozott ezen.

15 Ünnep alkalmával szokásban volt, hogy a helytartó elbocsát a népnek egy foglyot, akit kérnek. 16 Volt akkor egy híres foglyuk, akit Barabásnak hívtak. 17 Pilátus összehívta őket és megkérdezte tőlük: »Kit akartok, hogy elbocsássak nektek, Barabást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?« 18 Tudta ugyanis, hogy irigységből adták őt a kezébe.

19 Miközben az ítélőszéken ült, a felesége üzenetet küldött neki: »Semmi dolgod se legyen azzal az igazzal, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.« 20 De a főpapok és vének rávették a tömeget, hogy Barabást kérjék, Jézust pedig veszítsék el. 21 A helytartó tehát megkérdezte tőlük: »Melyiket akarjátok, hogy a kettő közül elbocsássam nektek?« Azok azt felelték: »Barabást!« 22 Pilátus erre azt kérdezte: »És mit tegyek Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?« 23 Azok mindnyájan ezt felelték: »Keresztre vele!« Ő újra megkérdezte: »De hát mi rosszat tett?« Azok erre még hangosabban kiáltoztak: »Keresztre vele!«

24 Pilátus, látva, hogy semmire sem megy, sőt inkább zavargás támad, vizet hozatott, megmosta a kezét a tömeg előtt és így szólt: »Én ártatlan vagyok ennek a vérétől. Ti lássátok!« 25 Az egész nép azt felelte: »Az ő vére rajtunk és gyermekeinken!« 26 Erre elbocsátotta nekik Barabást, Jézust pedig megostoroztatta és átadta nekik, hogy feszítsék keresztre.

Jézus kigúnyolása 27 Ekkor a helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, és összegyűjtötték köréje az egész csapatot. 28 Levetkőztették, vörös katonaköpenyt adtak rá, 29 tövisekből koronát fontak, rátették a fejére, egy nádszálat pedig a jobb kezébe, aztán térdet hajtva előtte így gúnyolták: »Üdvözlégy, zsidók királya!« 30 Leköpdösték, elvették a nádat és a fejét verték. 31 Miután így gúnyt űztek belőle, levették róla a katonaköpenyt, ráadták saját ruháit, és elvezették, hogy keresztre feszítsék.

A keresztrefeszítés 32 Miközben kifelé mentek, találtak egy cirenei embert, név
szerint Simont. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztjét. 33 Amikor elérkeztek arra
a helyre, amelyet Golgotának neveznek, ami Koponyahelyet jelent, 34 *epével* kevert
bort adtak neki inni {Zsolt 69,22}. Amikor megízlelte, nem akart belőle inni. 35 Miután
felfeszítették, *sorsot vetve megosztoztak a ruháin* {Zsolt 22,19}. 36 Azután leültek és ott
őrizték őt. 37 A feje fölé föltették elítélésének okát. Ez volt ráírva: »Ez Jézus, a Zsidók
Királya«.

38 Két rablót is megfeszítettek vele együtt, az egyiket jobbról, a másikat balról.
39 Az arra járók pedig a fejüket csóválva káromolták {Zsolt 22,8}, 40 és ezt mondták: »Te,
aki lebontod a templomot és három nap alatt fölépíted, mentsd meg magadat! Ha Is-
ten Fia vagy, szállj le a keresztről!« 41 Ugyanígy a főpapok is csúfolódva mondogatták
az írástudókkal és a vénekkel együtt: 42 »Másokat megmentett, magát meg nem tudja
megmenteni. Izrael királya ő, szálljon le most a keresztről, és hiszünk neki! 43 *Az Is-
tenben bízott, szabadítsa hát meg* most, *ha akarja*! {Zsolt 22,9} Hiszen azt mondta: 'Az
Isten Fia vagyok'.« 44 Így gyalázták őt a rablók is, akiket vele együtt feszítettek keresz-
tre.

Jézus halála 45 A hatodik órától sötétség lett az egész földön a kilencedik óráig.
46 A kilencedik óra körül Jézus hangosan felkiáltott: *»Élí, Élí, lemá szabaktáni?«*,
azaz: *»Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?«* {Zsolt 22,2} 47 Ennek hallatára
egyesek az ott állók közül így szóltak: »Ez Illést hívja.« 48 Az egyikük mindjárt elsza-
ladt, hozott egy szivacsot, *ecetbe* mártotta, és nádszálra tűzve *inni adott* neki {Zsolt
69,22}. 49 A többiek pedig így szóltak: »Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megsza-
badítsa?« 50 Ekkor Jézus ismét hangosan felkiáltott és kiadta a lelkét.

51 És íme, a templom függönye kettészakadt felülről az aljáig, a föld megrendült, a
sziklák megrepedtek, 52 a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek föltámadt a teste.
53 Föltámadása után előjöttek a sírokból, bementek a szent városba, és sokaknak meg-
jelentek. 54 A százados pedig, és akik vele együtt őrizték Jézust, a földrengés és a tör-
téntek láttán nagyon megrémültek és azt mondták: »Ez valóban Isten Fia volt.«

55 Volt ott sok asszony is, akik messziről figyelték, azok, akik Galileából követték
Jézust, és szolgáltak neki. 56 Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József any-
ja, és Zebedeus fiainak anyja.

Jézus temetése 57 Mikor beesteledett, jött egy Arimateából való gazdag ember, név
szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. 58 Odament Pilátushoz, és elkérte
Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. 59 József fogta a testet,
begöngyölte tiszta gyolcsvászonba, 60 és betette sziklába vágott, saját, új sírboltjába. A
sír bejáratához egy nagy követ hengerített és elment. 61 Mária Magdolna és a másik
Mária ott voltak, és ültek a sírral szemben.

A sír őrzése 62 Másnap pedig, azaz a készületnap után, Pilátusnál összegyűltek a
főpapok és a farizeusok 63 és azt mondták: »Uram! Emlékszünk, hogy ez a csaló még
életében azt mondta: `Három nap múlva föltámadok.' 64 Parancsold meg tehát, hogy
őrizzék a sírt a harmadik napig, nehogy odamenjenek a tanítványai, ellopják, és azt
mondják a népnek: `Feltámadt a halálból'. Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az elő-
zőnél!« 65 Pilátus azt felelte nekik: »Van őrségtek, menjetek és biztosítsátok magatok-
nak, ahogy tudjátok.« 66 Azok pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel bizto-
sították maguknak a sírt.

28 **Az angyal híradása az üres sírnál** 1 A szombat befejeztével, abban az órában,
amely a hét első napjára virrad, Mária Magdolna és a másik Mária elment megnézni a
sírt. 2 És íme, nagy földrengés támadt: az Úr angyala leszállt az égből, odament, el-
hengerítette a követ és ráült. 3 Olyan volt a megjelenése, mint a villám, és a ruhája

fehér volt, mint a hó. 4 Az őrök megrettentek tőle való félelmükben, és mint a holtak,
olyanok lettek. 5 Az angyal megszólalt és azt mondta az asszonyoknak: »Ti ne féljetek!
Hiszen tudom, hogy Jézust, a megfeszítettet keresitek. 6 Nincs itt, mert feltámadt,
amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt. 7 Menjetek gyorsan,
mondjátok meg tanítványainak: »Föltámadt a halálból, és előttetek megy Galileába.
Ott majd meglátjátok őt! Íme, megmondtam nektek!« 8 Rögtön el is mentek a sírtól.
Nagy félelemmel és örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.

Jézus megjelenik az asszonyoknak 9 Ekkor íme, Jézus jött velük szemben és így
szólt: »Üdv nektek!« Ők pedig odamentek hozzá, átkarolták a lábát és leborultak előtte. 10 Akkor Jézus azt mondta nekik: »Ne féljetek! Menjetek, vigyétek hírül a testvéreimnek, hogy menjenek el Galileába. Ott majd meglátnak engem.«

A főpapok csalása 11 Amikor elmentek, az őrségből néhányan a városba mentek és
hírül vittek a főpapoknak mindent, ami történt. 12 Erre azok összegyűltek a vénekkel,
tanácsot tartottak, majd sok pénzt adtak a katonáknak, 13 és azt mondták nekik:
»Mondjátok azt: `A tanítványai éjjel eljöttek és ellopták őt, amíg mi aludtunk.' 14 Ha a
helytartó meghallja ezt, mi majd meggyőzzük őt, és kimentünk titeket.« 15 Azok átvették a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket.« Ez a szóbeszéd el van terjedve a zsidóknál mind a mai napig.

A tanítványok küldetése 16 A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, arra a
hegyre, ahova Jézus rendelte őket. 17 Amikor meglátták őt, leborultak, bár egyesek
még kételkedtek. 18 Jézus odament és azt mondta nekik: »Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. 19 Menjetek tehát, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, 20 és tanítsátok
meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!«

EVANGÉLIUM MÁRK SZERINT

JÉZUS MŰKÖDÉSÉNEK ELŐKÉSZÍTÉSE: 1,1-13

1 **Keresztelő János** 1 Jézus Krisztus, Isten Fia evangéliumának kezdete.
2 Amint meg van írva Izajás prófétánál:
»Íme, elküldöm küldöttemet színed előtt,
aki elkészíti utadat {Mal 3,1; Kiv 23,20};
3 *a pusztában kiáltónak szava:*
`Készítsétek az Úr útját,
tegyétek egyenessé ösvényeit'« {Iz 40,3},
4 János megjelent a pusztában: keresztelt és hirdette a bűnbánat keresztségét a
bűnök bocsánatára. 5 Kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mindnyájan. Megkeresztelte őket a Jordán folyóban, miután megvallották bűneiket. 6 János
öltözete teveszőrből volt, és bőröv a csípője körül, sáskákat és vadmézet evett.
7 Így prédikált: »Utánam jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó leborulva megoldani a saruja szíját. 8 Én vízzel kereszteltelek titeket, ő pedig Szentlélekkel
fog benneteket megkeresztelni.«

Jézus megkeresztelése 9 Történt azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai
Názáretből, és János megkeresztelte őt a Jordánban. 10 Amint feljött a vízből, látta,

hogy megnyílnak az egek, és a Lelket, mint galambot leszállni rá. 11 Az égből szózat
hangzott: »Te vagy az én szeretett fiam, benned kedvem telik« {Iz 42,1}.

Jézus megkísértése 12 Ezután a Lélek azonnal elragadta őt a pusztába. 13 A pusztában volt negyven napig; a sátán kísértette. A vadállatokkal volt, és az angyalok szolgáltak neki.

JÉZUS GALILEAI MŰKÖDÉSE: 1,14-8,26

Igehirdetés Galileában 14 Miután János átadatott, Jézus Galileába ment, hogy
hirdesse Isten evangéliumát. 15 Azt mondta: »Betelt az idő, és elközelgett az Isten or-
szága. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.«

Az első tanítványok meghívása 16 Amikor a galileai tenger mellett elment, meglátta
Simont és testvérét Andrást, amint hálót vetettek a tengerbe, mert halászok voltak.
17 Jézus azt mondta nekik: »Jöjjetek utánam, és én emberek halászaivá teszlek tite-
ket!« 18 Ők azonnal elhagyták hálóikat, és követték őt. 19 Kissé továbbmenve meglátta
Jakabot, Zebedeus fiát, és testvérét, Jánost, amint ők is a hálóikat javították a hajó-
ban, 20 és azonnal hívta őket. Azok pedig elhagyva apjukat, Zebedeust a béresekkel
együtt a hajóban, követték őt.

Jézus a kafarnaumi zsinagógában 21 Bementek Kafarnaumba. Szombaton mind-
járt bement a zsinagógába és tanított. 22 Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította
őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. 23 Volt a zsinagógájuk-
ban egy ember a tisztátalan lélek hatalmában. Ez így kiáltott föl: 24 »Mi közünk hoz-
zád, Názáreti Jézus! Azért jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom ki vagy: az Isten
Szentje!« 25 Jézus megparancsolta neki: »Némulj el, és menj ki belőle.« 26 A tisztáta-
lan lélek erre össze-vissza rángatta őt, majd hangosan kiáltva kiment belőle. 27 Erre
mindnyájan elcsodálkoztak, s azt kérdezték egymástól: »Mi ez? Új tanítás, hatalom-
mal? Még a tisztátalan lelkeknek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki.«
28 Egyszerre elterjedt a híre Galilea egész vidékén.

Péter anyósának meggyógyítása 29 Ezután mindjárt kiment a zsinagógából, és el-
mentek Simon és András házába Jakabbal és Jánossal együtt. 30 Simon anyósa lázasan
feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak miatta. 31 Odament hozzá, és felsegítette a
kezénél fogva. Erre rögtön elhagyta a láz, és felszolgált nekik.

Megszállottak és betegek gyógyítása 32 Amikor beesteledett és a nap lement, oda-
vitték hozzá az összes beteget és a megszállottakat: 33 az egész város odagyűlt az ajtó-
hoz. 34 Meggyógyított sok, különféle bajokban sínylődő beteget, és sok ördögöt űzött
ki, de nem hagyta őket szóhoz jutni, mert azok ismerték őt.

Jézus Galileában tanít 35 Másnap korán hajnalban fölkelt, kiment, és elment egy
elhagyatott helyre, hogy ott imádkozzék. 36 Simon, és akik vele voltak, utána mentek.
37 Amikor megtalálták, azt mondták neki: »Mindenki téged keres.« 38 Azt felelte:
»Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert
azért jöttem.« 39 És bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, és ördögöket
űzött.

A leprás meggyógyítása 40 Akkor odajött hozzá egy leprás, és térdre esve így kér-
lelte: »Ha akarod, meg tudsz tisztítani engem.« 41 Jézus megkönyörült rajta. Kinyúj-
totta kezét, megérintette, s azt mondta neki: »Akarom, tisztulj meg!« 42 Amikor ezt
kimondta, azonnal eltűnt róla a lepra, és megtisztult. 43 Erélyesen ráparancsolt, és
azonnal elküldte őt e szavakkal: 44 »Vigyázz, senkinek se szólj erről; hanem eredj, mu-
tasd meg magadat a papnak {Lev 13,49}, és ajánld föl tisztulásodért, amit Mózes rendelt,
bizonyságul nekik.« 45 De az, mihelyt elment, híresztelni kezdte a dolgot, úgyhogy

Jézus már nem mehetett nyilvánosan a városba, hanem kint a puszta helyeken tartózkodott; és hozzá gyülekeztek mindenfelől.

2 **A béna meggyógyítása** 1 Néhány nap múlva újra bement Kafarnaumba, 2 és elterjedt a híre, hogy a házban van. Sokan összegyűltek, úgyhogy már az ajtóhoz sem fértek, és hirdette nekik az igét. 3 Közben odajöttek hozzá néhányan, akik egy bénát hoztak, négyen cipelték. 4 Mivel nem tudták eléje vinni a tömeg miatt, kibontották a ház tetejét, ahol ő volt, és átlyukasztva azt, lebocsátották az ágyat, amelyen a béna feküdt. 5 A hitüket látva Jézus így szólt a bénához: »Fiam! Bűneid bocsánatot nyertek.«

6 Ültek ott néhányan az írástudók közül is. Ezek azt gondolták magukban: 7 »Hogyan beszélhet ez így? Káromkodik. Ki bocsáthatja meg a bűnöket más, mint egyedül az Isten?« 8 Jézus rögtön észrevette lelkében, hogy így gondolkodnak magukban, ezért azt mondta nekik: »Miért gondoljátok ezeket szívetekben? 9 Mi könnyebb, azt mondani a bénának: `Bocsánatot nyertek bűneid', vagy azt mondani: `Kelj föl, vedd ágyadat és járj'? 10 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának hatalma van a földön a bűnöket megbocsátani – ekkor a bénához fordult: – 11 Mondom neked, kelj föl, vedd ágyadat és menj haza!« 12 Az pedig mindjárt fel is kelt, fogta az ágyát, és elment mindenki szeme láttára, úgyhogy mindnyájan csodálkoztak, és dicsőítették az Istent. Ezt mondták: »Ilyet még nem láttunk soha.«

Lévi meghívása. Lakoma a vámosokkal 13 Ezután megint kiment a tenger mellé. Az egész tömeg hozzá sereglett, és tanította őket. 14 Amint továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát a vámnál ülni, és megszólította: »Kövess engem!« Az fölkelt, és követte őt. 15 Mikor később asztalhoz ült ennek a házában, sok vámos és bűnös telepedett le Jézussal és tanítványaival együtt; sokan voltak ugyanis, akik követték őt. 16 Az írástudók és a farizeusok, azt látva, hogy a bűnösökkel és vámosokkal eszik, megkérdezték tanítványait: »Miért eszik a ti Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel?« 17 Jézus meghallotta és azt mondta nekik: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek, nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.«

Kérdés a böjtről 18 János tanítványai és a farizeusok böjtöltek. Odajöttek néhányan, és megkérdezték Jézustól: »Miért böjtölnek János és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?« 19 Jézus így felelt: »Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Amíg náluk van a vőlegény, nem böjtölhetnek. 20 Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt: akkor majd böjtölnek, azon a napon. 21 Senki sem varr régi ruhára nyers szövetből foltot, mert elszakítja az ép részt is, és a szakadás még nagyobb lesz. 22 Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben a bor szétszakítja a tömlőket, és kiömlik, s a tömlők is tönkremennek. Az új bor új tömlőkbe való.«

Kalászszedés szombaton 23 Történt ismét, hogy amikor szombaton a vetések közt járt, tanítványai útközben tépdesni kezdték a kalászokat. 24 A farizeusok azt mondták neki: »Nézd, azt csinálják szombaton, amit nem szabad.« 25 Ő így felelt nekik: »Sohasem olvastátok, mit cselekedett Dávid {1 Sám 21,2-7}, amikor szükséget szenvedett, és éhezett ő, és akik vele voltak? 26 Hogyan ment be az Isten házába Abjatár főpap idejében, és evett a kitett kenyerekből, amelyeket nem szabad másnak megenni, csak a papoknak, és adott a vele lévőknek is?« 27 Aztán hozzátette: »A szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért. 28 Ezért az Emberfia ura a szombatnak is.«

3 **A béna meggyógyítása szombaton** 1 Majd ismét bement a zsinagógába. Volt ott egy ember, akinek a keze el volt száradva. 2 Lesték őt, vajon meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák. 3 Akkor ő ezt mondta a béna kezű embernek: »Állj középre.« 4 Aztán megkérdezte tőlük: »Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat, életet megmenteni vagy veszni hagyni?« Azok csak hallgattak. 5 Ő erre haragosan körülné-

zett rajtuk, elszomorodott szívük keménységén, és így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki
a kezedet!« Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. 6 A farizeusok, mihelyt kimentek,
azonnal tanácsot tartottak ellene a Heródes-pártiakkal, hogy hogyan veszítsék el őt.

Jézus és a tömeg 7 Jézus pedig tanítványaival együtt elment a tengerhez. Nagy so-
kaság követte őt Galileából, Júdeából, 8 Jeruzsálemből, Idúmeából. Sőt a Jordánon
túlról, valamint Tírusz és Szidon környékéről is nagy sokaság jött hozzá, mert hallot-
ták, hogy miket művelt. 9 Tanítványaitól azt kérte, hogy egy bárka álljon készen szá-
mára a tömeg miatt, hogy ne szorongassák őt. 10 Mivel azonban sokakat meggyógyí-
tott, mindazok, akik valami betegségben szenvedtek, ott tolongtak körülötte, hogy
megérinthessék. 11 A tisztátalan lelkek pedig, amikor meglátták, leborultak előtte és
így kiáltoztak: 12 »Te vagy az Isten Fia.« Ő azonban keményen rájuk parancsolt, hogy
ne fedjék fel kilétét.

A tizenkettő kiválasztása 13 Azután fölment a hegyre. Magához hívta, akiket ő
akart, és azok odamentek hozzá. 14 Létrehozta a Tizenkettőt, hogy vele legyenek, és
hogy elküldje őket igét hirdetni. 15 Hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék az ördögöket.
16 Ezt a tizenkettőt választotta ki: Simont, akinek a Péter nevet adta; 17 ezenkívül Ja-
kabot, Zebedeus fiát, és Jánost, Jakab testvérét, akiket Boanérgesznek, azaz menny-
dörgés fiainak nevezett el; 18 és Andrást; Fülöpöt, Bertalant, Mátét és Tamást; Jaka-
bot, Alfeus fiát, Tádét, a kánaáni Simont, 19 és az iskarióti Júdást, aki elárulta őt.

Jézus és hozzátartozói 20 Amint hazaértek, ismét olyan nagy tömeg gyűlt össze,
hogy még kenyeret sem ehettek. 21 Mikor hozzátartozói ezt meghallották, elmentek,
hogy erővel hazavigyék őt, mert azt mondták: »Megháborodott.«

Jézus önigazolása 22 Az írástudók, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták,
hogy Belzebub szállta meg, és az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. 23 Ekkor
összehívta őket, és példabeszédekben ezt mondta nekik: »Hogyan űzheti ki a sátán a
sátánt? 24 Ha valamely ország meghasonlik önmagával, az az ország nem állhat fenn.
25 És ha egy ház meghasonlik önmagával, az a ház nem állhat fenn. 26 Ha a sátán ön-
maga ellen támad és meghasonlott, nem maradhat fenn, hanem vége van. 27 Senki
nem mehet be az erősnek a házába és nem ragadhatja el a holmiját, ha előbb meg
nem kötözi az erőst, csak akkor tudja kirabolni a házát. 28 Bizony, mondom nektek,
hogy minden vétket és káromlást, amellyel káromkodnak, megbocsátanak az emberek
fiainak; 29 de aki a Szentlélek ellen káromkodik, az nem nyer bocsánatot soha, hanem
örök vétek fogja terhelni.« 30 Mert azt mondták: »Tisztátalan lélek van benne.«

Jézus igazi rokonai 31 Ekkor az anyja és a testvérei odajöttek, és kint megállva
üzentek neki, és hívták őt. 32 A körülötte ülő tömegből szóltak is neki: »Íme, anyád és
testvéreid keresnek téged odakinn!« 33 Ő így felelt nekik: »Ki az én anyám, és kik az
én testvéreim?« 34 Aztán végighordozva tekintetét a körülötte ülőkön, így szólt: »Íme,
az én anyám és testvéreim. 35 Mert aki Isten akaratát cselekszi, az az én testvérem,
nővérem és anyám.«

Az Isten Országáról szóló példabeszédek: 4,1-33

4 **Példabeszéd a magvetőről** 1 Később ismét tanítani kezdett a tenger mellett.
Nagy tömeg gyülekezett köré, ő pedig a bárkába szállva leült a tavon, a tömeg pedig a
parton maradt. 2 Példabeszédekben sok mindenre tanította őket: 3 »Halljátok! Íme,
kiment a magvető vetni. 4 Amint vetett, az egyik mag az útfélre esett. Jöttek az ég ma-
darai és fölkapkodták. 5 Egy másik köves helyre esett, ahol nem sok földje volt. Hama-
rosan kikelt, mert nem volt mélyen a földben, 6 de mikor kisütött a nap, elfonnyadt, s
mivel nem volt gyökere, elszáradt. 7 Ismét másik a tövisek közé esett, és amikor felnőt-
tek a tövisek, elfojtották, és nem hozott termést. 8 A többi azonban jó földbe esett.

Ezek felnőttek és gyarapodtak, végül termést hoztak, az egyik harmincszorosat, a más-
sik hatvanszorosat, a harmadik pedig százszorosat.« 9 Majd ezt mondta: »Akinek van
füle a hallásra, hallja meg.«

A példabeszédek értelme és célja 10 Mikor egyedül maradt, a vele lévők és a tizen-
kettő megkérdezte őt a példabeszéd felől. 11 Ezt mondta nekik: »Nektek adatott, hogy
ismerjétek az Isten országa titkát, azoknak pedig, akik kívül vannak, minden példabe-
szédekben hangzik el,

12 hogy *nézvén nézzenek és ne lássanak,*
hallván halljanak és ne értsenek;
nehogy megtérjenek
és bűneik bocsánatot nyerjenek« {Iz 6,9-10}.

A magvetőről szóló példabeszéd magyarázata 13 Majd így folytatta: »Nem értitek
ezt a példabeszédet? Hát hogyan értitek meg majd a többi példabeszédet? 14 A magve-
tő az igét veti. 15 Akiknél az ige az útszélre esik, azok, amikor hallják azt, mindjárt jön
a sátán, és elviszi az igét, amely a szívükbe hullott. 16 Hasonlóképpen amelyek köves
helyre hullanak, azok, amikor hallják az igét, mindjárt befogadják örömmel, 17 de nem
ver bennük gyökeret, hanem csak ideig-óráig tart. Amikor az ige miatt szorongatás és
üldözés támad, hamar megbotránkoznak. 18 Mások pedig, amelyek a tövisek közé
hullanak, azok, akik az igét hallják, 19 de a világi gondok, a csalóka gazdagság és más
dolgok kívánsága betölti őket, s ezek elfojtják az igét, így az terméketlen marad. 20 A jó
földbe vetett magok pedig azok, akik az igét meghallják, befogadják és termést hoz-
nak, az egyik harmincszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik pedig
százszorosat.«

Az ige meghallása 21 Aztán így szólt hozzájuk: »Vajon arra való a lámpa, hogy véka
alá tegyék vagy az ágy alá? Nem arra, hogy a tartóra tegyék? 22 Mert nincs rejtett do-
log, amely ki ne tudódna, és nincs titok, amely nyilvánosságra ne jutna. 23 Akinek van
füle a hallásra, hallja meg!«

24 Majd így folytatta: »Figyeljetek arra, amit hallotok. Amilyen mértékkel mértek,
olyan mértékkel mérnek majd nektek is, sőt ráadást is adnak nektek. 25 Mert akinek
van, annak még adnak; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amije van.«

Példabeszéd a vetés növekedéséről 26 Ezután így szólt: »Az Isten országa olyan,
mint amikor az ember magot szór a földbe. 27 Azután már akár alszik, akár fölkel éjjel
és nappal, a mag kikel és növekszik, maga sem tudja, hogyan. 28 Mert a föld magától
termi meg először a hajtást, aztán a kalászt, majd a fejlett szemet a kalászban.
29 Mikor pedig megérett a termés, azonnal sarlót vág bele, mert elérkezett az ara-
tás« {Jo 4,13}.

Példabeszéd a mustármagról 30 Majd így szólt: »Mihez hasonlítsuk az Isten or-
szágát? Milyen példabeszéddel szemléltessük? 31 Olyan az, mint a mustármag. Amikor
a földbe vetik, kisebb minden magnál, amely a földön van; 32 de ha elvetették, felnő és
nagyobb lesz minden veteménynél. Olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészkel-
hetnek az ég madarai {Dán 4,8k.18}.«

A beszéd befejezése 33 Sok ilyen példabeszédben hirdette nekik az igét, hogy meg
tudják érteni. 34 Példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk; tanítványainak azonban kü-
lön megmagyarázta mindegyiket.

Jézus tettei és szavai: 4,35-8,26

A vihar lecsendesítése 35 Amikor aznap beesteledett, így szólt hozzájuk: »Men-
jünk át a túlsó partra!« 36 Erre azok elbocsátották a tömeget, őt pedig magukkal vitték
úgy, ahogy ott volt a bárkában. Több bárka is kísérte őket. 37 Nagy szélvész támadt, s a

hullámok becsaptak a bárkába, úgy, hogy már-már megtelt. 38 Ő pedig a bárka hátsó
végében egy vánkoson aludt. Felkeltették, s ezt mondták neki: »Mester! Nem törődsz
vele, hogy elveszünk?« 39 Ő fölkelt, megfenyegette a szelet, és azt mondta a tengernek:
»Csendesedj és némulj el!« Erre elállt a szél és nagy csendesség lett. 40 Azután hozzá-
juk fordult: »Miért vagytok gyávák? Még mindig nincs hitetek?« 41 Erre nagy félelem
fogta el őket, és azt kérdezgették egymástól: »Ki ez, hogy a szél és tenger is engedel-
meskedik neki?«

5 **A gerázai megszállott meggyógyítása** 1 Nemsokára átjutottak a tengeren túlra a
gerázaiak földjére. 2 Amint kilépett a bárkából, mindjárt elébe ment egy ember a sírok
közül, aki a tisztátalan lélek hatalmában volt 3 és sírboltokban lakott. Már láncokkal
sem tudták megkötözni. 4 Sokszor béklyóba és láncra verték, de elszakította a lánco-
kat, összetörte a bilincseket, és senki sem tudta őt megfékezni. 5 Éjjel-nappal mindig a
sírboltokban és a hegyekben tanyázott, kiáltozott és kövekkel roncsolta magát.
6 Amikor messziről meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte, 7 és nagy hangon kiál-
totta: »Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságbeli Isten Fia? Az Istenre kényszerítlek,
ne gyötörj engem!« 8 Ő ugyanis azt mondta neki: »Tisztátalan lélek, menj ki az em-
berből!« 9 Ekkor megkérdezte tőle: »Mi a neved?« Az így válaszolt neki: »Légió a ne-
vem, mert sokan vagyunk.« 10 És könyörögve kérte őt, hogy ne űzze ki arról a vidék-
ről.

11 Volt ott a hegy körül a legelőn egy nagy disznócsorda. 12 Az ördögök azt kérték
tőle: »Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük.« 13 Jézus megengedte nekik.
A tisztátalan lelkek kimentek és megszállták a disznókat. Erre a kétezernyi csorda a
meredekről a tengerbe rohant, és belefulladt a tengerbe. 14 Akik legeltették őket, elfu-
tottak, s hírül vitték ezt a városba és a falvakba. Az emberek kimentek, hogy lássák, mi
történt. 15 Jézushoz érve látták, hogy az ördögseregtől megszállott felöltözve, ép ésszel
ül, és félelem fogta el őket. 16 A szemtanúk pedig elbeszélték nekik, hogy mi történt az
ördöngössel és a disznókkal. 17 Ezért kérni kezdték őt, hogy távozzék el a határukból.
18 Amikor beszállt a bárkába, az ember, aki megszállott volt, kérte őt, hogy vele me-
hessen. 19 De Jézus nem engedte meg neki, hanem így szólt: »Menj haza a tieidhez, és
hirdesd nekik, milyen nagy dolgot művelt veled az Úr, és hogyan könyörült meg raj-
tad!« 20 Az el is ment, és elkezdte hirdetni a Tízvárosban, hogy Jézus milyen nagy dol-
got cselekedett vele. És mindenki csodálkozott.

Jairus lányának feltámasztása és egy beteg asszony meggyógyítása 21 Amikor Jézus
ismét áthajózott a túlsó partra, nagy tömeg gyülekezett oda köré, ahol ő a tó partján
volt. 22 Ekkor odajött hozzá egy zsinagóga-elöljáró, akit Jairusnak hívtak. Amikor
meglátta őt, a lábaihoz borult, 23 és így esedezett hozzá: »A kislányom halálán van,
jöjj, tedd rá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!« 24 El is ment vele. Nagy tömeg
követte és szorongatta.

25 Egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt, 26 és sokat szenvedett a
számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még
rosszabbul lett, 27 amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintet-
te a ruháját. 28 Azt gondolta: »Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.«
29 Valóban mindjárt megszűnt a vérfolyása, és érezte testében, hogy meggyógyult be-
tegségétől. 30 De Jézus, aki azonnal észrevette, hogy erő ment ki belőle, a tömeghez
fordult és megkérdezte: »Ki érintette meg a ruhámat?« 31 Tanítványai azt felelték ne-
ki: »Látod, hogy mennyire szorongat téged a tömeg, és mégis kérdezed, ki érintett
engem?« 32 Erre körültekintett, hogy lássa, ki volt az. 33 Az asszony pedig, aki tudta,
hogy mi történt vele, félve és remegve előjött, leborult előtte, és őszintén elmondott

neki mindent. 34 Ő pedig ezt mondta neki: »Leányom! A hited meggyógyított téged.
Menj békével, és légy mentes a bajodtól.«

35 Még beszélt, amikor jöttek a zsinagóga-elöljárótól, és azt mondták: »A lányod
már meghalt. Minek fárasztanád tovább a Mestert?« 36 Jézus meghallotta, hogy mit
mondtak, és így szólt a zsinagóga-elöljáróhoz: »Ne félj, csak higgy!« 37 Nem engedte
meg, hogy más vele menjen, csak Péter, Jakab és János, Jakab testvére.
38 Odaérkeztek a zsinagóga-elöljáró házához, ahol látta a tolongást, s a hevesen sírókat és jajgatókat. 39 Bement, és azt mondta nekik: »Miért zajongtok és sírtok? Nem
halt meg a gyermek, csak alszik.« 40 De azok kinevették. Ekkor elküldte onnan mind-
nyájukat, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és a vele lévőket, és bement oda,
ahol a gyermek feküdt. 41 Megfogta a gyermek kezét, és azt mondta neki: »Talíta,
kúmi!« – ami azt jelenti: »Kislány, mondom neked, kelj fel!« – 42 A kislány azonnal
fölkelt és járkálni kezdett. Tizenkét esztendős volt ugyanis. Mindenki nagyon csodál-
kozott. 43 Ő pedig szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; majd
szólt nekik, hogy adjanak a lánynak enni.

6 **Jézust elutasítják saját falujában** 1 Ezután kijött onnan, és elment a saját falujá-
ba. A tanítványai követték. 2 Amikor szombat lett, elkezdett a zsinagógában tanítani.
Sokan, akik hallgatták, csodálkoztak tanításán, és azt kérdezték: »Honnan vette ez
mindezt? Milyen bölcsesség az, amely neki adatott? És milyen csodák történnek a
keze által? 3 Nem az ács ez, Mária fia, Jakab és József és Júdás és Simon testvére?
Nem az ő nővérei vannak itt nálunk?« És megbotránkoztak benne. 4 Jézus pedig azt
mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a maga hazájában, a rokonai között és
a házában.« 5 Nem is tudott egy csodát sem tenni ott, csak néhány beteget gyógyított
meg, rájuk téve kezét. 6 És csodálkozott hitetlenségükön.

Ezután bejárta a helységeket a környéken és tanított.

A tizenkettő küldetése 7 Aztán magához hívta a tizenkettőt, és elkezdte őket kette-
sével elküldeni. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett. 8 Meghagyta nekik,
hogy az útra vándorboton kívül semmit ne vigyenek; se táskát, se kenyeret, se pénzt
az övükben. 9 Sarut kössenek, de ne öltözzenek két köntösbe. 10 Azt mondta nekik:
»Ha valahol betértek egy házba, maradjatok ott, amíg tovább nem mentek onnan.
11 Ha pedig valahol nem fogadnak be és nem hallgatnak meg titeket, menjetek ki, rázzátok le lábatokról a port is, bizonyságul ellenük.« 12 Azok elmentek, és hirdették,
hogy tartsanak bűnbánatot. 13 Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal, és
azok meggyógyultak.

Vélemények Jézusról 14 Heródes király is hallott róla, mert a neve ismert volt már.
Azt mondták: »Keresztelő János támadt fel a halálból, azért működnek benne a cso-
datévő erők.« 15 Mások pedig így szóltak: »Illés ő.« Ismét mások azt mondták: »Próféta ez; mintha egy lenne a próféták közül.« 16 Ezeket hallva Heródes így szólt: »János,
akinek a fejét vetettem, az támadt fel a halálból.«

Keresztelő János lefejezése 17 Heródes ugyanis parancsot adott és elfogatta Já-
nost. Megkötöztette őt a börtönben Heródiás miatt, aki a testvérének, Fülöpnek volt a
felesége, de ő feleségül vette. 18 János ugyanis azt mondta Heródesnek: »Nem szabad
a testvéred feleségét elvenned.« 19 Ezért aztán Heródiás ármánykodott ellene, és meg
akarta őt ölni, de nem volt képes rá. 20 Heródes ugyanis tartott Jánostól. Tudta róla,
hogy igaz és szent férfiú, ezért védelmébe vette, őt hallgatva sokszor kétkedés fogta el,
és szívesen hallgatta. 21 Egyszer azonban, amikor Heródes a születésnapján lakomát
rendezett országa nagyjainak, ezredeseinek és Galilea előkelőségeinek, 22 bement
Heródiás lánya és táncolt nekik. Ez nagyon tetszett Heródesnek és az asztaltársaságnak. A király erre azt mondta a lánynak: »Kérj tőlem, amit csak akarsz, és megadom

neked.« 23 Meg is esküdött neki, hogy: »Bármit kérsz, megadom neked, akár az orszá-
gom felét is!« {Eszt 5,3} 24 Az kiment és megkérdezte anyjától: »Mit kérjek?« Az így
szólt: »Keresztelő János fejét.« 25 Erre nagy sietve bement a királyhoz és előadta ké-
relmét: »Azt akarom, hogy rögtön add nekem egy tálon Keresztelő János fejét.« 26 A
király elszomorodott, de az esküje és az asztaltársak miatt nem akarta kedvét szegni.
27 Rögtön elküldte a hóhért, megparancsolta, hogy hozzák el a fejét egy tálon. Az lefe-
jezte a tömlöcben, 28 elhozta a fejét egy tálon, és átadta a lánynak, a lány pedig odaad-
ta anyjának. 29 Amikor a tanítványai megtudták ezt, eljöttek, elvitték a testét és sírba
helyezték.

A tanítványok visszatérése 30 Az apostolok ismét összegyűltek Jézus körül, és
mindnyájan beszámoltak, hogy mi mindent tettek és mit tanítottak. 31 Ő ekkor azt
mondta nekik: »Gyertek félre egy magányos helyre, és pihenjetek meg egy kicsit.«
Olyan sokan jöttek-mentek ugyanis, hogy még enni sem volt idejük. 32 Bárkába szál-
tak tehát, és félrevonultak egy elhagyatott helyre, egyedül.

Az első kenyérszaporítás 33 Sokan látták azonban őket, s észrevették, amikor el-
mentek. Minden városból futottak oda gyalog, és megelőzték őket. 34 Amikor kiszállt,
Jézus meglátta a hatalmas tömeget, és megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak,
mint a pásztor nélküli juhok {Ez 34,5}, és sok mindenre kezdte őket tanítani. 35 Amikor
az óra már késő re járt, odamentek hozzá tanítványai, és azt mondták neki: »Sivár ez a
hely és az idő késő re jár. 36 Bocsásd el őket, hogy a környékbeli majorokba és falvakba
menjenek és élelmet vegyenek maguknak.« 37 Ő azonban ezt felelte nekik: »Adjatok
nekik ti enni.« Azok így válaszoltak: »Menjünk el és vegyünk kétszáz dénárért kenye-
ret, hogy enni adhassunk nekik?« 38 Erre megkérdezte tőlük: »Hány kenyeretek van?
Menjetek, nézzétek meg.« Mikor megszámolták, azt mondták: »Öt darab, és két ha-
lunk.« 39 Ő megparancsolta nekik, hogy telepítsék le mindnyájukat csoportokban a
zöld füvön. 40 Letelepedtek tehát csoportonként százával, ötvenével. 41 Akkor fogta az
öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, áldás mondott, és megtörte a kenyere-
ket. Azután odaadta tanítványainak, hogy eléjük tegyék. A két halat is elosztotta
valamennyiük között. 42 Mindnyájan ettek és jóllaktak. 43 A megmaradt kenyérdara-
bokkal és a halakkal tizenkét kosarat töltöttek meg. 44 Akik ettek a kenyerekből, öte-
zren voltak, csak a férfiak.

Jézus a vízen jár 45 Ezután mindjárt megparancsolta tanítványainak, hogy szál-
janak bárkába, és menjenek előre a túlpartra, Betszaidába, amíg ő elbocsátja a töme-
get. 46 Miután elküldte őket, felment a hegyre imádkozni. 47 Amikor beesteledett, a
bárka a tenger közepén volt, ő meg egymaga a szárazon. 48 Látta őket küszködni az
evezéssel – mert ellenkező szelük volt. Az éjszaka negyedik őrváltása körül odament
hozzájuk a tengeren járva, majd el akart mellettük haladni. 49 Azok pedig látva őt,
amint a tengeren jár, kísértetnek nézték és fölkiáltottak, 50 mert mindnyájan látták őt,
és zavarba estek. De ő mindjárt megszólította őket, és azt mondta nekik: »Bízzatok!
Én vagyok, ne féljetek!« 51 Majd beszállt hozzájuk a bárkába, a szél pedig elállt. Ők
erre még jobban álmélkodtak magukban. 52 Nem okultak ugyanis a kenyerekből, s a
szívük még érzéketlen volt.

Gyógyítások Genezáret földjén 53 Átkeltek a tavon, és Genezáret földjére jutottak
és kikötöttek. 54 De mihelyt kiszálltak a bárkából, az emberek rögtön felismerték őt,
55 és körbefutva az egész környéken elkezdték a betegeket ágyastól összehordani oda,
ahol hallották, hogy ott van. 56 Amerre csak betért a falvakba, majorokba vagyváros-
okba, az utcákra tették a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét
érinthessék. Mindazok, akik megérintették őt, meggyógyultak.

7 **A tisztaságról és a tisztátalanságról** 1 Ekkor köréje gyülekeztek a farizeusok, és
néhány írástudó, aki Jeruzsálemből jött. 2 Ezek azt látva, hogy tanítványai közül egy-
sek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, morgolódtak. 3 A farizeusok
ugyanis, és általában a zsidók, hacsak kezüket egy maréknyi vízzel meg nem mossák,
nem esznek, követve a régiek hagyományát. 4 Ha a piacról jönnek, nem esznek, amíg
meg nem mosdanak; és sok egyéb dolog van, amit hagyományaik szerint meg kell tar-
taniuk: a poharak és korsók, a rézedények és ágyak mosását. 5 Megkérdezték tehát őt
a farizeusok és írástudók: »Miért nem élnek tanítványaid a régiek hagyománya sze-
rint, miért esznek kenyeret közönséges kézzel?« 6 Ő ezt felelte nekik: »Helyesen jö-
vendölt rólatok Izajás, képmutatók, amint írva van:

`Ez a nép ajkával tisztel engem,
de a szíve távol van tőlem.
7 *Pedig hiába tisztelnek,*
ha emberi tudományt és parancsokat tanítanak' {Iz 29,13}.

8 Mert Isten parancsát elhagyva az emberek hagyományát tartjátok, a korsók és
poharak mosását, és sok egyéb ezekhez hasonló dolgot cselekedtek.« 9 Majd így folyta-
tta: »Szépen kijátsszátok Isten parancsolatát, hogy a magatok hagyományát meg-
tartsátok. 10 Mózes ugyanis azt mondta: *`Tiszteld atyádat és anyádat'*; és: *`Aki aty-
ját vagy anyját gyalázza, haljon meg'* {Kiv 20,12; 21,17}. 11 Ti pedig azt mondjátok: `Ha
az ember azt mondja apjának vagy anyjának: korbán, azaz fogadalmi ajándék az, ami
tőlem neked járna', 12 azontúl már nem engeditek, hogy valamit tegyen az apjáért vagy
anyjáért, 13 s így érvénytelenítitek Isten szavát a ti hagyományotok kedvéért, melyet
tovább adtok; és sok más effélét cselekszetek.«

14 Ezután ismét magához hívta a tömeget, és azt mondta nekik: »Hallgassatok
rám mindnyájan és értsétek meg: 15 Semmi, ami kívülről megy be az emberbe, nem
teheti őt tisztátalanná, hanem ami az emberből kijön, az szennyezi be az embert.
16 Akinek füle van a hallásra, hallja meg.«

17 Amikor bement a házba a tömeg elől, megkérdezték őt tanítványai a példabe-
széd értelméről. 18 Így válaszolt nekik: »Hát ti is ilyen értetlenek vagytok? Nem látjá-
tok be, hogy mindaz, ami kívülről megy be az emberbe, nem szennyezheti be őt,
19 mert nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, aztán pedig az árnyékszékre kerül?«
Ezzel megtisztított minden ételt. 20 »Hanem, amint mondtam, ami az emberből kijön,
az teszi tisztátalanná az embert. 21 Mert belülről, az emberek szívéből erednek a go-
nosz gondolatok, házasságtörések, lopások, gyilkosságok, 22 hűtlenség, kapzsiság, go-
noszság és csalárdság, kicsapongások, irigység, káromkodás, kevélység és esztelenség.
23 Mindez a rossz belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.«

A pogány asszony lányának meggyógyítása 24 Ezután továbbment onnan, és Tírusz
és Szidon vidékére ment. Betért egy házba, de nem akarta, hogy valaki is megtudja;
mégsem maradhatott titokban. 25 Mindjárt hírét vette egy asszony is, akinek a lányá-
ban tisztátalan lélek volt; odajött és a lábaihoz borult. 26 Az asszony pogány volt, szír-
föniciai nemzetiségű, s kérte őt, hogy űzze ki lányából az ördögöt. 27 Ő azt mondta
neki: »Hadd lakjanak jól először a gyermekek; mert nem való elvenni a gyerekek ke-
nyerét, és odadobni a kiskutyáknak.« 28 De az asszony folytatta: »Uram! A kiskutyák
is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból!« 29 Erre ő azt felelte neki: »Mivel ezt
mondtad, menj, kiment az ördög lányodból.« 30 Amikor hazaért, a kislányt az ágyon
fekve találta, és az ördög már kiment belőle.

A süketnéma meggyógyítása 31 Ezután ismét eltávozott Tírusz vidékéről. Szidonon
át a Galileai tengerhez ment, a Tízváros határába. 32 Ott odavittek hozzá egy siketné-
mát, és kérték őt, hogy tegye rá a kezét. 33 Félrevitte őt külön a tömegtől, a füleibe

dugta ujjait, köpött, megérintette a nyelvét, 34 majd föltekintve az égre, fohászkodott,
és azt mondta neki: »Effeta!«, azaz »Nyílj meg!« 35 Erre azonnal megnyíltak a fülei,
megoldódott nyelvének köteléke, és rendesen beszélt. 36 Ekkor megparancsolta nekik,
hogy ezt senkinek se mondják el. De minél jobban tiltotta nekik, annál inkább hirdet-
ték. 37 Szerfölött csodálkoztak és mondták: »Mindent jól cselekedett; a süketeknek
visszaadta hallásukat, és szóra bírta a némákat!«

8 **A második kenyérszaporítás** 1 Azokban a napokban, amikor ismét nagy tömeg
volt együtt és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait és azt mondta nekik:
2 »Sajnálom a tömeget, mert íme, már három napja velem vannak, és nincs mit enni-
ük. 3 Ha étlen bocsátom haza őket, ellankadnak az úton, mert egyesek messziről jöttek
közülük.« 4 Tanítványai azt felelték neki: »Hogyan tarthatná jól az ember ezeket ke-
nyérrel itt a pusztában?« 5 Ő pedig megkérdezte őket: »Hány kenyeretek van?« Azok
azt felelték: »Hét.« 6 Erre megparancsolta a tömegnek, hogy telepedjen le a földre.
Fogta a hét kenyeret, hálát adott, megszegte és odaadta tanítványainak, hogy eléjük
tegyék; és azok a tömeg elé tették. 7 Egy kevés haluk is volt; azokat is megáldotta, és
szólt, hogy ezeket is tegyék eléjük. 8 Aztán ettek és jóllaktak. Végül a megmaradt dara-
bokból hét kosárral szedtek össze. 9 Akik ettek, mintegy négyezren voltak. Majd elbo-
csátotta őket.

Jézus nem ad jelet 10 Ő pedig azonnal beszállt a hajóba tanítványaival és
Dalmanuta vidékére ment. 11 Ekkor kijöttek a farizeusok, elkezdtek vele vitatkozni, és
kísértették őt, égi jelet kérve tőle. 12 Ekkor lelke mélyéből felsóhajtott és azt mondta:
»Miért kér jelet ez a nemzedék? Bizony, mondom nektek: nem kap jelet ez a nemze-
dék.« 13 Azután otthagyta őket, ismét a hajóba szállt, és átkelt a túlsó partra.

Óvás a farizeusoktól és Heródestől 14 Közben elfelejtettek kenyeret vinni, és egy
kenyérnél több nem volt náluk a hajóban. 15 Ekkor így intette őket: »Vigyázzatok,
óvakodjatok a farizeusok kovászától és Heródes kovászától.« 16 Azok pedig tanakod-
tak egymás közt, arra gondolva, hogy: »Nincsen kenyerünk.« 17 Jézus észrevette ezt,
és azt mondta nekik: »Miért tanakodtok azon, hogy nincsen kenyeretek? Még mindig
nem tudjátok és nem értitek a dolgot? Még mindig el van vakulva a szívetek? 18 Van
szemetek, és nem láttok? Van fületek, és nem hallotok? {Jer 5,21} Nem emlékeztek arra,
19 hogy amikor az öt kenyeret ötezernek megtörtem, hány tele kosár hulladékot szed-
tetek fel?« Azt felelték neki: »Tizenkettőt.« 20 »És amikor a hét kenyeret négyezernek,
hány kosár maradékot szedtetek össze?« Azt felelték neki: »Hetet.« 21 Erre így szólt
hozzájuk: »Miért van tehát az, hogy mégsem értitek?«

A betszaidai vak meggyógyítása 22 Azután Betszaidába érkeztek. Egy vakot vezet-
tek hozzá, és kérték őt, hogy érintse meg. 23 Ő kézen fogta a vakot, kivezette a helysége-
ből, és a szemére köpve rátette a kezeit, aztán megkérdezte tőle, hogy lát-e valamit.
24 Az föltekintett és azt mondta: »Látom az embereket, mintha a fák járkálnának.«
25 Azután ismét a szemére tette a kezét, mire az látni kezdett, meggyógyult, és tisztán
látott mindent. 26 S ő ezzel küldte őt haza: »A faluba ne menj be!«

A JERUZSÁLEMBE VEZETŐ ÚT: 8,27-10,52

Péter vallomása 27 Jézus ezután elment tanítványaival Fülöp Cézáreájának falvai-
ba. Az úton megkérdezte tanítványait: »Kinek tartanak engem az emberek?« 28 Ők azt
felelték neki: »Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig egynek a prófétá k
közül.« 29 Erre megkérdezte őket: »És ti kinek tartotok engem?« Péter felelt neki: »Te
vagy a Krisztus.« 30 Ő ekkor a lelkükre kötötte, hogy ezt senkinek se mondják el róla.

Első jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról 31 Ezután elkezdte őket tanítani
arra, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie. El kell, hogy vessék a vének, a fő-

papok és az írástudók, meg kell, hogy öljék, és három nap múlva föl kell támadnia.
32 Egész nyíltan mondta el nekik ezt a dolgot. Ekkor Péter félrehívta őt, és kezdte le-
beszélni. 33 De ő megfordult, a tanítványaira tekintett, és megdorgálta Pétert ezekkel a
szavakkal: »Távozz előlem, Sátán! Mert nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az
emberekével.«

Jézus követése; az önmegtagadás 34 Azután magához hívta a tömeget a tanítvá-
nyaival együtt, és azt mondta nekik: »Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát,
vegye föl keresztjét és kövessen engem. 35 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszí-
ti azt, aki pedig elveszíti életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt. 36 Mert
mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja?
37 Hisz mit adhat az ember cserébe a lelkéért? 38 Mert aki szégyell engem és az én igé-
imet ebben a házasságtörő és bűnös korban, az Emberfia is szégyellni fogja azt, ami-
kor eljön Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal.«

9 1 Ezután így folytatta: »Bizony, mondom nektek: vannak egyesek az itt állók
közül, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják, hogy eljön az Isten országa
hatalommal.«

Jézus színeváltozása 2 Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és
Jánost, őket külön fölvitte egy magas hegyre, és színében elváltozott előttük. 3 A ruhái
fényesek lettek és ragyogó fehérek, mint a hó, ahogy semmiféle ruhafestő a földön
nem tudná megfehéríteni. 4 Egyszerre megjelent nekik Illés Mózessel; Jézussal be-
szélgettek. 5 Ekkor megszólalt Péter, és azt mondta Jézusnak: »Mester, jó nekünk itt
lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek
egyet.« 6 Nem is tudta, mit mond, mert teljesen meg voltak rettenve. 7 Erre felhő szállt
alá, beborította őket, és a felhőből szózat hallatszott: »Ez az én szeretett Fiam, őt hall-
gassátok« {Iz 42,1; MTörv 18,15}. 8 Mire körülnéztek, már senki mást nem láttak a köze-
lükben, csak Jézust egymagát.

9 Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy amiket láttak, senkinek el
ne beszéljék mindaddig, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból. 10 Ők a dolgot
magukban is tartották, de egymás között arról tanakodtak, hogy mit jelent az: `feltá-
mad a halálból'.

Illés eljövetele 11 Aztán megkérdezték tőle: »Miért mondják a farizeusok és az
írástudók, hogy Illésnek előbb el kell jönnie?« 12 Ő így felelt nekik: »Illés, amikor el-
jön, először helyreállít mindent {Mal 3,23-24}. Akkor az Emberfiáról miért van megírva,
hogy sokat kell szenvednie és gyalázatot kell tűrnie? 13 Mondom azonban nektek,
hogy Illés már eljött, és azt cselekedték vele, amit akartak, amint írva volt felőle.«

Egy megszállott ifjú meggyógyítása 14 Amikor visszaértek a tanítványokhoz, nagy
tömeget láttak körülöttük, és írástudókat, akik vitatkoztak velük. 15 Amint az egész
néptömeg meglátta Jézust, egyszerre mindnyájan elcsodálkoztak, majd odasiettek
hozzá és köszöntötték őt. 16 Jézus megkérdezte őket: »Miről vitatkoztok egymással?«
17 A tömegből valaki ezt felelte: »Mester! Elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek
van, 18 mindenütt megragadja őt, a földhöz vágja, ő pedig tajtékzik, a fogait csikorgat-
ja és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.« 19 Ő így
szólt hozzájuk: »Ó, te hitetlen nemzedék! Meddig legyek még veletek? Meddig tűrje-
lek még titeket? Hozzátok őt ide!« 20 Erre odavitték hozzá. Amint a gyermek meglátta
őt, a lélek azonnal rángatni kezdte, és a földre esve tajtékozott és fetrengett. 21 Ő meg-
kérdezte az apját: »Mennyi ideje, hogy ebbe a bajba esett?« Az ezt válaszolta: »Gyer-
mekkora óta. 22 Sokszor tűzbe és vízbe vetette őt, hogy elveszítse. De ha valamit te-
hetsz, légy segítségünkre, könyörülj rajtunk.« 23 Jézus így szólt hozzá: »`Ha valamit
tehetsz'? Minden lehetséges annak, aki hisz!« 24 A gyermek apja azonnal felkiáltott, és

könnyeket hullatva azt mondta: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!« 25 Amikor Jézus
látta, hogy a tömeg összefut, megfenyegette a tisztátalan lelket, és azt mondta neki:
»Te süket és néma lélek! Parancsolom neked, menj ki belőle, és többé bele ne menj!«
26 Erre az elkezdett kiáltozni, és össze-vissza rángatva őt, kiment belőle. A gyermek
pedig olyan lett, mint a halott, mire sokan azt mondták, hogy meghalt. 27 Jézus pedig
kézenfogva fölemelte őt; az pedig fölkelt.

28 Mikor aztán bement a házba, külön megkérdezték őt a tanítványai: »Mi miért
nem tudtuk kiűzni?« 29 Azt felelte nekik: »Ez a fajzat nem megy ki másképpen, mint
imádság által.«

Második jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról 30 Ezután eltávoztak onnan
és átmentek Galileán; ő azonban nem akarta, hogy valaki megtudja ezt. 31 Oktatta
ugyanis tanítványait, és elmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezébe adják,
megölik őt, de miután megölték, harmadnapra feltámad. 32 Azok nem értették ezt a
beszédet, de nem merték őt megkérdezni.

A tanítványok vetélkedése 33 Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban
volt, megkérdezte őket: »Miről beszélgettetek az úton?« 34 Azok csak hallgattak, mert
az úton arról tanakodtak, hogy ki a legnagyobb közülük. 35 Ekkor leült, odahívta a
tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az
utolsó, és mindegyiknek a szolgája.« 36 Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állítot-
ta, magához ölelte, és azt mondta nekik: 37 »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én
nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt,
aki engem küldött.«

Az idegen csodatevő 38 Ekkor János azt mondta neki: »Mester! Láttunk valakit,
aki a te nevedben ördögöt űz, de nem követ minket. Megtiltottuk neki.« 39 Jézus azt
felelte: »Ne tiltsátok meg neki! Mert senki, aki az én nevemben csodát tesz, nem fog
engem egyhamar szidalmazni. 40 Hiszen aki nincs ellenünk, velünk van. 41 Mert aki
csak egy pohár vizet ad is nektek inni az én nevemben, azért, mert Krisztuséi vagytok,
bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.

Óvás a megbotránkoztatástól 42 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsik közül,
akik hisznek bennem: jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a ten-
gerbe vetnék.

43 Ha a kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt: jobb neked csonkán az életre
bemenned, mint két kezeddel együtt a gyehennába jutnod, az olthatatlan tűzre. [44]

45 Ha a lábad megbotránkoztat téged, vágd le azt; jobb neked sántán az örök élet-
re bemenned, mint ha két lábaddal együtt a gyehennára vetnek. [46]

47 Ha a szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt; jobb neked fél szemmel az Is-
ten országába bemenned, mintha két szemmel a gyehennára vetnek, 48 ahol *a férgük
el nem pusztul, és a tüzük ki nem alszik* {Iz 66,24}.

A sóról 49 Mindenkit tűzzel fognak megsózni. 50 Jó a só; de ha a só ízetlenné válik,
mivel adtok ízt neki? Legyen só bennetek, és legyen békesség köztetek.«

10 Jézus Júdeába megy 1 Ezután elindult onnan, és a Jordán túlsó partján Júdea
határába ment. Újból tömeg gyülekezett hozzá, ő pedig szokása szerint ismét tanította
őket.

A válásról 2 A farizeusok odajárultak hozzá, s hogy próbára tegyék, megkérdezték
tőle: »Szabad-e a férfinak elbocsátani a feleségét?« 3 Ő így felelt nekik: »Mit paran-
csolt nektek Mózes?« 4 Erre azt mondták: »Mózes megengedte, hogy *válólevet írjunk
és elbocsássuk*« {MTörv 24,1}. 5 Erre Jézus azt válaszolta nekik: »A ti keményszívűségé-
tek miatt írta nektek e parancsot. 6 A teremtés kezdetén azonban Isten *férfivá és nővé*

alkotta őket {Ter 1,27}. 7 *Ezért az ember elhagyja apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik,* 8 *és a kettő egy testté lesz* {Ter 2,24}. Így már nem ketten vannak, hanem egy test. 9 Amit tehát Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza!« 10 Odahaza a tanítványai ismét megkérdezték őt erről a dologról. 11 Azt felelte nekik: »Aki elbocsátja a feleségét és másikat vesz, házasságtöréssel vét ellene. 12 És ha az asszony elhagyja férjét és máshoz megy, házasságot tör.«

A gyermekek megáldása 13 Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket; de a tanítványok elkergették azokat, akik hozták őket. 14 Ezt látva Jézus haragra gerjedt, és azt mondta nekik: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. 15 Bizony, mondom nektek: aki nem fogadja Isten országát úgy, mint a kisgyermek, nem megy be oda.« 16 Azután karjaiba vette őket, rájuk tette a kezét, és megáldotta őket.

A gazdagságról és Jézus követéséről 17 Amikor kiment az útra, odafutott hozzá valaki, térdreesett előtte és megkérdezte: »Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?« 18 Jézus erre azt mondta neki: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten. 19 Ismered a parancsokat: *Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodj*, ne csalj, *tiszteld apádat és anyádat!* « {Kiv 20,12-16; MTörv 5,16-20}

20 Az illető azt felelte neki: »Mester! Ezeket mind megtartottam ifjúságom óta.« 21 Akkor Jézus rátekintett, megkedvelte őt, és azt mondta neki: »Egynek vagy még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!« 22 Erre a szóra az elkomorult és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

23 Jézus pedig körültekintett és azt mondta tanítványainak: »Milyen nehezen jutnak Isten országába azok, akiknek vagyonuk van!« 24 A tanítványok csodálkoztak szavain. Jézus pedig újra megszólalt, és ezt mondta nekik: »Gyermekeim! Bizony, nagyon nehéz az Isten országába bejutni! 25 Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.« 26 Azok erre még jobban csodálkoztak, és egymást kérdezgették: »Akkor hát ki üdvözülhet?« 27 Jézus azonban rájuk tekintett és így szólt: »Embereknek lehetetlen ez, de Istennek nem; mert Istennek minden lehetséges« {Ter 18,14; Jób 42,2}.

28 Ekkor megszólalt Péter: »Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged!« 29 Jézus azt felelte: »Bizony, mondom nektek: mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, nővéreit vagy apját, anyját, a gyermekeit, vagy földjeit értem és az evangéliumért, 30 százannyit kap már most, ebben a világban: házakat, testvéreket, nővéreket, anyákat, gyermekeket és földeket, bár üldözések között; az eljövendő világban pedig az örök életet. 31 Sokan lesznek elsőkből utolsók, és utolsókból elsők.«

Harmadik jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról 32 Mikor úton voltak, hogy fölmenjenek Jeruzsálembe, Jézus előttük haladt. Az emberek megcsodálták, tanítványai pedig aggódva követték. Ekkor újra maga mellé vette a tizenkettőt, és elkezdett nekik beszélni mindarról, ami rá vár: 33 »Íme, fölmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát át fogják adni a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik őt, és átadják a pogányoknak. 34 Kicsúfolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik; de harmadnapra föltámad.«

Az uralkodásról és a szolgálatról 35 Ekkor eléje járultak Zebedeus fiai, Jakab és János, és így szóltak: »Mester! Azt szeretnénk, hogy amit kérünk, tedd meg nekünk.« 36 Ő megkérdezte tőlük: »Mit akartok, hogy megtegyek nektek?« 37 Azt felelték: »Tedd meg nekünk, hogy egyikünk a jobbodon, másikunk pedig a bal oldaladon ülhessen a te dicsőségedben.« 38 Jézus erre azt mondta nekik: »Nem tudjátok, mit kértek. Tudtok-e inni a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy meg tudtok-e keresztelkedni a ke-

resztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?« 39 Ők azt felelték neki: »Meg tudunk.«
Ekkor Jézus azt mondta nekik: »A kehelyből, amelyből én iszom, inni fogtok ugyan,
és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is meg fogtok keresztelkedni.
40 De azt megadni, hogy a jobbomon vagy a balomon ki üljön, az nem az én dolgom.
Az azoké lesz, akiknek készítették.«

41 Amikor a tíz meghallotta ezt, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra. 42 Jézus
azonban magához hívta őket, és azt mondta nekik: »Tudjátok, hogy akiket a nemze-
tek fejedelmeknek tekintenek, azok uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak
felettük. 43 Köztetek azonban ez nem így van, hanem aki nagy akar lenni, az legyen a
szolgátok; 44 aki pedig első akar lenni köztetek, az a szolgája lesz mindenkinek.
45 Hiszen az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgál-
jon, és életét adja váltságul sokakért.«

A jerikói vak meggyógyítása 46 Ezután megérkeztek Jerikóba. Amikor kiment Je-
rikóból tanítványaival és a nagy sokasággal, a vak Bartímeus, Tímeus fia az útfélen ült
és kéregetett. 47 Amint meghallotta, hogy a Názáreti Jézus az, elkezdett kiáltozni: »Jé-
zus, Dávid Fia! Könyörülj rajtam!« 48 Sokan leintették őt, hogy hallgasson. Ő azonban
annál jobban kiáltozott: »Dávid Fia! Könyörülj rajtam!« 49 Jézus megállt és megpa-
rancsolta, hogy hívják őt eléje. Erre odahívták a vakot, ezekkel a szavakkal: »Bízzál!
Kelj föl, hív téged!« 50 Mire az ledobta a felső ruháját, felugrott és odament hozzá.
51 Jézus megszólította és megkérdezte: »Mit akarsz, mit cselekedjek neked?« A vak azt
felelte neki: »Mester! Hogy lássak!« 52 Jézus erre azt mondta neki: »Menj, a hited
meggyógyított téged.« Erre azonnal látni kezdett, és követte őt az úton.

JÉZUS UTOLSÓ NAPJAI JERUZSÁLEMBEN: 11,1-13,37

11 **Bevonulás Jeruzsálembe** 1 Amikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betániához, az
Olajfák hegyénél előre küldött kettőt a tanítványai közül. 2 Azt mondta nekik: »Men-
jetek be ebbe a helységbe, amelyik előttetek van, és mindjárt, amint bementek, egy
szamarat találtok megkötve, amelyen még ember nem ült. Oldjátok el, és hozzátok
ide. 3 Ha pedig valaki megkérdezi tőletek, miért teszitek ezt, mondjátok, hogy az Úr-
nak van rá szüksége, és azonnal elengedi ide.« 4 Azok elmentek, megtalálták a szama-
rat az ajtóhoz kötve, kinn a keresztúton, és eloldották. 5 Az ott állók közül egyesek azt
mondták nekik: »Miért oldjátok el a szamarat?« 6 Ők azt felelték, amit Jézus paran-
csolt nekik, erre elengedték azokat. 7 A szamarat elvitték Jézushoz. Ráterítették ruhái-
kat, ő pedig felült rá. 8 Sokan az útra terítették ruhájukat, mások meg lombokat vag-
daltak a fákról, és az útra szórták. 9 Akik előtte mentek és akik követték, így kiáltoztak:
»*Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!* {Zsolt 118,26} 10 Áldott a mi atyánknak, Dá-
vidnak országa, amely íme, eljön! Hozsanna a magasságban!«

11 Ő pedig bement Jeruzsálembe, a templomba. Mindent megnézett, de mivel már
estére járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.

A fügefa megátkozása 12 Másnap, amikor kimentek Betániából, megéhezett.
13 Meglátott messziről egy lombos fügefát. Elindult feléje, hátha talál rajta valamit.
Mikor azonban odaért, semmit sem talált rajta, csak leveleket; ekkor még nem volt
fügeérés ideje. 14 Erre megszólalt, és azt mondta neki: »Senki ne egyen rólad többé
soha gyümölcsöt!« A tanítványai hallották ezt.

A templom megtisztítása 15 Azután Jeruzsálembe értek. Bement a templomba, és
kezdte kiűzni azokat, akik adtak és vettek a templomban. A pénzváltók asztalait és a
galambárusok székeit fölforgatta, 16 s nem engedte meg, hogy valaki bármilyen edényt
átvigyen a templomtéren. 17 Azután így tanította őket: »Nincs talán megírva, hogy *az*

én házam az imádság háza lesz minden nemzet számára? {Iz 56,7} Ti pedig *rablók barlangjává* tettétek azt.« {Jer 7,11}

18 Mikor a főpapok és az írástudók meghallották ezt, azon törték a fejüket, hogy mi módon veszítsék el őt. Féltek ugyanis tőle, mert az egész tömeg csodálkozott a tanításán. 19 Amikor beesteledett, kiment a városból.

A hitről 20 Másnap reggel, amikor elmentek a fügefa mellett, látták, hogy tőből kiszáradt. 21 Péter visszaemlékezett, és azt mondta neki: »Rabbi, nézd, a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.« 22 Jézus ezt felelte nekik: »Higgyetek Istenben! 23 Bizony, mondom nektek: ha valaki azt mondja ennek a hegynek: `Emelkedj fel és vesd magad a tengerbe!', és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy megtörténik, amit mond, akkor az meg is fog történni. 24 Azért mondom nektek: Mindazt, amit imádkozva kértek, higgyétek, hogy már elnyertétek, és meglesz nektek. 25 Amikor azonban felálltok, hogy imádkozzatok, bocsássátok meg, ha valami sérelmetek van valaki ellen, hogy a ti Atyátok is, aki a mennyekben van, megbocsássa nektek vétkeiteket. [26]

Kérdés Jézus hatalmáról 27 Ezután ismét Jeruzsálembe mentek. Amint a templomban járt, odamentek hozzá a főpapok, az írástudók és a vének, 28 és azt mondták neki: »Milyen hatalommal teszed mindezt? Ki adta neked a hatalmat, hogy ilyeneket tegyél?« 29 Jézus így felelt nekik: »Kérdezek tőletek én is egy dolgot. Feleljetek meg nekem, s akkor én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem mindezt. 30 János keresztsége a mennyből volt vagy az emberektől? Feleljetek nekem!« 31 Azok így tanakodtak egymás közt: »Ha azt mondjuk, a mennyből, azt mondja majd: akkor miért nem hittetek neki? 32 Ha pedig azt mondjuk: `Az emberektől'?« Féltek a néptől, mert mindnyájan azt tartották Jánosról, hogy valóban próféta volt. 33 Azt felelték tehát Jézusnak: »Nem tudjuk.« Jézus erre azt mondta nekik: »Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem mindezt.«

12 **Példabeszéd a gonosz szőlőművesekről** 1 Ezután példabeszédekben kezdett szólni hozzájuk: »Egy ember *szőlőt ültetett, kerítést készített köréje, présgödröt ásott, és tornyot épített* {Iz 5,1-2}. Aztán kiadta azt bérlőknek, és idegen földre utazott. 2 Amikor elérkezett az ideje, elküldött egy szolgát a bérlőkhöz, hogy hozzon tőlük a szőlő terméséből. 3 Azok megragadták a szolgát, megverték, és üres kézzel bocsátották el. 4 Erre másik szolgát küldött hozzájuk; ennek még a fejét is betörték, és gyalázattal illették. 5 Majd ismét másikat küldött, de azt is megölték, azután még másokat is. Ezek közül némelyeket megvertek, a többieket pedig megölték. 6 Volt neki egy igen kedves fia, utoljára azt küldte el hozzájuk. Azt gondolta ugyanis: `A fiamat tiszteletben fogják tartani.' 7 A bérlők azonban így szóltak egymáshoz: `Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az örökség!' 8 Megragadták, megölték és kidobták a szőlőn kívülre. 9 Mit fog ezután tenni a szőlő ura? Eljön, megöli a bérlőket, a szőlőt pedig másoknak adja. 10 Vagy nem olvastátok az Írást:

`A kő, amelyet az építők elvetettek,
szegletkővé lett;
11 az *Úr tette azzá,*
és ez csodálatos a mi szemünkben'?« {Zsolt 118,22-23}

12 Ekkor el akarták őt fogni, de féltek a tömegtől. Megértették ugyanis, hogy róluk mondta ezt a példabeszédet. Otthagyták hát őt, és elmentek.

Kérdés az adóról 13 Később odaküldtek hozzá a farizeusok és Heródes-pártiak közül néhányat, hogy megfogják őt beszédében. 14 Odajöttek, azt mondták neki: »Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy, és nem nézed az emberek személyét, hanem az Isten útját az igazság szerint tanítod. Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Fizessünk vagy ne fizessünk?« 15 Ő azonban tisztában volt képmutatásukkal, ezért azt

mondta nekik: »Miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam!«
16 Azok hoztak egyet. Ekkor megkérdezte tőlük: »Kié ez a kép és a felirat?« Azt felelték
neki: »A császáré.« 17 Erre Jézus azt mondta nekik: »Adjátok meg tehát a császárnak,
ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.« És csodálkoztak rajta.

Kérdés a halottak feltámadásáról 18 Ekkor odamentek hozzá a szaddúceusok, akik
azt mondják, hogy nincs feltámadás. Megkérdezték őt: 19 »Mester! Mózes megírta ne-
künk, hogy ha *valakinek a testvére meghal* és hátrahagyja feleségét *gyermek nélkül,*
akkor a testvér vegye el annak a feleségét, és támasszon utódot testvérének **{MTörv**
25,5-6; Ter 38,8}. 20 Volt egyszer hét testvér. Az első feleséget vett magának és meghalt,
nem hagyva utódot. 21 Akkor a második vette el azt, de ez is meghalt, és nem hagyott
utódot. Éppúgy a harmadik. 22 Elvette az asszonyt hasonlóképpen mind a hét, és nem
hagytak utódot. Mindezek után végül meghalt az asszony is. 23 A feltámadáskor tehát,
amikor feltámadnak, ezek közül melyiknek lesz a felesége? Mert hétnek volt a felesé-
ge.« 24 Jézus azt felelte nekik: »Nyilván azért tévelyegtek, mert nem ismeritek az Írá-
sokat, sem az Isten hatalmát! 25 Hiszen amikor a halottak föltámadnak, nem háza-
sodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a
mennyben. 26 A halottak felől pedig, mármint hogy feltámadnak, nem olvastátok Mó-
zes könyvében a csipkebokornál, hogy miként mondta neki Isten, amikor szólt: *`Én*
vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákob Istene?' **{Kiv 3,6}** 27 Ő nem a halottak
Istene, hanem az élőké. Így tehát nagyon tévedtek.«

Kérdés a főparancsról 28 Ekkor odajárult hozzá az egyik írástudó, aki hallotta őket
vitatkozni. Mivel látta, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte őt: »Melyik a legelső az
összes parancs közül?« 29 Jézus így felelt neki: »Az összes parancs közül a legelső ez:
`Halld, Izrael! A mi Urunk, Istenünk az egyetlen Úr! 30 *Szeresd Uradat, Istenedet*
teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből *és minden erődből!'* Ez az első paran-
csolat **{MTörv 6,4-5}.** 31 A második pedig ez: *`Szeresd felebarátodat, mint önmaga-*
dat!' **{Lev 19,18}** Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.« 32 Az írástudó ekkor azt mondta
neki: »Jól van, Mester! Helyesen mondtad, hogy *egy az Isten, és nincs más rajta kí-*
vül; 33 és *hogy őt szeretni teljes szívből és teljes értelemből és teljes lélekből és teljes*
erőből, a felebarátot pedig úgy szeretni, mint önmagunkat – többet ér minden égő
és egyéb áldozatnál.« 34 Amikor Jézus látta, hogy milyen okosan felelt, azt mondta
neki: »Nem vagy messze az Isten országától.« Ezután senki sem merte őt többé kér-
dezni.

Kérdés a Messiásról 35 Jézus azonban, amikor a templomban tanított, megkérdez-
te: »Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus Dávid Fia? 36 Hiszen maga
Dávid mondja a Szentlélek által:

`Így szól az Úr az én Uramhoz:
Jobbom felől foglalj helyet,
míg lábaid alá vetem ellenségeidet' **{Zsolt 110,1}.**

37 Ha maga Dávid Urának nevezi őt, akkor hogyan lehet a fia?« S a hatalmas tö-
meg szívesen hallgatta őt.

Az írástudók megfeddése 38 Ő pedig tanítás közben ezt mondta nekik: »Óvakodja-
tok az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösökben járni, és a piacon a köszönté-
seket fogadni, 39 a zsinagógákban az első helyeken ülni, a lakomákon pedig a főhelye-
ken. 40 Felélik az özvegyek házait, és színleg nagyokat imádkoznak. Ezeket súlyosab-
ban ítélik majd meg!«

Az özvegyasszony adománya 41 Jézus ezután leült a templomkincstárral szemben,
és figyelte, hogyan dob a tömeg pénzt a kincstárba: sok gazdag sokat dobott be.
42 Aztán jött egy szegény özvegy, és bedobott két fillért, ami egy krajcár. 43 Akkor oda-

hívta tanítványait, és azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: ez a szegény özvegy többet adott mindazoknál, akik pénzt dobtak a kincstárba. 44 Mert azok mind abból adtak, amiben bővelkedtek, ez pedig az ő szegénységéből bedobta mindenét, amije volt, egész megélhetését.«

Tanítás a végidőről: 13,1-37

13 **A templom pusztulása** 1 Amikor a templomból kiment, az egyik tanítványa ezt mondta neki: »Mester! Nézd, milyen kövek, és micsoda épületek!« 2 Jézus azt felelte neki: »Látod-e mindezeket a hatalmas építményeket? Nem marad itt kő kövön, amelyet le ne rombolnának.«

A csapások kezdete 3 Ezután az Olajfák hegyén leült a templommal szemben. Péter és Jakab, János és András külön megkérdezték tőle: 4 »Mondd el nekünk, mikor történnek ezek, és mi lesz a jele annak, amikor mindez teljesedni készül?«

5 Jézus így válaszolt nekik: »Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket. 6 Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják, hogy én vagyok, és sokakat félrevezetnek. 7 Amikor pedig harcokról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljetek meg. Ennek be kell következni {Dán 2,28}, de ez még nem a vég. 8 Mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen; itt is, ott is földrengések lesznek és éhínség. Ez a gyötrelmek kezdete.

9 Ti azonban vigyázzatok magatokra. Átadnak majd benneteket a törvényszékeknek, megvernek a zsinagógákban, helytartók és királyok elé állítanak benneteket énérettem, hogy tanúságot tegyetek előttük. 10 Előbb azonban minden nemzet számára hirdetni kell az evangéliumot. 11 Amikor bíróság elé hurcolnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy mit beszéljetek. Mondjátok azt, ami abban az órában megadatik nektek. Hiszen nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek. 12 Akkor halálra adja majd a testvér a testvérét, az apa a fiát; a gyermekek szüleik ellen támadnak, és halálra juttatják őket. 13 Gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki kitart mindvégig, az üdvözül.

A szenvedések tetőfoka 14 Amikor látjátok, hogy a pusztító gyalázat {Dán 9,27} ott áll, ahol nem kellene – aki olvassa, értse meg –, akkor azok, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe! 15 Aki pedig a tetőn van, ne szálljon le, és ne menjen be, hogy elvigyen valamit a házából, 16 aki pedig a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elvigye a köntösét! 17 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban! 18 Imádkozzatok azért, hogy mindez ne télen történjék! 19 Mert *olyan szorongattatás napjai lesznek ezek, amilyen még nem volt mostanáig a világ kezdetétől,* amit Isten teremtett, és nem is lesz többé {Dán 12,1; Jo 2,2}. 20 És ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen élőlény sem; de a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidíti azokat a napokat. 21 Akkor, ha valaki azt mondja nektek: `Íme, itt a Krisztus, íme, amott', ne higgyétek. 22 Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is tévedésbe ejtsék. 23 Ti tehát vigyázzatok; íme, mindent előre megmondtam nektek.

Az Emberfia eljövetele 24 Azokban a napokban, a szorongattatás után *a nap elsötétedik, a hold nem sugározza fényét,* 25 *a csillagok* lehullanak az égről {Iz 13,10}, és *az erők, amelyek az egekben vannak,* megrendülnek.

26 Akkor *meglátják majd az Emberfiát, amint eljön a felhőkben,* nagy hatalommal és dicsőséggel {Dán 7,13}. 27 Elküldi angyalait, és egybegyűjti választottait az ég négy tája felől {Zak 2,10}, a föld végétől az ég határáig.

A végidőre vonatkozó intelmek 28 Vegyetek példát a fügefáról: amikor már zsenge az ága és a levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár. 29 Így ti is, amikor azt

látjátok, hogy mindezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtóban.
30 Bizony, mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindezek meg nem
történnek. 31 Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak. 32 Azt a napot és az
órát azonban senki sem ismeri, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, csak az Atya.

33 Vigyázzatok tehát, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!
34 Mint az ember, aki idegenbe készült: mikor elhagyta házát, hatalmat adott szolgái-
nak, mindenkinek a maga dolgában, az ajtónállónak pedig megparancsolta, hogy ébren legyen. 35 Legyetek tehát éberek; nem tudjátok ugyanis, mikor jön el a ház ura,
este-e vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel; 36 hogy amikor váratlanul eljön, alva ne
találjon benneteket. 37 S amit nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Legyetek
éberek!«

JÉZUS SZENVEDÉSE ÉS FELTÁMADÁSA: 14,1-16,20

14 **A főtanács határozata** 1 Két nappal ezután volt a húsvéti vacsora és a kovásztalan kenyerek ünnepe. A főpapok és az írástudók azon tanakodtak, miképpen fogják el
őt csellel, és hogyan öljék meg. 2 Azt mondták ugyanis: Ne az ünnepen, nehogy zavar-
gás támadjon a nép között.

A betániai megkenés 3 Amikor Jézus Betániában volt a leprás Simon házában és
asztalnál ült, odament hozzá egy asszony, alabástromedényben valódi, drága
nárduszolajat hozva. Eltörte az alabástromot, és a fejére öntötte. 4 Voltak, akik méltat-
lankodtak ezen, és így beszéltek maguk között: »Mire volt jó így elpazarolni ezt a ke-
netet? 5 Ezt az olajat el lehetett volna adni több, mint háromszáz dénárért, és odaadni
a szegényeknek!« És megharagudtak az asszonyra.

6 Jézus azonban így szólt: »Hagyjatok békét neki! Miért bántjátok? Hiszen jót tett
velem. 7 Szegények mindig lesznek veletek, és amikor akartok, jót tehettek velük; de
én nem leszek mindig veletek. 8 Ő megtette azt, ami tőle telt: előre megkente testemet
a temetésre. 9 Bizony, mondom nektek: az egész világon, ahol csak hirdetni fogják ezt
az evangéliumot, elbeszélik majd azt is, amit ő tett, az ő emlékezetére.«

Júdás árulása 10 Az iskarióti Júdás pedig, a tizenkettő közül az egyik, elment a fő-
papokhoz, hogy kiszolgáltassa őt nekik. 11 Mikor azok meghallották ezt, megörültek, és
megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig kereste az alkalmat, hogy kiszolgáltassa
őt.

A húsvéti vacsora előkészítése 12 A kovásztalan kenyerek első napján pedig, mikor
a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték tőle: »Mit akarsz, hová men-
jünk előkészíteni, hogy megehesd a húsvéti vacsorát?« 13 Akkor elküldött kettőt a ta-
nítványai közül, ezekkel a szavakkal: »Menjetek a városba. Találkoztok ott egy ember-
rel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt, 14 és ahova bemegy, mondjátok a házigazdá-
nak, hogy a Mester kérdezi: `Hol van a szállásom, ahol a húsvéti bárányt tanítványa-
immal elfogyaszthatom?' 15 Mutatni fog nektek egy nagy ebédlőt készen, megterítve.
Ott készítsétek el nekünk.« 16 Tanítványai elindultak és bementek a városba. Mindent
úgy találtak, ahogy megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

A húsvéti vacsora 17 Amikor beesteledett, odaérkezett a tizenkettővel. 18 Amikor
letelepedtek és ettek, Jézus így szólt: »Bizony, mondom nektek: közületek az egyik,
aki velem eszik, elárul engem« {Zsolt 41,10}. 19 Erre azok elszomorodtak, és egyenként
kérdezgetni kezdték tőle: »Csak nem én vagyok az, Uram?« 20 Ő azt felelte nekik: »A
tizenkettő közül az egyik, aki velem egyszerre márt a tálból. 21 Az Emberfia ugyan el-
megy, ahogy meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja!
Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik!«

22 Miközben ettek, Jézus fogta a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odaadta
nekik ezekkel a szavakkal: »Vegyétek, ez az én testem.« 23 Azután fogta a kelyhet, há-
lát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan. 24 Ő pedig így szólt: »Ez az én
vérem, az új szövetségé {Kiv 24,8; Jer 31,31}, amely sokakért kiontatik. 25 Bizony, mondom
nektek: többé már nem iszom a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amíg az
újat nem iszom Isten országában.«

Jézus kimegy az Olajfák hegyére 26 Miután elénekelték a himnuszt, kimentek az
Olajfák hegyére. 27 Jézus azt mondta nekik: »Mindnyájan megbotránkoztok bennem,
mert írva van: `*Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok*' {Zak 13,7}. 28 De miután
feltámadtam, előttetek megyek Galileába.« 29 Péter erre azt mondta neki: »Ha min-
denki megbotránkozik is benned, én nem fogok!« 30 Jézus azt felelte neki: »Bizony,
mondom neked, te még ma éjszaka, mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor is
megtagadsz engem.« 31 Ő még erősebben fogadkozott: »Még ha veled együtt meg is
kell halnom, akkor sem tagadlak meg téged!« Ugyanígy beszéltek a többiek is valam-
ennyien.

Jézus imája a Getszemáni kertben 32 Odaértek a majorba, amelyet Getszemáninak
hívnak. Akkor azt mondta tanítványainak: »Üljetek le itt, amíg imádkozom.« 33 Maga
mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és elkezdett remegni és gyötrődni. 34 Azt mond-
ta nekik: »Halálosan szomorú a lelkem. Maradjatok itt és virrasszatok.« 35 Egy kissé
előbbre ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, távozzék el tőle ez az
óra. 36 Ezt mondta: »Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Vedd el tőlem ezt a
kelyhet! De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te.« 37 Ezután visszajött, és alva
találta őket. Így szólt Péterhez: »Simon, alszol? Nem tudtál virrasztani egy órát?
38 Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a
test erőtlen.« 39 Aztán újra elment és imádkozott, ugyanazokkal a szavakkal. 40 Megint
visszatért, és alva találta őket, mert a szemük elnehezedett; nem is tudták, mit feleljé-
nek neki. 41 Majd harmadszor is odajött, és azt mondta nekik: »Aludjatok már és nyu-
godjatok! Elég, eljött az óra! Íme, az Emberfiát a bűnösök kezébe adják. 42 Keljetek
föl, menjünk! Íme, közel van már, aki elárul engem.«

Jézust elfogják 43 Még beszélt, amikor megérkezett az iskarióti Júdás, egy a tizen-
kettő közül, és vele nagy tömeg kardokkal és botokkal a főpapoktól, írástudóktól és a
vénektől. 44 Aki elárulta őt, jelt adott nekik: »Akit megcsókolok, ő az, fogjátok meg, és
jól vigyázva vigyétek el.« 45 Amint odaért, mindjárt odalépett hozzá, és így szólt:
»Rabbi!« És megcsókolta őt. 46 Azok pedig kezet emeltek rá, és megragadták őt. 47 Az
ott lévők közül az egyik kardot rántott, rásújtott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.
48 Jézus így szólt hozzájuk: »Mint valami rabló ellen, úgy jöttetek ki kardokkal és bo-
tokkal, hogy elfogjatok. 49 Mindennap veletek voltam, tanítottam a templomban,
mégsem fogtatok el. Az írásoknak azonban be kell teljesedniük.« 50 A tanítványai ek-
kor elhagyták őt, és mindnyájan elfutottak. 51 Egy ifjú azonban követte, mezítelen tes-
tén egy szál gyolcsingben. Elkapták, 52 de az, ingét otthagyva, mezítelenül elfutott tő-
lük.

Jézus a főtanács előtt 53 Jézust a főpaphoz vitték. Összegyűlt nála minden főpap,
írástudó és vén. 54 Péter pedig messziről követte őt, be egészen a főpap palotájáig, és a
szolgákkal a tűznél leülve melegedett. 55 A főpapok pedig, és az egész főtanács, tanú-
vallomást kerestek Jézus ellen, hogy halálra adják, de nem találtak. 56 Sokan tettek
ugyanis hamis tanúvallomást ellene, de vallomásaik nem egyeztek egymással. 57 Végül
néhányan felálltak, és hamis tanúvallomást tettek ellene ezekkel a szavakkal:
58 »Hallottuk, hogy ez azt mondta: `Lebontom ezt a kéz alkotta templomot, és három
nap alatt másikat építek, amelyet nem kéz alkotott'.« 59 De a vallomásuk így sem volt

megegyező. 60 Ekkor a főpap középre állt, és megkérdezte Jézust: »Semmit sem felelsz
mindarra, amit ezek tanúsítanak ellened?« 61 Ő csak hallgatott, és semmit sem felelt.
A főpap újra megkérdezte őt: »Te vagy-e a Krisztus, az áldott Isten Fia?« 62 Jézus azt
felelte neki: »Én vagyok. És *látni fogjátok az Emberfiát a Hatalmasnak jobbján ülni,*
és eljönni az ég felhőiben« **{Dán 7,13; Zsolt 110,1}**.

63 Ekkor a főpap megszaggatta ruháit, és így szólt: »Mi szükségünk van még ta-
núkra? 64 Hallottátok a káromkodást. Mit gondoltok?« Erre azok mindnyájan halálra
méltónak ítélték őt.

65 Ezután egyesek elkezdték őt leköpdösni, betakarták az arcát, ököllel verték, és
azt mondták neki: »Prófétálj!« S a szolgák is arcul verték őt.

Péter tagadása 66 Eközben Péter lent volt az udvarban. Odajött a főpap egyik szol-
gálója, 67 látta Pétert melegedni, szemügyre vette őt, és azt mondta: »Te is a Názáreti
Jézussal voltál!« 68 Ő azonban letagadta: »Nem ismerem őt, és azt sem értem, mit
mondasz.« Aztán kiment az előcsarnokba; ekkor megszólalt a kakas. 69 A szolgáló
megint meglátta őt, újra mondogatni kezdte a körülállóknak, hogy ez is azok közül
való. 70 Ő megint csak letagadta. Kis idő múltán az ott állók ismét így szóltak Péter-
hez: »Biztosan közéjük tartozol, hiszen galileai vagy.« 71 Ő pedig átkozódni kezdett és
esküdözni: »Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek!« 72 Erre mindjárt megszó-
lalt a kakas, másodszor. Péternek pedig eszébe jutott Jézus szava, amit mondott neki:
»Mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem.« És sírni kezdett.

15 **Kihallgatás Pilátus előtt** 1 A főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész fő-
tanáccsal kora reggel tanácsot tartottak, aztán megkötözték Jézust, majd elvezették és
átadták Pilátusnak. 2 Pilátus megkérdezte őt: »Te vagy-e a zsidók királya?« Ő azt fe-
lelte neki: »Te mondod.« 3 A főpapok sok mindennel vádolták őt. 4 Pilátus ezért újra
megkérdezte őt: »Semmit sem felelsz? Nézd, mi mindennel vádolnak téged!« 5 De
Jézus egy szót sem szólt többé, Pilátus pedig csodálkozott ezen.

6 Ünnep alkalmával el szokta nekik bocsátani a foglyok közül azt, akit kérnek.
7 Volt akkor egy Barabás nevű, akit a lázadókkal együtt fogtak el, s aki a lázadás során
gyilkosságot követett el. 8 Felvonult tehát a tömeg, és kérni kezdte azt, amit mindig
megtett nekik. 9 Pilátus azt felelte nekik: »Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a
zsidók királyát?« 10 Tudta ugyanis, hogy a főpapok irigységből adták őt a kezébe. 11 A
főpapok azonban felizgatták a tömeget, hogy inkább Barabást bocsássa el nekik.
12 Pilátus újra megkérdezte tőlük: »Mit akartok tehát, mit tegyek a zsidók királyával?«
13 Azok újra csak azt kiáltozták: »Feszítsd meg őt!« 14 Pilátus megkérdezte őket: »De
hát mi rosszat tett?« Azok erre még hangosabban kiáltoztak: »Feszítsd meg őt!«
15 Pilátus ekkor, mivel eleget akart tenni a népnek, elbocsátotta a kedvükért Barabást,
Jézust pedig megostoroztatta, és átadta, hogy feszítsék keresztre.

Jézus kigúnyolása 16 Ekkor a katonák bevitték őt a csarnokba, vagyis a helytartó-
ságra, és összehívták az egész csapatot. 17 Felöltöztették bíborruhába, tövisből koronát
fontak és a fejére tették, 18 azután elkezdték őt így köszöntgetni: »Üdvözlégy, Zsidók
Királya!« 19 Majd náddal verték a fejét, leköpdösték, és térdet hajtva hódoltak előtte.
20 Miután csúfot űztek belőle, levették róla a bíbort, ráadták saját ruháit, és kivitték,
hogy keresztre feszítsék.

A keresztrefeszítés 21 Cirenei Simont, Sándor és Rúfusz atyját, aki a mezőről jövet
éppen arra járt, arra kényszerítették, hogy vigye a keresztjét. 22 Kivitték a Golgota ne-
vű helyre, ami azt jelenti, hogy `Koponyahely'. 23 Mirhával kevert bort adtak neki in-
ni, de nem fogadta el.

24 Azután keresztre feszítették, a ruháit pedig *elosztották, sorsot vetve rájuk* **{Zsolt
22,19}**, hogy ki mit kapjon. 25 A harmadik óra volt, amikor keresztre feszítették. 26 Fel

volt írva az ítélet oka: »A zsidók királya.« 27 Megfeszítettek vele két rablót is, az egyiket jobbról, a másikat balról. [28]

29 Az arra járók pedig a fejüket csóválva káromolták őt {Zsolt 22,8}, s ezt mondták: »Hé! Te, aki lebontod a templomot és három nap alatt felépíted, 30 mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!« 31 Ugyanígy a főpapok is az írástudókkal együtt csúfolódva ezt mondogatták egymásnak: »Másokat megmentett, magát meg nem tudja megmenteni! 32 A Krisztus, Izrael királya szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk!« Gyalázták őt azok is, akiket vele együtt feszítettek keresztre.

Jézus halála 33 A hatodik órában sötétség borult az egész földre a kilencedik óráig. 34 A kilencedik órakor Jézus felkiáltott, és hangosan így szólt: *»Éloí, Éloí, lemá szabaktáni?«* Ez azt jelenti: *»Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?«* {Zsolt 22,2} 35 Az ott állók közül egyesek, amikor ezt hallották, azt mondták: »Íme, Illést hívja.« 36 Az egyikük odafutott, egy szivacsot ecetbe mártott, és nádszálra tűzve *inni adott* neki {Zsolt 69,22}, és így szólt: »Hagyjátok! Lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye őt!« 37 Jézus pedig hangosan felkiáltott és kilehelte lelkét.

38 Ekkor a templom függönye kettészakadt fölülről egészen az aljáig.

39 Mikor a százados, aki vele szemben állt, látta, hogy így kiáltva kiadta a lelkét, ezt mondta: »Ez az ember valóban Isten Fia volt.«

40 Asszonyok is voltak, akik messziről figyelték. Köztük volt Mária Magdolna és Mária, az ifjabb Jakab és József anyja, és Szalóme, 41 akik, amikor még Galileában járt, követték őt és szolgáltak neki; és még sok más asszony, akik vele együtt mentek fel Jeruzsálembe.

Jézus temetése 42 Mikor beesteledett – mivel a készület napja, azaz szombat előtti nap volt –, 43 odajött az arimateai József, egy előkelő tanácsos, aki maga is várta az Isten országát. Bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. 44 Pilátus nem akarta elhinni, hogy már meghalt. Hívatta a századost, és megkérdezte, hogy valóban meghalt-e. 45 Amikor a századostól megbizonyosodott erről, Józsefnek ajándékozta a testet. 46 József pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, és begöngyölte a gyolcsba. Azután egy sziklába vágott sírba helyezte, és a sírbolt bejáratához egy követ hengerített. 47 Mária Magdolna pedig és Mária, József anyja figyelték, hogy hová helyezték.

16 **Az angyal híradása az üres sírnál** 1 Mikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja és Szalóme illatszereket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék Jézust. 2 A hét első napján korán reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek. 3 Azt kérdezték egymástól: »Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajából?« 4 Amikor azonban körülnéztek, azt látták, hogy a kő már el van hengerítve. Igen nagy volt ugyanis. 5 Bementek a sírboltba. Jobbkéz felől egy ifjút láttak ülni hosszú fehér ruhába öltözve, és megrémültek. 6 De az így szólt hozzájuk: »Ne féljetek! A megfeszített Názáreti Jézust keresitek? Feltámadt, nincs itt. Íme, itt a hely, ahová tették őt. 7 Menjetek el, s mondjátok meg tanítványainak és Péternek: »Előttetek megy Galileába, ott majd meglátjátok őt, amint megmondta nektek.« 8 Azok kimentek és elfutottak a sírtól, mert remegés és rémület fogta el őket, és nem mondtak senkinek semmit, mert féltek.

A Feltámadott megjelenései 9 Amikor a hét első napján reggel feltámadt, először Mária Magdolnának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. 10 Az elment és hírül vitte azoknak, akik korábban vele voltak, most pedig gyászoltak és siránkoztak. 11 Mikor meghallották tőle, hogy él és hogy ő látta, nem hitték el. 12 Ezek után elváltozott alakban megmutatta magát kettőnek közülük útközben, amikor vidékre mentek. 13 Ők is elmentek és hírt adtak a többieknek, de nekik sem hittek.

14 Végül megjelent a tizenegynek, amikor asztalnál ültek. Szemükre vetette hitetlenségüket és szívük keménységét, hogy nem hittek azoknak, akik őt feltámadása után látták. 15 Azután ezt mondta nekik: »Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. 16 Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik. 17 Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, 18 kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.«

19 Az Úr Jézus, miután szólt hozzájuk, fölvétetett a mennybe, és ül az Istennek jobbja felől {2 Kir 2,3.11; Zsolt 110,1}.

20 Azok pedig elmentek és hirdették az igét mindenütt. Az Úr velük együtt munkálkodott, s a tanítást az azt kísérő csodajelekkel megerősítette.

EVANGÉLIUM LUKÁCS SZERINT

ELŐSZÓ: 1,1-4

1 1 Mivel már sokan megkísérelték rendben elbeszélni a köztünk végbement eseményeket, 2 amint előadták azt nekünk azok, akik kezdet óta szemtanúi és szolgái voltak az igének, 3 jónak láttam én is, miután mindennek elejétől fogva gondosan a végére jártam, neked, kegyelmes Teofil, sorrendben leírni, 4 hogy jól megismerd azon dolgoknak bizonyosságát, amelyekre téged oktattak.

AZ ELŐTÖRTÉNET: 1,5-2,52

Keresztelő János születésének hírüladása 5 Volt Heródesnek, Júdea királyának napjaiban egy Zakariás nevű pap, Ábia papi osztályából. A felesége Áron leányai közül volt, és Erzsébetnek hívták. 6 Mindketten igazak voltak Isten előtt, feddhetetlenül éltek az Úrnak minden parancsa és rendelése szerint. 7 De nem volt gyermekük, minthogy Erzsébet magtalan volt, és már mindketten előhaladott korban voltak. 8 Történt pedig, hogy amikor osztályának rendjében papi szolgálatot teljesített az Isten előtt, 9 s a papi szolgálat rendje szerint sorsvetés útján rá került a tömjénezés sora, bement az Úr templomába, 10 miközben az egész népsokaság kívül imádkozott az illatáldozat órájában. 11 Akkor megjelent neki az Úr angyala, és megállt a tömjénoltár jobb oldalán. 12 Ennek láttára Zakariás zavarba jött, és félelem szállta meg. 13 Az angyal ezt mondta neki: »Ne félj, Zakariás, mert meghallgatást nyert könyörgésed; feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és a nevét Jánosnak fogod hívni {Ter 17,19}. 14 Örömöd és vigasságod lesz ő, és sokan örülnek majd születésén. 15 Mert nagy lesz az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik {Szám 6,3; Bír 13,4}, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel. 16 Izrael fiai közül sokakat fog Urukhoz, Istenükhöz téríteni. 17 Illés szellemével és erejével fog előtte járni, hogy az atyák szívét a fiakhoz fordítsa {Mal 3,23-24}, a hitetleneket pedig az igazak okosságára, s így alkalmas népet készítsen az Úrnak.« 18 Ekkor Zakariás megkérdezte: »Hogyan győződjem meg erről? Hiszen én öreg vagyok, és a feleségem is előrehaladott már napjaiban.« 19 Az angyal ezt felelte neki: »Én Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok, és azért küldtek, hogy szóljak hozzád, és ezt az örömhírt meghozzam neked. 20 De íme, megnémulsz, és nem tudsz beszélni addig a napig, amikor ezek megtörténnek, mivel nem hittél szavaimnak, amelyek a maguk idejében beteljesednek.«

21 Ezalatt a nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.
22 Amikor pedig kijött, nem tudott szólni hozzájuk, és megértették, hogy látomást látott a templomban; ő pedig intett nekik és néma maradt.

23 Amikor azután elteltek szolgálatának napjai, visszament a házába. 24 E napok
után Erzsébet, a felesége méhében fogant, s elrejtőzött öt hónapig, mondván: 25 »Így
cselekedett velem az Úr ezekben a napokban, amikor rámtekintett, hogy elvegye gya-
lázatomat az emberek előtt.«

Jézus születésének hírüladása 26 Isten pedig a hatodik hónapban elküldte Gábriel
angyalt Galilea városába, amelynek Názáret a neve, 27 egy szűzhöz, aki el volt jegyezve
egy férfival. A neve József volt, Dávid házából, a szűz neve meg Mária. 28 Bement hoz-
zá az angyal, és így szólt: »Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled.« 29 Őt
zavarba ejtette ez a beszéd, és elgondolkodott, hogy miféle köszöntés ez. 30 Az angyal
pedig folytatta: »Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. 31 Íme, méhedben fogansz
és fiút szülsz, és Jézusnak fogod nevezni {Iz 7,14}. 32 Nagy lesz ő, a Magasságbeli Fiának
fogják hívni; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, 33 és uralkodni fog Já-
kob házában mindörökké, és királyságának nem lesz vége« {2 Sám 7,13; Iz 9,6}.

34 Mária erre így szólt az angyalhoz: »Miképpen lesz ez, hiszen férfit nem isme-
rek?« 35 Az angyal ezt felelte neki: »A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje
megárnyékoz téged; s ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni.
36 Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiat fogant öregségében, és már a hatodik hónapban
van, ő, akit magtalannak hívtak, 37 mert *Istennek semmi sem lehetetlen*« {Ter 18,14; Jób
42,2}. 38 Mária erre így szólt: »Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd sze-
rint.« És eltávozott tőle az angyal.

Mária látogatása Erzsébetnél 39 Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és si-
etve elment a hegyek közé, Júda városába. 40 Bement Zakariás házába, és köszöntötte
Erzsébetet. 41 És történt, hogy amint Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, felu-
jjongott méhében a magzat, és Erzsébet eltelt Szentlélekkel. 42 Hangosan felkiáltott:
»Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse! 43 De hogyan
történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám? 44 Mert íme, amint fü-
lemben felhangzott köszöntésed szava, felujjongott a magzat méhemben. 45 És boldog,
aki hitt, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neki.«

46 Mária erre így szólt:

»Magasztalja *lelkem az Urat,*
47 és *szívem ujjong megváltó Istenemben* {Hab 3,18},
48 mert *tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát* {1 Sám 1,11}.
Íme, mostantól fogva boldognak hirdet engem
minden nemzedék {Ter 30,13},
49 mert nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas {MTörv 10,21},
és Szent az ő Neve {Zsolt 111,9}.
50 Irgalma nemzedékről nemzedékre
azokra száll, akik őt félik {Zsolt 103,13.17}.
51 Hatalmas dolgokat művelt karja erejével,
szétszórta a gondolataikban kevélykedőket {Zsolt 89,11}.
52 Hatalmasokat levetett a trónról,
és kicsinyeket felemelt {Zsolt 147,6}.
53 Éhezőket betöltött jókkal,
és üresen bocsátott el gazdagokat {Zsolt 107,9}.
54 Felkarolta szolgáját, Izraelt,
megemlékezve irgalmasságáról {Iz 41,8-9; Zsolt 98,3},

55 amint megmondta atyáinknak,
Ábrahámnak és utódainak mindörökre« {Ter 17,7}.
56 És Mária nála maradt mintegy három hónapig, azután visszatért házába.

Keresztelő János születése 57 Azután eljött az ideje, hogy Erzsébet szüljön; és fiút szült. 58 Meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy irgalmasságot cselekedett vele, és együtt örvendeztek vele. 59 Történt pedig, hogy a nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéről Zakariásnak akarták nevezni. 60 De az anyja így szólt: »Semmiképpen sem, hanem Jánosnak fogják hívni.« 61 Erre azt mondták: »De hiszen senki sincs a rokonságodban, akit így neveznének.« 62 Megkérdezték tehát az apját, hogyan akarja őt nevezni. 63 Ő pedig írótáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: »János a neve.« Mindnyájan elcsodálkoztak. 64 Erre azonnal megnyílt a szája és a nyelve, megszólalt, és magasztalta Istent. 65 Félelem szállta meg összes szomszédjukat, s e dolgok híre elterjedt Júdea egész hegyvidékén. 66 Mindannyian, akik hallották, a szívükbe vették ezt, és kérdezték: »Mi lesz ebből a gyermekből?« Mert az Úr keze volt vele.

67 Apja pedig, Zakariás, betelt Szentlélekkel és így jövendölt:
68 »*Áldott az Úr, Izrael Istene* {Zsolt 41,14},
mert meglátogatta és megváltotta az ő népét {Zsolt 111,9}.
69 Az üdvösség jelét támasztotta nekünk,
Dávidnak, az ő szolgájának házában {Zsolt 18,3; 132,17},
70 amint megmondta szentjeinek ajkával,
ősidőktől fogva prófétái által.
71 Megmentett minket ellenségeinktől,
és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket {Zsolt 106,10};
72 hogy irgalmasságot cselekedjék atyáinkkal,
és megemlékezzék szent szövetségéről,
73 az esküről, melyet Ábrahám atyánknak esküdött,
hogy majd megadja nekünk {Zsolt 105,8; 106,45; Lev 26,42 },
74 hogy ellenségeink kezéből megszabadulva,
félelem nélkül szolgáljunk neki,
75 szentségben és igazságban színe előtt
életünknek minden napján.
76 Téged pedig, gyermek,
a Magasságbeli prófétájának fognak hívni:
mert *az Úr színe előtt* fogsz járni,
hogy előkészítsd az ő útját {Mal 3,1},
77 és népét az üdvösség ismeretére tanítsd,
bűneik bocsánatára,
78 Istenünk mélységes irgalmából,
amellyel meglátogatott minket a magasságban felkelő,
79 *hogy fényt hozzon azoknak,*
akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek {Iz 9,1; 42,7},
s hogy lépteinket a békesség útjára igazítsa« {Iz 59,8}.
80 A gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, és a pusztában volt addig a napig, amíg nyilvánosan fel nem lépett Izraelben.

2 **Jézus születése** 1 Történt pedig azokban a napokban: Rendelet ment ki Augusztusz császártól, hogy írassék össze az egész földkerekség. 2 Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriát Kvirínusz kormányozta. 3 El is ment mindenki, hogy összeírják, mindenki a maga városába. 4 Fölment tehát József is Galileából, Názáret

városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek hívnak, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, 5 hogy összeírják Máriával, eljegyzett feleségével, aki áldott állapotban volt. 6 Amikor ott voltak, eljött az ideje, hogy szüljön, 7 és megszülte elsőszülött fiát. Pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson.

8 Azon a vidéken pásztorok tanyáztak, és őrizték nyájukat az éjszakában. 9 Egyszer csak ott termett mellettük az Úr angyala, és az Úr fényessége körülragyogta őket. Nagy félelem vett erőt rajtuk. 10 Az angyal ezt mondta nekik: »Ne féljetek! Íme, nagy örömet hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek. 11 Ma született nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus, Dávid városában. 12 Ez lesz a jel számotokra: találni fogtok egy kisdedet pólyába takarva és jászolba fektetve.« 13 Ekkor azonnal mennyei sereg sokasága vette körül az angyalt, és dicsérte Istent:

14 »Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség a jóakaratú emberekben!«

15 És történt, hogy amikor az angyalok visszatértek tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: »Menjünk át Betlehembe, és lássuk azt a dolgot, ami történt, s amelyet az Úr hírül adott nekünk.« 16 Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát és Józsefet, és a jászolban fekvő kisdedet. 17 Amikor meglátták őket, elhíresztelték azt, amit a gyermek felől hallottak. 18 És mindnyájan, akik hallották, csodálkoztak azon, amiről a pásztorok beszéltek nekik. 19 Mária pedig megjegyezte mindezeket a dolgokat, és el-elgondolkodott rajtuk szívében.

20 A pásztorok pedig visszatértek, magasztalták és dicsérték Istent mindazokért a dolgokért, amiket hallottak és láttak úgy, ahogy megmondták nekik.

Simeon és Anna tanúsága Jézusról 21 Amikor elérkezett a nyolcadik nap, hogy körülmetéljék a gyermeket, a Jézus nevet adták neki, úgy, amint az angyal nevezte, mielőtt anyja méhében fogantatott.

22 Mikor pedig elteltek tisztulásuk napjai, Mózes törvénye szerint felvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, 23 amint az Úr törvényében írva van: *»Minden elsőszülött fiúgyermek az Úrnak legyen szentelve«* {Kiv 13,2.12}, 24 és hogy áldozatot mutassanak be, amint az Úr törvénye mondja: *»Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát«* {Lev 12,8}. 25 Élt pedig Jeruzsálemben egy ember, Simeon volt a neve, igaz és istenfélő férfiú, aki várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. 26 A Szentlélek kijelentette neki, hogy halált nem lát, amíg meg nem látja az Úr Felkentjét. 27 Ekkor a Lélek ösztönzésére a templomba ment. Amikor szülei bevitték a gyermek Jézust, hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek vele, 28 karjaiba vette őt, és Istent magasztalva így szólt:

29 »Most bocsátod el, Uram, szolgádat
a te igéd szerint békességben,
30 mert látták szemeim
üdvösségedet {Iz 40,5},
31 melyet minden nép
színe előtt készítettél {Iz 52,10},
32 világosságul a nemzetek megvilágosítására {Iz 42,6; 49,6}
és dicsőségére népednek, Izraelnek« {Iz 46,13}.

33 Apja és anyja csodálkoztak mindazon, amit róla mondtak. 34 Simeon megáldotta őket, anyjának, Máriának pedig ezt mondta: »Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak 35 – és a te lelkedet tőr járja át –, hogy nyilvánosságra jussanak sok szív gondolatai.«

36 Volt egy Anna nevű prófétaasszony is, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon előre haladt már napjaiban, miután férjével hét esztendeig élt szüzessége után;
37 nyolcvannégy éves özvegy volt, és nem vált meg a templomtól, böjtöléssel és imádsággal szolgált ott éjjel és nappal. 38 Ő is odajött ugyanabban az órában, dicsérte Istent, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.

39 Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, a városukba, Názáretbe. 40 A gyermek pedig növekedett és erősödött, telve bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.

A tizenkét éves Jézus a templomban 41 A szülei pedig minden évben elmentek Jeruzsálembe a Húsvét ünnepére. 42 Mikor azután tizenkét esztendős lett, fölmentek mindnyájan Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. 43 Amikor elteltek az ünnepnapok és már visszatérőben voltak, a gyermek Jézus ottmaradt Jeruzsálemben, és nem vették észre a szülei. 44 Úgy gondolták, hogy az úti társaságban van. Megtettek egy napi utat, s akkor keresték őt a rokonok és az ismerősök között. 45 Mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék. 46 És történt, hogy három nap múlva megtalálták őt a templomban, amint a tanítók közt ült, hallgatta és kérdezte őket. 47 Mindnyájan, akik hallották, csodálkoztak okosságán és feleletein. 48 Mikor meglátták őt, elcsodálkoztak, és anyja ezt mondta neki: »Fiam! Miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én bánkódva kerestünk téged.« 49 Ő pedig ezt felelte nekik: »Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy nekem az én Atyám dolgaiban kell lennem?« 50 De ők nem értették meg, amit nekik mondott.

51 Akkor hazatért velük. Elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja megőrizte szívében mindezeket a szavakat. 52 Jézus pedig *növekedett* bölcsességben, korban és *kedvességben Isten és az emberek előtt* {1 Sám 2,26}.

JÉZUS MŰKÖDÉSÉNEK ELŐZMÉNYEI: 3,1-4,13

3 **Keresztelő János** 1 Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, amikor Poncius Pilátus volt Júdea helytartója, Heródes pedig Galilea negyedes fejedelme, Fülöp, a testvére Itúrea és Trachonitisz tartomány negyedes fejedelme, és Lizániász Abilína negyedes fejedelme, 2 Annás és Kaifás főpapok alatt, elhangzott az Úr igéje Jánoshoz, Zakariás fiához, a pusztában. 3 S ő elment a Jordán egész környékére, hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára, 4 amint írva van Izajás próféta beszédeinek könyvében:

»A pusztában kiáltónak szava:
`Készítsétek az Úr útját,
tegyétek egyenessé ösvényeit!
5 *Minden völgyet betöltenek,*
minden hegyet és halmot elhordanak;
ami görbe, egyenes lesz,
a göröngyös pedig sima úttá:
6 *és meglátja minden test Isten üdvösségét'«* {Iz 40,3-5}.

7 Így szólt tehát a sokasághoz, amely kiment, hogy megkeresztelkedjen nála: »Viperák fajzata! Ki tanított titeket menekülni a jövendő haragtól? 8 Teremjétek hát a megtérés méltó gyümölcseit, és ne mondogassátok magatokban: `Ábrahám a mi atyánk'. Mert mondom nektek: Isten képes ezekből a kövekből is fiakat támasztani Ábrahámnak. 9 A fejsze már a fák gyökerén fekszik. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek.«

10 Ekkor megkérdezte őt a tömeg: »Mit cselekedjünk tehát?« 11 Ő ezt felelte nekik: »Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek nincsen; és akinek ennivalója van,

hasonlóképpen tegyen.« 12 Odajöttek a vámosok is, hogy megkeresztelkedjenek, és
megkérdezték tőle: »Mester! Mit cselekedjünk?« 13 Ő ezt válaszolta nekik: »Semmit
ne követeljetek azon felül, ami elő van írva nektek.« 14 Megkérdezték őt a katonák is:
»Hát mi mit cselekedjünk?« Azt mondta nekik: »Senkit se bántalmazzatok, ne zsaro-
joatok, és elégedjetek meg a zsoldotokkal.«

15 A nép pedig várakozott, és mindenki tanakodott szívében János felől, vajon
nem ő-e a Krisztus. 16 János így szólt mindnyájukhoz: »Én csak vízzel keresztellek
titeket. De jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a saruszíját megoldani.
Ő Szentlélekkel és tűzzel fog megkeresztelni titeket. 17 Szórólapátja a kezében van, és
megtisztítja szérűjét. A búzát összegyűjti a magtárjába, a pelyvát pedig olthatatlan
tűzzel elégeti.«

18 Még sok egyébre is intette a népet, és hirdette nekik az evangéliumot.
19 Heródes pedig, a negyedes fejedelem, akit megrótt Heródiásért, testvérének feleségéért, és minden gonoszságért, amelyet Heródes cselekedett, 20 mindezeket még azzal
is tetézte, hogy Jánost börtönbe záratta.

Jézus megkeresztelkedése 21 Történt pedig, hogy amikor már az egész nép megkeresztelkedett, Jézus is megkeresztelkedett. Miközben imádkozott, megnyílt az ég, 22 és
mint egy galamb, testi alakban leszállt rá a Szentlélek, s ez a szózat hangzott az égből:
»Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem« **{Iz 42,1}**.

Jézus családfája 23 Jézus, amikor tanítani kezdett, mintegy harminc esztendős
volt. A fia volt, amint vélték, Józsefnek, ő pedig Hélié, ő Mattáté, 24 ő Lévié, ő Melkié,
ő Jannájé, ő Józsefé, 25 ő Mattitjáé, ő Ámoszé, ő Náhumé, ő Heszlié, ő Naggájé, 26 ő
Maáté, ő Mattitjáé, ő Simié, ő Jószehé, ő Jódáé, 27 ő Johanané, ő Reszáé, ő
Zerubbábelé, ő Sealtielé, ő Nérié, 28 ő Melkié, ő Addié, ő Koszámé, ő Elmadámé, ő
Héré, 29 ő Józsuéé, ő Eliézeré, ő Jórimé, ő Mattáté, ő Lévié, 30 ő Simeoné, ő Júdáé, ő
Józsefé, ő Jónámé, ő Eljakimé, 31 ő Meleáé, ő Mennáé, ő Mattatáé, ő Nátáné, ő Dávidé,
32 ő Izájé, ő Obedé, ő Boózé, ő Szálmoné, ő Nahsoné, 33 ő Aminádábé, ő Adminé, ő
Arámé, ő Ezroné, ő Fáreszé, ő Júdáé, 34 ő Jákobé, ő Izsáké, ő Ábrahámé, ő Terahé, ő
Náhoré, 35 ő Szerugé, ő Regué, ő Pelegé, ő Héberé, ő Selahé, 36 ő Kenané, ő Arfaxádé, ő
Szemé, ő Noéé, ő Lámeké, 37 ő Matuzsálemé, ő Hénoké, ő Járedé, ő Mahalalélé, ő
Kenané, 38 ő Énósé, ő Szeté, ő Ádámé, ő Istené.

4 **Jézus megkísértése** 1 Jézus pedig telve Szentlélekkel visszatért a Jordántól, és a
Lélek a pusztába vitte 2 negyven napra, és kísértette az ördög. Azokban a napokban
nem evett semmit, s ezek elteltével megéhezett. 3 Ekkor az ördög ezt mondta neki:
»Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.« 4 Jézus ezt fele-
te neki: »Írva van: *`Nemcsak kenyérrel él az ember'*« **{MTörv 8,3}**. 5 Majd felvitte őt egy
magas hegyre, és megmutatta neki egy szempillantás alatt a földkerekség minden or-
szágát, 6 és így szólt az ördög: »Mindezt a hatalmat és ennek dicsőségét neked adom;
mert az enyém, és akinek akarom, annak adom; 7 ha tehát imádsz engem, mind a tiéd
lesz.« 8 Jézus ezt válaszolta neki: »Írva van: *`Uradat, Istenedet imádd, és csak neki
szolgálj'*« **{MTörv 5,9; 6,13}**. 9 Azután Jeruzsálembe vitte őt, a templom ormára állította,
és azt mondta neki: »Ha Isten Fia vagy, vesd le innen magadat. 10 Mert írva van:

`Angyalainak parancsol felőled,
hogy őrizzenek téged',
11 és *`kezükön hordoznak téged,*
hogy kőbe ne üssed lábadat'« **{Zsolt 91,11-12}**.

12 Jézus ezt felelte neki:

»De azt is mondták:
`Ne kísértsd Uradat, Istenedet'« **{MTörv 6,16}**.

13 Miután mindezek a kísértések véget értek, az ördög elhagyta őt egy időre.

JÉZUS GALILEAI MŰKÖDÉSE: 4,14-9,50

Igehirdetés Galileában 14 Jézus pedig a Lélek erejében visszatért Galileába, és a
híre elterjedt az egész környéken. 15 Tanított a zsinagógáikban, és mindenki dicsőítet-
te.

Jézust elutasítják saját városában 16 Azután elment Názáretbe, ahol felnövekedett.
Szokása szerint bement szombaton a zsinagógába, és fölállt olvasni. 17 Odaadták neki
Izajás próféta könyvét. Amikor szétnyitotta a tekercset, arra a helyre talált, ahol ez van
írva:

18 *»Az Úr Lelke van rajtam;*
azért kent föl engem,
hogy örömhírt vigyek a szegényeknek,
elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak
és látást a vakoknak,
hogy szabadon bocsássam a megtörteket,
19 *és hirdessem az Úr kedves esztendejét«* **{Iz 61,1-2; 29,18; 58,6}.**

20 Aztán összehajtotta a könyvet, visszaadta a szolgának, és leült. A zsinagógában
minden szem rászegeződött. 21 Ő pedig elkezdett hozzájuk beszélni: »Ma teljesedett
be ez az Írás a ti fületek hallatára.« 22 Mindnyájan igazat adtak neki, és csodálkoztak a
kegyelem igéin, amelyek ajkáról fakadtak. Aztán így szóltak: »Nem József fia ez?« 23 Ő
ezt felelte nekik: »Bizonyára azt a példázatot fogjátok nekem mondani: `Orvos, gyó-
gyítsd önmagadat! Amiket hallottunk, hogy Kafarnaumban történtek, cselekedd itt is,
a hazádban.'« 24 Majd így folytatta: »Bizony, mondom nektek, hogy egy próféta sem
kedves a maga hazájában. 25 Bizony, mondom nektek: sok özvegy volt Illés napjaiban
Izraelben, amikor bezárult az ég három évre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség
lett az egész földön; 26 mégis azok közül egyikhez sem küldték Illést, csak a szidoni
Szareptába, az özvegyasszonyhoz **{1 Kir 17,8-16}.** 27 És sok leprás volt Izraelben Elizeus
próféta idejében, de azok közül senki sem tisztult meg, csak a szíriai Námán« **{2 Kir 5,1-
27}.**

28 Ezeket hallva mindnyájukat düh töltötte el a zsinagógában. 29 Fölkeltek, kihur-
colták őt a városból, és fölvitték annak a hegynek az oldalára, amelyen a városuk
épült, hogy letaszítsák. 30 Ő azonban áthaladt köztük és eltávozott.

Egy megszállott meggyógyítása 31 Azután lement Kafarnaumba, Galilea városába,
és ott tanította őket szombaton. 32 Csodálkoztak a tanításán, mert a beszéde hata-
lommal teljes volt. 33 Volt a zsinagógában egy ember, akiben tisztátalan gonosz szel-
lem lakott. Ez hangosan felkiáltott: 34 »Hagyj békén! Mi közünk hozzád, Názáreti Jé-
zus? Azért jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje.« 35 Jézus
azonban megparancsolta neki: »Némulj el, és menj ki belőle!« Az ördög pedig közép-
re dobta az embert, kiment belőle, és semmit sem ártott neki. 36 Mindenkit félelem
szállt meg, és egymás között így beszélgettek: »Milyen beszéd ez? Hatalommal és erő-
vel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek?« 37 És a híre elterjedt a kör-
nyék minden részében.

Péter anyósának meggyógyítása 38 Azután felállt, és a zsinagógából Simon házába
ment. Simon anyósának magas láza volt. Kérték őt az érdekében. 39 Ő pedig odaállt,
föléhajolt, és parancsolt a láznak, mire az elhagyta. Az asszony mindjárt fölkelt, és
szolgált nekik.

Megszállottak és betegek meggyógyítása 40 Mikor azután a nap lement, mindazok,
akiknek különféle bajokban szenvedő betegeik voltak, odavitték hozzá őket, és ő

mindegyikre rátette a kezét és meggyógyította őket. 41 Sokakból kimentek az ördögök
is, s ezt kiáltozták: »Te vagy az Isten Fia.« De ő rájuk parancsolt, nem hagyta őket
beszélni, mert tudták, hogy ő a Krisztus.

Jézus elhagyja Kafarnaumot 42 Amikor megvirradt, kiment és visszavonult egy el-
hagyatott helyre. A tömeg azonban kereste. Amikor megtalálták, tartóztatták, hogy ne
menjen el tőlük. 43 De ő azt mondta nekik: »Más városoknak is hirdetnem kell az Is-
ten országa örömhírét, mert ezért küldtek.« 44 És tanított Júdea zsinagógáiban.

5 **Az első tanítványok meghívása** 1 Történt pedig, hogy a tömeg áradt hozzá Isten
igéjét hallgatni, míg ő a Genezáret tava mellett állt. 2 Látott a tó mellett két hajót állni;
a halászok kiszálltak belőlük, és mosták a hálóikat. 3 Akkor beszállt az egyik hajóba,
amely Simoné volt, és megkérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a parttól. Ott leült, és
a hajóból tanította a tömeget.

4 Amikor befejezte beszédét, ezt mondta Simonnak: »Evezz a mélyre, és vessétek
ki hálóitokat a halfogáshoz!« 5 Simon ezt felelte neki: »Mester! Egész éjszaka fáradoz-
tunk, és semmit sem fogtunk. A te szavadra azonban kivetem a hálót.« 6 És miután
ezt megtette, a halaknak oly bő sokaságát fogták ki, hogy szakadozott a hálójuk.
7 Intettek tehát a társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek a segítségük-
re. Azok odamentek és megtöltötték mind a két hajót, úgyhogy csaknem elmerültek.
8 Ennek láttára Simon Péter Jézus lábaihoz borult és így szólt: »Menj el tőlem, mert
bűnös ember vagyok, Uram!« 9 Mert a nagy halfogás miatt, amelyben részük volt, fé-
lelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak, 10 hasonlóképpen Jakabot és Jánost
is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus pedig így szólt Simonhoz: »Ne félj!
Ezentúl már emberek halásza leszel.« 11 Erre kivonták a hajókat a partra, és mindenü-
ket elhagyva követték őt.

A leprás meggyógyítása 12 És történt, hogy amikor egy városban volt, íme, volt ott
egy leprás férfi. Amikor meglátta Jézust, arcra borult, és ezekkel a szavakkal kérlelte
őt: »Uram! Ha akarod, te megtisztíthatsz engem.« 13 Ő pedig kezét kinyújtva megérin-
tette, és szólt: »Akarom, tisztulj meg!« Azonnal eltávozott róla a lepra. 14 Erre ő meg-
hagyta neki, hogy senkinek se szóljon, hanem »menj, mutasd meg magadat a papnak,
és mutass be áldozatot tisztulásodért, amint Mózes rendelte, bizonyságul nekik.«
15 De a híre annál jobban elterjedt. Sok ember gyűlt össze, hogy hallják őt, és meg-
gyógyuljanak betegségeikből. 16 Ő azonban visszavonult a pusztába, és ott imádkozott.

A béna meggyógyítása 17 És történt egy napon, hogy leült tanítani, és ott ültek a
farizeusok és a törvénytudók is, akik Galileának és Júdeának minden falvából és Je-
ruzsálemből jöttek. Az Úr ereje vele volt, hogy gyógyítson. 18 És íme, néhány férfi egy
hordágyon fekvő bénát hozott. Be akarták vinni és eléje helyezni. 19 Mivel nem talál-
tak utat a sokaság miatt, hogy bevigyék, fölmentek a háztetőre, s a tetőn át bocsáto-
tták le ágyastul középre, Jézus elé. 20 Ő pedig, amikor látta a hitüket, ezt mondta:
»Ember! Bocsánatot nyertek a bűneid.« 21 Az írástudók és farizeusok erre gondol-
kodni kezdtek: »Kicsoda ez, hogy így káromkodik? Megbocsáthatja-e a bűnöket más,
mint az Isten?« 22 Jézus azonban ismerte gondolataikat, és ezt válaszolta nekik: »Mit
gondoltok szívetekben? 23 Mi könnyebb, azt mondani: `Bocsánatot nyertek bűneid',
vagy azt mondani: `Kelj fel, és járj'? 24 Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának ha-
talma van a földön a bűnöket megbocsátani – így szólt a bénához: – Mondom neked,
kelj föl, fogd ágyadat, és menj haza.« 25 Az mindjárt fölkelt a szemük láttára, fogta az
ágyát, amelyen feküdt, és Istent magasztalva hazament. 26 Erre elcsodálkoztak mind-
nyájan, dicsőítették Istent, és félelemmel eltelve ezt mondták: »Ma csodálatos dolgo-
kat láttunk.«

Lévi meghívása. Lakoma a vámosokkal 27 Ezek után kiment, és látott egy Lévi nevű vámost a vámnál ülni. Azt mondta neki: »Kövess engem!« 28 Erre az otthagyott
mindent, fölkelt és követte őt. 29 Lévi ezután nagy lakomát készített neki a házában.
Nagy sereg vámos és még sokan mások is ültek velük az asztalnál. 30 A farizeusok és
az írástudók felháborodva megkérdezték a tanítványait: »Miért esztek és isztok a vámosokkal és bűnösökkel?« 31 Jézus ezt válaszolta nekik: »Nem az egészségeseknek
kell az orvos, hanem a betegeknek. 32 Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket a bűnbánatra.«

Kérdés a böjtről 33 Azok pedig így szóltak hozzá: »János tanítványai sokat böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusokéi is, a tieid pedig esznek és isznak.« 34 Ezt
válaszolta nekik: »Böjtre tudjátok-e fogni a násznépet, amíg velük van a vőlegény?
35 Eljönnek azonban azok a napok, amikor elveszik tőlük a vőlegényt; akkor majd böjtölnek, azokban a napokban.« 36 És példázatot is mondott nekik: »Senki sem hasít új
ruhából foltot, hogy azt ócska ruhára varrja; különben az újat is elszakítja, és az ócskához sem való az új folt. 37 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; mert különben az
új bor szétszakítja a tömlőket, és kifolyik az is, meg a tömlők is tönkremennek. 38 Az
új bort új tömlőkbe kell tölteni. 39 És senki, aki óbort ivott, újat nem kíván, mert azt mondja: `Jobb az ó'.«

6 **Kalászszedés szombaton** 1 Történt pedig, hogy szombaton, amikor a vetések
közt járt, tanítványai tépdesték a kalászokat, és kezeikkel kimorzsolva megették. 2 A
farizeusok közül egyesek azt mondták: »Miért teszitek azt, amit szombaton nem szabad?« 3 Jézus ezt felelte nekik: »Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor éhezett,
ő és akik vele voltak {1 Sám 21,2-7}? 4 Miként ment be az Isten házába, hogyan vette el a
kitett kenyereket, evett, és a vele levőknek is adott azokból, amelyeket nem szabad másnak megenni, csak egyedül a papoknak?« 5 Aztán hozzátette: »Az Emberfia ura a szombatnak.«

A béna meggyógyítása szombaton 6 Történt azután egy másik szombaton, hogy
bement a zsinagógába és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze elszáradt.
7 Az írástudók és a farizeusok pedig lesték, vajon gyógyít-e szombaton, hogy találjanak valamit, amivel vádolhatják. 8 Ő azonban ismerte gondolataikat, és így szólt a elszáradt kezű emberhez: »Kelj föl és állj a középre!« Az fölkelt és odaállt. 9 Azután Jézus ezt mondta nekik: »Kérdezlek titeket, szabad-e szombaton jót cselekedni vagy
rosszat tenni, életet menteni vagy elveszíteni?« 10 Majd körülnézett mindnyájukon, és
így szólt az emberhez: »Nyújtsd ki a kezedet!« Az megtette, és meggyógyult a keze.
11 Azok erre esztelen haragra gerjedve arról kezdtek tanácskozni egymás közt, hogy
mit cselekedjenek Jézussal.

A tizenkettő kiválasztása 12 Történt pedig azokban a napokban, hogy kiment a
hegyre imádkozni, és az egész éjszakát Isten imádásában töltötte. 13 Amikor megvirradt, magához hívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt. Ezeket elnevezte
apostoloknak: 14 Simont, akit Péternek is nevezett, és Andrást, a testvérét, valamint
Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, 15 Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát és
Simont, akit Zelótának neveznek, 16 Júdást, Jakab fiát, és iskarióti Júdást, aki áruló
lett.

Jézus és a tömeg 17 Majd lement velük és megállt egy sík helyen. Vele volt tanítványainak egy nagy csoportja és hatalmas népsokaság egész Júdeából, Jeruzsálemből,
Tírusz és Szidon tengermellékéről, 18 akik eljöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyuljanak betegségeikből. Akiket pedig tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak. 19 Az
egész tömeg érinteni akarta őt, mert erő áradt ki belőle, és meggyógyította mindnyájukat.

Jézus beszédeinek gyűjteménye 6,20-49

Boldogságok és Jajok 20 Akkor szemeit tanítványaira emelte, és így szólt:
»Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa.
21 Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert kielégítenek benneteket.
Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.
22 Boldogok lesztek, amikor gyűlölnek titeket az emberek, amikor kirekesztenek
és szidalmaznak, és kivetik neveteket mint gonoszat az Emberfiáért. 23 Örüljetek azon
a napon és vigadjatok, mert íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben! Hiszen atyáik ép-
pen így cselekedtek a prófétákkal.
24 De jaj nektek, gazdagok, mert megkaptátok vigasztalástokat!
25 Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok!
Jaj nektek, akik most nevettek, mert majd gyászoltok és sírtok!
26 Jaj nektek, amikor mindenki magasztal titeket, mert atyáik éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal!

Az ellenségszeretet 27 Nektek viszont, akik hallgattok engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket. 28 Áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. 29 Annak, aki arcul üt téged, tartsd oda a másikat is; és attól, aki a köntösödet elveszi, ne tagadd meg az ingedet sem. 30 Adj mindenkinek, aki kér tőled; és ha valaki elveszi, ami a tiéd, vissza ne kérd. 31 Amint akarjátok, hogy cselekedjenek veletek az emberek, ti is hasonlóképpen cselekedjetek velük. 32 Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. 33 És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, milyen jutalmat érdemeltek? Hisz ezt a bűnösök is megteszik. 34 És ha azoknak adtok kölcsön, akiktől remélitek, hogy visszakapjátok, milyen jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
35 Szeressétek tehát ellenségeiteket! Tegyetek jót és kölcsönözzetek, semmit visszsza nem várva; így nagy lesz a ti jutalmatok, és a Magasságbeli fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanokhoz és gonoszokhoz is. 36 Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!

Az ítélkezés 37 Ne ítélkezzetek, és titeket sem fognak elítélni! Ne ítéljetek el senkit, és benneteket sem fognak elmarasztalni! Bocsássatok meg, és bocsánatot fogtok nyerni! 38 Adjatok, és adnak majd nektek is: jó és tömött, megrázott és túláradó mértékkel adnak majd az életekbe! Mert amilyen mértékkel mértek, olyannal fognak visszszaméri nektek!«
39 Hasonlatot is mondott nekik: »Vajon a vak vezethet-e vakot? Nem esnek-e mindketten verembe?
40 Nem nagyobb a tanítvány a mesterénél; valaki akkor tökéletes, ha olyan, mint a mestere.
41 Miért látod meg a szálkát testvéred szemében, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? 42 És hogyan mondhatod testvérednek: `Testvér, hadd vegyem ki szemedből a szálkát', a te szemedben pedig nem látod a gerendát? Képmutató! Vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát, és majd látni fogsz, hogy kivehesd a szálkát testvéred szeméből!

Az igaz vallásosság 43 Nincs jó fa, amely rossz gyümölcsöt terem; és nincs rossz fa, amely jó gyümölcsöt terem. 44 Mert minden fát gyümölcséről ismerünk meg. Tövisbokorról nem szednek fügét, sem a csipkebokorról nem szüretelnek szőlőt. 45 A jó

ember jót hoz elő szívének jó kincséből, és a gonosz ember a gonoszból gonoszat hoz elő; mert a szív bőségéből szól a száj.

46 Miért mondjátok nekem: `Uram! Uram!', ha nem cselekszitek, amiket mondok?

A sziklára épített ház 47 Megmutatom nektek, kihez hasonló mindaz, aki hozzám jön, hallgatja szavaimat és megcselekszi azokat. 48 Hasonló a házépítő emberhez, aki mélyre leásott és az alapot kősziklára rakta. Amikor aztán jött az árvíz, nekiesett a háznak a folyó árja, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. 49 Aki pedig hallgatja, de nem cselekszi, hasonló ahhoz az emberhez, aki a házát alap nélkül, a földre építette. Amikor nekirontott az ár, mindjárt összeomlott, és nagy lett annak a háznak romlása.«

Jelek és mondások: 7,1-9,50

7 **A kafarnaumi százados** 1 Miután ezeket a beszédeket a nép hallatára mind befejezte, bement Kafarnaumba. 2 Egy százados egyik szolgája pedig, aki annak nagyon kedves volt, halálos betegen feküdt. 3 Mivel hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg a szolgáját. 4 Azok pedig, amikor odaértek Jézushoz, nagyon könyörögtek: »Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, 5 mert szereti nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.« 6 Jézus tehát velük ment. Amikor már nem messze volt a háztól, a százados elküldte hozzá barátait, ezekkel a szavakkal: »Uram! Ne fáradj, mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. 7 Éppen ezért nem is tartottam magamat méltónak, hogy hozzád menjek; hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul a szolgám. 8 Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, s katonák vannak alattam; és ha azt mondom az egyiknek: `Menj', elmegy; vagy a másiknak: `Gyere', odajön; és a szolgámnak: `Tedd ezt', megteszi.« 9 Ennek hallatára Jézus elcsodálkozott. Megfordult, és így szólt az őt követő sokasághoz: »Mondom nektek: még Izraelben sem találtam ekkora hitet!« 10 A küldöttek pedig, amikor hazatértek, egészségben találták a szolgát.

A naimi ifjú feltámasztása 11 Történt pedig, hogy ezután egy Naim nevű városba ment, és vele mentek tanítványai és nagy népsokaság. 12 Mikor a város kapujához közeledett, íme, egy halottat vittek ki, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a város sok lakosa kísérte. 13 Amikor meglátta őt az Úr, megesett rajta a szíve, és ezt mondta neki: »Ne sírj!« 14 Majd odament, és megérintette a hordágyat. Erre azok, akik vitték, megálltak. Ezt mondta: »Ifjú! Mondom neked: kelj föl!« 15 A halott pedig felült és beszélni kezdett. Ekkor átadta őt anyjának {1 Kir 17,23}. 16 Mindnyájukat elfogta a félelem, és így dicsőítették Istent: »Nagy próféta támadt közöttünk!« És: »Isten meglátogatta az ő népét!«. 17 Az eset híre elterjedt egész Júdeában, és mindenütt a környéken.

Keresztelő János kérdése 18 Mindezeket hírül vitték Jánosnak a tanítványai. 19 János erre magához hívott tanítványai közül kettőt, és elküldte őket Jézushoz, hogy kérdezzék meg: »Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?« 20 Amikor ezek a férfiak odaérkeztek hozzá, így szóltak: »Keresztelő János küldött minket hozzád, hogy kérdezzünk meg: `Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?'« 21 Éppen abban az órában sok embert megszabadított betegségétől, szenvedésétől és a gonosz lelkektől, és sok vaknak visszaadta a szeme világát. 22 Ezt felelte nekik: »Menjetek, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: *a vakok látnak,* a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak föltámadnak, *a szegényeknek hirdetik az evangéliumot* {Iz 26,19; 29,18; 35,5-6; 61,1}. 23 Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.«

Jézus Keresztelő Jánosról 24 Miután János követei elmentek, elkezdett Jánosról
beszélni a tömegnek: »Miért mentetek ki a pusztába, mit akartatok látni? Széltől len-
getett nádat? 25 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Finom ruhákba öltözött
embert? Íme, akik drága ruhában és kényelemben élnek, a királyi palotákban vannak.
26 Vagy mit akartatok látni, amikor kimentetek? Prófétát? Igen, mondom nektek: pró-
fétánál is nagyobbat. 27 Ő az, akiről írva van:

`Íme, elküldöm angyalomat színed előtt,
aki elkészíti előtted utadat' {Kiv 23,20; Mal 3,1}.

28 Mondom nektek: Asszonyok szülöttei között nincs nagyobb Keresztelő János-
nál; de aki a legkisebb Isten országában, az is nagyobb nála. 29 Az egész sokaság,
amely őt hallotta, s a vámosok is, igaznak vallották Istent azzal, hogy megkeresztel-
kedtek János keresztségével. 30 De a farizeusok és a törvénytudók meghiúsították Is-
ten szándékát önmagukban, és nem vették fel az ő keresztségét.

31 Ugyan kihez is hasonlítsam ezt a nemzedéket? Kihez hasonlók ők? 32 Hasonlók
a piacon üldögélő gyermekekhez, akik így kiáltoznak egymásnak:

`Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok,
siratót énekeltünk, de nem sírtatok!'

33 Mert eljött Keresztelő János, kenyeret nem eszik és bort nem iszik, és azt
mondjátok: `Ördöge van!' 34 Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondjátok:
`Íme, a falánk és borissza ember, a vámosok és bűnösök barátja!' 35 De a bölcsességet
igazolja annak minden fia.«

Jézus és a bűnös asszony 36 Egy farizeus meghívta, hogy egyen nála. Bement a fa-
rizeus házába és asztalhoz telepedett. 37 És íme, egy bűnös asszony a városból, amint
megtudta, hogy a farizeus házában étkezik, kenetet hozott egy alabástrom edényben.
38 Megállt hátul a lábainál, sírva fakadt, elkezdte könnyeivel öntözni a lábait, és meg-
törölte hajával, csókolgatta a lábait, és megkente a kenettel.

39 Amikor a farizeus, aki meghívta, látta ezt, így szólt magában: »Ha ez próféta
volna, bizonyára tudná, kicsoda és miféle asszony ez, aki őt érinti, vagyis hogy bű-
nös.« 40 Jézus ezt válaszolta neki: »Simon! Mondanék neked valamit.« Az így szólt:
»Mester, szólj!« 41 »Két adósa volt egy hitelezőnek. Az egyik ötszáz dénárral tartozott,
a másik ötvennel. 42 Nem lévén nekik miből megfizetni, elengedte mind a kettőnek.
Melyik fogja őt közülük jobban szeretni?« 43 Simon ezt felelte: »Úgy vélem, az, akinek
többet engedett el.« Ő pedig ezt mondta neki: »Helyesen ítéltél.« 44 Majd az asszony
felé fordulva ezt mondta Simonnak: »Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házadba, és
nem adtál vizet lábaimra; ez meg könnyeivel öntözte lábaimat, és a hajával törölte
meg. 45 Csókot nem adtál nekem; ez meg, amióta bejött, nem szűnt meg csókolgatni
lábaimat. 46 Olajjal nem kented meg fejemet; ez meg kenettel kente meg a lábaimat.
47 Azért mondom neked: Sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett. Akinek
keveset bocsátanak meg, kevéssé szeret.« 48 Aztán így szólt az asszonyhoz: »Bocsána-
tot nyertek bűneid.« 49 Erre az asztaltársak ezt kezdték mondogatni magukban: »Ki-
csoda ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?« 50 Ő pedig így szólt az asszonyhoz: »A
hited megmentett téged; menj békével.«

8 **Asszonyok Jézus kíséretében** 1 Történt azután, hogy bejárta a városokat és a fal-
vakat, prédikálta és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő,
2 és néhány asszony, akiket meggyógyított a gonosz lelkektől és a betegségekből: Má-
ria, akit Magdolnának hívnak, akiből hét ördög ment ki, 3 és Johanna, Kúzának, He-
ródes helytartójának a felesége, valamint Zsuzsanna, és sokan mások, akik segítették
őt vagyonukból.

Példabeszéd a magvetőről 4 Mikor pedig nagy tömeg gyűlt egybe, és a városokból
özönlöttek hozzá, a következő példabeszédet mondta: 5 »Kiment a magvető magot
vetni. Amint vetett, az egyik mag az útfélre esett. Ezt eltaposták, és az ég madarai fel-
szedegették. 6 A másik sziklára esett. Ez kikelt, de aztán elszáradt, mert nem volt ned-
vessége. 7 A másik a tövisek közé esett. A tövisek is felnőttek vele, és elfojtották. 8 De
egy másik a jó földbe estek. Kikelt és százszoros termést hozott.« Amikor ezt elmond-
ta, felkiáltott: »Akinek van füle a hallásra, hallja meg!«

A példabeszédek értelme és célja 9 Tanítványai megkérdezték őt, hogy mit jelent
ez a példabeszéd. 10 Ő ezt mondta nekik: »Nektek adatott, hogy megismerjétek Isten
országának titkait, másoknak csak példabeszédekben, hogy *nézvén ne lássanak, és
hallván ne értsenek* {Iz 6,9}.

A magvetőről szóló példabeszéd magyarázata 11 Ez tehát a példabeszéd: A mag Is-
ten igéje. 12 Az útfélre hullott magok azok, akik hallgatják, de azután eljön az ördög, és
kiveszi az igét szívükből, nehogy higgyenek és üdvözüljenek. 13 A kősziklára hullott
magok azok, akik, amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nincs gyökerük; egy
ideig hisznek, a kísértés idején azonban elpártolnak. 14 A tövisek közé hullott magok
azok, akik hallgatják, de az élet gondjai, gazdagsága és gyönyörűségei később elfojtják
bennük az igét, és gyümölcsöt nem teremnek. 15 Amelyik pedig jó földbe esett, azokat
jelenti, akik tiszta és jó szívvel hallgatják az igét, megtartják, és gyümölcsöt hoznak
állhatatosan.

Az ige meghallása 16 Senki, aki lámpát gyújt, nem borítja azt le egy edénnyel, sem
ágy alá nem rejti, hanem a tartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.
17 Mert semmi nincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne jutna, sem eltitkolva, ami ki ne
tudódnék és napfényre ne kerülne. 18 Figyeljetek tehát, hogyan hallgatjátok! Mert
akinek van, annak még adnak; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, amiről
azt gondolja, hogy az övé.«

Jézus igazi rokonai 19 Odajöttek hozzá az anyja és testvérei, de nem juthattak hoz-
zá a sokaság miatt. 20 Szóltak neki: »Anyád és testvéreid kinn állnak, látni akarnak
téged.« 21 Ő azonban ezt felelte nekik: »Azok az én anyám és testvéreim, akik Isten
igéjét hallgatják és megcselekszik.«

A vihar lecsendesítése 22 Történt pedig egy napon, hogy beszállt egy bárkába ta-
nítványaival együtt, és azt mondta nekik: »Keljünk át a tó túlsó partjára!« Elindultak.
23 Amíg hajóztak, ő elaludt. Közben heves szélvész támadt a tavon, úgyhogy már-már
elmerültek és veszélyben voltak. 24 Ekkor odamentek hozzá és felébresztették: »Mes-
ter, Mester! Elveszünk!« Ő pedig felkelt, parancsolt a szélnek és a víz hullámainak,
mire azok megszűntek és lecsendesedtek. 25 Aztán így szólt hozzájuk: »Hol van a ti
hitetek?« Azok pedig félelemmel eltelve csodálkoztak, és ezt mondogatták egymás-
nak: »Ki ez, hogy még a szélnek és tengernek is parancsol, és azok engedelmeskednek
neki?«

A gerázai megszállott meggyógyítása 26 Azután kikötöttek a gerázaiak földjén,
amely Galileával átellenben van. 27 Amint kilépett a partra, egy férfi jött eléje a város-
ból, akiben ördögök voltak, és már régóta nem vett magára ruhát, sem házban nem
lakott, hanem a sírboltokban. 28 Amikor meglátta Jézust, leborult előtte, és hangosan
fölkiáltott: »Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságbeli Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj
engem!« 29 Mert parancsolt a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből.
Ugyanis már jó ideje hatalmába kerítette, láncokkal volt megkötözve, és bilincsekben
őrizték, de elszaggatta a kötelékeket, s az ördög a pusztába űzte. 30 Jézus ekkor meg-
kérdezte: »Mi a neved?« Azt felelte: »Légió«, mert sok ördög szállta meg. 31 Arra kér-
ték, ne azt parancsolja, hogy a mélységbe menjenek.

32 Volt ott egy nagy disznócsorda, a hegyen legelészett. Kérték őt, engedje meg,
hogy azokba menjenek. Megengedte nekik. 33 Az ördögök erre kimentek, megszállták
a disznókat, mire a csorda lerohant a meredeken a tóba, és belefúlt. 34 A kondások,
látva, hogy mi történt, elfutottak, és hírül vitték ezt a városba és a falvakba. 35 Az em-
berek kimentek, hogy lássák a történteket. Amikor Jézushoz értek, ott találták azt az
embert, akit az ördögök elhagytak, felöltözve és ép ésszel, amint ott ült Jézus lábainál,
és félelem fogta el őket. 36 Azok pedig, akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult
meg az, akit az ördög zaklatott. 37 Ekkor a gerázaiak földjének egész lakossága arra
kérte őt, hogy távozzék el tőlük; mert nagy félelem vett erőt rajtuk. Ő pedig bárkába
szállt és visszatért. 38 Az a férfi pedig, akiből kimentek az ördögök, megkérte, hogy
vele lehessen. De Jézus elküldte őt ezekkel a szavakkal: 39 »Térj csak vissza házadba,
és beszéld el, milyen nagy dolgot cselekedett veled az Isten.« Az be is járta az egész
várost, és hirdette, milyen nagy dolgot cselekedett vele Jézus.

Jairus lányának feltámasztása és egy beteg asszony meggyógyítása 40 Amikor Jé-
zus visszatért, tömeg fogadta őt, mert mindnyájan vártak rá. 41 És íme, jött egy Jairus
nevű férfi, aki a zsinagóga elöljárója volt, és Jézus lábaihoz borulva kérte őt, hogy jöj-
jön a házába, 42 mert egyetlen lánya, aki mintegy tizenkét esztendős volt, haldoklik.
Amíg ment, majdnem agyon-nyomta őt a tömeg. 43 Közben egy asszony, aki tizenkét
esztendeje vérfolyásban szenvedett, és az orvosokra költötte minden vagyonát, de
egyik sem tudta meggyógyítani, 44 odament hozzá hátulról, és megérintette a ruhája
szegélyét. Rögtön megállt a vérfolyása. 45 Jézus így szólt: »Ki érintett meg engem?«
Amikor mindnyájan tagadták, Péter így szólt: »Mester! A tömeg szorongat és lökdös
téged.« 46 Jézus ezt felelte: »Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő ment ki belő-
lem.« 47 Ekkor az asszony látta, hogy nem maradt titokban. Remegve jött elő, a lábai
elé borult, és bevallotta az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy ho-
gyan gyógyult meg azonnal. 48 Ő erre azt mondta neki: »Leányom! A hited meggyó-
gyított téged! Menj békével!«

49 Még beszélt, amikor odajött valaki a zsinagóga vezetőjének házából, és azt
mondta: »A lányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!« 50 Jézus azonban, amikor
meghallotta ezt, így szólt hozzá: »Ne félj, csak higgy, és megmenekül!« 51 Mikor pedig
a házba érkezett, senki másnak nem engedte meg, hogy bemenjen vele, csak Péternek,
Jakabnak és Jánosnak, és a lány apjának és anyjának. 52 Mindnyájan sírtak és jajgat-
tak a leány miatt. Ő így szólt hozzájuk: »Ne sírjatok! Nem halt meg a leány, csak al-
szik.« 53 Azok kinevették, mert tudták, hogy meghalt. 54 De ő megfogta a lány kezét, és
hangosan felkiáltott: »Kislány, kelj föl!« 55 Erre visszatért a lány lelke, és rögtön föl-
kelt. Ekkor szólt, hogy adjanak neki enni. 56 A szülei nagyon elcsodálkoztak; ő pedig
megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, ami történt.

9 **A tizenkettő küldetése** 1 Ezután összehívta a tizenkét apostolt, erőt és hatalmat
adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására. 2 Majd elküldte őket,
hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsák meg a betegeket. 3 Azt mondta nekik:
»Semmit se vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, és két ingetek
se legyen! 4 Amelyik házba betértek, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább! 5 Ha
pedig valahol nem fogadnak be titeket, a várost elhagyva, még a lábatok porát is rá-
zzátok le bizonyságul ellenük!« 6 Útra keltek tehát, bejárták a falvakat, hirdették az
evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.

Vélemények Jézusról 7 Heródes negyedes fejedelem hallott mindenről, ami tör-
ténT, és zavarban volt, mivel egyesek azt mondták: 8 »János támadt fel a halálból«,
némelyek pedig, hogy »Illés jelent meg«, mások meg: »a régi próféták közül támadt

fel valamelyik«. 9 Ekkor Heródes azt mondta: »Jánost lefejeztettem; kicsoda tehát ez,
akiről ilyeneket hallok?« És látni akarta őt.

A tanítványok visszatérése; a kenyérszaporítás 10 Az apostolok visszatértek, és el-
beszélték neki mindazt, amit cselekedtek. Azután velük együtt elvonult külön egy
Betszaidának nevezett város közelébe. 11 Amikor a tömeg ezt megtudta, utánament. Ő
magához engedte őket, beszélt nekik Isten országáról, és azokat, akiknek gyógyulásra
volt szükségük, meggyógyította. 12 A nap azonban már lemenőben volt, ezért a tizen-
kettő odament hozzá, és azt mondták neki: »Bocsásd el a tömeget, hogy a környékbeli
falvakba és tanyákra menjenek, szállást vegyenek és ennivalót keressenek, mert itt
pusztaságban vagyunk.« 13 Ő azonban azt mondta nekik: »Ti adjatok nekik enni!«
Azok ezt felelték: »Nincs több, mint öt kenyerünk és két halunk, hacsak nem me-
gyünk el mi, és nem veszünk élelmet ennek az egész népnek.« 14 A férfiak ugyanis
mintegy ötezren voltak. Ekkor azt mondta tanítványainak: »Telepítsétek le őket ötve-
nes csoportokban!« 15 Úgy is tettek, és letelepítették valamennyit. 16 Akkor fogta az öt
kenyeret és a két halat, az égre tekintett, megáldotta, megtörte, és tanítványainak ad-
ta, hogy adják a tömegnek. 17 Mindnyájan ettek és jóllaktak. Azután fölszedték, amit
meghagytak: tizenkét kosár kenyérdarabot.

Péter vallomása; Jézus első jövendölése a szenvedésről és a feltámadásról
18 Történt egyszer, hogy amikor egyedül imádkozott, és a tanítványok is vele voltak,
megkérdezte őket: »Kinek tart engem a tömeg?« 19 Ők ezt felelték: »Egyesek Keresztelő
Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig azt tartják, hogy a korábbi próféták közül
támadt fel valaki.« 20 Azután megkérdezte tőlük: »Hát ti kinek tartotok engem?« Si-
mon Péter válaszolt: »Az Isten Krisztusának.« 21 Ő pedig rájuk parancsolt, és meg-
hagyta, hogy ezt senkinek se mondják el, és így szólt: 22 »Az Emberfiának sokat kell
szenvednie, el kell, hogy vessék a vének, a papi fejedelmek és az írástudók, meg kell,
hogy öljék, és harmadnapra föl kell támadnia.«

Jézus követése; az önmegtagadás 23 Azután mindenkihez szólt: »Ha valaki utá-
nam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap, és kövessen en-
gem. 24 Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti életét
énértem, megmenti azt. 25 Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri,
önmagát pedig elveszíti, vagy magára nézve kárt vall? 26 Mert aki szégyell engem és az
én igéimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga, az Atya és a
szent angyalok dicsőségében. 27 Igazán mondom nektek: vannak az itt állók között
egyesek, akik nem ízlelik meg a halált, amíg meg nem látják Isten országát.« **Jézus
színeváltozása** 28 Történt pedig e beszéd után mintegy nyolc nappal, hogy maga mellé
vette Pétert, Jakabot és Jánost, és felment a hegyre imádkozni. 29 Miközben imádko-
zott, arcának színe elváltozott, a ruházata fehér lett és fényben sugárzó. 30 És íme, két
férfi beszélgetett vele, Mózes és Illés, 31 akik dicsőségben megjelentek, és beszéltek az
ő eltávozásáról, amelyet Jeruzsálemben készült beteljesíteni. 32 Pétert és a vele lévőket
elnyomta az álom. Amikor felébredtek, látták dicsőségét, és a két férfit, akik ott álltak
vele. 33 És történt, hogy amikor eltávoztak tőle, Péter ezt mondta Jézusnak: »Mester!
Jó nekünk itt lenni! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és
Illésnek egyet!« Nem tudta ugyanis, hogy mit mond. 34 Amíg ezeket mondta, felhő
szállt le, és elborította őket. Amint a felhőbe jutottak, félelem fogta el őket. 35 A felhő-
ből szózat hallatszott: »Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok« {MTörv 18,15; Iz 42,1}.
36 Mikor a szózat elhangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senki-
nek sem szóltak azokban a napokban mindarról, amit láttak.

Egy megszállott ifjú meggyógyítása 37 Történt pedig a következő napon, hogy
amint lementek a hegyről, nagy tömeg közeledett feléjük. 38 És íme, a tömegből felki-

áltott egy férfi: »Mester! Kérlek, tekints egyetlen fiamra, hiszen csak ő van nekem!
39 Íme, egy lélek ragadja meg őt, és hirtelen felkiált; úgy rángatja, hogy tajtékzik tőle, s
ritkán hagy fel a gyötrésével. 40 Kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tud-
ták.« 41 Jézus ezt felelte: »Ó, hitetlen és romlott nemzedék! Meddig legyek még vele-
tek és meddig tűrjelek titeket? Vezesd ide a fiadat!« 42 Alighogy előjött, odacsapta őt
az ördög, és össze-vissza rángatta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre,
meggyógyította a gyermeket, és visszaadta apjának. 43 Ekkor mindnyájan elcsodálkoz-
tak Isten nagyságán.

Második jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról Mivel mindannyian csodál-
koztak azon, amit tett, ő így szólt tanítványaihoz: 44 »Jegyezzétek meg jól ezeket a sza-
vakat: az Emberfiát az emberek kezébe adják.« 45 Ők azonban nem értették ezt a be-
szédet. El volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják, de nem merték őt kérdezni e beszéd
felől.

A tanítványok vetélkedése 46 Azután felmerült köztük a kérdés, hogy ki a nagyobb
közülük. 47 Jézus, aki ismerte szívük gondolatát, odahívott egy gyermeket, maga mellé
állította, 48 és azt mondta nekik: »Aki befogadja ezt a gyermeket az én nevemben, en-
gem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a leg-
kisebb mindnyájatok között, az a legnagyobb.«

Az idegen csodatevő 49 Ekkor János így szólt: »Mester! Láttunk valakit, aki a te
nevedben ördögöket űzött, és megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk
együtt.« 50 Jézus azt felelte neki: »Ne tiltsátok meg; mert aki nincs ellenetek, veletek
van.«

A JERUZSÁLEMBE VEZETŐ ÚTON: 9,51-19,27

Az igaz tanítványok: 9,51-13,21**A szamaritánusok ellenségeskedése** 51 Történt pe-
dig, hogy amikor közeledtek felvételének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe
megy. 52 Követeket küldött maga előtt, akik el is indultak, és a szamaritánusok egyik
helységébe érkeztek, hogy szállást készítsenek neki. 53 Azok azonban nem fogadták be,
mert Jeruzsálembe szándékozott menni. 54 Ennek láttára tanítványai, Jakab és János
ezt mondták: »Uram! Akarod-e, hogy kérjük, *szálljon le tűz az égből, és emésszе meg*
őket?« {1 Kir 1,10}55 De ő hozzájuk fordulva megfeddte őket, 56 és elmentek egy másik
faluba.

Jézus követése 57 Amint mentek az úton, valaki azt mondta neki: »Követlek téged,
bárhová mész!« 58 Jézus azt felelte neki: »A rókáknak odujuk van, az ég madarainak
pedig fészkük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.« 59 Egy másik-
nak ezt mondta: »Kövess engem!« Az így felelt: »Uram! Engedd meg, hogy előbb el-
menjek, és eltemessem apámat!« 60 Jézus ezt válaszolta neki: »Hagyd a holtakra,
hadd temessék el halottaikat; te pedig menj, hirdesd az Isten országát!« 61 Egy másik
is mondta: »Uram! követlek; de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek házam nép-
étől!« 62 Jézus azt felelte neki: »Aki kezét az ekére teszi és hátra tekint, nem alkalmas
az Isten országára.«

10 **A hetvenkét tanítvány küldetése** 1 Ezek után az Úr kiválasztott más hetvenket-
tőt, és elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahova menni
készült. 2 Azt mondta nekik: »Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az
aratás Urát, küldjön munkásokat az aratásába. 3 Menjetek! Íme, úgy küldelek titeket,
mint bárányokat a farkasok közé. 4 Ne vigyetek erszényt, se tarisznyát, se sarut, és az
úton senkit se köszöntsetek. 5 Ha valamelyik házba bementek, először ezt mondjátok:
`Békesség e háznak!' 6 Ha a békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességtek; ha pedig
nem, visszaszáll rátok. 7 Maradjatok ugyanabban a házban, egyétek és igyátok, amijük

van, mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra. 8 Ha valamelyik
városba betértek, és ott befogadnak titeket, egyétek, amit elétek tesznek.
9 Gyógyítsátok meg az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: `Elközelgett hozzátok
az Isten országa.' 10 Ha pedig egy városba betértek, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki az utcára, és mondjátok: 11 `Még a port is lerázzuk nektek, amely a ti városotokban lábainkra tapadt; tudjátok meg azonban, hogy elközelgett az Isten országa.'
12 Mondom nektek: Szodomának könnyebb lesz a sorsa azon a napon, mint annak a
városnak.

Ítélet a hitetlen városok fölött 13 Jaj neked, Korozain! Jaj neked, Betszaida! Mert
ha Tíruszban és Szidonban történtek volna a bennetek végbement csodák, már régen
zsákban és hamuban ülve tartottak volna bűnbánatot. 14 De Tírusznak és Szidonnak
könnyebb lesz a sorsa az ítéleten, mint nektek.

15 És te, Kafarnaum! *Vajon az égig fogsz emelkedni? Az alvilágba süllyedsz!* {Iz
14,13.15}

16 Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg; aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki engem küldött.«

A tanítványok jutalma 17 Amikor a hetvenkettő visszatért, örömmel mondták:
»Uram! Még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedben!« 18 Ő azt felelte
nekik: »Láttam a sátánt: mint a villám, úgy zuhant le az égből. 19 Íme, hatalmat adtam
nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, s minden ellenséges hatalmon, és
semmi sem fog ártani nektek. 20 De ne annak örüljetek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak örüljetek, hogy nevetek fel van írva a mennyekben.«

Jézus hálát ad az Atyának 21 Abban az órában Jézus felujjongott a Szentlélekben,
és így szólt: »Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket
a bölcsek és okosak elől, és feltártad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked.
22 Atyám mindent átadott nekem. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya; és azt
sem, hogy ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.«

A tanítványok boldogsága 23 Majd külön a tanítványaihoz fordulva ezt mondta:
»Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok. 24 Mert mondom nektek: sok próféta és
király kívánta látni, amit ti láttok, és nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem
hallotta.«

Az irgalmas szamaritánus 25 Ekkor fölállt egy törvénytudó, hogy próbára tegye, és
így szólt: »Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?« 26 Ő ezt válaszolta neki: »Mi van írva a törvényben? Hogyan olvasod?« 27 Az így felelt: *»Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, minden erődből* és egész elmédből {MTörv 6,5}; *felebarátodat pedig, mint önmagadat«* {Lev 19,18}. 28 Erre ő így szólt: »Helyesen
feleltél! Tedd ezt, és élni fogsz.« 29 De az igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézust: »De ki az én felebarátom?«

30 Jézus akkor így kezdett beszélni: »Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment, és
rablók kezébe került. Azok kifosztották, véresre verték, majd félholtan otthagyták és
eltávoztak. 31 Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé; látta, de továbbment.
32 Hasonlóképpen egy levita is, amikor ahhoz a helyhez ért és látta őt, elment mellette. 33 Arra ment egy szamaritánus is. Amikor odaért hozzá és meglátta, megesett rajta
a szíve. 34 Odalépett hozzá, olajat és bort öntött a sebeire, és bekötözte; azután föltette
teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. 35 Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és ezt mondta: `Viseld gondját neki, és ha többet költenél, amikor
visszatérek, megadom neked.' 36 Mit gondolsz, e három közül melyik lett a felebarátja
annak, aki a rablók kezébe került?« 37 Az így felelt: »Az, aki irgalmasságot cselekedett
vele.« Jézus erre azt mondta neki: »Menj, és te is hasonlóképpen cselekedjél!«

Mária és Márta 38 Történt pedig, hogy amikor továbbmentek, betért egy faluba,
ahol egy Márta nevű asszony befogadta őt házába. 39 Volt neki egy Mária nevű húga,
aki az Úr lábához ülve hallgatta szavait, 40 Márta pedig sürgött-forgott a sok házi do-
logban. Egyszer csak megállt, és így szólt: »Uram! Nem törődsz vele, hogy a húgom
egyedül hagy engem szolgálni? Szólj már neki, hogy segítsen!« 41 Az Úr ezt válaszolta
neki: »Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, 42 pedig
csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, és nem is veszíti el soha.«

11 **Az Úr imádsága** 1 Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott, és amint be-
fejezte, tanítványai közül az egyik azt mondta neki: »Uram! Taníts meg minket imád-
kozni, ahogy János is megtanította tanítványait.« 2 Erre azt válaszolta nekik: »Amikor
imádkoztok, ezt mondjátok:

Atyánk! Szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod!
3 Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponta,
4 és bocsásd meg a bűneinket,
miképpen mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek,
és ne vígy minket kísértésbe.«

Példabeszéd a könyörgő barátról 5 Azután így szólt hozzájuk: »Ha közületek va-
lamelyiknek barátja van, és az odamegy hozzá éjfélkor, s azt mondja neki: `Barátom!
Adj nekem kölcsön három kenyeret, 6 mert egy barátom érkezett az útról hozzánk, és
nincs mit adnom neki'; 7 a másik viszont belülről ezt feleli: `Ne zavarj, az ajtó már be
van zárva, gyermekeim is ágyban vannak velem együtt, nem kelhetek föl, hogy adjak
neked!' 8 Mondom nektek: ha nem is kelne föl, hogy adjon neki azért, mert a barátja,
mégis, alkalmatlankodása miatt fölkel, és ad neki annyit, amennyire szüksége van.

Bizalom az imádságban 9 Ezért mondom nektek: Kérjetek, és adni fognak nektek,
keressetek, és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. 10 Mert mindaz, aki kér,
kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak. 11 Melyik az az apa közületek, aki,
ha a fia halat kér, hal helyett kígyót ad neki? 12 Vagy ha tojást kér, talán skorpiót nyújt
neki? 13 Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek,
mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle!«

Jézus önigazolása 14 Egyszer kiűzött egy ördögöt, amely néma volt. Amikor az ör-
dög kiment, a néma megszólalt, a tömeg pedig elcsodálkozott. 15 De közülük néhá-
nyan így szóltak: »Az ördögök fejedelme, Belzebub által űzi ki az ördögöket.«
16 Mások pedig égi jelet kértek tőle, hogy kísértsék. 17 Ő azonban látta gondolataikat,
és ezt mondta nekik: »Minden ország, amely önmagával meghasonlott, elpusztul, és
ház házra omlik. 18 Ha tehát a sátán meghasonlott önmagával, hogyan állhat fenn az ő
országa? Azt mondjátok, hogy én Belzebub által űzöm ki az ördögöket. 19 De ha én
Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Ők lesznek tehát a ti
bíráitok. 20 De ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, biztosan elérkezett hozzátok
az Isten országa.

21 Amikor az erős fegyverrel őrzi a házát, biztonságban van a vagyona. 22 De ha
nála erősebb jön, legyőzi őt, elveszi összes fegyverzetét, amelyben bízott, és elosztja
zsákmányát.

23 Aki nincs velem, ellenem van, s aki nem gyűjt velem, az szétszór.

A tisztátalan lelkekről 24 Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli
helyeken jár, és nyugalmat keres; mivel azonban nem talál, így szól: `Visszatérek há-
zamba, ahonnan kijöttem'. 25 Amikor megérkezik, kisöpörve találja azt és fölékesítve.
26 Akkor elmegy, magához vesz hét más lelket, magánál gonoszabbakat, bemennek, és
ott laknak. Annak az embernek az utóbbi állapota pedig rosszabb lesz az előzőnél.«

Isten szavának hallgatóiról 27 Történt pedig, hogy amikor ezeket mondta, a tömegből felkiáltott egy asszony: »Boldog a méh, amely hordozott, és az emlők, amelyeket szoptál!« 28 Erre ő azt mondta: »Inkább azok a boldogok, akik Isten szavát hallgatják, és megtartják azt!«

Jézus nem ad jelet 29 Amikor a tömeg összesereglett, így kezdett beszélni: »Ez a nemzedék gonosz nemzedék. Jelet kíván, de nem kap más jelet, mint Jónás próféta jelét. 30 Mert amint Jónás jel volt a niniveiek számára, az Emberfia is az lesz ennek a nemzedéknek. 31 Dél királynője {1 Kir 10,1-10} felkel majd az ítéleten e nemzedék embereivel, és elítéli őket, mert ő eljött a föld széléről, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, és íme, nagyobb van itt Salamonnál. 32 A ninivei férfiak felállnak majd az ítéleten e nemzedékkel, és elítélik, mert ők Jónás szavára bűnbánatot tartottak {Jón 3,5}; és íme, nagyobb van itt Jónásnál.

A világosságról és a szemről 33 Senki sem gyújt lámpát azért, hogy elrejtse, vagy a véka alá tegye, hanem a tartóra, hogy akik bemennek, lássák a világosságot. 34 Tested világa a szemed: ha a szemed jó, az egész tested világos; ha pedig rossz, a tested is sötét. 35 Vigyázz tehát, hogy a világosság, amely benned van, sötétség ne legyen. 36 Ha tehát tested egészen világos, nincs benne semmi sötétség, egészen világos lesz, mint amikor a lámpa ragyogásával megvilágít téged.«

A farizeusok és írástudók megfeddése 37 Miközben beszélt, egy farizeus megkérte, hogy ebédeljen nála. Ő bement hozzá, és asztalhoz ült. 38 A farizeus pedig megütközött magában, amikor látta, hogy evés előtt nem mosott kezet. 39 Ekkor az Úr azt mondta neki: »Ti farizeusok ugye megtisztítjátok a pohár és tányér külsejét? A bensőtök azonban tele van rablással és gonoszsággal. 40 Esztelenek! Aki a külsőt alkotta, nem az alkotta a bensőt is? 41 Ami bennetek van, abból adjatok alamizsnát, és akkor minden tiszta lesz számotokra. 42 De jaj nektek, farizeusok! Mert tizedet adtok a mentából, a rutából és minden veteményből, de elhanyagoljátok Isten ítéletét és szeretetét. Ezeket meg kellene tenni, és amazokat sem elhanyagolni. 43 Jaj nektek, farizeusok! Mert szeretitek a főhelyeket a zsinagógában, és a köszöntéseket a piacon. 44 Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a jeltelen sírok, amelyek fölött emberek járnak, anélkül, hogy tudnának róla.«

45 Erre a törvénytudók közül az egyik ezt mondta neki: »Mester! Ha ezt mondod, minket is gyalázol.« 46 Ő ezt felelte neki: »Jaj nektek is, törvénytudók! Mert elviselhetetlen terheket raktok az emberekre, magatok pedig egy ujjatokkal sem érintitek a terheket. 47 Jaj nektek, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, atyáitok pedig megölték őket. 48 Ezáltal tanúsítjátok, hogy egyetértetek atyáitok tetteivel; mert azok megölték őket, ti pedig a sírjaikat építitek. 49 Azért mondta Isten bölcsessége is: Prófétákat és apostolokat küldök hozzájuk, de közülük egyeseket megölnek és üldöznek, 50 hogy számon lehessen kérni e nemzedéktől minden próféta vérét, amelyet kiontottak a világ kezdetétől, 51 Ábel vérétől Zakariás véréig, aki az oltár és a templom között veszett el. Bizony, mondom nektek: számon fogják kérni mindezt ettől a nemzedéktől. 52 Jaj nektek, törvénytudók! Mert elvettétek a tudás kulcsát, magatok nem mentetek be, s a bemenőket is megakadályozzátok.«

53 Amikor kiment onnan, az írástudók és a farizeusok nagyon felháborodtak, és sok mindenről kezdték őt faggatni. 54 Azt lesték, hogy beszédeiben valamin rajtakapják.

12 **Óvás a farizeusok képmutatásától** 1 Amikor olyan nagy tömeg gyűlt össze körülötte, hogy csaknem legázolták egymást, először csak a tanítványaihoz kezdett beszélni: »Óvakodjatok a farizeusok kovászától, vagyis a képmutatástól. 2 Semmi sincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne jutna, és nincs olyan titok, ami ki ne tudódna. 3 Ezért

amit sötétben mondtatok, fényes nappal halljátok majd vissza, és amit a belső szobában fülbe súgtatok, a háztetőkről fogják hirdetni.

Ne féljetek! 4 Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de semmi többet nem tehetnek. 5 Megmondom én nektek, kitől féljetek: Féljetek attól, akinek, miután megölt, hatalma van a kárhozatra vetni. Igen, mondom nektek: tőle féljetek. 6 Öt verebet ugye két fillérért adnak? Isten mégsem feledkezik meg egyről sem közülük. 7 Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljetek tehát: sokkal értékesebbek vagytok ti akárhány verébnél.

8 Mondom pedig nektek: Aki megvall engem az emberek előtt, azt az Emberfia is megvallja majd Isten angyalai előtt. 9 Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt ő is megtagadja majd Isten angyalai előtt.

10 Ha valaki az Emberfia ellen szól, bocsánatot nyer; de aki a Szentlelket káromolja, annak nincs bocsánat.

11 Mikor pedig a zsinagógába, elöljárók és hatóságok elé hurcolnak benneteket, ne aggódjatok azon, hogy hogyan és mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok, 12 mert a Szentlélek megtanít benneteket abban az órában, hogy mit kell mondanotok.«

Példázat a gazdag hamis biztonságáról 13 Valaki megszólította a tömegből: »Mester! Mondd testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!« 14 Ő azt felelte neki: »Ember! Ki tett engem bíróvá vagy végrehajtóvá közöttetek?« 15 Aztán így szólt hozzájuk: »Vigyázzatok és őrizkedjetek minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete.« 16 Példabeszédet is mondott nekik: »Egy gazdag embernek a földje bőséges termést hozott. 17 Akkor így gondolkozott magában: `Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termésemet.' 18 Majd azt mondta: `Ezt fogom tenni: Lebontom magtáraimat, nagyobbakat építek, és oda gyűjtöm minden termésemet és vagyonomat. 19 Azután azt mondom lelkemnek: Én lelkem! Van sok javad, sok esztendőre eltéve; nyugodjál, egyél, igyál, élvezd az életet!' 20 Isten azonban így szólt hozzá: `Esztelen! Még az éjjel számon kérik tőled lelkedet. Kié lesz mindaz, amit szereztél?' 21 Így jár az, aki kincset gyűjt magának, és nem az Istenben gazdag.«

A gondok és a bizalom 22 Majd így szólt tanítványaihoz: »Ezért azt mondom nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit egyetek, se a testetek miatt, hogy mibe öltözzetek. 23 Az élet több az eledelnél, és a test a ruházatnál. 24 Nézzétek a hollókat! Nem vetnek, nem aratnak, nincs kamrájuk, sem magtáruk, és az Isten táplálja őket. Mennyivel többet értek ti akárhány madárnál! 25 Aggodalmaskodásával ki adhat közületek az életéhez akár egy arasznyit is? 26 Ha tehát a legkisebb dologra sem vagytok képesek, a többi miatt miért aggódtok? 27 Nézzétek a liliomokat, hogyan növekednek! Nem fonnak és nem szőnek; mégis, mondom nektek: Salamon teljes dicsőségében sem volt úgy öltözve, mint egy ezek közül. 28 Ha pedig a mező füvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! 29 Ne keressétek tehát, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok, 30 mert ezeket a pogányok keresik a világban. Atyátok azonban tudja, hogy szükségetek van ezekre. 31 Ti keressétek csak az ő országát, és mindezt megkapjátok hozzá.

32 Ne félj, te kisded nyáj, mert úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

Az igazi kincsről 33 Adjátok el, amitek van, és adjátok oda adomány gyanánt; készítsetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, és a moly meg nem rágja. 34 Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

Példabeszéd a hűséges és a gonosz szolgáról 35 Legyen a csípőtök felövezve, a lámpásotok pedig meggyújtva. 36 Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat vár-

ják, mikor visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki. 37 Boldogok azok a szolgák, akiket az úr ébren talál, amikor megérkezik. Bizony, mondom nektek: felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, aztán megy, és kiszolgálja őket. 38 S ha a második őrváltáskor vagy a harmadik őrváltáskor jön, és így találja őket, boldogok azok a szolgák. 39 Azt is fontoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni a házába. 40 Ti is legyetek készen, mert amelyik órában nem is gondoljátok, eljön az Emberfia.«

41 Péter ekkor megkérdezte: »Uram! Nekünk mondod ezt a példabeszédet, vagy mindenkinek?« 42 Az Úr így válaszolt: »Mit gondolsz, ki az a hű és okos intéző, akit az úr a háza népe fölé rendel, hogy idejében kiadja részüket az élelemből? 43 Boldog az a szolga, akit ura ebben a munkában talál, amikor megérkezik. 44 Bizony, mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt. 45 De ha ez a szolga azt mondja magában: `Késik az én uram', és verni kezdi a szolgákat és szolgálókat, eszik-iszik és részegeskedik, 46 megjön annak a szolgának az ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyet nem ismer. Elkergeti őt, és a hűtlenek sorsára juttatja. 47 Az a szolga pedig, aki ismerte ura akaratát, és nem készült vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést fog kapni. 48 Aki pedig nem ismerte, és úgy tette azt, amiért büntetést érdemel, kevesebb verést kap. Mert attól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, és attól, akire sokat bíztak, többet fognak számon kérni.

Döntés Jézus mellett 49 Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre; s mennyire szeretném, ha már fellobbanna! 50 Keresztséggel kell megkeresztelkednem, és menynyire vágyom utána, amíg be nem teljesedik! 51 Azt gondoljátok talán: azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Mondom nektek: nem, hanem széthúzást. 52 Mert mostantól fogva ha öten lesznek egy házban, meghasonlanak, hárman kettő ellen, és ketten három ellen. 53 Meghasonlik az apa a fiával és *a fiú az apjával;* az anya a lányával és *a lány az anyjával;* az anyós a menyével és *a meny az anyósával*« {Mik 7,6}.

Az idők jelei 54 Ezután a tömeghez is szólt: »Amikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, mindjárt azt mondjátok: `Jön az eső', és úgy is lesz; 55 amikor délről fúj a szél, azt mondjátok: `Forróság lesz', és meglesz. 56 Képmutatók! Az ég és föld jeleiből tudtok következtetni, ezt az időt miért nem tudjátok hát megítélni? 57 Miért nem jöttök rá magatok, hogy mi az igazságos?

A kiengesztelődésről 58 Mikor pedig ellenfeleddel az elöljáróhoz mész, útközben igyekezz megegyezni vele, nehogy a bíróhoz hurcoljon, s a bíró átadjon a börtönőrnek, a börtönőr pedig tömlöcbe vessen. 59 Mondom neked, ki nem jössz onnan, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted.«

13 **Felhívás a megtérésre** 1 Éppen abban az időben voltak ott néhányan, akik hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval vegyítette. 2 Ő ezt felelte nekik: »Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel mindezt elszenvedték? 3 Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek. 4 Vagy az a tizennyolc, akire Síloében rádőlt a torony, és megölte őket? Azt hiszitek, hogy vétkesebbek voltak minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? 5 Mondom nektek: Nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, mindnyájan ugyanígy elvesztek.«

6 Aztán ezt a példabeszédet mondta: »Egy embernek volt egy fügefa a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. 7 Ezért így szólt az intézőjéhez: `Íme, három esztendeje, hogy ide járok, gyümölcsöt keresek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja hiába a földet?' 8 De az így felelt neki: `Uram! Hagyd meg még ebben az évben, amíg körülásom és megtrágyázom, 9 hátha gyümölcsöt hoz jövőre; ha pedig nem, akkor vágd ki.'«

Egy asszony meggyógyítása szombaton 10 Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton. 11 És íme, volt ott egy asszony, akiben tizennyolc éve lakott a betegség
lelke. Annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni. 12 Amikor
Jézus meglátta, odahívta, és azt mondta neki: »Asszony! Megszabadultál betegségedtől.« 13 Rátette a kezét, mire az rögtön felegyenesedett, és dicsőítette Istent.

14 Ekkor megszólalt a zsinagóga elöljárója. Azon méltatlankodva, hogy Jézus
szombaton gyógyított, ezt mondta a tömegnek: »Hat nap van, amikor dolgozni kell;
azokon jöjjetek hát és gyógyíttassátok magatokat, ne pedig szombaton!« 15 Az Úr ezt
felelte neki: »Képmutatók! Nem oldja-e el mindegyiktek szombaton az ökrét vagy a
szamarát a jászoltól, és nem viszi-e itatni? 16 Ábrahámnak ezt a leányát pedig, akit
immár tizennyolc éve megkötözve tart a sátán, nem kellett-e szombaton föloldani ettől a köteléktől?« 17 Amint ezt elmondta, megszégyenült minden ellenfele, s az egész
nép örvendezett a csodás dolgokon, amiket cselekedett.

Példabeszéd a mustármagról 18 Akkor így szólt: »Mihez hasonló az Isten országa,
mihez hasonlítsam? 19 Hasonló a mustármaghoz, amelyet egy ember fogott, és elvetett
a kertjében. Azután felnövekedett és fává lett, úgyhogy az égi madarak az ágai közt
fészkeltek« {Dán 4,8k.18}.

Példabeszéd a kovászról 20 Aztán így folytatta: »Mihez hasonlítsam Isten orszá-
gát? 21 Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott az asszony, belekeverte három mérő lisztbe, amíg az egész meg nem kelt.«

Isten országának új rendjéről 13,22-19,27

A szűk és a zárt kapuk 22 Ezután bejárta a városokat és falvakat, és tanított, Jeru-
zsálem felé haladva. 23 Közben valaki megkérdezte tőle: »Uram! Kevesen vannak-e,
akik üdvözülnek?« Ő ezt felelte nekik: 24 »Igyekezzetek a szűk kapun bemenni, mert
mondom nektek: sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. 25 Amikor a család-
apa már felkel és bezárja az ajtót, ti kívül állva zörgetni kezdtek az ajtón, és azt mond-
játok: `Uram! Nyisd ki nekünk!' Ő ezt feleli majd nektek: `Nem tudom, honnan valók
vagytok.' 26 Akkor ti ezt kezditek majd mondogatni: `Előtted ettünk és ittunk, és a mi
utcáinkon tanítottál.' 27 Ő erre azt feleli nektek: `Nem ismerlek titeket, hogy honnan
valók vagytok! Távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!' {Zsolt 6,9} 28 Lesz majd
sírás és fogcsikorgatás, amikor látni fogjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot és az ösz-
szes prófétát Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. 29 Jönnek majd napke-
letről és napnyugatról, északról és délről, és letelepszenek az Isten országában.
30 Mert íme, vannak utolsók, akikből elsők lesznek, és vannak elsők, akikből utolsók
lesznek.«

Jézus elhagyja Galileát 31 Még abban az órában odajött hozzá néhány farizeus, és
azt mondta neki: »Menj el, távozz innen, mert Heródes meg akar ölni.« 32 Ő azt
mondta nekik: »Menjetek, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ördögöket űzök és
gyógyítok, ma és holnap, és harmadnap befejezem. 33 De ma, holnap és a következő
napon úton kell lennem; mert nem lehet, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jeruzsálem megfeddése 34 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Te megölöd a prófétákat, és
megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat,
mint a tyúk a csibéit a szárnyai alá, de ti nem akartátok. 35 Íme, *elhagyatott lesz a*
házatok. Mondom nektek, nem láttok engem, amíg el nem jön az idő, amikor majd
ezt mondjátok: *`Áldott, aki az Úr nevében jön'*« {Zsolt 118,26}.

14 **Egy vízkóros ember meggyógyítása szombaton** 1 Történt pedig, hogy Jézus
szombaton az egyik vezető farizeus házába ment étkezni, és azok figyelték őt. 2 Ott egy
vízkóros ember került elébe. 3 Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farize-

usoktól: »Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?« 4 Azok csak hallgattak. Erre
megérintette a beteget, meggyógyította, és elbocsátotta. 5 Aztán így szólt hozzájuk:
»Ha közületek valakinek a fia vagy az ökre kútba esik, nem húzza-e ki rögtön, akár
szombaton is?« 6 Erre nem tudtak mit felelni.

A szerénységről 7 A meghívottaknak pedig példabeszédet mondott, mert megfi-
gyelte, hogy hogyan válogatják az első helyeket. Ezt mondta nekik: 8 »Amikor lakoda-
lomba hívnak, ne ülj az első helyre. Nehogy előforduljon, hogy ha nálad előkelőbbet is
meghívtak volna, 9 odajöjjön az, aki téged és őt is meghívta, és azt mondja neked:
`Add át a helyedet!' És akkor szégyenszemre az utolsó helyet kell elfoglalnod. 10 Ha
tehát meghívnak, menj, telepedj le az utolsó helyre. Akkor odajön majd az, aki meg-
hívott, és ezt mondja neked: `Barátom! Menj följebb!' Így tiszteletet ébresztesz az
egész vendégsereg előtt. 11 Mert aki magát fölmagasztalja, megalázzák, és aki magát
megalázza, fölmagasztalják.«

A vendéglátásról 12 Annak pedig, aki őt meghívta, ezt mondta: »Amikor ebédet
vagy vacsorát adsz, ne a barátaidat és testvéreidet hívd meg, se a rokonaidat és gazdag
szomszédaidat, akik majd téged is meghívnak és viszonozzák neked. 13 Amikor ven-
dégséget rendezel, hívd meg a szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat. 14 Így boldog
leszel, mert ők nem tudják azt viszonozni neked. De amikor az igazak feltámadnak,
megkapod jutalmadat.

Példabeszéd az ünnepi lakomáról 15 Az egyik vendég ennek hallatára így szólt hoz-
zá: »Boldog, aki asztalhoz ülhet az Isten országában!« 16 Ő pedig ezt válaszolta: »Egy
ember nagy vendégséget rendezett és sokakat meghívott. 17 A vacsora órájában elküld-
te szolgáját, hogy szóljon a meghívottaknak: `Jöjjetek, mert már minden el van ké-
szítve!' 18 De azok közül sorra mindegyik kezdte magát kimenteni. Az első azt mondta
neki: `Földet vettem, el kell mennem megnézni; kérlek, ments ki engem!' 19 A másik
meg azt mondta: `Öt pár ökröt vettem, megyek kipróbálni őket; kérlek, ments ki en-
gem!' 20 Egy másik azt mondta: `Most nősültem, azért nem mehetek!' 21 Amikor a
szolga visszatért, jelentette mindezt urának. Erre a házigazda megharagudott, és ezt
mondta szolgájának: `Menj ki gyorsan a város tereire és utcáira, és hozd be ide a sze-
gényeket, bénákat, vakokat és sántákat!' 22 A szolga jelentette: `Uram! Megtörtént,
amit parancsoltál, de még mindig van hely.' 23 Akkor az Úr ezt mondta a szolgájának:
`Menj ki az utakra és a sövényekhez! Kényszerítsd bejönni az embereket, hogy meg-
teljék a házam.' 24 Mondom azonban nektek, hogy azok közül, akik hivatalosak voltak,
senki sem ízleli meg a lakomámat.«

Jézus követésének feltételei 25 Nagy népsokaság ment vele, ő pedig hozzájuk for-
dult, és ezt mondta: 26 »Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli apját és anyját, feleségét
és gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját életét is, nem lehet az én tanítvá-
nyom. 27 És aki nem hordozza keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítvá-
nyom.

28 Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, hogy kiszá-
mítsa a költségeket, vajon van-e miből befejezni? 29 Nehogy miután az alapot lerakta
és nem tudta befejezni, mindenki, aki látja, csúfolni kezdje őt: 30 `Ez az ember elkez-
dett építeni, de nem tudta befejezni.' 31 Vagy melyik király az, aki amikor háborúba
indul egy másik király ellen, nem ül le előbb, hogy megfontolja, vajon képes-e tízezer-
rel szembeszállni azzal, aki húszezerrel jön ellene? 32 Mert ha nem, követséget küld
hozzá és békét kér, amikor még messze van. 33 Így tehát aki közületek nem mond le
mindenről, amije van, nem lehet az én tanítványom.

34 Jó a só; de ha a só ízét veszti, mivel sózzák meg? 35 Sem a földre, sem a szemét-
dombra nem való, hanem hogy kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!«

15 **Példabeszéd az elveszett bárányról** 1 A vámosok és bűnösök is mindnyájan
odamentek hozzá, hogy hallgassák. 2 A farizeusok és az írástudók azonban méltatlan-
kodtak: »Ez bűnösökkel áll szóba és velük eszik.« 3 Akkor ezt a példabeszédet mondta
nekik: 4 »Ha közületek valakinek száz juha van, és egyet elveszít közülük, nem hagy-
ja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e az elveszett után, amíg meg
nem találja? 5 Amikor megtalálja, örömében vállára veszi, 6 hazamegy, összehívja ba-
rátait és szomszédait, és azt mondja nekik: `Örüljetek velem, mert megtaláltam elve-
szett juhomat!' 7 Mondom nektek: éppen így nagyobb öröm lesz a mennyben is egy
megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megté-
résre.

Példabeszéd az elveszett drachmáról 8 Vagy ha egy asszonynak tíz drachmája van,
és elveszít egy drachmát, nem gyújt-e lámpát, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e
gondosan, amíg meg nem találja? 9 Ha pedig megtalálta, összehívja barátnőit és
szomszédait, hogy elmondja nekik: `Örüljetek velem, mert megtaláltam a drachmát,
amelyet elvesztettem!' 10 Mondom nektek: hasonló öröm lesz Isten angyalainak színe
előtt egy megtérő bűnös miatt.«

Példabeszéd az apa két fiáról 11 Azután így szólt: »Egy embernek volt két fia. 12 A
fiatalabb azt mondta apjának: `Apám! Add ki nekem az örökség rám eső részét!' Erre
szétosztotta köztük vagyonát. 13 Nem sokkal ezután a fiatalabb fiú összeszedte mind-
enét, elment egy távoli országba, és ott léha élettel eltékozolta vagyonát. 14 Miután
mindent elpazarolt, nagy éhínség támadt azon a vidéken, és nélkülözni kezdett.
15 Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához, aki kiküldte a tanyájára, hogy őrizze
a disznókat. 16 Szeretett volna jóllakni a disznók eledelével, de abból sem adtak neki.
17 Ekkor magába szállt, és azt mondta: `Apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben,
én meg itt éhen halok. 18 Fölkelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Apám!
Vétkeztem az ég ellen és teellened! 19 Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak ne-
vezz, csak béreseid közé fogadj be engem!' 20 Föl is kerekedett, és elment apjához.

Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába bo-
rult és megcsókolta. 21 A fiú így szólt hozzá: `Apám! Vétkeztem az ég ellen és teelle-
ned; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz.' 22 Az apa azonban ezt mondta
szolgáinak: `Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az
ujjára és sarut a lábára! 23 Azután hozzátok elő a hízlalt borjút, vágjátok le, együnk és
vigadjunk, 24 mert ez a fiam meghalt, és föltámadt, elveszett, és megtaláltatott.' Aztán
elkezdtek vigadozni.

25 Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazatérőben a házhoz közeledett,
meghallotta a zeneszót és táncot. 26 Odahívott egyet a szolgák közül, és megkérdezte,
hogy mi történt. 27 Az így válaszolt neki: `Megjött az öcséd, és apád levágta a hízlalt
borjút, mivel egészségben kapta őt vissza.' 28 Erre ő megharagudott, és nem akart be-
menni. Ezért az apja kijött, és kérlelte. 29 Ő azonban ezt mondta apjának: `Lásd, hány
esztendeje szolgálok neked, soha meg nem szegtem parancsodat, mégsem adtál ne-
kem soha egy kecskét sem, hogy mulathassak barátaimmal. 30 De amikor megjött ez a
te fiad, aki a vagyonodat parázna nőkre költötte, levágattad neki a hízlalt borjút.' 31 Ő
azonban azt mondta neki: `Fiam! te mindig velem vagy, és mindenem a tiéd. 32 De
vigadozni és örvendezni kellett, mert ez az öcséd meghalt, és föltámadt, elveszett, és
megtaláltatott.'«

16 **Példabeszéd az okos intézőről** 1 A tanítványoknak pedig ezt mondta: »Egy
gazdag embernek volt egy intézője. Bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát.
2 Erre magához hívatta és azt mondta neki: `Mit hallok rólad? Adj számot gazdálko-
dásodról, mert nem lehetsz tovább az intézőm!' 3 Az intéző ezt mondta magában: Mi-

tévő legyek, hisz uram elveszi tőlem az intézőséget? Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek. 4 Tudom már, mit teszek, hogy befogadjanak az emberek a házukba, miután
elmozdított az intézőségből. 5 Magához hívta tehát urának minden egyes adósát, és
megkérdezte az elsőtől: `Mennyivel tartozol uramnak?' 6 Az így felelt: `Száz korsó
olajjal.' Erre azt mondta neki: `Fogd adósleveledet, ülj le hamar, és írj ötvenet!'
7 Azután megkérdezte a másikat: `Hát te mennyivel tartozol?' Az így válaszolt: `Száz
véka búzával.' Erre azt mondta neki: `Fogd adósleveledet, és írj nyolcvanat!' 8 Az Úr
megdicsérte a hamis intézőt, hogy okosan cselekedett; mert a világ fiai a maguk módján okosabbak a világosság fiainál.

A vagyon helyes használatáról 9 Azt mondom hát nektek: Szerezzetek magatoknak
barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor az elmúlik, befogadjanak titeket az örök
hajlékokba.

10 Aki kicsiben hű, a nagyban is hű; és aki a kicsiben gonosz, az a nagyban is gonosz.

11 Ha tehát a hamis mammonban nem voltatok hűségesek, ki bízza rátok az igazit?
12 És ha a másében nem voltatok hűek, akkor ki adja oda nektek azt, ami a tiétek?

13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak; mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat
szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.«

A farizeusok elmarasztalása 14 Hallották mindezt a kapzsi farizeusok, és kigúnyolták
őt. 15 Ekkor azt mondta nekik: »Ti ugyan igaznak mutatjátok magatokat az emberek
előtt, de Isten ismeri a szíveteket, mert ami az emberek előtt magasztos, az az Isten
előtt utálatos.

A Törvényről és a válásról 16 A törvény és a próféták Jánosig tartottak; azóta Isten
országának örömhírét hirdetik, és mindenki erőszakkal igyekszik oda.

17 Könnyebben múlik el ég és föld, mint hogy a törvényből egy vessző is elvesszen.

18 Mindaz, aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságot tör; és aki férjétől
elbocsátott asszonyt vesz el, az is házasságot tör.

Példázat a gazdag emberről és a szegény Lázárról 19 Volt egyszer egy gazdag em-
ber. Bíborba, patyolatba öltözködött, és mindennap fényes lakomát rendezett. 20 Volt
egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a kapuja előtt, tele fekéllyel. 21 Szeretett volna
jóllakni abból, ami a gazdag asztaláról lehullott, de csak a kutyák jöttek és nyalogatták
a sebeit. 22 Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám kebelére
vitték. Meghalt a gazdag is, és eltemették. 23 Amikor a pokolban a kínok közt föltekintett, meglátta messziről Ábrahámot, és a keblén Lázárt. 24 Ekkor felkiáltott neki:
`Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujja hegyét vízbe mártva
hűsítse a nyelvemet, mert kínlódom ebben a lángban!' 25 Ábrahám ezt felelte neki:
`Fiam! Emlékezz csak vissza, hogy életedben elnyerted javaidat, Lázár pedig ugyanígy
a rosszat; ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. 26 Ráadásul köztünk és köztetek
nagy szakadék is van, hogy akik innen át akarnának menni hozzátok, ne tudjanak, se
onnan hozzánk ne jöhessen senki.' 27 Erre az így szólt: `Akkor hát arra kérlek, atyám,
küldd el őt apám házába, 28 mert öt testvérem van. Tegyen előttük tanúságot, nehogy
ők is ide jussanak, e gyötrelmek helyére.' 29 Ábrahám ezt válaszolta: `Van Mózesük és
prófétáik, hallgassanak azokra!' 30 Az erre így könyörgött: `Nem úgy, atyám, Ábrahám! De ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, bűnbánatot tartanak.' 31 Erre ő azt
felelte: `Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, még ha a halottak közül támad is
fel valaki, annak sem fognak hinni!'«

17 **Óvás a botránkoztatóktól** 1 Azután így szólt tanítványaihoz: »Lehetetlen, hogy botrányok elő ne forduljanak, de jaj annak, aki okozza azokat. 2 Jobb lenne annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe vetnék, mint hogy megbotránkoztasson egyet is e kicsinyek közül. 3 Vigyázzatok magatokra!

A megbocsátásról Ha vét ellened testvéred, figyelmeztesd; és ha megbánja, bocsáss meg neki! 4 Még ha napjában hétszer vét is ellened, és napjában hétszer tér vissza hozzád, és azt mondja: `Bánom!' – bocsáss meg neki.«

A hit erejéről 5 Az apostolok ekkor azt mondták az Úrnak: »Növeld bennünk a hitet!« 6 Az Úr ezt felelte: »Ha csak akkora hitetek lesz is, mint egy mustármag, és ennek az eperfának azt mondjátok: `Szakadj ki tövestől és verj gyökeret a tengerben!', engedelmeskedni fog nektek.

Példabeszéd a haszontalan szolgáról 7 Ki mondja közületek szolgájának, mikor az szántás vagy legeltetés után hazatér a mezőről: `Gyere gyorsan, ülj az asztalhoz?' 8 Nem azt mondja-e neki inkább: `Készíts nekem vacsorát, övezd fel magad és szolgálj ki, amíg eszem és iszom, azután ehetsz és ihatsz majd magad is'? 9 Csak nem köszöni meg a szolgának, hogy megtette mindazt, amit parancsolt? 10 Így ti is, amikor mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: `Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk volt!'«

A tíz leprás 11 Történt pedig, hogy miközben Jeruzsálem felé tartott, átment Szamarián és Galileán. 12 Amikor beért az egyik faluba, szembejött vele tíz leprás férfi. Megálltak a távolban, 13 és hangosan kiáltoztak: »Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!« 14 Amikor meglátta őket, azt mondta: »Menjetek, mutassátok meg magatokat a papoknak!« {Lev 13,49} Történt pedig, hogy amíg mentek, megtisztultak. 15 Az egyikük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, hangosan magasztalta Istent, 16 és Jézus lábai előtt arcra borulva hálát adott neki; s ez szamariai volt. 17 Jézus pedig így szólt: »Nemde tízen tisztultak meg? A többi kilenc hol van? 18 Nem volt más, aki visszatért - volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?« 19 Aztán így szólt hozzá: »Kelj föl és menj; a hited meggyógyított téged.«

Isten országának eljöveteléről 20 Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, ezt válaszolta nekik: »Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon. 21 Nem fogják azt mondani: `íme itt van,' vagy `amott'. Mert az Isten országa köztetek van.«

Az Emberfia eljöveteléről 22 A tanítványoknak pedig ezt mondta: »Jönnek napok, amikor szeretnétek látni az Emberfiának egyetlen napját, és nem fogjátok látni. 23 Ha azt mondják majd nektek: `Íme, itt van', `íme, ott van'; ne menjetek el és ne fussatok oda. 24 Mert mint ahogy a cikázó villám az ég egyik végétől a másikig látszik, olyan lesz az Emberfia is az ő napján. 25 De előbb még sokat kell szenvednie, és el kell, hogy vesse ez a nemzedék. 26 Ahogy Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfiának napjaiban is. 27 Ettek, ittak, házasodtak s férjhez mentek addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába {Ter 7,7}. Azután jött a vízözön, és mindenkit elpusztított. 28 És ugyanúgy, ahogy Lót napjaiban történt: Ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek. 29 Azon a napon pedig, amikor Lót kiment Szodomából, tűz és kénkő esett az égből és elpusztított mindenkit {Ter 19,24}. 30 Így lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik. 31 Aki azon a napon a háztetőn lesz és a holmija a házban, ne jöjjön le érte, hogy elvigye; és aki a mezőn lesz, ne térjen vissza. 32 Emlékezzetek Lót feleségére. 33 Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti, megmenti azt. 34 Mondom nektek: Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. 35 Két asszony őröl együtt: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. 36 Ketten lesznek a mezőn: az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják.«

37 Erre megkérdezték tőle: »Hol lesz ez, Uram?« Ő azt felelte nekik: »Ahol a test
van, oda gyűlnek a sasok is.«

18 **Példabeszéd az istentelen bíróról és az özvegyasszonyról** 1 Arról is mondott
nekik egy példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni.
2 Így szólt: »Az egyik városban volt egy bíró, aki Istentől nem félt és embertől nem
tartott. 3 Volt abban a városban egy özvegyasszony is, aki elment hozzá és kérte:
`Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben!' 4 Az egy ideig nem volt rá haj-
landó. Azután mégis így szólt magában: `Bár Istentől nem félek, és embertől nem tar-
tok, 5 mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, ne-
hogy végül is idejöjjön és arcul üssön.'« 6 Azután így szólt az Úr: »Hallottátok, mit
mond az igazságtalan bíró? 7 Hát Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak,
akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Vajon megvárakoztatja őket? 8 Mondom nektek:
hamarosan igazságot szolgáltat nekik. De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet
a földön?«

Példabeszéd a farizeusról és a vámosról 9 Néhány elbizakodottnak pedig, akik azt
gondolták, hogy ők igazak, és másokat megvetettek, ezt a példabeszédet mondta:
10 »Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos.
11 A farizeus megállt, és így imádkozott magában: `Istenem! Hálát adok neked, hogy
nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a
vámos is. 12 Kétszer böjtölök hetente, tizedet adok mindenemből.' 13 A vámos pedig
távol állt meg, nem merte a szemét sem az égre emelni. Mellét verve így szólt: `Iste-
nem! Légy irgalmas nekem, bűnösnek!' 14 Mondom nektek: ez megigazultan ment
haza, amaz pedig nem. Mert mindazt, aki magát felmagasztalja, megalázzák, és aki
magát megalázza, felmagasztalják.«

A gyermekek megáldása 15 Odavitték hozzá a kisgyermekeket is, hogy érintse meg
őket. Mikor a tanítványok meglátták ezt, szemrehányást tettek nekik. 16 Jézus azon-
ban magához hívta őket, és így szólt: »Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek,
s ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. 17 Bizony, mondom nektek:
aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, nem jut be oda.«

A gazdagságról és Jézus követéséről 18 Egy előkelő ember megkérdezte tőle: »Jó
Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?« 19 Jézus ezt mondta neki: »Miért
mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten. 20 Ismered a parancso-
kat: *Ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, tiszteld apádat és
anyádat*« **{Kiv 20,12; MTörv 5,2-16}.** 21 Az így felelt: »Ezeket ifjú korom óta mind megtar-
tottam.« 22 Ennek hallatára Jézus így szólt hozzá: »Egy valami hiányzik még neked:
add el mindenedet, amid van, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben;
azután jöjj, és kövess engem!« 23 Ennek hallatára az nagyon elszomorodott, mert igen
gazdag volt. 24 Amikor Jézus látta, hogy elszomorodott, így szólt: »Milyen nehezen
jutnak Isten országába azok, akik gazdagok! 25 Mert könnyebb a tevének a tű fokán
átmenni, mint a gazdagnak bejutni Isten országába.« 26 Akik hallották, megkérdezték:
»Hát akkor ki üdvözülhet?« 27 Ezt felelte nekik: »Ami az embereknek lehetetlen, az
Istennek lehetséges« **{Ter 18,14; Jób 42,2}.**

28 Ekkor Péter megszólalt: »Íme, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk té-
ged.« 29 Ő azt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek: Senki sem hagyja el házát
vagy feleségét, vagy testvéreit vagy szüleit, vagy gyermekeit az Isten országáért
30 anélkül, hogy ne kapna ezen a világon sokkal többet, az eljövendő világban pedig az
örök életet.«

Harmadik jövendölés a szenvedésről és a feltámadásról 31 Ezután Jézus maga
mellé vette a tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Íme, most fölmegyünk Jeruzsálembe,

és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak. 32 A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák és leköpdösik; 33 aztán megostorozzák, megölik,
de harmadnapra feltámad.« 34 Ők azonban semmit sem értettek ebből. Rejtve maradt
előttük ez a beszéd, és nem értették a mondottakat.

A jerikói vak meggyógyítása 35 Történt pedig, hogy amikor Jerikóhoz közeledett,
egy vak ült az út szélén és kéregetett. 36 Amikor hallotta az elvonuló tömeget, megkér-
dezte, hogy mi az. 37 Megmondták neki, hogy a Názáreti Jézus megy arra. 38 Erre fel-
kiáltott: »Jézus, Dávid fia! Könyörülj rajtam!« 39 Akik elöl mentek, ráparancsoltak,
hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltozott: »Dávid fia! Könyörülj rajtam!« 40 Erre
Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék őt hozzá. Amikor odaért, megkérdez-
te tőle: 41 »Mit akarsz, mit cselekedjem veled?« Az így szólt: »Uram! Hogy lássak!«
42 Jézus azt mondta neki: »Láss! A hited megmentett téged.« 43 Azonnal látott is, és
követte őt, Istent magasztalva. Erre az egész tömeg, amely ezt látta, dicsőítette Istent.

19 **Jézus a vámos Zakeus házában** 1 Ezután bement Jerikóba és áthaladt rajta.
2 Ekkor íme, egy Zakeus nevű férfi, aki a vámosok feje volt és gazdag, 3 szerette volna
látni, hogy ki az a Jézus, de nem tudta a tömeg miatt, mert alacsony termetű volt.
4 Előre futott tehát, felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmen-
nie. 5 Amikor Jézus arra a helyre ért, fölnézett, meglátta őt, és ezt mondta neki: »Za-
keus! Jöjj le hamar, mert ma a te házadban kell megszállnom.« 6 Erre az sietve lemá-
szott, és örömmel befogadta. 7 Akik ezt látták, mindannyian zúgolódva mondták:
»Bűnös embernél száll meg!« 8 Zakeus azonban odaállt, és azt mondta az Úrnak:
»Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakit valamiben megcsal-
tam, négyannyit adok helyette.» 9 Jézus azt mondta neki: »Ma üdvösség köszöntött
erre a házra, hiszen ő is Ábrahám fia. 10 Az Emberfia ugyanis azért jött, hogy megke-
resse és megmentse, ami elveszett.«

Példabeszéd a kiosztott pénzről 11 Azoknak pedig, akik mindezt hallották, mon-
dott egy példabeszédet is, mert közel volt már Jeruzsálemhez, és azt hitték, hogy ha-
marosan megjelenik az Isten országa. 12 Így szólt hozzájuk: »Egy nemes ember messze
földre indult, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, és aztán visszatérjen.
13 Hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz mínát, s így szólt hozzájuk: `Gazdálkodjatok,
amíg vissza nem jövök!' 14 Alattvalói azonban gyűlölték őt, és követséget küldtek utá-
na ezzel az üzenettel: `Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!' 15 Ő azonban, ami-
kor megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, maga elé hívatta a szolgákat, akik-
nek a pénzt adta, hogy megtudja, ki mennyit szerzett vele. 16 Jött az első, és azt mond-
ta: `Uram, a mínád tíz mínát hozott.' 17 Erre azt mondta neki: `Jól van, jó szolgám,
mivel a kevésben hű voltál, hatalmad lesz tíz város felett.' 18 Jött a második is, és így
szólt: `Uram, a mínád öt mínát nyert.' 19 Ennek is azt mondta: `Uralkodj öt város fe-
lett.' 20 Aztán jött a következő, és így szólt: `Uram, itt van a mínád! Eltettem a ken-
dőmben, 21 mert féltem tőled, mivel szigorú ember vagy: elveszed, amit le nem tettél,
és learatod, amit nem vetettél.' 22 Azt mondta neki: `A magad szájából ítéllek meg té-
ged, gonosz szolga! Tudtad, hogy szigorú ember vagyok: elveszem, amit le nem tet-
tem, és learatom, amit nem vetettem. 23 Miért nem tetted hát pénzemet a pénzváltó-
asztalra, hogy amikor visszatérek, kamatostul kapjam azt vissza?' 24 Majd így szólt az
ott állókhoz: `Vegyétek el tőle a mínát, és adjátok annak, akinek tíz mínája van.'
25 Azok így szóltak: `Uram, annak már tíz mínája van.' 26 Mondom nektek: `Mindan-
nak, akinek van, még adnak, attól meg, akinek nincs, még azt is elveszik, amije van.
27 Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy uralkodjam felettük, hozzátok ide, és
öljétek meg színem előtt!'«

UTOLSÓ NAPOK JERUZSÁLEMBEN: 19,28-21,38

Viták Jeruzsálemben: 19,28-21,4

Bevonulás Jeruzsálembe 28 Miután ezeket mondta, haladt tovább Jeruzsálem felé.
29 Amikor Betfagéhez és Betániához közeledett, ahhoz a hegyhez, amelyet Olajfák
hegyének hívnak, elküldte két tanítványát 30 ezekkel a szavakkal: »Menjetek a szem-
közti faluba. Amikor bementek, találtok ott megkötve egy szamárcsikót, amelyen még
nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide. 31 Ha pedig valaki megkérdezi tőletek:
`Miért oldjátok el?' – mondjátok neki: `Az Úrnak szüksége van rá.'« 32 A küldöttek
elmentek, és mindent úgy találtak, amint megmondta nekik. 33 Amikor eloldották a
szamárcsikót, a gazdái megkérdezték tőlük: »Miért oldjátok el a szamárcsikót?« 34 Ők
azt felelték: »Az Úrnak szüksége van rá.« 35 És elvitték Jézushoz. A szamárcsikóra
ráterítették ruháikat, aztán fölültették rá Jézust. 36 Amikor pedig elindult, az útra terí-
tették ruháikat. 37 Mikor már közel volt az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok
egész csoportja elkezdte örvendezve, hangosan dicsérni Istent a sok csodáért, amelyet
láttak. 38 Ezt mondták:

»*Áldott a király, aki az Úr nevében jön!* **{Zsolt 118,26}**
Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!«

39 A tömegből néhány farizeus azt mondta neki: »Mester, intsd meg tanítványai-
dat!« 40 Ő azonban ezt felelte nekik: »Mondom nektek: ha ezek elhallgatnak, a kövek
fognak kiáltani!«

Jeruzsálem pusztulásáról 41 Mikor közeledett és meglátta a várost, megsiratta, s
így szólt: 42 »Bárcsak te is felismernéd ezen a napon, ami békességedre szolgál! Most
azonban el van rejtve a szemed elől. 43 Mert jönnek napok, amikor ellenségeid körül-
vesznek sáncokkal, bekerítenek és szorongatnak mindenfelől. 44 Földre tipornak téged
és gyermekeidet, akik benned laknak; nem hagynak benned követ kövön, mert nem
ismerted fel látogatásod idejét.«

A templom megtisztítása 45 Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az áru-
sokat. 46 Ezt mondta nekik: »Írva van: *Az én házam az imádság háza,* ti pedig *rablók
barlangjává* tettétek« **{Iz 56,7; Jer 7,11}**.

47 Mindennap tanított a templomban. A főpapok, az írástudók és a nép vezetői az
életére törtek, 48 de nem tudták módját ejteni, mert az egész nép ajkain csüngve hall-
gatta.

20 **Jézus hatalmának eredete** 1 Történt pedig, hogy egy napon, amikor a népet
tanította a templomban és az evangéliumot hirdette, odamentek a főpapok és az írás-
tudók a vénekkel együtt, 2 és így szóltak hozzá: »Mondd meg nekünk, milyen hata-
lommal teszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat?« 3 Ő így válaszolt nekik: »Én
is kérdezek tőletek valamit: Mondjátok meg nekem, 4 János keresztsége a mennyből
való volt-e vagy az emberektől?« 5 Azok így tanakodtak egymás között: »Ha azt mond-
juk: `A mennyből volt', azt fogja felelni: `Miért nem hittetek hát neki?' 6 Ha pedig azt
mondjuk: `Az emberektől', akkor az egész nép megkövez bennünket, mert meg van
győződve, hogy János próféta.« 7 Ezért azt válaszolták, hogy nem tudják, honnét való.
8 Erre Jézus azt mondta nekik: »Akkor én sem mondom meg nektek, hogy milyen
hatalommal teszem ezeket.«

Példabeszéd a gonosz szőlőművesekről 9 A népnek pedig ezt a példabeszédet
kezdte mondani: »Egy ember *szőlőt ültetett.* Kiadta bérbe a szőlőműveseknek, azután
elutazott hosszabb időre. 10 Amikor eljött az ideje, elküldött egy szolgát a szőlőmű-
vesekhez, hogy a szőlő terméséből adják oda neki a ráeső részt. De a szőlőmunkások
megverték, és üres kézzel elkergették. 11 Ekkor egy másik szolgát küldött; azok azon-
ban azt is megverték, gyalázattal illették, és üres kézzel elkergették. 12 Erre egy harma-

dikat is küldött; de azok azt is megsebesítették és kidobták. 13 Akkor a szőlő ura így
szólt: `Mit tegyek? Elküldöm az én kedves fiamat; őt talán megbecsülik.' 14 A szőlő-
művesek azonban, amikor meglátták őt, így tanakodtak maguk között: `Ez az örökös;
öljük meg, és miénk lesz az örökség!' 15 Aztán kidobták őt a szőlőből és megölték. Mit
tesz velük ezután a szőlő ura? 16 Odamegy és elpusztítja azokat a szőlőműveseket, a
szőlőt pedig másoknak adja.«

Amikor meghallották ezt, így szóltak: »Távol legyen tőlünk!« 17 Ő azonban végig-
nézett rajtuk és megkérdezte: »Mit jelent hát az, ami írva van:

`A kő, amelyet az építők elvetettek,
szegletkővé lett'? {Zsolt 118,22}

18 Mindaz, aki erre a kőre ráesik, összezúzódik, akire pedig ez ráesik, szétmorzsol-
ja azt.« 19 Abban az órában a főpapok és az írástudók kezet akartak emelni rá, de fél-
tek a néptől; megértették ugyanis, hogy róluk mondta ezt a példabeszédet.

Kérdés az adóról 20 Hogy szemmel tartsák őt, megfigyelőket küldtek, akik magu-
kat igazaknak tettették, hogy megfoghassák őt beszéde alapján, és a hatóság és a hely-
tartó hatalmába adhassák. 21 Ezek megkérdezték tőle: »Mester! Tudjuk, hogy helye-
sen szólsz és tanítasz, s hogy nem vagy személyválogató, hanem igazságban tanítod az
Isten útját. 22 Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?« 23 Ő észrevette ál-
nokságukat, és azt mondta nekik: 24 »Mutassatok nekem egy dénárt. Kinek a képe és
felirata van rajta?« Azt felelték neki: »A császáré.« 25 Erre azt mondta nekik: »Adjá-
tok hát meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.« 26 Így nem tud-
tak belekötni szavaiba, melyeket a nép előtt mondott; inkább elcsodálkoztak feleletén,
és elhallgattak.

Kérdés a halottak feltámadásáról 27 Odamentek hozzá néhányan a szaddúceusok
közül, akik tagadják a feltámadást, és megkérdezték őt: 28 »Mester, Mózes előírta ne-
künk: Ha valakinek meghal a testvére, akinek felesége volt, de gyermeke nem, akkor a
testvér vegye el az asszonyt, és támasszon utódot testvérének {MTörv 25,5-6; Ter 38,8}.
29 Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt gyermek nélkül. 30 Előbb a má-
sodik, 31 majd a harmadik vette feleségül őt, és hasonlóképpen mind a heten, gyerme-
ket nem hagyva, mind meghaltak. 32 Végül meghalt az asszony is. 33 A feltámadáskor
ezek közül kinek lesz a felesége az asszony? Hiszen mind a hétnek felesége volt.«
34 Jézus ezt felelte nekik: »E világ fiai házasodnak és férjhez mennek. 35 Azok pedig,
akik méltók lesznek elnyerni a másik világot és a halálból való föltámadást, nem ház-
asodnak, és férjhez sem mennek, 36 hiszen többé már meg sem halhatnak. Hasonlók
lesznek ugyanis az angyalokhoz, és Isten fiai lesznek, mert a feltámadás fiai. 37 Hogy
pedig a halottak feltámadnak, azt Mózes is jelezte a csipkebokornál, amikor az Urat
`Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének' {Kiv 3,6} mondta. 38 Isten
pedig nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él.« 39 Ekkor néhány írás-
tudó azt mondta neki: »Mester! Helyesen feleltél.« 40 És többé nem mertek kérdezni
tőle semmit.

Kérdés a Messiásról 41 Ekkor ő kérdezte meg tőlük: »Hogyan mondhatják Kriszt-
tust Dávid fiának, 42 amikor maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében:

`Így szólt az Úr az én Uramhoz:
Ülj az én jobbomra,
43 *míg ellenségeidet*
lábad zsámolyává nem teszem!' {Zsolt 110,1}

44 Dávid tehát Urának hívja őt. Hogyan lehet akkor az ő fia?«

Az írástudók ellen 45 Ezután az egész nép hallatára ezt mondta tanítványainak:
46 »Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek pompás öltözékben járni, és kedvelik

azt, ha köszöntik őket a tereken, meg az első üléseket a zsinagógákban, és a főhelyeket
a lakomákon. 47 Felélik az özvegyek házát, miközben színleg nagyokat imádkoznak.
Ezekre súlyosabb ítélet vár.«

21 **Az özvegyasszony adománya** 1 Aztán föltekintett, és látta, hogy a gazdagok ho-
gyan dobják adományaikat a templom kincstárába. 2 Látott egy szegény özvegyasz-
szonyt is, aki két fillért dobott be. 3 Akkor így szólt: »Bizony, mondom nektek: ez a
szegény özvegy többet adott mindenkinél. 4 Mert azok mindnyájan a fölöslegükből
adtak adományokat; ő pedig a maga szegénységéből odaadta mindenét, amije csak
volt: egész megélhetését.«

Beszédek a végidőről: 21,5-38

A templom pusztulása 5 Amikor néhányan megjegyezték a templomról, hogy mi-
lyen szép kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van díszítve, ő így szólt: 6 »Jönnek
majd napok, amikor mindezekből, amit itt láttok, nem marad kő kövön, amelyet le ne
rombolnának.«

A csapások kezdete 7 Erre megkérdezték őt: »Mester! Mikor fognak ezek beköve-
tkezni, és mi lesz előtte a jel?« 8 Ő pedig így szólt: »Vigyázzatok, nehogy félrevezessé-
nek benneteket! Mert sokan jönnek az én nevemben, és azt mondják: `Én vagyok', és:
`Elérkezett az idő'; de ti ne menjetek utánuk. 9 Mikor háborúkról és lázadásokról hal-
lotok, meg ne rémüljetek; ezeknek előbb meg kell történniük {Dán 2,28}; de ez még nem
a vég.«

10 Azután ezt mondta nekik: »Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen.
11 Földindulások lesznek, sok helyen dögvész, éhség, rettentő tünemények és nagy égi
jelek. 12 Mindezek előtt pedig kezet emelnek rátok és üldözni fognak titeket. Átadnak
benneteket a zsinagógáknak és börtönbe vetnek. Királyok és helytartók elé hurcolnak
titeket az én nevemért. 13 Alkalom lesz ez számotokra, hogy tanúságot tegyetek.
14 Véssétek hát szívetekbe: ne gondolkodjatok előre, mi módon védekezzetek. 15 Mert
olyan szájat és bölcsességet adok majd nektek, amelynek egyetlen ellenfeletek sem
tud ellenállni vagy ellentmondani. 16 Kiszolgáltatnak titeket szüleitek és testvéreitek,
rokonaitok és barátaitok, és közületek egyeseket halálra adnak. 17 Gyűlöletesek lesztek
mindenki előtt az én nevemért, 18 de egy hajszál sem vész el a fejetekről.
19 Állhatatossággal fogjátok megőrizni lelketeket.

Jeruzsálem pusztulása 20 Amikor pedig látjátok, hogy seregek veszik körül Jeru-
zsálemet, tudjátok meg, hogy elközelgett a pusztulása. 21 Akkor akik Júdeában van-
nak, fussanak a hegyekbe. Az ottlévők költözzenek ki, és akik vidéken vannak, ne
menjenek oda. 22 Mert a bosszúállás napjai ezek {MTörv 32,35}, hogy beteljesedjen
mindaz, ami meg van írva. 23 Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napok-
ban! Mert nagy szorongatás lesz a földön és harag ezen a népen. 24 Kard élén hullanak
el, és fogságba hurcolják őket minden néphez, Jeruzsálemet pedig legázolják a pogá-
nyok {Zak 12,3}, míg be nem telik a nemzetek ideje.

Az Emberfia eljövetele 25 Jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, és a
földön a népek kétségbeesett rettegése a tenger zúgása és háborgása miatt. 26 Az em-
berek megdermednek a rémülettől, és annak várásától, ami a világmindenséggel tör-
ténik, mert az egek erői *megrendülnek.* 27 Akkor meglátják *az Emberfiát, amint eljön
felhőben,* nagy hatalommal és dicsőséggel {Dán 7,13}.

28 Mikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjetek fel és emeljétek fel a fejeteket,
mert közel van a ti megváltástok.«

A végidőre vonatkozó intelmek 29 Példabeszédet is mondott nekik: »Nézzétek a
fügefát és a többi fát. 30 Amikor kifakadnak, tudjátok, hogy közel van a nyár. 31 Így ti

is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten
országa. 32 Bizony, mondom nektek: el nem múlik ez a nemzedék, amíg mindez meg
nem történik. 33 Ég és föld elmúlnak, de az én igéim el nem múlnak.

34 Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezedjen szívetek a tobzódásban és
részegségben, s az élet gondjai között, és az a nap meg ne lepjen titeket hirtelen.
35 Mert mint a csapda, úgy fog lecsapni mindazokra, akik az egész föld színén laknak.
36 Virrasszatok tehát, és minden időben imádkozzatok, hogy megmeneküljetek mind-
attól, ami be fog következni, és megállhassatok az Emberfia előtt.«

Jézus tanít a templomban 37 Nappal a templomban tanított, éjszakára pedig ki-
ment, és azon a hegyen időzött, amelyet Olajfák hegyének hívnak. 38 De már kora reg-
gel odament hozzá az egész nép a templomba, hogy hallgassa őt.

JÉZUS SZENVEDÉSE ÉS FELTÁMADÁSA: 22,1-24,53

22 **A főtanács határozata** 1 Közeledett a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet
pászkának hívnak. 2 A főpapok és írástudók keresték a módját, hogy hogyan ölhetnék
meg, de féltek a néptől.

Júdás árulása 3 Akkor a sátán megszállta Júdást, akit iskariótinak neveznek, s aki
egyike volt a tizenkettőnek. 4 Elment és megbeszélte a főpapokkal és a templomőrség
vezetőivel, hogy hogyan adja őt a kezükbe. 5 Azok megörültek, és megállapodtak, hogy
pénzt adnak neki. 6 Ő kötelezte magát, és kereste az alkalmat, hogy kezükbe adja őt,
amikor nincs jelen a tömeg.

A húsvéti vacsora előkészítése 7 Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amelyen
fel kellett áldozni a húsvéti bárányt. 8 Jézus elküldte Pétert és Jánost: »Menjetek, ké-
szítsétek el nekünk a húsvéti bárányt, hogy elfogyaszthassuk!« 9 Azok megkérdezték:
»Hol akarod, hogy elkészítsük?« 10 Azt felelte nekik: »Ha bementek a városba, talál-
koztok egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt abba a házba, ahova bemegy,
11 és mondjátok meg a házigazdának: `A Mester ezt üzeni neked: hol van az a helyiség,
ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elköltheteem?' 12 Ő mutat majd nektek egy
nagy, emeleti termet berendezve, ott készítsétek el.« 13 Elmentek tehát, és úgy találtak
mindent, ahogy mondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

A húsvéti vacsora 14 Amikor eljött az óra, asztalhoz ült az apostolokkal együtt, 15 és
azt mondta nekik: »Vágyva vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a húsvéti va-
csorát, mielőtt szenvednék. 16 Mert mondom nektek: többé nem eszem belőle, amíg be
nem teljesedik az Isten országában.« 17 Azután fogta a kelyhet, hálát adott, és így
szólt: »Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között. 18 Mert mondom nektek: mostan-
tól fogva nem iszom a szőlő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.« 19 Aztán
fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: »Ez az
én testem, mely értetek adatik. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!« 20 Ugyanígy a va-
csora végén fogta a kelyhet, és azt mondta: »Ez a kehely az új szövetség {Kiv 24,8; Jer
31,31} az én véremben, amely értetek kiontatik.

21 De íme, az áruló keze az enyémmel együtt van az asztalon. 22 Mert az Emberfia
ugyan elmegy, amint el van rendelve, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt!«
23 Erre ők kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki az közülük, aki ezt megteszi?

Az uralkodásról és szolgálatról 24 Versengés is támadt köztük arról, hogy ki a na-
gyobb közülük. 25 Erre azt mondta nekik: »A nemzetek királyai uralkodnak a népe-
ken, és akiknek hatalmuk van fölöttük, jótevőknek hívatják magukat. 26 Ti azonban
ne így tegyetek, hanem aki nagyobb köztetek, legyen olyan, mint a legkisebb, és aki
elöljáró, legyen olyan, mint a szolga. 27 Mert ki nagyobb: az, aki az asztalnál ül, vagy

az, aki felszolgál? Nem az, aki az asztalnál ül? Én mégis úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál.

28 Ti kitartottatok velem megpróbáltatásaimban, 29 ezért nektek adom az országot, amint nekem adta Atyám, 30 hogy asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse felett.

Péter tagadásának és bűnbánatának megjövendölése 31 Simon, Simon! A sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, 32 de én könyörögtem érted, hogy meg ne fogyatkozzék a hited, és egykor megtérve, megerősítsd testvéreidet.« 33 Ő erre azt mondta neki: »Uram, kész vagyok veled a börtönbe és a halálba is menni!« 34 De Jézus azt felelte: »Mondom neked, Péter: mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is letagadod, hogy ismersz engem.«

A döntés órája 35 Aztán azt mondta nekik: »Amikor erszény, táska és saru nélkül küldtelek titeket, szenvedtetek-e valamiben hiányt?« 36 Ők azt felelték: »Semmiben.« Majd így folytatta: »Most azonban akinek erszénye van, vigye magával, hasonlóképpen a táskát is; akinek pedig nincsen, adja el a felső ruháját, és vegyen kardot. 37 Mert mondom nektek: be kell teljesednie annak rajtam, ami írva van: *`A gonosztevők közé számították'* {Iz 53,12}. Mert ami rólam szól, az beteljesedik.« 38 Erre ők így szóltak: »Uram, íme, itt van két kard.« Ő pedig azt mondta nekik: »Elég!«

Jézus imája az Olajfák hegyén 39 Aztán elindult, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment; követték őt a tanítványok is. 40 Amikor odaért, azt mondta nekik: »Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!« 41 Majd mintegy kőhajításnyira eltávolodott tőlük, és térdre borulva így imádkozott: 42 »Atyám! Ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az én akaratom teljesedjék, hanem a tiéd.« 43 Ekkor megjelent neki egy angyal az égből, és megerősítette. Aztán a halállal tusakodva még buzgóbban imádkozott. 44 A verejtéke olyan lett, mint a földre hulló vér cseppjei. 45 Majd felkelt az imádságból, és odament a tanítványaihoz, de a szomorúságtól alva találta őket. 46 Azt mondta nekik: »Miért alszotok? Keljetek föl, imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!«

Jézust elfogják 47 Még beszélt, amikor egy sereg közeledett; Júdás vezette őket, egy a tizenkettő közül. Odament Jézushoz, hogy megcsókolja. 48 Jézus azonban azt mondta neki: »Júdás! Csókkal árulod el az Emberfiát?« 49 Azok, akik körülötte voltak, látva, hogy mi készül, azt mondták: »Uram, közéjük vágjunk karddal?« 50 Egyikük rá is csapott a főpap egyik szolgájára, és levágta a jobb fülét. 51 De Jézus azt felelte: »Hagyjátok, elég!« Aztán megérintette a fülét, és meggyógyította. 52 Akkor Jézus ezt mondta azoknak, akik ellene jöttek, a főpapoknak, a templomőrség tisztjeinek és a véneknek: »Mint rabló ellen, úgy jöttetek kardokkal és dorongokkal. 53 Amikor nap mint nap köztetek voltam a templomban, nem emeltetek rám kezet, de ez a ti órátok, és a sötétség hatalmáé.«

Péter tagadása 54 Megragadták tehát őt, és a főpap házába vitték. Péter pedig messziről követte. 55 Amikor tüzet raktak az udvar közepén és körbeülték, Péter is közéjük ült. 56 Egy szolgáló meglátta, hogy ő is ott ül a tűznél, szemügyre vette, és azt mondta: »Ez is vele volt!« 57 De ő tagadta: »Asszony, nem ismerem őt!« 58 Nem sokkal ezután egy másik látta meg, és így szólt: »Te is közülük való vagy.« Péter azt felelte: »Ember! Nem vagyok!« 59 Körülbelül egy óra múltán ismét erősítgette egy másik: »Bizony, ez is vele volt, hiszen galileai.« 60 Péter erre így szólt: »Ember! Nem tudom, mit beszélsz!« És azonnal, mikor még beszélt, megszólalt a kakas. 61 Akkor az Úr hátrafordult, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, hogy azt mondta neki: »Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor is megtagadsz engem.« 62 Ekkor kiment, és keservesen sírni kezdett.

Az őrség kigúnyolja Jézust 63 A férfiak pedig, akik őrizték, gúnyolták és verték őt.
64 Letakarták az arcát, és azt kérdezték tőle: »Prófétálj! Ki ütött meg téged?« 65 És
egyéb szidalmakkal is illették.

Jézus a főtanács előtt 66 Mihelyt megvirradt, egybegyűltek a nép vénei, a főpapok
meg az írástudók, és főtanácsuk elé vitték. Így szóltak: »Ha te vagy a Krisztus, mondd
meg nekünk!« 67 Ő azt felelte nekik: »Ha megmondom nektek, nem hiszitek el; 68 ha
pedig kérdezlek titeket, nem feleltek. 69 De mostantól fogva *az Emberfia a hatalmas*
Isten jobbján fog ülni« {Dán 7,13; Zsolt 110,1}. 70 Erre mindnyájan azt mondták: »Tehát te
vagy az Isten Fia?« Jézus azt felelte nekik: »Ti mondjátok, hogy én vagyok.« 71 Azok
erre így szóltak: »Mi szükségünk van még tanúságtételre? Hiszen mi magunk hallot-
tuk a saját szájából.«

23 **Jézus Pilátus előtt** 1 Akkor mindannyian fölkerekedtek, és elvitték Pilátushoz.
2 Ott így kezdték vádolni: »Azt tapasztaltuk, hogy ez félrevezeti népünket, megtiltja,
hogy adót fizessünk a császárnak, és azt mondja magáról, hogy ő a Messiás király.«
3 Pilátus megkérdezte tőle: »Te vagy a zsidók királya?« Ő azt felelte: »Te mondod.«
4 Pilátus erre kijelentette a főpapoknak és a tömegnek: »Semmi vétket sem találok
ebben az emberben.« 5 De azok erősködtek, és azt mondták: »Föllázítja a népet tani-
tásával egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.«

Heródes kigúnyolja Jézust 6 Ennek hallatára Pilátus megkérdezte, hogy ez az em-
ber Galileából való-e. 7 Amint megtudta, hogy Heródes uralma alá tartozik, elküldte
Heródeshez, aki maga is Jeruzsálemben volt azokban a napokban. 8 Amikor Heródes
meglátta Jézust, nagyon megörült. Már régóta szerette volna őt látni, mert hallott fe-
lőle, és remélte, hogy a szeme láttára valami csodát tesz. 9 Hosszasan kérdezgette, ő
azonban semmit sem felelt. 10 A főpapok és az írástudók pedig ott álltak, és hevesen
vádolták. 11 Heródes a kíséretével együtt megszégyenítette őt, csúfot űzött belőle, az-
tán fehér ruhába öltöztette, majd visszaküldte Pilátushoz. 12 Azon a napon Heródes és
Pilátus jó barátok lettek, előtte ugyanis haragban voltak egymással.

Pilátus ítélete 13 Pilátus pedig összehívta a főpapokat, a nép vezetőit és a népet,
14 s azt mondta nekik: »Idehoztátok nekem ezt az embert, mint a nép lázítóját. Kihall-
gattam előttetek, de semmi vétséget sem találtam ebben az emberben mindazok kö-
zül, amikkel vádoljátok. 15 Sőt Heródes sem, mert visszaküldte őt hozzánk. Láthatjá-
tok tehát, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el. 16 Megfenyítem ezért, és
szabadon bocsátom.« [17]

18 Erre valamennyien fölkiáltottak: »Veszítsd el ezt, és bocsásd el nekünk Bara-
bást!« 19 Őt valami lázadásért és gyilkosságért vetették börtönbe, amely a városban
történt. 20 Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szabadon akarta bocsátani Jézust. 21 De
azok kiáltoztak: »Feszítsd meg, feszítsd meg őt!« 22 Ő azonban harmadszor is szólt
hozzájuk: »De hát mi gonoszat tett? Semmi halált érdemlő dolgot nem találtam ben-
ne. Megfenyítem tehát, és elbocsátom.« 23 De azok nem tágítottak, hanem nagy han-
gon követelték, hogy feszítse meg. A lármájuk egyre erősödött. 24 Pilátus ezért úgy
döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak. 25 Amint kérték, szabadon bocsátotta azt,
akit lázadásért és gyilkosságért vetettek börtönbe, Jézust pedig kiszolgáltatta akara-
tuknak.

A keresztrefeszítés 26 Miközben elvezették, megragadtak egy bizonyos Simont,
Cirenéből valót, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után.

27 Nagy népsokaság követte őt, köztük asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miat-
ta. 28 Jézus odafordult hozzájuk, és így szólt: »Jeruzsálem leányai, ne miattam sírja-
tok! Magatokat és gyermekeiteket sirassátok! 29 Mert jönnek majd napok, amikor azt

mondják: `Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak!'

30 Akkor azt kezdik majd mondani a hegyeknek: *`Szakadjatok ránk!' És a halmoknak: `Takarjatok el minket!'* {Óz 10,8} 31 Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal?«

32 Vele együtt vittek két gonosztevőt is, hogy kivégezzék.

33 Amikor a Koponyahelynek nevezett helyhez értek, megfeszítették őt ott, és vele a gonosztevőket is, az egyiket jobbról, a másikat balról. 34 Jézus ekkor így szólt: »Atyám! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.«

A ruháit elosztották, és sorsot vetettek rájuk {Zsolt 22,19}. 35 A nép bámészkodva állt ott, a főemberek pedig így *gúnyolták* őt {Zsolt 22,8}: »Másokat megmentett, mentse meg most magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja!« 36 A katonák is gúnyolták őt. Odamentek, *ecettel* kínálták, 37 és azt mondták: »Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!« 38 Felirat is volt fölötte: »Ez a zsidók királya.«

39 A megfeszített gonosztevők közül az egyik szidalmazta: »Nem a Krisztus vagy te? Szabadítsd hát meg magad, és minket is!« 40 De a másik megrótta ezekkel a szavakkal: »Nem félsz Istentől? Hiszen te is ugyanazt a büntetést szenveded! 41 Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését vesszük, de ez itt semmi rosszat sem cselekedett.« 42 Aztán így szólt: »Jézus, emlékezz meg rólam, mikor eljössz országodba.« 43 Ő azt felelte neki: »Bizony, mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban!«

Jézus halála 44 A hatodik óra körül sötétség támadt az egész földön, a kilencedik óráig. 45 A nap elsötétedett, a templom függönye középen kettéhasadt. 46 Jézus ekkor hangosan felkiáltott: *»Atyám! Kezedbe ajánlom lelkemet!«* {Zsolt 31,6} E szavakkal kilehelte a lelkét.

47 Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: »Ez az ember valóban igaz volt.« 48 Az egész sokaság, amely összeverődött, a történtek láttán mellét verve hazatért.

49 Jézus minden ismerőse, és az asszonyok, akik Galileából követték őt, távolabb állva figyelték mindezt {Zsolt 38,12}.

Jézus temetése 50 Volt egy József nevű, derék és igaz férfi, a főtanács tagja, 51 aki nem értett egyet a határozatukkal és tetteikkel. Arimateából, a zsidók egyik városából származott, és maga is várta az Isten országát. 52 Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. 53 Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és egy sziklába vágott sírba helyezte, amelyben még senki sem feküdt. 54 A készület napja volt, és közeledett a szombat. 55 Az asszonyok, akik Galileából jöttek vele, utánamentek, és megnézték a sírt, hogy miképpen helyezték el a testét. 56 Aztán hazatértek, illatszereket és keneteket készítettek, de a szombatot a parancs szerint nyugalomban töltötték.

24 **Az angyal híradása az üres sírnál** 1 A hét első napján kora hajnalban a sírhoz mentek, magukkal vitték az illatszereket, amelyeket készítettek. 2 A követ a sírtól elhengerítve találták. 3 Amikor beléptek, nem találták az Úr Jézus testét. 4 Történt pedig, hogy amíg ezen tanakodtak, egyszerre két férfi állt ott mellettük, ragyogó ruhában. 5 Az asszonyok megijedtek, és a földre szegezték tekintetüket. Azok pedig így szóltak hozzájuk: »Miért keresitek az élőt a holtak között? 6 Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek csak vissza, mit mondott nektek, mikor még Galileában volt: 7 `Az Emberfiának a bűnös emberek kezébe kell kerülnie, hogy megfeszítsék, de harmadnapra föltámad.'« 8 Ekkor eszükbe jutottak ezek a szavai. 9 Visszatértek tehát a sírtól, és elmondták mindezt a tizenegynek és a többieknek. 10 Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja, és a velük lévő többi asszony mondta el mindezt az apos-

toloknak. 11 Ők azonban képzelődésnek tartották szavaikat, és nem hittek nekik.
12 Péter mégis útra kelt, és a sírhoz futott. Behajolt, de csak a lepleket látta, ezért a
történteken csodálkozva hazament.

Találkozás a Feltámadottal az emmauszi úton 13 Aznap ketten közülük egy
Emmausz nevű helységbe mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádium távolságra
volt, 14 s beszélgettek egymással mindarról, ami történt. 15 Miközben beszélgettek és
tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk. 16 De a
szemüket akadályozta valami, hogy fel ne ismerjék. 17 Megszólította őket: »Miről be-
szélgettek egymással útközben?« Ők szomorúan megálltak. 18 Az egyik, akinek Kleofás
volt a neve, azt felelte: »Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi
történt ott ezekben a napokban?« 19 Ő megkérdezte tőlük: »Micsoda?« Azt felelték:
»A Názáreti Jézus esete, aki tettben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész
nép előtt. 20 Hogy hogyan adták őt a főpapok és főembereink halálos ítéletre, és ho-
gyan feszítették meg őt. 21 Pedig mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt.
Azonfelül ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. 22 De néhány közülünk való
asszony is megzavart bennünket, akik hajnalban a sírnál voltak, 23 s mivel nem talál-
ták a testét, visszajöttek azzal a hírrel, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt
mondták, hogy él. 24 Társaink közül néhányan a sírhoz mentek, és úgy találták, ahogy
az asszonyok mondták, de őt magát nem látták.«

25 Erre ő azt mondta nekik: »Ó, ti oktalanok és késedelmes szívűek arra, hogy el-
higgyétek mindazt, amit a próféták mondtak! 26 Hát nem ezeket kellett elszenvednie a
Krisztusnak, hogy bemehessen dicsőségébe?« 27 És kezdve Mózesen és valamennyi
prófétán, mindent megmagyarázott nekik, ami az Írásokban róla szólt. 28 Mikor oda-
értek a faluhoz, ahová mentek, úgy tett, mintha tovább akarna menni. 29 De marasz-
talták: »Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben van már a nap!« Bement hát,
hogy velük maradjon. 30 Amikor asztalhoz ült velük, fogta a kenyeret, áldást mondott,
megtörte, és odanyújtotta nekik. 31 Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, de ő el-
tűnt a szemük elől. 32 Ők pedig így szóltak egymáshoz: »Hát nem lángolt a szívünk,
amikor beszélt hozzánk az úton, és feltárta előttünk az Írásokat?« 33 Még abban az
órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizen-
egyet és a velük levőket. 34 Azok elmondták: »Valóban feltámadt az Úr, és megjelent
Simonnak!« 35 Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és azt, hogy hogyan ismer-
ték fel őt a kenyértöréskor.

A Feltámadott megjelenése Jeruzsálemben 36 Amíg ezekről beszéltek, egyszer csak
maga Jézus állt közöttük, és azt mondta nekik: »Békesség nektek!« 37 Megrémültek és
féltek, mert azt hitték, hogy szellemet látnak. 38 De ő megkérdezte tőlük: »Miért ré-
múltetek meg, és miért támad kétely szívetekben? 39 Nézzétek meg a kezemet és lá-
bamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és lássátok, mert a szellemnek
nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.« 40 Ezt mondta, azután megmu-
tatta nekik a kezét és a lábát. 41 Mivel örömükben még mindig nem hittek, és csak
csodálkoztak, azt mondta nekik: »Van itt valami ennivalótok?« 42 Erre adtak neki egy
darab sült halat. 43 Elvette, és a szemük láttára evett belőle.

44 Azután így szólt hozzájuk: »Ezek azok az igék, amelyeket elmondtam nektek,
amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesedni mindannak, ami meg van írva ró-
lam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokban.« 45 Akkor megnyitotta ér-
telmüket, hogy megértsék az Írásokat. 46 Azt mondta nekik: »Úgy van megírva, hogy a
Krisztusnak szenvednie kell, és harmadnapon feltámadni a halálból. 47 A nevében
megtérést kell hirdetni a bűnök bocsánatára Jeruzsálemtől kezdve minden népnek.

48 Ti tanúi vagytok ezeknek. 49 Én majd elküldöm nektek azt, amit Atyám ígért. Ti
csak maradjatok a városban, amíg el nem tölt az erő benneteket a magasságból.«
50 Ezután kivezette őket Betánia közelébe, felemelte a kezét, és megáldotta őket.
51 Áldás közben eltávozott tőlük, és fölvitetett a mennybe. 52 Leborulva imádták, az-
után nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. 53 Szüntelen ott voltak a templomban,
és áldották Istent.

EVANGÉLIUM JÁNOS SZERINT

ELŐSZÓ: 1,1-18

1 1 Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. 2 Ő volt kez-
detben Istennél. 3 Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. 4 Benne
élet volt, és az élet volt az emberek világossága. 5 A világosság a sötétségben világít, de
a sötétség azt nem fogta föl.
6 Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve. 7 Tanúskodni jött, hogy ta-
núskodjék a világosságról, s mindenki higgyen általa. 8 Nem ő volt a világosság, csak
tanúságot kellett tennie a világosságról.
9 Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. 10 A világban
volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. 11 A tulajdonába jött, övéi azon-
ban nem fogadták be.
12 Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei
legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, 13 akik nem a vérből, sem a test ösztö-
néből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek.
14 Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya
egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal.
15 János tanúságot tesz róla, és hirdeti: »Ő az, akiről ezt mondtam: Aki utánam
jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.«
16 Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre halmozva.
17 Mert a törvényt Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus
által valósult meg. 18 Istent soha senki nem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebe-
lén van, ő nyilatkoztatta ki.

JÉZUS NYILVÁNOS MŰKÖDÉSE: 1,19-12,50

Jézust igazoló jelek és csodák; a működés kezdete: 1,19-4,54

Keresztelő János vallomása 19 Ez János tanúsága, amikor a zsidók papokat és le-
vitákat küldtek Jeruzsálemből hozzá, hogy megkérdezzék őt: »Ki vagy te?« 20 Ő meg-
vallotta, és nem tagadta, és megvallotta: »Nem én vagyok a Krisztus.« 21 Erre megkér-
dezték tőle: »Mi vagy tehát? Illés vagy?« Ő azt válaszolta: »Nem vagyok.« »A próféta
vagy?« Azt felelte: »Nem.« 22 Akkor azt mondták neki: »Akkor ki vagy? Választ kell
vinnünk azoknak, akik küldtek minket! Mit mondasz magadról?« 23 Ő azt felelte:

»A pusztában kiáltó szava vagyok:
`Tegyétek egyenessé az Úr útját' {Iz 40,3},
amint Izajás próféta mondta.«

24 A küldöttek a farizeusok közül voltak. 25 Ezért tovább kérdezték: »Miért keresztelsz tehát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?« 26 János ezt felelte
nekik: »Én vízzel keresztelek, de köztetek áll az, akit ti nem ismertek. 27 Ő az, aki utá-
nam jön, akinek a saruszíját megoldani sem vagyok méltó.« 28 Ezek Betániában tör-
téntek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

Keresztelő János tanúságtétele 29 Másnap látta, hogy Jézus közeledik hozzá. Erre
így szólt: »Íme, az Isten Bárányа, aki elveszi a világ bűnét! 30 Ő az, akiről mondtam:
Utánam jön egy férfi, aki megelőz engem, mert előbb volt, mint én. 31 Én nem ismer-
tem őt; de azért jöttem vízzel keresztelni, hogy őt megismertessem Izraellel.« 32 János
tanúságot tett és azt mondta: »Láttam, hogy a Lélek, mint galamb, leszállt az égből és
rajta maradt. 33 Nem ismertem őt, de aki azért küldött, hogy vízzel kereszteljek, azt
mondta nekem: `Akire látod a Lelket leszállni és rajta maradni, ő az, aki Szentlélekkel
keresztel.' 34 Én láttam, és tanúságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.«

Az első tanítványok 35 Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt.
36 Mikor meglátta Jézust, amint arra haladt, azt mondta: »Íme, az Isten Bárányа.«
37 A két tanítvány hallotta szavait, és követték Jézust. 38 Jézus pedig megfordult, és
amikor látta, hogy követik, megkérdezte tőlük: »Mit kerestek?« Azt felelték neki:
»Rabbi – ami Mestert jelent –, hol laksz?« 39 Ő azt mondta nekik: »Gyertek és meglátjátok.« Elmentek tehát, és meglátták, hogy hol lakik. Aznap nála maradtak. Körülbelül tíz óra volt.

40 A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól, és követték őt, az egyik András volt,
Simon Péter testvére. 41 Ő elsőként testvérével, Simonnal találkozott, s azt mondta
neki: »Megtaláltuk a Messiást, azaz a Fölkentet!« 42 És elvitte Jézushoz. Jézus rátekintett, és így szólt: »Te Simon vagy, János fia. Kéfás lesz a neved.« Ez azt jelenti, hogy Péter (vagyis Szikla).

43 Másnap, amikor Jézus Galileába készült menni, találkozott Fülöppel. Azt
mondta neki: »Kövess engem!« 44 Fülöp Betszaidából való volt, András és Péter vá-
rosából. 45 Fülöp találkozott Natanaellel, és elmondta neki: »Megtaláltuk azt, akiről
Mózes írt a törvényben és a próféták: Jézust, József fiát Názáretből.« 46 Natanael erre
megjegyezte: »Jöhet valami jó Názáretből?« Fülöp azt felelte neki: »Gyere és lásd!«
47 Amikor Jézus meglátta a közeledő Natanaelt, azt mondta róla: »Íme, egy igaz izrae-
lita, akiben nincs álnokság.« 48 Natanael megkérdezte: »Honnan ismersz engem?«
Jézus azt felelte: »Mielőtt Fülöp hívott volna téged, láttalak, amikor a fügefa alatt vol-
tál.« 49 Natanael azt válaszolta: »Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!«
50 Jézus erre így szólt: »Mivel azt mondtam neked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Na-
gyobb dolgokat fogsz majd látni ezeknél.« 51 Aztán hozzátette: »Bizony, bizony, mon-
dom nektek: látni fogjátok a megnyílt eget, s hogy az Isten angyalai föl- és leszállnak az Emberfia fölött.«

2 **Csodajel a kánai menyegzőn** 1 Harmadnapon menyegző volt a galileai Kánában.
Ott volt Jézus anyja, 2 és Jézus is hivatalos volt a menyegzőre tanítványaival együtt.
3 Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: »Nincs boruk!« 4 Jézus azt
felelte neki: »Mi közünk ehhez, asszony? Még nem jött el az én órám!« 5 Anyja ekkor
ezt mondta a szolgáknak: »Tegyetek meg mindent, amit mond!«

6 A zsidók tisztulására volt ott hat kőedény, egyenként két vagy három mérős.
7 Jézus azt mondta nekik: »Töltsétek meg az edényeket vízzel!« Színig töltötték őket.
8 Ekkor így szólt hozzájuk: »Most merítsetek, és vigyetek belőle a násznagynak!«
Azok vittek neki. 9 Amint a násznagy megízlelte a borrá vált vizet, mivel nem tudta,
hogy honnan való – de a szolgák, akik a vizet merítették, tudták –, odahívta a vőlegényt, 10 és azt mondta neki: »Minden ember a jó bort adja először, és miután megit-

tasodtak, akkor a kevésbé jót. Te mindeddig tartogattad a jó bort!« 11 Jézus ezzel kezdte meg csodajeleit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, és tanítványai hittek benne.

12 Azután lement Kafarnaumba, ő és anyja, a testvérei és tanítványai, és ott maradtak néhány napig.

A kereskedők kiűzése a templomból 13 Közel volt a zsidók Pászkája, és Jézus fölment Jeruzsálembe. 14 A templomban ökör-, juh- és galambkereskedőket talált, s az odatelepedett pénzváltókat. 15 Akkor kötelekből ostort font, és mindnyájukat kizavarta a templomból a juhokkal és az ökrökkel együtt, a pénzváltók pénzét szétszórta, az asztalaikat fölforgatta. 16 A galambárusoknak pedig azt mondta: »Vigyétek el innen ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!« 17 Akkor tanítványai visszaemlékeztek arra, hogy írva van: *»Emészt engem a buzgóság házadért«* **{Zsolt 69,10}**. 18 A zsidók azonban megszólították, és azt kérdezték tőle: »Milyen csodajelet mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?« 19 Jézus azt felelte nekik: »Bontsátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem azt!« 20 A zsidók erre így szóltak: »Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépítenéd?« 21 De ő a saját testének templomáról mondta ezt. 22 Amikor föltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak, és a szónak, amelyet Jézus mondott.

Jézus Húsvétkor Jeruzsálemben 23 Amikor Jeruzsálemben volt Húsvét ünnepén, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodajeleit, amelyeket művelt. 24 De Jézus nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, s mert 25 nem szorult rá, hogy valaki tanúságot tegyen az emberről; jól tudta ugyanis, hogy mi lakik az emberben.

3 **Beszélgetés Nikodémussal** 1 Volt a farizeusok közt egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik főembere. 2 Éjszaka elment Jézushoz, és így szólt hozzá: »Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, mert senki nem tudja ezeket a csodajeleket véghezvinni, amelyeket te cselekszel, hacsak nincs vele az Isten.« 3 Jézus azt felelte neki: »Bizony, bizony mondom neked: ha valaki felülről nem születik, nem láthatja meg Isten országát.« 4 Nikodémus megkérdezte: »Hogyan születhet meg az ember, ha már vén? Csak nem mehet be ismét anyja méhébe, hogy megszülessék?« 5 Jézus azt válaszolta: »Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába. 6 Ami a testből született, az test, és ami a Lélekből született, az lélek. 7 Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: szükséges felülről megszületnetek. 8 A szél ott fúj, ahol akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hová megy. Így van mindaz, aki a Lélektől született.« 9 Nikodémus megkérdezte: »De miképpen történhet meg mindez?« 10 Jézus azt felelte neki: »Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket? 11 Bizony, bizony mondom neked, hogy amit tudunk, azt mondjuk el, és amit láttunk, arról tanúskodunk, de a mi tanúságunkat nem fogadjátok el. 12 Ha földi dolgokról szóltam nektek és nem hiszitek, hogyan fogjátok majd elhinni, ha a mennyei dolgokról beszélek nektek? 13 Senki sem ment föl a mennybe, csak az, aki a mennyből jött le: az Emberfia. 14 Ahogyan Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy kell majd az Emberfiának is fölemeltetnie, 15 hogy mindannak, aki hisz, örök élete legyen őbenne.«

Jézus küldetésének célja 16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. 17 Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ. 18 Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítélet alá esett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fia nevében. 19 Az ítélet pedig ez: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mivel cselekedeteik gonoszak voltak. 20 Mert mindaz, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világossá-

got, és nem megy a világosságra, hogy el ne marasztalják a cselekedeteit; 21 de aki az
igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, mert
Istenben cselekedte azokat.

Keresztelő János és Jézus 22 Ezek után Jézus Júdea földjére ment tanítványaival.
Ott tartózkodott velük, és keresztelt. 23 János szintén keresztelt Enonban, Szálim kö-
zelében, mert ott sok víz volt. Az emberek odamentek és megkeresztelkedtek. 24 Akkor
ugyanis János még nem volt börtönbe vetve.

25 Vita támadt tehát János tanítványai és egy zsidó között a tisztulás felől.
26 Odamentek Jánoshoz, és azt mondták neki: »Rabbi, az, aki veled volt a Jordánon
túl, akiről tanúságot tettél, íme, ő is keresztel, és mindenki hozzá megy.« 27 János azt
felelte: »Az ember semmit sem szerezhet, hacsak a mennyből nem adatott neki. 28 Ti
magatok vagytok a tanúim, hogy azt mondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem az
vagyok, akit őelőtte küldtek. 29 Akié a menyasszony, az a vőlegény; a vőlegény barátja
pedig, aki ott áll és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának. Ez az örömöm most
beteljesedett. 30 Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.«

31 Aki felülről jön, fölötte van mindenkinek. Aki a földről való, az földi, és földi
módon beszél. Aki a mennyből jön, feljebb való mindenkinél. 32 Arról tanúskodik,
amit látott és hallott, de a tanúságát senki sem fogadja el. 33 Aki elfogadja tanúságát,
az igazolja, hogy Isten igazmondó. 34 Mert akit Isten küldött, az az Isten igéit mondja,
ő ugyanis a Lelket nem mértékkel adja. 35 Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő ke-
zébe adott. 36 Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van, aki pedig nem hisz a Fiúban,
nem látja meg az életet, hanem Isten haragja marad rajta.

4 **Beszélgetés a szamariai asszonnyal** 1 Amikor Jézus megtudta, hogy a farizeusok
meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János 2 – bár Jézus
maga nem keresztelt, csak a tanítványai –, 3 elhagyta Júdeát, és ismét Galileába ment.
4 Át kellett mennie Szamarián. 5 Megérkezett tehát Szamaria egyik városába, amelyet
Szikarnak neveznek, közel ahhoz a földdarabhoz, amelyet Jákob a fiának, Józsefnek
adott. 6 Ott volt Jákob kútja. Jézus akkor elfáradva az úttól, azon nyomban leült a
kútnál. Körülbelül a hatodik óra volt. 7 Odajött egy szamariai asszony, hogy vizet me-
rítsen. Jézus azt mondta neki: »Adj innom!« 8 Tanítványai ugyanis elmentek a város-
ba, hogy élelmet vegyenek. 9 A szamariai asszony erre azt mondta neki: »Zsidó létedre
hogyan kérhetsz te inni tőlem, aki szamariai asszony vagyok?« Mert a zsidók nem
érintkeznek a szamariaiakkal. 10 Jézus azt felelte: »Ha ismernéd az Isten ajándékát, és
hogy ki az, aki mondja neked: `adj innom', talán te kérted volna őt, és ő élő vizet
adott volna neked.« 11 Az asszony így szólt: »Uram, nincs is mivel merítened, a kút
pedig mély; honnan vennéd hát az élő vizet? 12 Csak nem vagy nagyobb Jákob
atyánknál, aki nekünk a kutat adta, amelyből ő maga, fiai és jószágai is ittak?«
13 Jézus azt felelte: »Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, 14 de aki
abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé nem szomjazik meg, hanem a
víz, amelyet adok neki, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.« 15 Erre az asszony
így szólt: »Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak ide meríte-
ni!« 16 Jézus ezt felelte neki: »Menj, hívd el a férjedet, és jöjj ide!« 17 Az asszony erre
kijelentette: »Nincs férjem.« Jézus ezt válaszolta: »Jól mondtad: `Nincs férjem'.
18 Mert öt férjed volt, és akid most van, az nem férjed. Ezt helyesen mondtad.« 19 Az
asszony ekkor így szólt: »Uram, látom, hogy próféta vagy. 20 A mi atyáink ezen a he-
gyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol őt
imádni kell.« 21 Jézus azt felelte neki: »Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra,
amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. 22 Ti
azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a

zsidóktól van. 23 De eljön az óra, és már itt is van, amikor az igazi imádók Lélekben és
igazságban fogják imádni az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres magának. 24 Az
Isten lélek, és akik őt imádják, Lélekben és igazságban kell őt imádniuk.« 25 Az asz-
szony erre megjegyezte: »Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és
amikor ő eljön, kijelent majd nekünk mindent.« 26 Jézus azt válaszolta neki: »Én va-
gyok az, aki veled beszélek.«

Jézus és a szamariaiak 27 Ekkor odaérkeztek a tanítványai, és elcsodálkoztak,
hogy asszonnyal beszélgetett. Mégsem kérdezte egyikük sem: »Mit akarsz, vagy mit
beszélsz vele?« 28 Az asszony pedig otthagyta az edényét, elment a városba, és szólt az
embereknek: 29 »Gyertek, lássátok azt az embert, aki elmondott nekem mindent, amit
cselekedtem. Vajon nem ő a Krisztus?« 30 Azok erre kimentek a városból, és odamen-
tek hozzá.

31 Eközben a tanítványok kérték őt: »Rabbi, egyél!« 32 Ő azt felelte nekik: »Van
nekem ennivalóm, amiről ti nem tudtok.« 33 A tanítványok egymást kérdezgették:
»Talán enni hozott neki valaki?« 34 Jézus pedig így folytatta: »Az én eledelem az,
hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, hogy elvégezzem az ő művét.
35 Ugye ti mondjátok: Még négy hónap, és elérkezik az aratás? Íme, mondom nektek:
Emeljétek föl szemeteket, és nézzétek a szántóföldeket, mert megértek már az aratás-
ra. 36 Az arató megkapja a jutalmát, és termést gyűjt az örök életre, hogy együtt ör-
vendjen a vető az aratóval. 37 Mert abban igaza van a közmondásnak, hogy más az, aki
vet, és más az, aki arat. 38 Elküldtelek titeket, hogy learassátok, amit nem ti munkálta-
tok. Mások fáradoztak, és ti azok munkájába álltatok be.«

39 Abból a városból a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szavá-
ra, aki bizonygatta: »Elmondott nekem mindent, amit cselekedtem.« 40 Amikor tehát
a szamaritánusok odamentek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk. Két napig ott is
maradt. 41 Ekkor már sokkal többen hittek az ő tanítása miatt. 42 Az asszonynak pedig
azt mondták: »Most már nem a te beszéded miatt hiszünk, hanem mert mi magunk
hallottuk, és tudjuk, hogy ő valóban a világ Üdvözítője.«

Gyógyítás Galileában 43 Két nap múlva eltávozott onnan Galileába. 44 Jézus ugyan
saját maga tanúsította, hogy a prófétának nincs becsülete a saját hazájában, 45 mégis,
amikor Galileába érkezett, befogadták őt a galileaiak, mivel látták mindazt, amit Jeru-
zsálemben művelt az ünnepen, mert ők is fölmentek az ünnepre.

46 Ismét elment tehát a galileai Kánába, ahol a vizet borrá változtatta. Volt egy ki-
rályi tisztviselő, akinek a fia beteg volt Kafarnaumban. 47 Amikor meghallotta, hogy
Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá, és kérte őt, hogy jöjjön és gyógyítsa
meg a fiát, mert az már a halálán volt. 48 Erre Jézus azt mondta neki: »Hacsak jeleket
és csodákat nem láttok, nem hisztek!« 49 A királyi tisztviselő erre azt felelte: »Uram,
gyere el, amíg meg nem hal a gyermekem!« 50 Jézus azt mondta neki: »Menj, a fiad
él!« Hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment. 51 Amint hazafelé
tartott, már eléje jöttek a szolgái, és jelentették, hogy a fia él. 52 Megtudakolta tőlük,
hogy melyik órában lett jobban. Azt felelték neki: »Tegnap a hetedik órában hagyta el
őt a láz.« 53 Így megértette az apa, hogy ez éppen abban az órában történt, amikor Jé-
zus azt mondta neki: »A fiad él.« És hitt ő és egész háza népe. 54 Ez már a második
csodajel volt, amelyet Jézus művelt, amikor Júdeából Galileába ment.

Jézus kinyilatkoztatja magát a világ előtt: 5,1-12,50

5 **A béna meggyógyítása szombaton** 1 Ezek után volt a zsidók ünnepe, és Jézus
fölment Jeruzsálembe. 2 Van Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy fürdő, amelyet hébe-

rül Betezdának neveznek, és öt oszlopcsarnoka van. 3 Ezekben feküdt a betegek, vakok, sánták, bénák sokasága. [4]

5 Volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendő óta beteg volt. 6 Mikor Jézus meglátta őt, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta van így, megkérdezte tőle: »Akarsz-e meggyógyulni?« 7 A beteg azt felelte: »Uram, nincs emberem, aki, amikor felkavarodik a víz, bevigyen engem a tóba. Mire pedig én odaérek, más megy be előttem.« 8 Jézus azt mondta neki: »Kelj föl, vedd ágyadat, és járj!« 9 Az ember azonnal meggyógyult, fogta az ágyát és járni kezdett.

Azon a napon pedig szombat volt. 10 Ezért a zsidók azt mondták a meggyógyított embernek: »Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned.« 11 Azt felelte nekik: »Aki meggyógyított engem, ő mondta nekem: `Vedd ágyadat, és járj.'« 12 Erre megkérdezték tőle: »Ki az az ember, aki neked azt mondta: `Vedd ágyadat és járj'?« 13 A meggyógyult azonban nem tudta, hogy ki volt az, mert Jézus eltávozott a helyszínen levő tömegből. 14 Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: »Íme, meggyógyultál, többé már ne vétkezz, nehogy valami rosszabb történjék veled.« 15 Az ember elment, és megvitte a hírt a zsidóknak, hogy Jézus volt az, aki meggyógyította őt. 16 A zsidók pedig üldözni kezdték Jézust azért, mert ezeket szombaton tette. 17 Jézus azt felelte nekik: »Az én Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom.« 18 Ezért a zsidók még inkább életére törtek, mivel nemcsak megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának mondta, és egyenlővé tette magát az Istennel.

Az Atya tanúságtétele Jézusról 19 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: A Fiú nem tehet magától semmit, hanem csak azt, amit lát, hogy az Atya cselekszik. Mert amiket ő tesz, azokat cselekszi ugyanúgy a Fiú is. 20 Az Atya ugyanis szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit tesz. Ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy csodálkozzatok. 21 Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és életre kelti, úgy a Fiú is életre kelti, akiket akar. 22 Az Atya nem ítél meg senkit, az ítéletet egészen a Fiúnak adta át, 23 hogy mindenki tisztelje a Fiút, mint ahogy tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, az Atyát sem tiszteli, aki őt küldte. 24 Bizony, bizony mondom nektek: aki az én igémet hallgatja, és hisz annak, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem ítéletre jut, hanem átment a halálból az életre. 25 Bizony, bizony mondom nektek: eljön az óra, és már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak. 26 Mert amint az Atyának élete van önmagában, ugyanúgy megadta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában, 27 és hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mivel ő az Emberfia. 28 Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amikor mindnyájan, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát, 29 és előjönnek: akik jót tettek, az élet feltámadására, akik pedig gonoszat tettek, az ítélet feltámadására. 30 Én nem tehetek magamtól semmit. Amint hallok, úgy ítélek, és ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.

31 Ha én tanúskodom magamról, tanúságom nem érvényes. 32 Más az, aki tanúskodik énrólam, és tudom, hogy igaz az a tanúság, amelyet rólam tesz. 33 Ti Jánost kérdeztétek, és ő tanúságot tett az igazságról. 34 Nekem azonban nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözüljetek. 35 Ő égő és világító lámpás volt, és ti egy ideig örvendezni akartatok az ő fényében.

36 Nekem nagyobb bizonyítékom van Jánosnál. A tettek, amelyeket az Atya bízott rám, hogy elvégezzek, azok a tettek, amelyeket én viszek végbe, tanúskodnak felőlem, hogy az Atya küldött engem. 37 Rólam az Atya tett tanúságot, aki küldött. Ti soha az ő hangját nem hallottátok, sem arcát nem láttátok, 38 és az ő igéje nem marad meg bennetek, mert nem hisztek annak, akit ő küldött. 39 Vizsgáljátok az Írásokat, hiszen azt

gondoljátok, hogy azokban van örök élet számotokra. Éppen azok tesznek tanúságot rólam; 40 ti azonban nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

41 Emberektől nem fogadok el dicsőséget. 42 Rólatok viszont tudom, hogy nincs bennetek Isten szeretete. 43 Én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtok el engem. Majd ha más jön a maga nevében, azt elfogadjátok. 44 Hogyan is tudnátok hinni ti, akik egymástól kaptok dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely egyedül Istentől van, nem keresitek? 45 Ne gondoljátok, hogy én foglak vádolni titeket az Atyánál! Van, aki vádol benneteket: Mózes, akiben reménykedtek. 46 Mert ha Mózesnek hinnétek, talán nekem is hinnétek, mert ő énrólam írt. 47 Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hisztek majd az én igéimnek?«

6 **Kenyérszaporítás Tibériás tavánál** 1 Mindezek után Jézus Galilea, azaz Tibériás tengerén túlra ment. 2 Nagy sokaság követte őt, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegeken művelt. 3 Jézus fölment a hegyre, és leült ott tanítványaival. 4 Közel volt a Húsvét, a zsidók ünnepe. 5 Amikor Jézus fölemelte szemét és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, megkérdezte Fülöptől: »Honnan veszünk kenyeret, hogy ehessenek?« 6 Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit akar tenni. 7 Fülöp azt felelte neki: »Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek csak valami kevés jusson.« 8 A tanítványok egyike, András, Simon Péter testvére így szólt: 9 »Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala. De mi ez ennyinek?« 10 Jézus erre azt mondta: »Telepítsétek le az embereket!« Sok fű volt azon a helyen. Letelepedtek tehát; a férfiak szám szerint mintegy ötezren voltak. 11 Jézus pedig fogta a kenyereket, hálát adott, és szétosztotta a letelepülteknek. Ugyanígy a halakból is adott, amennyit akartak. 12 Miután jóllaktak, azt mondta tanítványainak: »Szedjétek föl a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen!« 13 Összeszedték tehát, és az öt árpakenyér darabjaiból, ami megmaradt az étkezők után, tizenkét kosarat töltöttek meg.

14 Az emberek pedig, látva a csodajelet, amelyet művelt, azt mondták: »Bizonyára ez az a próféta, aki eljön a világra!« 15 Amikor Jézus észrevette, hogy arra készülnek, hogy megragadják és királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre, egészen egyedül.

Jézus a vízen jár 16 Miután beesteledett, tanítványai lementek a tengerre. 17 Beszálltak a bárkába, és elindultak a tengeren túlra, Kafarnaumba. Besötétedett már, de Jézus még mindig nem ment oda hozzájuk. 18 Mivel nagy szél támadt, a tenger háborgott. 19 Amikor mintegy huszonöt vagy harminc stádiumnyira hajóztak, látták, hogy Jézus a tengeren járva a bárkához közeledik, és megrémültek. 20 Ő pedig így szólt hozzájuk: »Én vagyok, ne féljetek!« 21 Fel akarták őt venni a bárkába, de a bárka azonnal a parthoz érkezett, ahová tartottak.

Tanítás a mennyei kenyérről 22 Másnap a tömeg, amely a tengeren túl állt, észrevette, hogy csak egy bárka volt ott, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival a bárkába, a tanítványai egyedül távoztak el. 23 Jöttek viszont Tibériásból más bárkák annak a helynek a közelébe, ahol a kenyeret ették, miután az Úr hálát adott. 24 Amikor tehát a sokaság meglátta, hogy nincs ott sem Jézus, sem a tanítványai, beszálltak a bárkákba, és Jézust keresve Kafarnaumba mentek. 25 Amikor megtalálták őt a tengeren túl, azt mondták neki: »Rabbi, mikor jöttél ide?«

26 Jézus azt felelte: »Bizony, bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. 27 Ne azért az eledelért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jelölte meg.« 28 Erre azt kérdezték tőle: »Mit tegyünk, hogy Isten tetteit cselekedjük?« 29 Jézus azt felelte: »Isten tette az, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.«

30 Erre megkérdezték tőle: »Milyen jelet viszel végbe, hogy lássuk és higgyünk
neked? Mit cselekszel? 31 Atyáink mannát ettek a pusztában, amint írva van: `*A*
mennyből adott nekik kenyeret enni'« {Kiv 16,4}. 32 Jézus ezt válaszolta: »Bizony, bi-
zony mondom nektek: Nem Mózes adott nektek mennyből való kenyeret, hanem az
én Atyám adja nektek az igazi mennyből való kenyeret. 33 Mert az Isten kenyere az,
amely a mennyből szállott le, és életet ad a világnak.« 34 Ekkor azt mondták neki:
»Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!« 35 Jézus azt felelte nekik: »Én vagyok
az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem fog éhezni, és aki bennem hisz, sohasem szom-
jazik meg. 36 De mondtam nektek, hogy bár láttatok engem, mégsem hisztek.
37 Mindenki, akit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, nem utasítom el,
38 mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem an-
nak akaratát, aki küldött engem. 39 Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy el
ne veszítsek semmit abból, amit nekem adott, hanem föltámasszam azt az utolsó na-
pon. 40 Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök
élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon.«

41 A zsidók ekkor zúgolódni kezdtek ellene, mivel azt mondta: »Én vagyok a ke-
nyér, aki a mennyből szálltam alá«, 42 és azt mondták: »Nem Jézus ez, József fia, aki-
nek ismerjük apját és anyját? Hogyan mondja most: `A mennyből szálltam alá'?«

43 Jézus azt válaszolta nekik: »Ne zúgolódjatok egymás közt! 44 Senki sem jöhet
hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza; és én feltámasztom őt az
utolsó napon. 45 Meg van írva a prófétáknál: `*Mindnyájan Isten tanítványai lesz-*
nek' {Iz 54,13}. Mindaz, aki az Atyát hallgatta és elfogadta tanítását, hozzám jön. 46 Nem
mintha az Atyát látta volna valaki: csak az látta az Atyát, aki Istentől való. 47 Bizony,
bizony mondom nektek: Aki hisz, annak örök élete van.

48 Én vagyok az élet kenyere. 49 Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak.
50 Ez a mennyből alászállott kenyér, hogy aki ebből eszik, ne haljon meg. 51 Én vagyok
az élő kenyér, amely a mennyből szállt alá. Ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké
él. A kenyér pedig, amelyet majd én adok, az én testem a világ életéért.

52 Vitatkozni kezdtek erre a zsidók egymás közt, és ezt kérdezték: »Hogyan adhat-
ja ez testét eledelül nekünk?« 53 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom
nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet
tibennetek. 54 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, annak örök élete van, és
én feltámasztom őt az utolsó napon. 55 Mert az én testem valóságos étel, és az én vé-
rem valóságos ital. 56 Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az bennem ma-
rad, és én őbenne. 57 Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki
engem eszik, az is általam él. 58 Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá. Nem
olyan, mint amit az atyák ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog.
59 Ezeket mondta Kafarnaumban, amikor a zsinagógában tanított.

A tanítványok elbizonytalanodása 60 Amikor ezt meghallották, a tanítványai közül
sokan azt mondták: »Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?« 61 Jézus tudta magá-
ban, hogy tanítványai emiatt zúgolódnak, ezért azt mondta nekik: »Megbotránkoztat
ez titeket? 62 Hát ha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol azelőtt volt? 63 A
Lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit. Az igék, amelyeket én mondtam nek-
tek, Lélek és élet. 64 De vannak közületek egyesek, akik nem hisznek.« Mert Jézus
kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és hogy ki fogja őt elárulni.
65 Majd hozzátette: »Ezért mondtam nektek: Senki nem jöhet hozzám, hacsak az Atya
meg nem adja neki.«

66 Ettől fogva a tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és már nem jártak vele.
67 Jézus azért így szólt a tizenkettőhöz: »Talán ti is el akartok menni?« 68 Simon Péter

azt felelte: »Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi a tieid. 69 Mi hittünk, és megismertük, hogy te vagy az Isten Szentje.« 70 Jézus azt felelte nekik: »Nem tizenkettőt választottam ki közületek? Egy közületek mégis ördög.« 71 Ezt pedig Júdásra, az iskarióti Simon fiára értette, mert ez árulója lett, egy a tizenkettő közül.

Jézus kinyilatkoztatja magát Jeruzsálemben: 7,1-52

7 **Jézus kerüli a nyilvánosságot** 1 Ezek után Jézus bejárta Galileát. Nem akart ugyanis Júdeába menni, mert a zsidók halálra keresték.

2 Közel volt a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. 3 Testvérei ekkor azt mondták neki: »Menj el innen, eredj Júdeába, hogy tanítványaid is lássák tetteidet, amelyeket művelsz! 4 Hiszen senki sem cselekszik titokban, aki nyilvánosságra akar jutni. Ha ezeket teszed, mutasd meg magad a világnak!« 5 Mert még testvérei sem hittek benne. 6 Jézus azt felelte nekik: »Az én időm még nincs itt, de számotokra az idő mindenkor alkalmas. 7 Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én tanúskodom arról, hogy a tettei gonoszak. 8 Ti csak menjetek fel az ünnepre, én nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem telt be.« 9 Ezeket mondta, és ő maga Galileában maradt.

10 Amikor azonban testvérei felmentek az ünnepre, ő is felment, de nem nyilvánosan, hanem mintegy titokban. 11 A zsidók keresték őt az ünnepen, és azt kérdezték: »Hol van ő?« 12 A nép között sok mindent beszéltek róla. Egyesek azt mondták: »Jó ember az!« Mások ellenben: »Nem, hanem félrevezeti a népet.« 13 Mindamellett senki sem beszélt róla nyíltan a zsidóktól való félelem miatt.

Jézus tanít a templomban 14 Mikor már az ünnep közepe volt, Jézus fölment a templomba és tanított. 15 A zsidók csodálkoztak, s ezt mondták: »Honnan ismeri ez az Írásokat, holott nem tanulta?« 16 Jézus azt felelte nekik: »Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött. 17 Ha valaki kész az ő akaratát megtenni, felismeri a tanításról, hogy az az Istentől való-e, vagy én magamtól szólok-e. 18 Aki önmagától beszél, az a maga dicsőségét keresi, aki pedig küldőjének dicsőségét keresi, az igazmondó, és nincs benne hamisság. 19 Nem Mózes adta nektek a törvényt? És senki közületek nem cselekszi a törvényt. Miért akartok engem megölni?« 20 A nép azt felelte: »Ördögöd van! Ki akar téged megölni?« 21 Jézus azt mondta nekik: »Egyetlen dolgot tettem, és mindnyájan megütköztök. 22 A körülmetélést Mózes adta nektek – bár az nem is Mózestől való, hanem az atyáktól –, és szombaton körülmetélitek az embert. 23 Ha valaki körülmetélkedhet szombaton anélkül, hogy Mózes törvényén csorba esnék, miért acsarkodtok rám azért, hogy az egész embert meggyógyítottam szombaton? 24 Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!«

A nép találgatása Jézus kilétéről 25 A jeruzsálemiek közül egyesek azt mondták: »Nem ő az, akit halálra keresnek? 26 Íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem mondanak neki. Talán a főemberek valóban fölismerték, hogy ő a Krisztus? 27 Róla azonban tudjuk, hogy honnan való, a Krisztust pedig, amikor eljön, senki sem tudja, honnan van.« 28 Akkor Jézus, aki a templomban tanított, így kiáltott fel: »Ismertek engem is, és azt is tudjátok, hogy honnan való vagyok. Márpedig én nem magamtól jöttem, hanem az küldött engem, aki Igaz, akit ti nem ismertek. 29 Én ismerem őt, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.« 30 Ekkor szerették volna elfogni, de senki sem emelte rá kezét, mert még nem jött el az ő órája. 31 A népből azonban sokan hittek benne és azt mondták: »A Krisztus, amikor eljön, vajon több csodajelet fog-e tenni, mint amit ő tett?«

A főtanács vitája Jézusról 32 Meghallották a farizeusok, hogy a nép ilyeneket suttog felőle, ezért a főpapok és a farizeusok szolgákat küldtek, hogy elfogják őt. 33 Akkor

Jézus így szólt: »Még egy kevés ideig veletek vagyok, aztán elmegyek ahhoz, aki küldött engem. 34 Keresni fogtok engem, de nem találtok, és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.« 35 A zsidók ezért azt mondták egymás közt: »Hová akar ez menni, hogy nem találjuk őt? Csak nem akar a görögök közé a szórványba menni és a görögöket tanítani? 36 Miféle beszéd ez, amelyet mondott: `Keresni fogtok engem, de nem találtok, és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek'?«

Az élő víz 37 Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus megállt és felkiáltott: »Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki, 38 aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élővíz folyói fakadnak majd belőle.« 39 Ezt a Lélekről mondta, amelyet a benne hívők meg fognak kapni. A Lélek ugyanis még nem volt megadva, mert Jézus még nem dicsőült meg.

40 Akik a népből ezeket a szavakat hallották, azt mondták: »Ez valóban a próféta!« 41 Mások így szóltak: »Ez a Krisztus!« Némelyek pedig megjegyezték: »Csak nem Galileából jön a Krisztus? 42 Nem ezt mondta az Írás: `*Dávid utódaiból* és *Betlehem* helységből *jön* a Krisztus {2 Sám 7,12-16; Mik 5,1}, ahonnan Dávid származott?'« 43 És a sokaságban szakadás támadt miatta.

44 Közülük egyesek el akarták őt fogni, de senki sem emelt rá kezet. 45 A szolgák visszamentek a főpapokhoz és a farizeusokhoz. Azok azt mondták nekik: »Miért nem hoztátok el?« 46 A szolgák azt felelték: »Soha ember így nem beszélt!« 47 Erre a farizeusok így válaszoltak: »Talán bizony titeket is félrevezetett? 48 Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e valaki benne? 49 De ez a népség, amely nem ismeri a törvényt, átkozott.« 50 Erre Nikodémus, aki korábban nála járt, és közülük való volt, azt mondta nekik: 51 »Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt kihallgatták volna őt, és meg nem tudták, mit cselekedett?« 52 Azok azt felelték neki: »Csak nem vagy te is galileai? Nézz utána és lásd be, hogy Galileából nem támad próféta!« 53 Azután mindegyikük visszatért saját házába.

8 **Jézus és a házasságtörő asszony** 1 Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. 2 Korán reggel ismét megjelent a templomban, ahol az egész nép köréje sereglett. Leült, és tanította őket. 3 Az írástudók és a farizeusok odavittek hozzá egy asszonyt, akit házasságtörésen értek. Középre állították, 4 és azt mondták Jézusnak: »Mester! Ezt az asszonyt házasságtörésen kapták. 5 Mózes a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Te ugyan mit mondasz?« 6 Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és hogy bevádolhassák. Jézus azonban lehajolt, és ujjával írt a földre. 7 Amikor azok tovább faggatták őt, fölegyenesedett, és azt mondta nekik: »Aki közületek bűn nélkül van, az vessen rá először követ.« 8 Aztán újra lehajolt, és írt a földre. 9 Azok pedig ennek hallatára egymás után elmentek, kezdve a véneken, s ő egyedül maradt a középen álló asszonnyal. 10 Jézus fölegyenesedett, és azt mondta neki: »Asszony, hol vannak ők? Senki sem ítélt el téged?« 11 Az erre így szólt: »Senki, Uram!« Jézus ekkor azt mondta neki: »Én sem ítéllek el. Menj, és többé már ne vétkezzél!«

Jézus vitái a zsidókkal: 8,12-59

Jézus tanúsága önmagáról 12 Jézus ismét megszólalt, és azt mondta nekik: »Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.« 13 Erre a farizeusok azt mondták neki: »Te önmagadról teszel tanúságot, tanúságtételed tehát nem igaz.« 14 Jézus azt felelte nekik: »Ha én önmagamról teszek is tanúságot, igaz az én tanúságom, mert tudom, hogy honnan jöttem, és hová megyek. Ti azonban nem tudjátok, hogy honnan jövök vagy hová megyek. 15 Ti test szerint ítéltek, én viszont nem ítélek meg senkit. 16 Ha pedig ítélek, igaz az én ítéletem, mert nem vagyok egyedül, hanem én, és az, aki küldött engem, az Atya. 17 Márpedig a

ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúságtétele igaz. 18 Én vagyok az,
aki tanúságot teszek magamról, és tanúságot tesz rólam az is, aki engem küldött, az
Atya.« 19 Erre megkérdezték: »Hol van a te Atyád?« Jézus azt felelte: »Sem engem
nem ismertek, sem Atyámat. Ha engem ismernétek, talán Atyámat is ismernétek.«
20 Ezeket a szavakat mondta a kincstárban, amikor a templomban tanított. Senki sem
fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Jézus származása és küldetése 21 Majd ismét szólt hozzájuk: »Elmegyek, és ke-
resni fogtok, de meghaltok bűnötökben. Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek.« 22 A
zsidók erre azt mondták: »Csak nem öli meg magát, s azért mondja: `Ahová én me-
gyek, oda ti nem jöhettek'?« 23 Ő azt felelte nekik: »Ti innen alulról vagytok, én meg
felülről vagyok. Ti ebből a világból vagytok, én azonban nem vagyok ebből a világból.
24 Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben. Mert ha nem hiszitek, hogy
én vagyok, meghaltok bűneitekben.« 25 Erre azt kérdezték: »Ki vagy te?« Jézus azt fe-
lelte: »Az, amit mindig is mondtam nektek. 26 Sokat kellene még rólatok mondanom
és ítélkeznem, de aki küldött engem, igazmondó, és én azt mondom el a világnak,
amit tőle hallottam.« 27 Azok nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nekik. 28 Ezért
Jézus így szólt: »Amikor fölemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok majd, hogy én
vagyok, és semmit sem teszek magamtól, hanem úgy mondom ezeket, amint az Atya
tanított engem. 29 És aki küldött engem, velem van, nem hagyott magamra, mert
mindenkor azt teszem, ami kedves neki.« 30 Mikor ezeket mondta, sokan hittek ben-
ne.

Ábrahám igaz gyermekei 31 Azoknak a zsidóknak, akik hittek neki, Jézus azt
mondta: »Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok,
32 megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.« 33 Azok azt felelték
neki: »Ábrahám utódai vagyunk, és soha senkinek nem szolgáltunk. Hogyan mondod
hát te, hogy `szabadok lesztek`?« 34 Jézus így szólt: »Bizony, bizony mondom nektek:
Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolga. 35 De a szolga nem marad örökre a házban, csak a
fiú marad ott mindörökké. 36 Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok
lesztek. 37 Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de meg akartok engem ölni, mert a
tanításom nem hatol belétek. 38 Én azt mondom, amit az Atyánál láttam, és ti is azt
teszitek, amit atyátoktól hallottatok.« 39 Azt felelték neki: »A mi atyánk Ábrahám!«
Jézus azt mondta nekik: »Ha Ábrahám fiai lennétek, Ábrahám tetteit cselekednétek.
40 De most meg akartok ölni engem, azt az embert, aki nektek azt az igazságot mond-
tam, amelyet az Istentől hallottam; ezt Ábrahám nem tette. 41 Ti a ti atyátok tetteit
cselekszitek.« Erre azt mondták neki: »Mi nem paráznaságból születtünk. Egy Atyánk
van, az Isten!« 42 Jézus így szólt hozzájuk: »Ha Isten volna az Atyátok, szeretnétek
engem, mert én Istentől származtam és jöttem. Hiszen nem magamtól jöttem, hanem
ő küldött engem. 43 Miért nem értitek a beszédemet? Mert nem tudjátok hallgatni az
igémet. 44 Ti az ördög-atyától vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Ő
gyilkos volt kezdet óta és az igazságban meg nem állt, mert nincs benne igazság. Ami-
kor hazugságot szól, magától beszél, mert hazug, és a hazugság atyja. 45 Én azonban
az igazságot mondom, ezért nem hisztek nekem. 46 Ki vádolhat engem közületek bűn-
nel? Ha igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem? 47 Aki Istentől van, Is-
ten igéit hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem vagytok Istentől.«

Jézus és Ábrahám 48 A zsidók azt felelték: »Vajon nem helyesen mondjuk, hogy
szamaritánus vagy és ördögöd van?« 49 Jézus azt felelte: »Nincs nekem ördögöm,
csak tisztelem Atyámat, és ti gyalázattal illettek engem. 50 Én azonban nem keresem a
magam dicsőségét; van, aki keresi azt, és ítéletet mond. 51 Bizony, bizony mondom
nektek: Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem.« 52 Azt mondták erre a

zsidók: »Most ismertük meg, hogy ördögöd van. Ábrahám meghalt, a próféták is, és te
azt mondod: `Ha valaki a tanításomat megtartja, nem ízleli meg a halált sohasem.'
53 Nagyobb vagy talán Ábrahám atyánknál, aki meghalt? A próféták is meghaltak. Mi-
vé teszed magad?« 54 Jézus azt felelte: »Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem
semmi. Atyám az, aki megdicsőít engem, akiről ti azt mondjátok: `Istenünk', 55 pedig
nem ismeritek őt. Én azonban ismerem. Ha azt mondanám, hogy nem ismerem őt,
hozzátok hasonló hazug lennék. De én ismerem őt, és a tanítását megtartom.
56 Ábrahám, a ti atyátok, ujjongott, hogy láthatja az én napomat. Látta, és örvende-
zett.« 57 A zsidók erre azt mondták neki: »Még ötven esztendős sem vagy, és láttad
Ábrahámot?« 58 Jézus azt felelte nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Mielőtt Áb-
rahám lett volna, én vagyok.« 59 Ekkor köveket ragadtak, hogy megkövezzék. De Jézus
elrejtőzött, és kiment a templomból.

A vak meggyógyítása. Vita a zsidókkal: 9,1-41

9 **A vak meggyógyítása** 1 Amikor továbbment, látott egy vakon született embert.
2 Tanítványai megkérdezték őt: »Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon szü-
letett?« 3 Jézus azt felelte: »Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek
kell megnyilvánulniuk benne. 4 Nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem
küldött, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. 5 Amíg a
világban vagyok, világossága vagyok a világnak.« 6 Miután ezeket mondta, földre kö-
pött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente, 7 és azt mondta neki: »Eredj,
mosakodj meg a Síloe tavában!« Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép
szemmel tért vissza. 8 Ezért a szomszédok és akik azelőtt látták őt mint koldust, azt
kérdezték: »Nem ő az, aki itt ült és koldult?« Egyesek azt mondták: »Ő az.« 9 Mások
így szóltak: »Nem, csak hasonlít rá.« Ő azonban kijelentette: »Én vagyok az.« 10 Erre
megkérdezték tőle: »Hogyan nyíltak meg a szemeid?« 11 Azt felelte: »Az az ember, akit
Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szemeimet, és azt mondta nekem: `Menj a
Síloe tavához, és mosakodj meg.' Elmentem tehát, megmosdottam, és látok.« 12 Azok
megkérdezték tőle: »Hol van ő?« Ő azt felelte: »Nem tudom.«

13 Ekkor elvitték a farizeusokhoz azt, aki előbb vak volt. 14 Azon a napon pedig,
amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt. 15 Ismét megkér-
dezték tehát tőle a farizeusok is, hogy hogyan nyerte vissza a szeme világát. Ő azt fe-
lelte: »Sarat tett a szemeimre, megmosdottam, és látok.« 16 Azt mondták erre néhá-
nyan a farizeusok közül: »Nem Istentől való ez az ember, aki a szombatot nem tartja
meg!« Mások azt mondták: »Hogyan cselekedhet bűnös ember ilyen csodajeleket?«
És szakadás támadt köztük. 17 Erre ismét megkérdezték a vaktól: »Te mit gondolsz
róla, hisz megnyitotta szemeidet?« Ő pedig azt felelte: »Próféta!« 18 A zsidók azonban
nem hitték el róla, hogy vak volt, és visszatért a látása, amíg elő nem hívták a most
már ép szemű ember szüleit. 19 Megkérdezték őket: »A ti fiatok ez, s azt mondjátok
róla, hogy vakon született? Most hogyan lát tehát?« 20 A szülei azt felelték: »Azt tud-
juk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született. 21 De hogy most miképpen lát, nem
tudjuk, és hogy ki nyitotta meg szemét, azt sem tudjuk. Kérdezzétek őt, megvan a ko-
ra, majd ő beszél magáról.« 22 Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mi-
vel már elhatározták a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell zárni a zsi-
nagógából. 23 Ezért mondták a szülei: »Megvan a kora, őt kérdezzétek.«

24 Másodszor is előhívták tehát az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: »Adj
dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.« 25 Ő azt felelte: »Hogy bű-
nös-e, nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok.« 26 Erre megkérdez-
ték tőle: »Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?« 27 Az azt felelte nekik:

»Megmondtam már nektek, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani?
Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?« 28 Erre megátkozták őt, és azt mondták:
»Te vagy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk. 29 Mi tudjuk, hogy Mózes-
hez szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van.« 30 Az ember erre azt felelte:
»Éppen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, nekem pedig megnyitotta
a szemeimet. 31 Tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg, de aki istenfélő, és
megteszi az ő akaratát, azt meghallgatja. 32 Mióta a világ áll, soha nem lehetett hallani,
hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit. 33 Ha ő nem Istentől való
volna, nem tehetett volna semmit.« 34 Azok azt felelték neki: »Mindenestől bűnben
születtél, és te oktatsz minket?« És kidobták őt.

Jézus kinyilatkoztatja magát a meggyógyultnak 35 Jézus meghallotta, hogy kidob-
ták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: »Hiszel-e az Emberfiában?« 36 Az
így felelt: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?« 37 Jézus azt mondta neki: »Hiszen lát-
tad őt: ő az, aki veled beszél.« 38 Erre az így szólt: »Hiszek Uram!« És leborult előtte.
39 Akkor Jézus ezt mondta: »Ítélkezni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak,
lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.« 40 A farizeusok közül, akik vele voltak, né-
hányan hallották ezt, és azt mondták neki: »Csak nem vagyunk mi is vakok?« 41 Jézus
ezt válaszolta: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok
most: `Látunk.' Ezért megmarad a bűnötök.«

Hasonlatok a pásztorról és a juhokról: 10,1-39

10 **Példabeszéd az akolról** 1 »Bizony, bizony mondom nektek: Aki nem az ajtón
megy be a juhok aklába, hanem máshol oson be, az tolvaj és rabló. 2 Aki pedig az ajtón
megy be, az a juhok pásztora. 3 Ennek ajtót nyit a kapus, a juhok pedig hallgatnak a
szavára. Juhait a nevükön szólítja, és kivezeti őket. 4 Miután valamennyi sajátját ki-
engedi, előttük megy, a juhok pedig követik őt, mert ismerik a hangját. 5 Idegen után
pedig nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek a hangját nem ismerik.«
6 Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit mondott.

7 Jézus ekkor ismét szólt: »Bizony, bizony mondom nektek: Én vagyok a juhok
ajtaja. 8 Mindnyájan, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, s a juhok nem is hallgat-
tak rájuk. 9 Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, bejár és kijár, és
legelőre talál. 10 A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöt-
tem, hogy életük legyen, és bőségben legyen.

Jézus a jó Pásztor 11 Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.
12 A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja,
hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut – a farkas pedig elragadja és szétszéleszti
azokat –, 13 mert béres, és nem törődik a juhokkal. 14 Én vagyok a jó pásztor: ismerem
enyéimet, és enyéim ismernek engem, 15 amint engem ismer az Atya, és én is ismerem
az Atyát; és én életemet adom a juhokért. 16 Más juhaim is vannak, amelyek nem eb-
ből az akolból valók. Azokat is vezetnem kell. Hallgatni fognak szavamra, és egy akol
lesz, és egy pásztor. 17 Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet, hogy
ismét visszavegyem azt. 18 Senki sem veszi el tőlem: én adom oda magamtól. Hatal-
mam van odaadni, és hatalmam van újra visszavenni. Ezt a parancsot kaptam Atyám-
tól.«

19 Ismét szakadás lett a zsidók között emiatt a beszéd miatt. 20 Sokan közülük azt
mondták ugyanis: »Ördöge van, és megháborodott! Minek hallgatjátok?« 21 Mások
azt mondták: »Ezek nem egy ördöngösnek a szavai. Vajon az ördög megnyithatja-e a
vakok szemeit?«

22 Jeruzsálemben elérkezett a templomszentelés ünnepe. Tél volt. 23 Jézus a
templomban járt, Salamon tornácában. 24 A zsidók körülvették őt, és azt mondták
neki: »Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Krisztus, mondd
meg nekünk nyíltan!« 25 Jézus azt felelte nekik: »Mondtam nektek, de nem hiszitek.
Tanúskodnak rólam a tettek, amelyeket Atyám nevében művelek, 26 de ti nem hisztek,
mert nem vagytok az én juhaim közül valók. 27 Az én juhaim hallgatnak szavamra; én
ismerem őket, ők pedig követnek engem, 28 és én örök életet adok nekik. Nem vesznek
el soha, és senki sem ragadja el őket a kezemből. 29 Amit Atyám nekem adott, az min-
dennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki az Atya kezéből. 30 Én és az Atya egy va-
gyunk.«

31 Erre a zsidók ismét köveket ragadtak, hogy megkövezzék. 32 Jézus azt mondta
nekik: »Sok jótettet mutattam nektek az Atyától, azok közül melyik tettért köveztek
meg?« 33 A zsidók azt felelték: »Jótettért nem kövezünk meg téged, hanem a káro-
mlásért, mivel ember létedre Istenné teszed magadat.« 34 Jézus azt felelte nekik: »Vajon
a ti törvényetekben nincs megírva: *`Én azt mondtam: Ti istenek vagytok'*? {Zsolt 82,6}
35 Ha azokat mondta isteneknek, akikhez az Isten igéje szólt – márpedig az Írás érvé-
nyét nem veszti –, 36 miképp mondhatjátok arról, akit az Atya megszentelt és a világra
küldött: `Káromkodsz!', mivel azt mondtam: Isten Fia vagyok? 37 Ha nem cselekszem
Atyám tetteit, ne higgyetek nekem, 38 de ha cselekszem, akkor, ha nekem nem is hisz-
tek, higgyetek a tetteknek, hogy megtudjátok és belássátok, hogy az Atya énbennem
van, és én az Atyában.« 39 Erre ismét el akarták őt fogni, de kisiklott a kezük közül.

Lázár feltámasztása és a csoda következményei: 10,40-11,57

Jézus a Jordán túlpartján 40 Ezután ismét eltávozott a Jordánon túlra, arra a
helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt. 41 Sokan jöttek hozzá, és azt
mondták: »János ugyan semmi csodajelet sem cselekedett, de mindaz, amit János
róla mondott, igaz volt. 42 És ott sokan hittek benne.

11 **Lázár halálának híradása** 1 Volt egy Lázár nevű beteg Betániában, Máriának és
nővérének, Mártának a falujában. 2 Mária volt az, aki megkente az Urat kenettel, és
lábát hajával törölgette. Az ő testvére, Lázár volt beteg. 3 A nővérek üzentek érte:
»Uram, íme, akit szeretsz, beteg.«

4 Amikor Jézus meghallotta ezt, így szólt: »Ez a betegség nem válik halálára, ha-
nem Isten dicsőségére, hogy megdicsőüljön általa az Isten Fia.« 5 Jézus szerette Már-
tát, meg a nővérét, és Lázárt. 6 Mikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig még
azon a helyen maradt, ahol volt, 7 azután így szólt a tanítványokhoz: »Menjünk ismét
Júdeába.« 8 A tanítványok azt mondták neki: »Rabbi, most akartak a zsidók megkö-
vezni, és ismét odamégy?« 9 Jézus azt felelte: »Nem tizenkét órája van a nappalnak?
Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja ennek a világnak a világosságát. 10 Aki pe-
dig éjjel jár, megbotlik, mert nincs benne világosság.« 11 Ezt mondta, azután így szólt
hozzájuk: »A barátunk, Lázár elaludt, de megyek, hogy felkeltsem őt az álomból.« 12 A
tanítványok erre azt mondták: »Uram, ha alszik, meg fog gyógyulni.« 13 Jézus azon-
ban a haláláról szólt, azok pedig azt gondolták, hogy az álom nyugalmáról beszél.
14 Ezért Jézus nyíltan megmondta nekik: »Lázár meghalt, 15 és örülök miattatok, hogy
nem voltam ott, hogy majd higgyetek. De menjünk hozzá!« 16 Tamás, akit Ikernek
neveznek, így szólt a többi tanítványhoz: »Menjünk mi is, és haljunk meg vele
együtt!«

Lázár feltámasztása 17 Amikor Jézus megérkezett, úgy találta, hogy Lázár már
négy napja a sírban van. 18 Betánia pedig Jeruzsálem közelében volt, mintegy tizenöt
stádiumnyira. 19 Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy

vigasztalják őket testvérük miatt. 20 Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, eléje
ment, Mária pedig otthon maradt. 21 Márta akkor így szólt Jézushoz: »Uram, ha itt
lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. 22 De most is tudom, hogy bármit is
kérsz Istentől, Isten megadja neked.« 23 Jézus azt felelte neki: »Testvéred fel fog tá-
madni.« 24 Márta így szólt hozzá: »Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó
napon.« 25 Jézus azt mondta neki: »Én vagyok a föltámadás és az élet. Aki hisz ben-
nem, még ha meg is halt, élni fog, 26 és mindaz, aki él és hisz bennem, nem hal meg
soha. Hiszed ezt?« 27 Márta azt felelte neki: »Igen, Uram, hiszem, hogy te vagy a
Krisztus, az Isten Fia, aki a világba jön.«

28 Miután ezt mondta, elment és hívta a nővérét, Máriát, és odasúgta neki: »A
Mester itt van és hív téged.« 29 Amikor az meghallotta ezt, gyorsan fölkelt, és hozzá
sietett. 30 Jézus ugyanis még nem ért a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Márta
eléje ment. 31 A zsidók pedig, akik a házban vele voltak és őt vigasztalták, amikor lát-
ták, hogy Mária gyorsan fölkelt és kiment, utánamentek, mert azt gondolták: »A sír-
hoz megy, hogy ott sírjon.« 32 Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta őt,
lábaihoz borult, és azt mondta neki: »Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a
testvérem.« 33 Jézus pedig, látva, hogy sír, és hogy a vele érkező zsidók is sírnak, a
lelke mélyéig megindult és megrendült. 34 Megkérdezte: »Hová tettétek őt?« Azt fele-
lték neki: »Uram, jöjj és lásd!« 35 Jézus könnyezett. 36 Erre a zsidók azt mondták:
»Íme, mennyire szerette őt!« 37 De voltak köztük, akik így szóltak: »Ő, aki megnyitot-
ta a vak szemeit, nem tehette volna meg, hogy ez meg ne haljon?«

38 Jézus, lelkében még mindig megindulva a sírhoz ment. Egy barlang volt az, és
kővel volt befedve. 39 Jézus így szólt: »Vegyétek el a követ!« Márta, a megholt nővére
azt mondta neki: »Uram, már szaga van, hiszen negyednapos!« 40 Jézus azt felelte
neki: »Nem azt mondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét?« 41 A kö-
vet tehát elvették. Jézus pedig fölemelte szemeit, és így szólt: »Atyám, hálát adok ne-
ked, hogy meghallgattál. 42 Én ugyan tudtam, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a
körülálló népért mondtam, hogy higgyék, hogy te küldtél engem.« 43 Miután ezeket
mondta, hangosan ezt kiáltotta: »Lázár, jöjj ki!« 44 S az, aki halott volt, kijött. A lába
és a keze pólyával volt körülkötve, és az arcát kendő födte. Jézus azt mondta nekik:
»Oldozzátok ki, és hagyjátok elmenni!«

A főtanács halálos ítélete; a főpap prófétai szava 45 Sokan a zsidók közül, akik Má-
riához és Mártához jöttek, és látták, amit tett, hittek benne. 46 De néhányan közülük
elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, hogy Jézus miket cselekedett. 47 Erre a
főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és azt mondták: »Mit csináljunk? Ez
az ember ugyanis sok csodajelet művel. 48 Ha hagyjuk ezt neki, mindnyájan hinni
fognak benne. Akkor eljönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk földünket és népünket.«
49 Egyikük pedig, Kaifás, aki abban az esztendőben főpap volt, azt mondta nekik: »Ti
nem tudtok semmit, 50 s arra sem gondoltok, hogy jobb nektek, ha egy ember hal meg
a népért, mint ha az egész nemzet elvész!« 51 Ezt pedig nem magától mondta, hanem,
főpap lévén abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a nem-
zetért, 52 és nemcsak a nemzetért, hanem hogy az Isten szétszórt gyermekeit egybe-
gyűjtse. 53 Attól a naptól tehát elhatározták, hogy megölik őt.

Jézus kerüli a nyilvánosságot 54 Ezért Jézus már nem járt nyilvánosan a zsidók
közt. Elment onnan a puszta melletti vidékre, egy Efraim nevű városba, és ott tartóz-
kodott a tanítványaival együtt.

55 Közel volt a zsidók Pászkája, és vidékről sokan mentek föl Jeruzsálembe Hús-
vét előtt, hogy megszenteljék magukat. 56 Keresték Jézust, és a templomban azt mon-
dogatták egymásnak: »Mit gondoltok? Vajon eljön-e az ünnepre?« 57 A főpapok és a

farizeusok pedig parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, és elfogják őt.

Jézus útja Jeruzsálembe az utolsó Húsvét alkalmával: 12,1-50

12 **A betániai megkenés** 1 Húsvét előtt hat nappal Jézus Betániába ment, ahol
Lázár lakott, akit Jézus föltámasztott a halálból. 2 Ott vacsorát készítettek neki. Márta
felszolgált, Lázár azok között volt, akik vele ültek az asztalnál. 3 Mária pedig fogott egy
font igazi, drága nárduszolajat, megkente Jézus lábát, és hajával törölgette azt. A ház
megtelt a kenet illatával. 4 Erre tanítványai közül az egyik, az iskarióti Júdás, aki árulója lett, így szólt: 5 »Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és adták
oda a szegényeknek?« 6 Ezt pedig nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna
gondja, hanem mivel tolvaj volt, és nála lévén az erszény, az adományokat elsikkasztotta. 7 Jézus ekkor így szólt: »Hagyj békét neki, hogy temetésem napjára teljesítse
azt. 8 Mert szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.«

9 A zsidók közül sokan megtudták, hogy ott van, és odamentek, nemcsak Jézus
miatt, hanem hogy Lázárt is lássák, akit föltámasztott a halálból. 10 A főpapok pedig
azon tanakodtak, hogy Lázárt is megölik, 11 mert a zsidók közül sokan mentek oda
miatta, és hittek Jézusban.

Bevonulás Jeruzsálembe 12 Másnap, amikor a nagy tömeg, amely az ünnepre jött,
meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, 13 pálmaágakat fogott, eléje ment és kiáltozott:

»Hozsanna!
Áldott, aki az Úr nevében jön **{Zsolt 118,26}**,
és Izrael királya!«

14 Jézus pedig talált egy szamárcsikót, felült rá, amint meg van írva:

15 *»Ne félj, Sion leánya!*
Íme, királyod jön
szamárcsikón ülve!« **{Zak 9,9}**

16 Tanítványai eleinte nem értették ezt, de amikor Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy azt tették vele, ami meg volt róla írva. 17 Tanúskodott tehát róla a
sokaság, amely vele volt, amikor előhívta Lázárt a sírból, és föltámasztotta őt a halálból. 18 A sokaság éppen azért ment eléje, mert hallotta, hogy ezt a jelet művelte. 19 A
farizeusok akkor így szóltak egymáshoz: »Látjátok, hogy semmire sem mentek? Lám,
az egész világ tódul utána!«

Jézus utolsó nyilvános beszédei; a döntő órák 20 Azok között, akik fölmentek,
hogy imádkozzanak az ünnepen, volt néhány görög is. 21 Ezek odamentek Fülöphöz,
aki a galileai Betszaidából volt, és kérték őt: »Uram, látni szeretnénk Jézust!«
22 Fülöp elment és szólt Andrásnak, mire András és Fülöp elmentek, és szóltak Jézusnak. 23 Jézus ezt felelte nekik: »Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőüljön.
24 Bizony, bizony mondom nektek: ha a földbe hullott gabonaszem meg nem hal,
egymaga marad, de ha meghal, sok termést hoz. 25 Aki szereti életét, elveszíti azt, és
aki gyűlöli életét ezen a világon, megőrzi azt az örök életre. 26 Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Azt, aki szolgál nekem, meg
fogja tisztelni az Atya. 27 Most megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Atyám, ments
meg engem ettől az órától? De hiszen ezért jöttem, ezért az óráért. 28 Atyám, dicsőítsd
meg nevedet!« Erre szózat hangzott az égből: »Már megdicsőítettem, és újra meg fogom dicsőíteni.«

29 Az ott álló tömeg, amely ezt hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt. Mások így szóltak: »Angyal beszélt hozzá.« 30 Jézus azt felelte: »Nem miattam hangzott

el ez a szózat, hanem miattatok. 31 Ítélet van most e világ felett, most fogják kivetni
ennek a világnak a fejedelmét. 32 Én pedig, ha majd felmagasztalnak a földről, min-
dent magamhoz vonzok.« 33 Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meg-
halni. 34 A tömeg megjegyezte: »Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké
megmarad. Miért mondod tehát: `Az Emberfiát fel kell magasztalni?' Ki az az Ember-
fia?« 35 Jézus azt felelte nekik: »Már csak kevés ideig van nálatok a világosság. Addig
járjatok, amíg tiétek a világosság, hogy a sötétség el ne borítson benneteket. Aki sö-
tétben jár, nem tudja, hová megy. 36 Amíg tiétek a világosság, higgyetek a világosság-
ban, hogy a világosság fiai legyetek.« Ezeket mondta Jézus, aztán elment és elrejtőzött
előlük.

A hitetlenség oka 37 Jóllehet ennyi jelet művelt a szemük láttára, mégsem hittek
benne, 38 hogy beteljesedjék Izajás próféta szava, aki ezeket mondta:

»Uram, ki hitt a mi beszédünknek,
és az Úr karja kinek nyilvánult meg?« {Iz 53,1}

39 Nem tudtak hinni, mert Izajás ezt is megmondta:

40 »*Vakká tette a szemüket*
és megkeményítette szívüket,
hogy ne lássanak a szemükkel
és ne értsenek a szívükkel,
nehogy megtérjenek és meggyógyítsam őket« {Iz 6,9-10}.

41 Ezeket mondta Izajás, mert látta az ő dicsőségét és róla beszélt. 42 Mégis, még a
főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották meg,
hogy ki ne zárják őket a zsinagógából. 43 Mert jobban szerették az emberek megbecsü-
lését, mint az Isten dicsőségét.

Felszólítás a döntésre 44 Jézus pedig hangját felemelve így szólt: »Aki hisz ben-
nem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem. 45 És aki engem lát, azt lát-
ja, aki küldött engem. 46 Azért jöttem a világba, hogy világosság legyek, hogy mindaz,
aki hisz bennem, sötétségben ne maradjon. 47 Ha pedig valaki hallja az én igéimet, de
nem tartja meg, azt nem ítélem el. Mert nem azért jöttem, hogy a világot elítéljem,
hanem hogy megmentsem a világot. 48 Van, aki megítélje azt, aki megvet engem, és
nem fogadja el igéimet: az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon. 49 Mert
nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött engem, az Atya, ő parancsolta meg ne-
kem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. 50 Tudom, hogy az ő parancsa örök élet.
Amit tehát én beszélek, úgy mondom el, ahogy az Atya mondta nekem.«

JÉZUS ELBÚCSÚZIK TANÍTVÁNYAITÓL: 13,1-17,26

A búcsúvacsora: 13,1-14,31

13 **A lábmosás** 1 A Húsvét ünnepe előtt Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy
átmenjen e világból az Atyához, bár szerette övéit, akik a világban voltak, mindvégig
szerette őket. 2 A vacsora alkalmával, amikor az ördög már szívébe sugallta Júdásnak,
az iskarióti Simon fiának, hogy elárulja őt, 3 Jézus tudva, hogy mindent kezébe adott
az Atya, és hogy Istentől jött el és Istenhez megy, 4 fölkelt a vacsorától, letette felsőru-
háit, fogott egy kendőt és maga elé kötötte. 5 Azután vizet öntött a mosdótálba, és
mosni kezdte a tanítványok lábát, majd megtörölte a derekára kötött kendővel.
6 Amikor odaért Simon Péterhez, az így szólt hozzá: »Uram, te mosod meg az én lá-
bamat?« 7 Jézus azt felelte neki: »Amit teszek, azt te most nem érted, de majd később
meg fogod érteni.« 8 Péter erre így szólt: »Az én lábamat ugyan meg nem mosod so-
ha!« Jézus azt felelte neki: »Ha nem moslak meg, nem lesz részed velem.« 9 Akkor

Simon Péter ezt mondta: »Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet
is!« 10 Jézus azt felelte: »Aki megfürdött, annak elég, ha csak a lábát mossák meg, ak-
kor egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.« 11 Tudta ugyanis, hogy
ki az, aki elárulja őt, azért mondta: »Nem vagytok tiszták mindnyájan.«

12 Miután megmosta a lábukat és fölvette felsőruháit, újra leült, és azt mondta
nekik: »Tudjátok-e, mit tettem veletek? 13 Ti úgy hívtok engem: `Mester' és `Úr', és
jól mondjátok, mert az vagyok. 14 Ha tehát én, az úr és a mester megmostam a lábato-
kat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. 15 Mert példát adtam nektek, hogy
amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. 16 Bizony, bizony mondom nektek: Nem
nagyobb a szolga uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki őt küldte. 17 Miután
ezeket tudjátok, boldogok vagytok, ha meg is teszitek. 18 Nem mindnyájatokról mon-
dom; tudom én, kiket választottam. De az Írásnak be kell teljesednie: *`Aki kenyere-
met eszi, sarkát emelte ellenem'* {Zsolt 41,10}. 19 Már most megmondom nektek, mielőtt
megtörténik, hogy mikor bekövetkezik, higgyétek, hogy én vagyok. 20 Bizony, bizony
mondom nektek: Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem
befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.«

21 Miután ezeket mondta, Jézus megrendült lelkében, és tanúságot tett e szavak-
kal: »Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem.« 22 A tanítványok
egymásra néztek, mert zavarba jöttek, hogy kiről mondja. 23 Tanítványai közül az
egyik, akit Jézus szeretett, Jézushoz egészen közel foglalt helyet. 24 Simon Péter intett
neki, hogy kérdezze meg: »Ki az, akiről beszél?« 25 Az odahajolt Jézushoz, és megkér-
dezte tőle: »Uram, ki az?« 26 Jézus azt felelte: »Az, akinek a bemártott kenyérdarabot
adom.« Azután bemártotta a darabot, és odaadta Júdásnak, az iskarióti Simon fiának.
27 Amikor az a kenyérdarabot elvette, mindjárt belészállt a sátán. Jézus pedig azt
mondta neki: »Amit teszel, tedd meg gyorsan!« 28 Az asztaltársak közül senki sem
értette, miért mondta ezt neki. 29 Mivel Júdásnál volt az erszény, egyesek azt gondol-
ták, hogy Jézus azt mondta neki: »Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepen!«
vagy hogy a szegényeknek adjon valamit. 30 Ő pedig, amint elvette a falatot, azonnal
kiment. Éjszaka volt.

Az új parancs 31 Miután kiment, Jézus így szólt: »Most dicsőült meg az Emberfia,
és Isten megdicsőült benne. 32 Ha Isten megdicsőült benne, Isten is megdicsőíti őt
önmagában, hamarosan megdicsőíti. 33 Gyermekeim, már csak kis ideig vagyok vele-
tek. Keresni fogtok engem, de amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom:
Ahova én megyek, oda ti nem jöhettek. 34 Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek
egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. 35 Arról ismeri
meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.«

Péter tagadásának megjövendölése 36 Ekkor Simon Péter megszólalt: »Uram, ho-
vá mégy?« Jézus azt felelte: »Ahova én megyek, oda most nem jöhetsz utánam, de
később követni fogsz engem.« 37 Péter megkérdezte: »Uram, miért nem mehetek most
utánad? Az életemet is odaadnám érted!« 38 Jézus azt felelte: »Életedet adnád értem?
Bizony, bizony mondom neked: Mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg en-
gem.

14 **Jézus az Atyához vezető út** 1 Ne nyugtalankodjék szívetek. Hisztek Istenben, és
bennem is higgyetek. 2 Atyám házában sok hajlék van. Ha nem így volna, mondtam
volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni számotokra? 3 És ha már elmentem és
helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én
vagyok, ti is ott legyetek. 4 Hiszen ismeritek az utat oda, ahova én megyek.«

5 Tamás erre azt mondta neki: »Uram, nem tudjuk, hová mégy, hogyan ismer-
hetnénk az utat?« 6 Jézus azt felelte neki: »Én vagyok az út, az igazság és az élet. Sen-

ki sem jut az Atyához, csak általam. 7 Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek. De mostantól fogva ismeritek és láttátok őt.« 8 Ekkor Fülöp kérte őt:
»Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!« 9 Jézus így válaszolt neki:
»Annyi idő óta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott,
az Atyát látta. Hogyan mondhatod hát: `Mutasd meg nekünk az Atyát'? 10 Nem hi-
szed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem? Az igéket, amelyeket én
mondok nektek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki bennem lakik, ő cselek-
szi a tetteit. 11 Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha
másért nem, hát legalább a tettekért higgyetek.

12 Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi
majd végbe, amelyeket én teszek, sőt nagyobbakat is tesz majd azoknál, mert én az
Atyához megyek. 13 Bármit kértek az én nevemben, megteszem azt, hogy az Atya meg-
dicsőüljön a Fiúban. 14 Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem azt.

A Szentlélek elküldésének ígérete 15 Ha szerettek engem, megtartjátok parancsai-
mat. 16 Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek le-
gyen mindörökké: 17 az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja és
nem ismeri őt. De ti megismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz. 18 Nem
hagylak árván titeket, eljövök hozzátok. 19 Még egy kis idő, és a világ többé már nem
lát engem. De ti láttok engem, mert én élek, és ti is élni fogtok. 20 Azon a napon meg-
tudjátok majd, hogy én Atyámban vagyok, ti pedig énbennem, és én tibennetek. 21 Aki
parancsaimat ismeri és megtartja azokat, szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt
Atyám is szeretni fogja, én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.«

22 Ekkor megszólalt Júdás, nem az iskarióti: »Uram, miért van az, hogy nekünk
akarod magadat kinyilatkoztatni, és nem a világnak?« 23 Jézus azt felelte neki: »Ha
valaki szeret engem, megtartja szavamat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk,
és lakóhelyet veszünk nála. 24 Aki nem szeret engem, nem tartja meg igéimet. Az ige
pedig, amelyet hallottatok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem.

25 Ezeket mondtam nektek, amíg veletek voltam. 26 A Vigasztaló pedig, a Szentlé-
lek, akit az Atya küld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe
juttat mindent, amit mondtam nektek. 27 Békét hagyok rátok, az én békémet adom
nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne
féljen. 28 Hallottátok, hogy azt mondtam nektek: Elmegyek, és visszajövök hozzátok.
Ha szeretnétek engem, örülnétek annak, hogy az Atyához megyek, mert az Atya na-
gyobb nálam. 29 Megmondtam nektek már most, mielőtt megtörténne, hogy amikor
bekövetkezik, higgyetek. 30 Most már nem sokat beszélek veletek, mert jön a világ fe-
jedelme; felettem ugyan nincs hatalma, 31 de hogy megtudja a világ, hogy szeretem az
Atyát, és úgy teszek, ahogy az Atya meghagyta nekem: keljetek föl, menjünk innen.

Jézus tanítja az apostolokat: 15,1-17,33

15 **Példabeszéd a szőlőtőről és a szőlővesszőkről** 1 Én vagyok az igazi szőlőtő,
Atyám pedig a szőlőműves. 2 Minden szőlővesszőt, amely nem hoz rajtam gyümöl-
csöt, lemetsz, és minden termőt megtisztít, hogy többet teremjen. 3 Ti már tiszták
vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek. 4 Maradjatok bennem, és én tibenne-
tek. Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. 5 Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlő-
vesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, mert nálam nélkül
semmit sem tehettek. 6 Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesz-
szőt, és elszárad; összeszedik, tűzre vetik és elég. 7 Ha bennem maradtok, és az én igé-
im tibennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és megkapjátok. 8 Azáltal di-

csőül meg Atyám, hogy sok gyümölcsöt hoztok, és tanítványaim lesztek. 9 Ahogy en-
gem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.
10 Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is
megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. 11 Azért mondtam
nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömötök teljes legyen.

12 Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.
13 Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. 14 Ti a
barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek. 15 Már nem mondalak
benneteket szolgáknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mond-
talak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek. 16 Nem ti
választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendeltelek benneteket,
hogy elmenjetek, gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, s hogy
bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. 17 Azt parancsolom nektek:
szeressétek egymást!

A világ gyűlölete a tanítványok iránt 18 Ha a világ gyűlöl benneteket, tudjátok meg,
hogy engem előbb gyűlölt nálatok. 19 Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné azt,
ami az övé. Mivel nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak titeket a vi-
lágból, azért gyűlöl benneteket a világ. 20 Emlékezzetek a szóra, amit mondtam nek-
tek: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha
az én szavamat megtartották, a tiéteket is megtartják majd. 21 Ám mindezeket az én
nevemért fogják tenni veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem. 22 Ha nem
jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna vétkük, de most nincs ment-
ségük a bűneikre. 23 Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli. 24 Ha nem műveltem volna
közöttük olyan tetteket, amilyeneket senki más nem művelt, nem volna bűnük. De
most láttak, s mégis gyűlöltek engem is, Atyámat is. 25 Be kellett teljesednie a mon-
dásnak, amely meg van írva a törvényükben: *`Ok nélkül gyűlöltek engem'* **{Zsolt 35,19}**.

26 Amikor pedig eljön a Vigasztaló, akit elküldök majd nektek az Atyától, az igaz-
ság Lelkét, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam; 27 de ti is tanúságot
tesztek majd, mert kezdettől fogva velem vagytok.

16 1 Azért mondtam nektek mindezt, hogy meg ne botránkozzatok. 2 Ki fognak
zárni benneteket a zsinagógából, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket,
szolgálatot vél tenni az Istennek. 3 Azért teszik ezt, mert nem ismerték meg sem az
Atyát, sem engem. 4 Mindezt pedig azért mondtam nektek, hogy amikor eljön ezeknek
az órája, emlékezzetek rájuk, hogy én megmondtam nektek. Kezdetben azért nem
mondtam el nektek ezeket, mert veletek voltam.

A Szentlélek működése 5 Most elmegyek ahhoz, aki küldött engem, és senki közü-
letek nem kérdi tőlem: `Hová mégy?' 6 Hanem, mivel ezeket mondtam, szomorúság
töltötte be szíveteket. 7 De én az igazságot mondom nektek: Jobb nektek, ha elmegyek.
Mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok, ha azonban elmegyek, el-
küldöm őt hozzátok. 8 Ő, amikor eljön, meggyőzi a világot a bűnről, az igazságosságról
és az ítéletről: 9 vagyis a bűnről, hogy nem hisznek bennem; 10 az igazságosságról,
hogy az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; 11 és az ítéletről, hogy ennek a
világnak a fejedelme megítéltetett.

12 Még sok mondanivalóm volna számotokra, de most még nem tudjátok elvisel-
ni. 13 Amikor pedig eljön az igazság Lelke, ő elvezet majd titeket a teljes igazságra,
mert nem magától fog szólni, hanem azt fogja mondani, amit hall, és az eljövendő
dolgokat hirdeti nektek. 14 Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből vesz, és kije-
lenti azt nektek. 15 Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; azért mondtam, hogy az enyém-
ből vesz, és kijelenti azt nektek.

Az elválás fájdalma, a viszontlátás öröme 16 Még egy kis idő, és már nem láttok
engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem.« 17 Ekkor a tanítványok közül
néhányan így szóltak egymáshoz: »Mi az, amit mond nekünk: `Egy kis idő, és nem
láttok engem, majd ismét egy kis idő, és látni fogtok engem', és: `Az Atyához me-
gyek'?« 18 Aztán megjegyezték: »Mi az, amit mond: `egy kis idő'? Nem értjük, mit be-
szél!« 19 Jézus észrevette, hogy kérdezni akarják, azért így szólt: »Arról tanakodtok
egymás között, hogy azt mondtam: `Egy kis idő, és nem láttok engem, majd ismét egy
kis idő, és látni fogtok engem'? 20 Bizony, bizony mondom nektek, hogy ti sírtok
majd, és jajgattok, a világ pedig örvendeni fog. Ti szomorkodtok majd, de szomorúsá-
gotok örömre fordul. 21 Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órá-
ja; amikor azonban megszülte a gyermeket, már nem emlékszik a szorongatásra az
öröm miatt, hogy ember született a világra. 22 Most ti is szomorkodtok, de újra látlak
majd titeket, a szívetek örülni fog, és örömötöket nem veszi el tőletek senki. 23 S azon
a napon már semmit sem kérdeztek tőlem.

Bizony, bizony mondom nektek: Amit csak kértek az Atyától az én nevemben,
megadja nektek. 24 Eddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjetek, és megkap-
játok, hogy örömötök teljes legyen.

Szorongatás és béke 25 Ezeket példabeszédekben mondtam nektek. De eljön az
óra, amikor már nem példabeszédekben szólok nektek, hanem nyíltan beszélek az
Atyáról. 26 Azon a napon kértek majd az én nevemben, és én nem mondom majd nek-
tek, hogy én fogom kérni az Atyát értetek, 27 mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti
szerettetek engem, és hittétek, hogy én Istentől jöttem. 28 Eljöttem az Atyától, és ide-
jöttem a világba; most újra elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához.«
29 Tanítványai erre azt mondták: »Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példabeszédet
mondasz. 30 Most tudjuk, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki
kérdezzen téged. Ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.« 31 Jézus azt felelte nekik:
»Most hiszitek? 32 Íme, eljön az óra, sőt már itt is van, amikor elszéledtek, mindenki
az otthonába, engem pedig magamra hagytok. De én nem vagyok egyedül, mert az
Atya velem van. 33 Ezeket azért mondtam el nektek, hogy békességtek legyen bennem.
A világban megpróbáltatások érnek titeket, de bízzatok, én legyőztem a világot.«

Jézus imája az Atyához: 17,1-26

17 **Jézus az Atyához fordul** 1 Amikor Jézus mindezt elmondta, szemét az égre
emelve így szólt: »Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg Fiadat, hogy a Fiú is megdicső-
ítsen téged, 2 ahogy hatalommal ruháztad fel őt minden test fölött, hogy mindenki-
nek, akit neki adtál, örök életet adjon. 3 Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek
téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust. 4 Én megdicsőítettelek
téged a földön: befejeztem a művet, amelyet rám bíztál, hogy elvégezzem. 5 Most te
dicsőíts meg engem, Atyám, önmagadnál, azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt
nálad, mielőtt a világ lett.

6 Megismertettem nevedet az emberekkel, akiket a világból nekem adtál. Ők a tie-
id voltak, és nekem adtad őket, s ők megtartották a te szavadat. 7 Most már megtud-
ták, hogy minden, amit nekem adtál, tőled van, 8 mert az igéket, amelyeket nekem
adtál, átadtam nekik; ők elfogadták, és valóban felismerték, hogy tőled jöttem, és el-
hitték, hogy te küldtél engem.

Jézus könyörög a tanítványokért 9 Értük könyörgök. Nem a világért könyörgök,
hanem azokért, akiket nekem adtál, mert ők a tieid. 10 Mindaz, ami az enyém, a tiéd,
és ami a tiéd, az enyém, és én megdicsőültem bennük. 11 Én már nem vagyok a világ-
ban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek.

Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egy legyenek, mint mi. 12 Amíg velük voltam, megtartottam őket nevedben, akiket nekem
adtál. Megőriztem őket, és senki más nem veszett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy
az Írás beteljesedjék. 13 Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban,
hogy az én örömöm teljes legyen bennük. 14 Közöltem velük igédet, és a világ gyűlölte
őket, mert nem a világból valók, ahogy én sem vagyok a világból.

15 Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a go-
nosztól. 16 Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. 17 Szenteld
meg őket az igazságban. A te igéd igazság. 18 Ahogyan engem a világba küldtél, úgy
küldtem őket én is a világba. 19 Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek
szentelve az igazságban.

Jézus könyörög a hívőkért 20 De nem csupán értük könyörgök, hanem azokért is,
akik az ő szavuk által hinni fognak bennem, 21 hogy mindnyájan egy legyenek; aho-
gyan te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk, és
így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. 22 Azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál,
átadtam nekik, hogy egy legyenek, ahogyan mi egy vagyunk. 23 Én őbennük, te én-
bennem, hogy tökéletesen egy legyenek. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél
engem, és szeretted őket, mint ahogy engem szerettél.

24 Atyám, azt akarom, hogy ők is, akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én
vagyok, hogy lássák dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ
teremtése előtt.

25 Én igaz Atyám! A világ nem ismert meg téged, de én ismertelek téged, és ők is
megismerték, hogy te küldtél engem. 26 Megismertettem velük a nevedet, és meg is
fogom ismertetni, hogy a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én
őbennük.«

JÉZUS MEGDICSŐÜLÉSE: 18,1-20,29

Jézus szenvedése, halála: 18,1-19,42

18 **Jézus elfogása** 1 Miután Jézus ezeket elmondta, kiment tanítványaival a
Kedron patakon túlra, ahol volt egy kert; oda ment be ő és a tanítványai. 2 Ismerte azt
a helyet Júdás is, aki elárulta őt, mert Jézus gyakran járt oda tanítványaival. 3 Júdás
tehát, miután magához vett egy szakasz katonát, s a főpapoktól és a farizeusoktól po-
roszlókat, odament lámpásokkal, fáklyákkal és fegyverekkel. 4 Jézus pedig, aki tudott
mindent, ami várt rá, eléjük ment, és megkérdezte tőlük: »Kit kerestek?« 5 Azt felelték
neki: »A Názáreti Jézust.« Ő azt mondta nekik: »Én vagyok.« Ott állt velük Júdás is,
aki elárulta őt. 6 Amikor azt mondta nekik: »Én vagyok«, meghátráltak és a földre
estek. 7 Erre ismét megkérdezte őket: »Kit kerestek?« Azok pedig azt mondták: »A
Názáreti Jézust.« 8 Jézus megismételte: »Mondtam nektek: Én vagyok! Ha tehát en-
gem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni!« 9 Be kellett teljesednie az igének, amelyet
mondott: »Akiket nekem adtál, azok közül senkit sem vesztettem el.« 10 Mivel Simon
Péternek volt egy kardja, kirántotta azt, lesújtott a főpap szolgájára, és levágta a jobb
fülét. A szolga neve Malkusz volt. 11 Jézus erre azt mondta Péternek: »Tedd a hüve-
lyébe kardodat! Ne igyam ki a poharat, amelyet az Atya nekem adott?«

Kihallgatás Annás előtt; Péter tagadása 12 Ekkor a szakasz, a parancsnok és a zsi-
dók poroszlói elfogták Jézust, és megkötözték őt. 13 Először Annáshoz vitték, ő ugyan-
is apósa volt Kaifásnak, aki főpap volt abban az esztendőben. 14 Kaifás volt az, aki azt
a tanácsot adta a zsidóknak: »Jobb, ha egy ember hal meg a népért«.

15 Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt
a főpapnak, és bement Jézussal a főpap udvarába, 16 Péter pedig az ajtón kívül állt.
Kiment tehát az a másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, szólt az ajtónálló
szolgálónak, és bevezette Pétert. 17 Akkor az ajtónálló szolgáló azt mondta Péternek:
»Nem vagy te is ennek az embernek a tanítványai közül való?« Ő azt felelte: »Nem
vagyok!« 18 Ott álltak a szolgák és poroszlók, akik tüzet raktak, mert hideg volt, és me-
legedtek. Péter is ott állt velük, és melegedett.

19 A főpap eközben tanítványairól és tanításáról kérdezte Jézust. 20 Jézus azt fele-
te neki: »Én nyíltan beszéltem a világnak, mindig a zsinagógában tanítottam és a
templomban, ahova a zsidók mindnyájan összegyűlnek, és titokban semmit sem
mondtam. 21 Miért kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit beszéltem
nekik. Íme, ők tudják, mit mondtam.« 22 Amikor ezeket mondta, az ott álló poroszlók
egyike arcul ütötte Jézust, és így szólt: »Így felelsz a főpapnak?« 23 Jézus azt felelte
neki: »Ha rosszul szóltam, bizonyítsd be a rosszat, ha pedig jól, miért ütsz engem?«
24 Akkor Annás elküldte őt megkötözve Kaifás főpaphoz.

25 Simon Péter pedig ott állt és melegedett. Egyesek azt mondták neki: »Ugye te is
az ő tanítványai közül való vagy?« Ő azonban letagadta: »Nem vagyok!« 26 A főpap
egyik szolgája, rokona annak, akinek Péter levágta a fülét, így szólt: »Nem téged lát-
talak vele a kertben?« 27 Péter pedig ismét tagadta, és nyomban megszólalt a kakas.

Kihallgatás Pilátus előtt; az ítélet 28 Jézust Kaifástól a helytartóságra vezették. Ko-
ra reggel volt. Ők nem mentek be a helytartóságra, hogy tisztátalanná ne váljanak, és
megehessék a húsvéti bárányt. 29 Ezért Pilátus ment ki hozzájuk, és megkérdezte:
»Miféle vádat hoztok fel ez ellen az ember ellen?« 30 Azt felelték neki: »Ha nem volna
gonosztevő, nem adtuk volna őt a kezedbe.« 31 Erre Pilátus azt mondta nekik: »Vegyé-
tek át ti őt, és ítéljétek el a törvényetek szerint.« A zsidók azt felelték neki: »Nekünk
senkit sem szabad megölnünk.« 32 Ez azért történt, hogy beteljesedjék Jézus szava,
amelyet mondott, jelezve, hogy milyen halállal fog meghalni.

33 Ismét bement tehát Pilátus a helytartóságra, hívatta Jézust, és megkérdezte őt:
»Te vagy-e a zsidók királya?« 34 Jézus azt felelte: »Magadtól mondod ezt, vagy mások
mondták neked rólam?« 35 Pilátus ezt válaszolta: »Hát zsidó vagyok én? Saját nemze-
ted és a főpapok adtak téged a kezembe. Mit tettél?« 36 Jézus azt felelte: »Az én orszá-
gom nem ebből a világból való. Ha az én országom ebből a világból volna, szolgáim
harcra kelnének, hogy a zsidók kezébe ne kerüljek. De az én országom nem innen va-
ló.« 37 Pilátus erre megkérdezte: »Tehát király vagy te?« Jézus azt felelte: »Te mon-
dod, hogy király vagyok. Arra születtem és azért jöttem a világba, hogy tanúságot te-
gyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat a szavamra.« 38 Pilátus erre
így szólt: »Mi az igazság?« Majd e szavak után ismét kiment a zsidókhoz, és azt
mondta nekik: »Én semmi vétket sem találok őbenne. 39 Szokás pedig nálatok, hogy
húsvétkor szabadon bocsássak nektek valakit. Akarjátok-e, hogy szabadon bocsássam
nektek a zsidók királyát?« 40 Erre ismét így kiáltoztak: »Ne ezt, hanem Barabást!«
Barabás pedig rabló volt.

19 1 Akkor Pilátus elvezettette Jézust és megostoroztatta. 2 A katonák pedig ko-
ronát fontak tövisből, a fejére tették, és bíborszínű köpenyt adtak rá. 3 Aztán eléje já-
rultak, és azt mondogatták: »Üdvözlégy, zsidók királya!« És arcul verték őt. 4 Pilátus
újra kiment, és azt mondta nekik: »Íme, kihozom őt nektek, hogy megtudjátok, hogy
semmi vétket sem találok benne.« 5 Akkor kijött Jézus, töviskoronával, bíborköpeny-
ben. Ő pedig azt mondta nekik: »Íme, az ember!« 6 Amikor a főpapok és poroszlók
meglátták, kiáltozni kezdtek: »Feszítsd meg, feszítsd meg!» Pilátus így szólt: »Vegyé-
tek át ti őt, és feszítsétek keresztre, mert én nem találok vétket benne.« 7 De a zsidók

így szóltak: »Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten
Fiává tette magát!«
8 Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, még jobban megijedt. 9 Újra be-
ment a helytartóságra, és megkérdezte Jézustól: »Honnan való vagy te?« Jézus azon-
ban nem adott neki feleletet. 10 Ezért Pilátus azt mondta neki: »Nekem nem vála-
szolsz? Nem tudod, hogy hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak, és arra,
hogy megfeszítselek?« 11 Jézus azt felelte: »Semmi hatalmad sem volna felettem, ha
onnan felülről nem adatott volna neked. Ezért annak, aki engem kezedbe adott, na-
gyobb a bűne.«
12 Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy elbocsássa őt. De a zsidók így kiáltoztak:
»Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja! Mindaz, aki királlyá teszi magát, el-
lenszegül a császárnak.« 13 Amikor Pilátus meghallotta ezeket a szavakat, kihozatta
Jézust, és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet kövezett udvarnak neveznek, hé-
berül meg Gabbatának. 14 A húsvét készületnapja volt akkor, körülbelül a hatodik óra.
Így szólt a zsidókhoz: »Íme, a ti királyotok!« 15 De azok így kiáltoztak: »El vele, el vele,
feszítsd meg őt!« Pilátus megkérdezte tőlük: »A királyotokat feszítsem meg?« A fő-
papok azt felelték: »Nincs királyunk, csak császárunk!« 16 Akkor aztán kezükbe adta
őt, hogy feszítsék meg. Azok átvették Jézust.

Jézus kereszthalála 17 Ő pedig keresztjét hordozva kiment az úgynevezett Kopo-
nyahelyre, amelyet héberül Golgotának neveznek. 18 Ott keresztre feszítették őt, és
vele másik kettőt kétfelől, Jézust pedig középen. 19 Pilátus egy feliratot is készíttetett,
és a keresztre helyeztette. Ez volt ráírva: »A Názáreti Jézus, a zsidók királya.« 20 Ezt a
feliratot tehát sokan olvasták a zsidók közül, mert közel volt a városhoz az a hely, ahol
megfeszítették Jézust. Héberül, latinul és görögül volt írva. 21 A zsidók főpapjai ezért
arra kérték Pilátust: »Ne azt írd: A zsidók királya, hanem: Ez azt mondta: `A zsidók
királya vagyok'!« 22 Pilátus azt felelte: »Amit írtam, azt megírtam!«
23 A katonák pedig, miután megfeszítették Jézust, fogták a ruháit, elosztották
négy felé, minden katonának egy részt, azután fogták a köntöst is. A köntös varratlan
volt, felülről egy darabban szőve. 24 Ezért azt mondták egymásnak: »Ezt ne vágjuk
szét, inkább vessünk rá sorsot, kié legyen!« Ez azért történt, hogy beteljesedjék az
Írás, amely így szól:

»Elosztották maguk között ruháimat,
és köntösömre sorsot vetettek« **{Zsolt 22,19}.**

A katonák tehát ezt tették.
25 Jézus keresztje mellett ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, Kleofás felesége
és Mária Magdolna. 26 Amikor Jézus meglátta anyját és az ott álló tanítványt, akit sze-
retett, így szólt anyjához: »Asszony, íme, a te fiad!« 27 Azután azt mondta a tanít-
ványnak: »Íme, a te anyád!« És attól az órától magához vette őt a tanítvány.
28 Ezután Jézus, aki tudta, hogy már minden bevégeztetett, hogy beteljesedjék az
Írás, így szólt: »Szomjazom!« 29 Volt ott egy ecettel teli edény. Ezért ecettel telt szivacsot tűztek egy izsópra, és a szájához nyújtották. 30 Amikor Jézus az ecetet megízlelte, azt mondta: »Beteljesedett!« És fejét lehajtva kilehelte lelkét.

Jézus temetése 31 A zsidók pedig, mivel készületnap volt, kérték Pilátust, hogy
törjék meg lábszárcsontjaikat, és vegyék le őket, hogy a testek ne maradjanak ott a
kereszten szombatra, mert az a szombat nagy nap volt. 32 Odamentek tehát a katonák,
és eltörték a lábszárát először az egyik vele együtt keresztrefeszítettnek, aztán a má-
siknak. 33 Amikor azonban Jézushoz értek, mivel látták, hogy ő már meghalt, nem
törték meg a lábszárát, 34 hanem az egyik katona lándzsával megnyitotta oldalát,
amelyből azonnal vér és víz jött ki. 35 Aki ezt látta, tanúságot tett róla, és igaz az ő ta-

núsága. Ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. 36 Mert ezek azért történtek,
hogy beteljesedjék az Írás: *»Csontját ne törjék össze«* {Kiv 12,46; Zsolt 34,21}. 37 Egy másik
Írás pedig azt mondja: *»Látni fogják azt, akit keresztülszúrtak«* {Zak 12,10}.

38 Ezek után pedig az arimateai József, aki Jézus tanítványa volt, de a zsidóktól
való félelmében csak titokban, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus
megengedte. Elment tehát és levette a testet. 39 Eljött Nikodémus is, aki először éjsza-
ka ment hozzá, s mirha- és áloé-keveréket hozott, körülbelül száz fontot. 40 Fogták
tehát Jézus testét, és a fűszerekkel együtt gyolcsruhákba göngyölték, ahogy a zsidók-
nál temetni szokás. 41 Azon a helyen, ahol felfeszítették őt, volt egy kert, és a kertben
egy új sírbolt, amelyben még senki sem feküdt. 42 Mivel a sír közel volt, a zsidók ké-
születnapja miatt oda helyezték Jézust.

Jézus feltámadása: 20,1-29

20 **Az üres sír felfedezése** 1 Mária Magdolna a hét első napján kora reggel, amikor
még sötét volt, a sírhoz ment, és látta, hogy a kő el van mozdítva a sírbolttól. 2 Elfutott
tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt
mondta nekik: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették!« 3 Erre Péter és
a másik tanítvány elindultak, és a sírhoz mentek. 4 Ketten együtt futottak, de a másik
tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és elsőként ért a sírhoz. 5 Lehajolt, és látta
lerakva a gyolcsokat, de nem ment be. 6 Azután odaért Simon Péter is, aki követte őt,
és bement a sírboltba. Látta letéve a gyolcsokat 7 és a kendőt, amely a fején volt, nem a
gyolcsok mellé helyezve, hanem külön egy helyen, összegöngyölve. 8 Akkor bement a
másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz; látta és hitt. 9 Még nem értették
ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból. 10 A tanítványok ezután ismét ha-
zamentek.

Jézus megjelenik Mária Magdolnának 11 Mária pedig kinn állt a sírnál, és sírt.
Amint sírdogált, behajolt a sírboltba. 12 Két angyalt látott fehér ruhában ülni, az egyi-
ket fejtől, a másikat lábtól, ahol Jézus teste feküdt. 13 Azok megkérdezték tőle: »Asz-
szony, miért sírsz?« Ő azt felelte nekik: »Elvitték az én Uramat, és nem tudom hová
tették!« 14 Ahogy ezt kimondta, hátrafordult, és látta Jézust, hogy ott áll, de nem tud-
ta, hogy Jézus az. 15 Jézus megkérdezte tőle: »Asszony, miért sírsz? Kit keresel?« Ő
pedig, azt gondolva, hogy a kertész az, ezt felelte neki: »Uram, ha te vitted el őt,
mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem!« 16 Ekkor Jézus megszólította őt:
»Mária!« Erre ő megfordult, és héberül így szólt: »Rabbóní!«, ami azt jelenti: Mester.
17 Jézus így szólt hozzá: »Ne tarts fel engem, mert még nem mentem fel az Atyához,
hanem menj el a testvéreimhez, és mondd meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és
a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.« 18 Mária Magdolna elment, és
hírül vitte a tanítványoknak: »Láttam az Urat!«, és hogy ezeket mondta neki.

Jézus megjelenik a tanítványoknak 19 Mikor azon a napon, a hét első napján este
lett, és a helyiség ajtaja, ahol a tanítványok összegyűltek, be volt zárva a zsidóktól való
félelem miatt, eljött Jézus, megállt középen, és azt mondta nekik: »Békesség nektek!«
20 Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok meg-
örültek, amikor meglátták az Urat. 21 Aztán újra szólt hozzájuk: »Békesség nektek!
Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.« 22 S miután ezt mondta,
rájuk lehelt, és így szólt hozzájuk: »Vegyétek a Szentlelket! 23 Akiknek megbocsátjá-
tok bűneiket, bocsánatot nyernek; akiknek pedig megtartjátok, azok bűnei megma-
radnak.«

Jézus és Tamás 24 Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívnak, nem
volt velük, amikor eljött Jézus. 25 A többi tanítvány elmondta neki: »Láttuk az Urat!«

Ő azonban így szólt: »Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, és ujjamat a szegek
helyére nem teszem, és kezemet az oldalába nem helyezem, én nem hiszem!«
26 Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványai, és Tamás is velük volt. Jé-
zus eljött – bár az ajtó zárva volt –, megállt középen, és így szólt: »Békesség nektek!«
27 Azután azt mondta Tamásnak: »Tedd ide ujjadat és nézd a kezeimet; nyújtsd ki
kezedet és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő!« 28 Tamás azt felelte:
»Én Uram és én Istenem!« 29 Jézus erre azt mondta neki: »Mivel láttál engem, hittél.
Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.«

UTÓSZÓ: 20,30-31

30 Jézus még sok egyéb csodajelet is művelt tanítványai szeme láttára, amelyek
nincsenek megírva ebben a könyvben. 31 Ezeket pedig azért írták le, hogy higgyétek,
hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hit által az ő nevében életetek legyen.

AZ EVANGÉLIUM KIEGÉSZÍTÉSE: 21,1-25

21 **A Feltámadott megjelenik a tónál** 1 Ezek után Jézus ismét megjelent a tanítvá-
nyoknak a Tibériási tengernél. Így jelent meg: 2 Együtt volt Simon Péter, Tamás, akit
Ikernek hívnak, a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai, és még másik kettő a
tanítványai közül. 3 Simon Péter azt mondta nekik: »Megyek halászni.« Azok azt feleltek: »Megyünk veled mi is.« Elindultak tehát, és beszálltak a bárkába, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.

4 Amikor már megvirradt, Jézus a parton állt, de a tanítványok nem tudták, hogy
Jézus az. 5 Jézus azt mondta nekik: »Fiaim, nincs valami ennivalótok?« Azt felelték:
»Nincsen!« 6 Ő ekkor azt mondta nekik: »Vessétek a hálót a bárka jobb oldalára, és
találni fogtok!« Kivetették, de kihúzni már nem tudták a tömérdek hal miatt. 7 Akkor
az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: »Az Úr az!« Amint Simon Péter
meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét, mert neki volt vetkőzve, és a tengerbe vetette magát. 8 A többi tanítvány pedig a bárkával jött ki, mert nem voltak
messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és húzták maguk után a halakkal
telt hálót.

9 Amikor partra szálltak, égő parazsat pillantottak meg, rajta halat és mellette ke-
nyeret. 10 Jézus azt mondta nekik: »Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok!«
11 Erre Simon Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely meg volt tömve százöt-
venhárom nagy hallal. És bár ennyi volt, nem szakadozott a háló. 12 Jézus azt mondta
nekik: »Gyertek, egyetek!« A tanítványok közül senki sem merte őt megkérdezni: »Ki
vagy te?« Tudták ugyanis, hogy az Úr az.

13 Jézus odament, fogta a kenyeret, és odaadta nekik, ugyanígy a halat is. 14 Jézus
ekkor már harmadszor jelent meg a tanítványainak azóta, hogy föltámadt a halálból.

A Feltámadott szavai Péterhez 15 Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétert:
»Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?« Ő azt felelte: »Igen, Uram,
te tudod, hogy szeretlek!« Erre azt mondta neki: »Legeltesd bárányaimat!« 16 Majd
másodszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Azt felelte: »Igen,
Uram, te tudod, hogy szeretlek!« Erre azt mondta neki: »Legeltesd juhaimat!«
17 Aztán harmadszor is megkérdezte: »Simon, János fia, szeretsz-e engem?« Péter
elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte őt: »Szeretsz-e engem?«, és azt felelte: »Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek!« Ekkor így szólt: »Legeltesd
juhaimat! 18 Bizony, bizony mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál. Amikor azonban megöregszel, kiterjeszted kezeidet; más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.« 19 Ezt pedig azért mondta,

hogy jelezze, milyen halállal fogja megdicsőíteni az Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: »Kövess engem!«

20 Amint Péter hátrafordult, látta, hogy jön utána az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán közel hajolt Jézushoz, és megkérdezte: »Uram, ki az, aki téged elárul?« 21 Amikor tehát Péter meglátta őt, megkérdezte Jézustól: »Uram, és ő?« 22 Jézus azt felelte neki: »Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg eljövök, mit törődsz vele? Te kövess engem!« 23 Ezért a testvérek között elterjedt a szóbeszéd, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta neki: »Nem hal meg«, hanem: »Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg eljövök, mit törődsz vele?«

Befejező megjegyzések az Evangéliumhoz 24 Ez az a tanítvány, aki tanúságot tesz mindezekről, és aki ezeket írta. Tudjuk, hogy igaz az ő tanúsága. 25 Van még sok egyéb is, amit Jézus tett, s ha azokat egyenként mind megírnák, úgy gondolom, az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene.

AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI

ELŐSZÓ: 1,1-3

1 1 Az első könyvben, Teofil, szóltam mindarról, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva 2 addig a napig, amelyen felvétetett, miután a Szentlélek által parancsot adott apostolainak, akiket kiválasztott. 3 Kínszenvedése után élve megmutatta magát nekik, számos csalhatatlan jellel bizonyította be számukra, hogy él, és negyven napon át megjelenve Isten országáról beszélt nekik.

A JERUZSÁLEMI EGYHÁZ: 1,4-8,3

A Feltámadott utolsó rendelkezései 4 Amikor együtt étkezett velük, meghagyta nekik, hogy ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várjanak az Atya ígéretére: »Azt hallottátok tőlem, 5 hogy János csak vízzel keresztelt, ti azonban néhány nap múlva Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.«

6 Erre az egybegyűltek megkérdezték tőle: »Uram, talán most állítod helyre Izrael országát?« 7 Ő azonban azt mondta nekik: »Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időket és a korszakokat, amelyeket az Atya saját tetszése szerint határozott meg. 8 A rátok lejövő Szentlélek azonban erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam Jeruzsálemben és egész Júdeában, Szamariában, egészen a föld határáig.«

Jézus mennybemenetele 9 Miután ezeket mondta, a szemük láttára felemelkedett, és felhő takarta el a szemük elől. 10 S miközben nézték őt, amint az égbe ment, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában. 11 Így szóltak: »Galileai férfiak, miért álltok és néztek az égre? Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek, úgy jön el ismét, ahogy az égbe felmenni láttátok.«

Az imádkozó közösség 12 Ekkor visszatértek Jeruzsálembe a hegyről, amelyet Olajfák hegyének hívnak, s amely Jeruzsálem mellett egy szombatnapi járásra van. 13 Amikor beértek, felmentek a felső terembe, ahol időzni szoktak: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, és Simon, a buzgó, végül Júdás, Jakab testvére. 14 Ezek mindnyájan állhatatosan, egy szívvel-lélekkel kitartottak az imádkozásban az asszonyokkal, valamint Máriával, Jézus anyjával és rokonaival együtt.

Mátyás apostollá választása 15 Azokban a napokban felállt Péter a testvérek között
– mintegy százhúsz emberből álló sokaság volt együtt –, és így szólt: 16 »Férfiak, test-
vérek! Be kell teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek megjövendölt Dávid szája
által Júdásról, azoknak vezetőjéről, akik elfogták Jézust. 17 Ő közénk tartozott és rés-
zes volt ebben a szolgálatban. 18 Telket szerzett azonban a gonoszság bérén, azután
felakasztotta magát, kettérepedt és minden bele kiomlott. 19 Erről tudomást szerzett
Jeruzsálem minden lakója, úgyhogy azt a telket az ő nyelvükön Hakeldamának, azaz
Vérmezőnek hívják. 20 Meg van ugyanis írva a Zsoltárok könyvében:

`Lakóhelyük váljék pusztasággá,
s ne legyen, aki benne lakik' {Zsolt 69,26},
és: *`Elöljárói tisztségét kapja meg más'* {Zsolt 109,8}.

21 Ennélfogva szükséges, hogy azok közül a férfiak közül, akik együtt voltak ve-
lünk minden időben, amikor az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, 22 kezdve János keresz-
ségétől addig a napig, amelyen felvétetett tőlünk, ezek közül valaki velünk együtt az ő
feltámadásának tanúja legyen.«

23 Kijelöltek tehát kettőt: Józsefet, akit Barzabásnak, melléknevén Jusztusznak
hívtak, és Mátyást. 24 Majd így imádkoztak: »Urunk, aki mindenkinek a szívét ismer-
ed, mutasd meg a kettő közül az egyiket, akit kiválasztottál, 25 hogy átvegye ennek a
szolgálatnak és apostoli hivatásnak a helyét, amelyet Júdás hűtlenül elhagyott, és el-
távozott az őt illető helyre.« 26 Azután sorsot vetettek rájuk, és a sors Mátyásra esett,
akit a tizenegy apostol közé soroltak.

2 **Az első pünkösd** 1 Mikor elérkezett pünkösd napja, mindannyian együtt voltak,
ugyanazon a helyen. 2 Hirtelen zaj támadt az égből, olyan, mint a heves szélvész zúgá-
sa. Betöltötte az egész házat, ahol ültek. 3 Majd pedig szétoszló nyelvek jelentek meg
nekik, olyanok, mint a tűz, és leereszkedtek mindegyikükre. 4 Ekkor mindnyájan be-
teltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek meg-
adta nekik, hogy szóljanak.

5 Ekkortájt az ég alatt található mindenféle nemzetből való istenfélő zsidók tar-
tózkodtak Jeruzsálemben. 6 A zaj hallatára tömeg verődött össze, és teljesen elképed-
tek, mivel mindenki a tulajdon nyelvén hallotta beszélni őket. 7 Mindnyájan álmél-
kodtak és csodálkoztak: »Íme, ezek, akik beszélnek, ugye mindnyájan galileaiak?
8 Hogyan halljuk hát mégis mindannyian a saját nyelvünket, amelyben születtünk?
9 Mi, pártusok, médek, elamiták, Mezopotámiának, Júdeának, Kappadóciának,
Pontusznak, Ázsiának, 10 Frígiának, Pamfíliának, Egyiptomnak és a Cirene körüli Lí-
bia részeinek lakói, a Rómából való jövevények, 11 zsidók, prozeliták, krétaiak és ara-
bok: halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit.« 12 Mindnyájan álmél-
kodtak, és csodálkozva mondták egymásnak: »Vajon mi ez?« 13 Mások azonban gú-
nyolódva azt mondták: »Tele vannak édes borral!«

Péter pünkösdi beszéde 14 Akkor Péter, aki a tizeneggyel ott állt, felemelte szavát,
és beszédet intézett hozzájuk: »Zsidó férfiak, és Jeruzsálem összes lakója! Tudjátok
meg ezt, s halljátok szavamat! 15 Nem részegek ezek, ahogy ti gondoljátok, hiszen a
nappalnak még csak a harmadik órája van, 16 hanem csak az történt, amit Joel próféta
megmondott:

17 *`És ez lesz* az utolsó napokban
– mondja az Úr –,
kiárasztom Lelkemet minden emberre;
akkor fiaitok és leányaitok prófétálni fognak,
ifjaitok látomásokat látnak,
öregjeiteknek pedig álomlátásaik lesznek.

18 *Szolgáimra és szolgálóimra*
kiárasztom Lelkemet azokban a napokban, és prófétálni fognak.
19 *Csodákat fogok tenni odafönn az égen*
és jeleket lenn a földön,
vért, tüzet és füstpárát.
20 *A nap sötétséggé fog változni,*
a hold pedig vérré,
mielőtt eljön az Úrnak
nagy és nyilvánvaló napja.
21 *És ez fog történni:*
mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül' {Jo 3,1-5}.

22 Izraelita férfiak, halljátok ezeket a szavakat: ti a Názáreti Jézust, azt a férfiút, akit Isten igazolt előttetek erőkkel, csodákkal és jelekkel, amelyeket, mint ti is tudjátok, Isten általa művelt közöttetek, 23 ezt az embert istentelenek keze által felszegezve megöltétek, miután Isten elhatározott terve és előretudása szerint átadatott. 24 Isten azonban föloldozta a halál bilincseit, és föltámasztotta őt, amint lehetetlen is volt, hogy azok fogva tartsák, 25 mert Dávid róla mondja:

`Magam előtt látom az Urat mindenkor,
mert jobbomon áll ő, hogy meg ne inogjak.
26 *Ezért örvend a szívem,*
és ujjong a nyelvem,
sőt testem is békében nyugszik el,
27 *mert nem hagyod lelkemet az alvilágban*
s nem engeded, hogy Szented rothadást lásson.
28 *Megmutatod nekem az élet útját,*
és színed előtt örömmel töltesz el engem' {Zsolt 16,8-11}.

29 Férfiak, testvérek! Hadd szóljak hozzátok bátran Dávid ősatyáról! Ő meghalt, eltemették, és sírja a mai napig itt van nálunk. 30 Mivel azonban ő próféta volt, és tudta, hogy *Isten esküvel fogadta meg neki, hogy az ő utódaiból ül majd valaki a trónjára* {Zsolt 132,11; 2 Sám 7,12-13}, 31 a jövőbe látva Krisztus feltámadásáról beszélt: hogy *sem az alvilágban nem marad, sem* a teste *nem lát rothadást* {Zsolt 16,10}.

32 Ezt a Jézust Isten feltámasztotta, s ennek mi mindannyian tanúi vagyunk. 33 Miután tehát Isten jobbja felmagasztalta őt, és akit az Atya neki megígért, a Szentlelket, kiárasztotta – akit ti láttok és hallotok. 34 Mert nem Dávid ment fel az égbe, hiszen ő azt mondja:

`Szólt az Úr az én Uramnak:
Jobbom felől foglalj helyet,
35 *amíg én ellenségeidet*
lábad zsámolyává teszem' {Zsolt 110,1}.

36 Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette őt, azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek!«

Az első megtérések 37 Amikor ezeket hallották, szívükben megrendültek. Így szóltak Péterhez és a többi apostolhoz: »Mit tegyünk, férfiak, testvérek?« 38 Péter azt felelte nekik: »Tartsatok bűnbánatot, és mindegyiktek keresztelkedjék meg Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára; akkor megkapjátok ajándékul a Szentlelket. 39 Mert az ígéret nektek szól, valamint a ti fiaitoknak, és mindazoknak, akik távol vannak {Iz 57,19}, de akik közül mindenkit meghív magához a mi Urunk Istenünk.« 40 Számos egyéb szóval is bátorította és buzdította őket: »Mentsétek meg magatokat

ettől a gonosz nemzedéktől!« 41 Azok tehát megfogadták szavát és megkeresztelkedtek; körülbelül háromezer lélek csatlakozott aznap hozzájuk.

42 Ők pedig állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában, a kenyérszegés közösségében és az imádságokban.

A fiatal keresztény közösség élete 43 Félelem fogott el mindenkit: számos csoda és jel történt az apostolok által. 44 A hívek mind összetartottak, és mindenük közös volt. 45 Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották, mindenkinek szükségéhez mérten. 46 Naponta egy szívvel-lélekkel ott voltak a templomban, házanként végezték a kenyérszegést, örvendezve és a szív tisztaságával vették magukhoz az eledelt. 47 Dicsérték Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponta növelte az üdvözülendők számát.

3 **A béna meggyógyítása a templomban** 1 Péter és János pedig felmentek a templomba a kilenc órai imádság idején. 2 Ekkor egy férfit vittek arra, aki születésétől fogva béna volt. Naponta odatették a templomnak az úgynevezett Ékes-kapujához, hogy a templomba jövőktől alamizsnát kérjen. 3 Amikor Pétert és Jánost meglátta, amint a templomba készültek bemenni, könyörgött, hogy alamizsnát kapjon. 4 Péter Jánossal együtt reátekintett, és azt mondta: »Nézz ránk!« 5 Erre az rájuk nézett, remélve, hogy kap tőlük valamit. 6 Péter azonban így szólt: »Ezüstöm, aranyam nincs, de amim van, azt neked adom: a Názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!« 7 Azzal megfogta jobb kezénél, és fölemelte. Erre annak azonnal erő szállt a lábába és talpába, 8 úgyhogy felugrott, állt és járt-kelt. Bement velük a templomba, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. 9 Az egész nép látta, hogy jár, és Istent magasztalja. 10 Ráismertek, hogy ő az, aki alamizsnáért üldögélt a templom Ékes-kapujánál. Elteltek csodálkozással, és magukon kívül voltak amiatt, ami vele történt.

Péter beszéde a templomtéren 11 Mivel nem tágított Péter és János mellől, az egész nép csodálkozva futott hozzájuk az úgynevezett Salamon-csarnokba.

12 Amikor Péter látta ezt, így szólt a néphez: »Izraelita férfiak! Miért csodálkoztok ezen és miért ámultok rajtunk, mintha a magunk erejéből vagy hatalmából tettük volna, hogy ez jár? 13 *Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene, a mi atyáink Istene* {Kiv 3,6} megdicsőítette Fiát, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok ugyan és megtagadtatok Pilátus színe előtt, bár az úgy döntött, hogy szabadon bocsátja őt. 14 Ti azonban megtagadtátok a Szentet és Igazat, s azt kívántátok, hogy a gyilkost adják nektek ajándékul 15 az élet szerzőjét pedig megöltétek, de Isten feltámasztotta őt a halálból. Ennek mi tanúi vagyunk. 16 Az ő neve adott erőt a nevében való hit által ennek az embernek, akit ti láttok és ismertek, s a tőle származó hit adta meg neki ezt az ép egészséget mindnyájatok szeme láttára.

17 Tudom azonban, testvérek, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint ahogy a ti elöljáróitok is. 18 Isten azonban ily módon teljesítette, amit minden prófétájának ajka által előre hirdetett, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog. 19 Tartsatok tehát bűnbánatot és térjetek meg, hogy eltöröljék bűneiteket, 20 s hogy az enyhülés idői eljöjjenek az Úr színétől, és elküldje azt, akit hirdettek nektek, Jézus Krisztust. 21 Őt ugyan az égnek kell befogadnia minden dolog helyreállításának az idejéig, amelyről Isten szólt századok óta szent prófétáinak ajka által. 22 Mózes ugyanis megmondta, hogy *`Uratok, Istenetek hozzám hasonló prófétát támaszt majd nektek testvéreitek közül, őt hallgassátok mindenben, amit mond majd* nektek {MTörv 18,15.18}. 23 *Az történik ugyanis, hogy mindenkit, aki nem hallgatja ezt a prófétát, kiirtanak a nép közül'* {Lev 23,29; MTörv 18,19}. 24 A próféták, akik szóltak Sámueltől kezdve és azután, mind hirdették ezeket a napokat.

25 Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, amelyet Isten atyáinkkal kötött,
amikor Ábrahámnak azt mondta: *`A te utódodban nyer áldást a föld minden nem-*
zetsége' {Ter 12,3; 22,18}. 26 Isten elsősorban számotokra támasztotta s küldte el Fiát,
hogy megáldjon titeket, és így mindenki megtérjen gonoszságából.«

4 **Péter és János a főtanács előtt** 1 Amíg ők a néphez beszéltek, odajöttek a papok,
a templomőrség parancsnoka és a szaddúceusok. 2 Ezek bosszankodtak, hogy tanítják
a népet, és hirdetik a halálból való feltámadást Jézusban. 3 Kezet emeltek tehát rájuk,
és őrizetbe vették őket másnapig, mert már esteledett. 4 De azok közül sokan, akik az
igét hallgatták, hittek, úgyhogy a férfiak száma elérte az ötezret.

5 Történt pedig másnap, hogy a vezetőembereik, a vének és az írástudók össze-
gyűltek Jeruzsálemben, 6 velük Annás főpap és Kaifás is, valamint János és Alexan-
der, és ahányan csak voltak a főpapi nemzetségből. 7 Miután középre állították őket,
megkérdezték: »Milyen hatalommal vagy kinek a nevében tettétek ezt?« 8 Ekkor Péter
Szentlélekkel eltelve így szólt hozzájuk: »Népünk vezetői és ti vének, halljátok! 9 Ti
ma felelősségre vontok minket, mert jót tettünk egy beteg emberrel, hogy megtudjá-
tok, hogyan lett újra egészséges. 10 Vegyétek hát tudomásul mindnyájan, ti és Izrael
egész népe, hogy a mi Urunknak, a Názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti ke-
resztre feszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez itt előttetek
egészségesen.

11 *Ez az a kő, amelyet ti,*
az építők, elvetettetek,
s amely szegletkő lett {Zsolt 118,22};

12 és nincs üdvösség senki másban, mert más név nem is adatott az embereknek
az ég alatt, amelyben üdvözülnünk kell.«

13 Amikor látták Péter és János állhatatosságát, és megtudták, hogy írástudatlan
és tanulatlan emberek, elcsodálkoztak, és rájuk ismertek, hogy Jézussal voltak.
14 Mivel azonban látták, hogy a meggyógyult ember is mellettük áll, semmiben sem
mondhattak ellent. 15 Megparancsolták tehát nekik, hogy menjenek ki a gyűlésből,
azután így tanakodtak egymás között: 16 »Mitévők legyünk ezekkel az emberekkel?
Hogy csakugyan Jeruzsálem összes lakója előtt ismeretes csodajelet műveltek, az
nyilvánvaló, és nem tagadhatjuk. 17 Nehogy azonban még tovább terjedjen a híre a
nép között, fenyegessük meg őket, hogy ne beszéljenek többé senkinek se ennek a
nevében.« 18 Azután beszólították őket, és megparancsolták, hogy egyáltalán ne be-
széljenek, és ne tanítsanak Jézus nevében. 19 Péter és János azonban azt felelték ne-
kik: »Ítéljétek meg ti, vajon helyes volna-e Isten színe előtt, ha inkább hallgatnánk
rátok, mint Istenre! 20 Hisz lehetetlen nekünk, hogy el ne beszéljük, amiket láttunk és
hallottunk!« 21 Azok erre újra megfenyegették, majd elbocsátották őket, mivel nem
találtak módot arra, hogy megbüntessék őket, a nép miatt, mert mindenki dicsőítette
Istent azért, ami az emberrel történt. 22 Hiszen több, mint negyven éves volt az, akivel
a gyógyulásnak ez a csodajele történt.

Az ősegyház imája a bátorságért 23 Elbocsátásuk után övéikhez mentek, és hírül
vitték nekik, hogy mi mindent mondtak nekik a főpapok és a vének. 24 Mikor azok
meghallották ezt, egy szívvel-lélekkel így fohászkodtak Istenhez: »Urunk, te vagy az,
aki *alkottad az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van'* {Zsolt 146,6; Kiv
20,11}, 25 aki Dávidnak, a mi atyánknak, a te szolgádnak szájával, a Szentlélek által azt
mondtad:

`Miért acsarkodnak a nemzetek
s terveznek hiúságokat a népek?
26 *A föld királyai felkeltek,*

egybegyűltek mind a fejedelmek
az Úr ellen s az ő Fölkentje ellen' {Zsolt 2,1-2}.

27 Mert valóban egybegyűltek ebben a városban a te szent Fiad, Jézus ellen, akit
fölkentél: Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népeivel, 28 hogy végre-
hajtsák, amiről kezed és akaratod elhatározta, hogy megtörténjék. 29 Most tehát,
Urunk, tekints fenyegetéseikre, s add meg szolgáidnak, hogy teljes bizodalommal hir-
dessék igédet. 30 Te pedig nyújtsd ki kezedet gyógyításokra, hogy jelek és csodák tör-
ténjenek szent Fiadnak, Jézusnak neve által.«

31 Miután így imádkoztak, megremegett a hely, ahol egybegyűltek. Mindnyájan
beteltek Szentlélekkel, s bátran hirdették Isten igéjét.

A vagyonközösség 32 A hívek sokaságának pedig egy volt a szíve-lelke. Egyikük
sem mondott semmit sem a magáénak a birtokából, hanem mindenük közös volt.
33 Az apostolok pedig nagy erővel tettek tanúságot Urunknak, Jézus Krisztusnak fel-
támadásáról; és bőséges volt a kegyelem mindnyájukban. 34 Nem is volt közöttük
senki szűkölködő, mert mindazok, akiknek földje vagy háza volt, eladták, s az eladott
javak árát elhozták, 35 és az apostolok lábához tették. Mindenkinek annyit osztottak
ki, amennyire kinek-kinek szüksége volt. 36 Így József, a ciprusi származású levita, aki
az apostoloktól a Barnabás melléknevet kapta – ennek jelentése: Vigasztalás fia –,
37 mivel szántóföldje volt, eladta azt, az árát pedig elhozta, és letette az apostolok lá-
bához.

5 **Ananiás és Szafira csalása** 1 Egy bizonyos Ananiás nevű férfi is a feleségével,
Szafirával együtt földet adott el, 2 de a felesége tudtával csalárdul megtartott valamit a
föld árából, s csak egy részt hozott el és tett az apostolok lábához. 3 Péter azonban így
szólt: »Ananiás, miért ejtette a sátán kísértésbe a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek,
és csalárdul visszatarts a föld árából? 4 Ha megmaradt volna, magadnak maradt
volna, és magad rendelkeznél azzal, amit eladtál. Miért vetemedett hát szíved erre a
dologra? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek!« 5 Amint Ananiás ezeket a
szavakat hallotta, összeesett és meghalt. Erre nagy félelem fogta el mindazokat, akik
ezt hallották. 6 Az ifjak pedig felkeltek, felemelték, kivitték és eltemették. 7 Körülbelül
három óra múlva belépett a felesége, aki nem tudta, hogy mi történt. 8 Péter megkér-
dezte tőle: »Mondd nekem, asszony, csakugyan annyiért adtátok el a földet?« Az így
felelt: »Igen, annyiért.« 9 Erre Péter azt mondta neki: »Mire volt jó megegyeznetek
abban, hogy megkísértitek az Úr Lelkét? Íme, akik eltemették férjedet, az ajtónál áll-
nak, s téged is kivisznek.« 10 Nyomban összeesett a lábainál és meghalt. Az ifjak pedig
beléptek, halva találták, erre kivitték és eltemették a férje mellé. 11 Ekkor nagy félelem
fogta el az egész egyházat és mindazokat, akik ezeket hallották.

Jelek és csodák az apostolok által 12 Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda
történt a nép között. Mindnyájan egy szívvel voltak együtt Salamon csarnokában.
13 Mások közül senki sem mert közéjük elegyedni, de a nép nagyra becsülte őket. 14 Az
Úrban hívő férfiak és nők sokasága egyre növekedett. 15 A betegeket kivitték az utcák-
ra, hordágyakra és ágyakra rakták őket, hogy amikor Péter arra megy, legalább az ár-
nyéka érje valamelyiküket, s megszabaduljanak betegségeiktől. 16 Sőt, Jeruzsálem
szomszédos városainak néptömege is odaáradt, hozták a betegeket és a tisztátalan
lelkektől megszállottakat, s ezek mind meggyógyultak.

Péter letartóztatása és szabadulása 17 Felállt ekkor a főpap, és mindnyájan, akik
vele tartottak – vagyis a szaddúceusok pártja –, elteltek irigységgel. 18 Elfogták az
apostolokat, és a nyilvános börtönbe vetették őket. 19 Az Úr angyala azonban éjjel ki-
nyitotta a börtön ajtaját, kivezette őket, és azt mondta: 20 »Menjetek, álljatok ki és

hirdessétek a templomban a népnek a tanítást erről az életről.« 21 Miután ezt hallot-
ták, virradatkor bementek a templomba és tanítottak.

Péter a főtanács előtt Mikor megérkezett a főpap és akik vele voltak, összehívták a
főtanácsot, vagyis Izrael fiainak összes vénjét, és elküldtek a börtönbe, hogy elővezes-
sék őket. 22 De amikor a szolgák odaértek és kinyitották a tömlöcöt, nem találták ott
őket. Visszatértek tehát és jelentették: 23 »A börtönt egész gondosan bezárva találtuk
ugyan, az őrök is ott álltak az ajtók előtt, de amikor benyitottunk, senkit sem találtunk
ott.« 24 E szavak hallatára a templomőrség parancsnoka és a főpapok megdöbbentek
azon, ami történt. 25 Ekkor beállított valaki, és hírül hozta nekik: »Íme a férfiak, aki-
ket börtönbe vetettetek, a templomban állnak és tanítják a népet.«

26 Erre a parancsnok elment a szolgákkal, és erőszak alkalmazása nélkül elhozta
őket, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket. 27 Majd odahozták és a főtanács elé
állították őket. A főpap a szemükre vetette: 28 »Parancsban hagytuk meg nektek, hogy
ne tanítsatok az ő nevében, s lám, ti betöltöttétek Jeruzsálemet tanításotokkal, és ránk
akarjátok hárítani annak az embernek a vérét.« 29 Erre Péter és az apostolok azt feleltek: »Inkább kell engedelmeskednünk Istennek, mint az embereknek. 30 Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti a fára függesztve megöltetek. 31 Isten fejedelemmé és üdvözítővé emelte őt jobbjával, hogy bűnbánatot és bűnbocsánatot adjon Izraelnek. 32 Ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk, mi és a Szentlélek, akit Isten megadott mindazoknak, akik engedelmeskednek neki.« 33 Mikor ezt hallották, feldühödtek, és arra gondoltak, hogy megölik őket.

34 Ekkor azonban egy bizonyos Gamáliel nevű farizeus, aki az egész nép előtt tisztelet
ben álló törvénytudó volt, felállt a főtanácsban és rövid időre kiküldte az embereket. 35 Azután beszédet intézett hozzájuk: »Izraelita férfiak, vigyázzatok magatokra, mit tesztek ezekkel az emberekkel! 36 Mert a közelmúltban fellépett Teudás, azt mondta önmagáról, hogy ő nagy valaki, és szám szerint mintegy négyszáz férfi csatlakozott hozzá. Őt megölték, azokat pedig, akik hittek neki, mind szétszórták és semmivé lettek. 37 Őutána az összeírás napjaiban fellépett Galileai Júdás, és magához csábította a népet. Ő is elpusztult, s akik egyetértettek vele, azokat mind szétszórták. 38 Ennélfogva én most is azt mondom nektek: hagyjátok magukra ezeket az embereket és engedjétek el őket, mert ha ez a terv vagy mű emberektől van, elenyészik. 39 Ha azonban Istentől van, nem ronthatjátok le, nehogy az történjék, hogy Isten ellen hadakoztok.«

Igazat adtak neki. 40 Azután előhívták az apostolokat, megverették őket, és meghagyták nekik, hogy semmiképp se beszéljenek Jézus nevében, majd elbocsátották
őket. 41 Azok pedig örvendezve eltávoztak a főtanácsból, mivel méltónak találtattak,
hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek. 42 Nem is szűntek meg naponta a templomban és házaknál tanítani és hirdetni Krisztus Jézust.

6 **A hét diákonus kiválasztása** 1 Azokban a napokban a tanítványok számának
megszaporodtával zúgolódás támadt a görögök között a zsidók ellen amiatt, hogy özvegyeiket elhanyagolják a mindennapi kiszolgálásnál. 2 A tizenkettő egybehívta tehát a tanítványok sokaságát, és így szóltak: »Nem volna rendjén, hogy az asztaloknál szolgáljunk, s közben elhanyagoljuk az Isten igéjét. 3 Azért testvérek, szemeljetek ki magatok közül hét jó hírű, Szentlélekkel és bölcsességgel teljes férfit, s bízzuk rájuk ezt a feladatot. 4 Mi meg majd az imádsággal és az ige szolgálatával foglalkozunk.« 5 Ez a beszéd tetszett az egész sokaságnak. Kiválasztották tehát Istvánt, akit eltöltött a hit és a Szentlélek, továbbá Fülöpöt, Prohóroszt, Nikánort, Timont, Parmenászt és Miklóst, az antióchiai prozelitát. 6 Ezeket az apostolok elé állították, és ők imádság közben rájuk tették kezüket.

7 Az Úr igéje pedig terjedt, úgyhogy a tanítványok száma igen megszaporodott Jeruzsálemben, sőt a papoknak is nagy tömege hódolt meg a hitnek.

István letartóztatása 8 István pedig, telve kegyelemmel és erővel, csodákat és nagy jeleket művelt a nép között. 9 Felléptek azonban néhányan abból a zsinagógából, amelyet a libertinusokról, a cireneiekről, az alexandriaiakról neveztek el, és azokról, akik Kilíkiából és Ázsiából valók, s vitatkoztak Istvánnal. 10 Nem tudtak azonban ellenállni a bölcsességnek és a Léleknek, amely által szólt. 11 Erre férfiakat küldtek ki alattomban, akik azt mondták: »Hallottuk őt, amint káromló szavakat mondott Mózesre és Istenre.« 12 Ily módon felizgatták a népet, a véneket és az írástudókat, akik azután összecsődülve megragadták őt és a főtanács elé vitték. 13 Sőt, hamis tanúkat is állítottak, hogy mondják azt: »Ez az ember minduntalan a szent hely és a törvény ellen beszél. 14 Hallottuk ugyanis őt, amikor azt mondta, hogy ez a Názáreti Jézus lerontja majd ezt a helyet, s megmásítja a hagyományokat, amelyeket Mózes hagyott ránk.«

15 Akik a főtanácsban ültek, mind őt nézték, s olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.

7 **István beszéde** 1 A főpap erre megkérdezte tőle: »Csakugyan így áll a dolog?« 2 Ő pedig azt felelte: »Férfiak, testvérek és atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent atyánknak, Ábrahámnak, midőn Mezopotámiában tartózkodott, és mielőtt Háránba költözött. 3 *Így szólt hozzá: `Menj ki földedről és rokonságodból, s jöjj arra a földre, amelyet mutatok neked'* {Ter 12,1}. 4 Erre elhagyta a káldeaiak országát, és Háránba költözött. Innen pedig atyja halála után áthozta őt erre a földre, amelyen ti laktok most. 5 Nem adott ugyan belőle neki talpalatnyi örökséget sem, de megígérte, *hogy birtokul adja neki és utódainak őutána* {Ter 12,7}, bár nem volt még fia. 6 Isten ezt mondta neki: *`Az ő utóda hontalanként fog lakni idegen földön, szolgaságba hajtják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig.* 7 *De én* – mondja az Úr – *megítélem a nemzetet, amelynek szolgái lesznek, azután majd kivonulnak és szolgálni fognak nekem ezen a helyen'* {Ter 15,13-14; Kiv 3,12}. 8 Egyben megkötötte vele a körülmetélés szövetségét. Ábrahámnak így lett a fia Izsák, akit körülmetélt a nyolcadik napon, Izsáké pedig Jákob, Jákobé meg a tizenkét pátriárka. 9 A pátriárkák irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de Isten vele volt {Ter 37,11.28; 39,2}, 10 s kiragadta őt minden viszontagságából. *Kegyelmet* s bölcsességet *adott neki a fáraónak, Egyiptom királyának a színe előtt, úgyhogy az megtette őt kormányzónak Egyiptom fölé és a tulajdon egész háza fölé* {Ter 39,21; 41,37-44; Zsolt 105,21}. 11 Akkoriban éhínség és nagy nyomorúság sújtotta egész Egyiptomot és Kánaánt, s atyáink nem találtak élelmet. 12 Mikor azonban Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, elküldte atyáinkat első ízben; 13 a második alkalommal a testvérei megismerték Józsefet, és a fáraó előtt kitudódott a származása. 14 József erre érte küldött és elhivatta atyját, Jákobot és egész rokonságát, hetvenöt lelket. 15 Jákob tehát lement Egyiptomba, s aztán ő és atyáink meghaltak. 16 Átvitték őket Szíchembe, és eltemették a sírba, amelyet Ábrahám vett meg ezüstpénzen a szichemi Hámor fiaitól {Ter 23,26-27}.

17 Mikor azonban elközelgett az ígéret ideje, amelyet Isten Ábrahámnak adott, a nép gyarapodott és sokasodott Egyiptomban, 18 amíg másik király nem támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet. 19 Ez álnok módon bánt a népünkkel. Azzal sújtotta atyáinkat, hogy ki kellett tenniük csecsemőiket, hogy életben ne maradjanak. 20 Abban az időben született Mózes, akit Isten kedvelt. Három hónapig apja házában táplálták. 21 Mikor azután kitették, a fáraó lánya felvette, és felnevelte saját fia gyanánt. 22 Mózes így oktatást kapott az egyiptomiak minden bölcsességében, és hatalmas lett szavaiban és tetteiben. 23 Mikor pedig betöltötte negyvenedik évét, feltette szívében, hogy meglátogatja a testvéreit, Izrael fiait. 24 Amikor meglátta, hogy egyikük

méltatlanságot szenved, a védelmére kelt, és bosszút állt az igazságtalanságot szenvedőért azzal, hogy megölte az egyiptomit. 25 Azt hitte ugyanis, hogy testvérei megértik,
hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást, ám azok nem értették meg. 26 Másnap
megjelent köztük, amikor éppen perlekedtek, és békítgette őket: `Férfiak, ti testvérek
vagytok, miért bántjátok egymást?' 27 De az, aki bántalmazta felebarátját, eltaszította
őt, és így szólt: *`Ki tett téged följebbvalóvá és bíróvá fölénk?* 28 *Csak nem akarsz
megölni, ahogy megölted tegnap az egyiptomit?'* 29 Mikor Mózes meghallotta ezt a
beszédet, elmenekült, és jövevény lett Midián földjén, ahol két fia született {Kiv 2,15}.

30 Negyven esztendő eltelte után Sína hegyének pusztájában *angyal jelent meg
neki a csipkebokor lángoló tüzében* {Kiv 3,2-3}. 31 Mózes látta, és csodálkozott a látvá-
nyon. Amint azonban odament, hogy megnézze, az Úr szólt hozzá: 32 *`Én vagyok
atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene'* {Kiv 3,6}. Mózes erre
megrettent, és nem merte megnézni. 33 *Az Úr pedig azt mondta neki: `Oldd le lábad
saruját, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.* 34 *Jól láttam Egyiptomban élő népem
nyomorúságát, hallottam sóhajtozásukat, azért szálltam le, hogy megszabadítsam
őket. Jöjj tehát, elküldek Egyiptomba'* {Kiv 3,5.7-10}.

35 Ezt a Mózest, akit megtagadtak, amikor azt mondták: *`Ki rendelt téged föl-
jebbvalóvá és bíróvá?'* {Kiv 2,14}, Isten vezérül és szabadítóul küldte az angyal által, aki
megjelent neki a csipkebokorban. 36 Ő hozta ki őket, közben csodákat és jeleket mű-
velt Egyiptom földjén, majd a Vörös-tengernél és a pusztában negyven éven át. 37 Ez
az a Mózes, aki megmondta Izrael fiainak: *`Prófétát támaszt nektek Isten testvérei-
tek közül, hozzám hasonlót'* {MTörv 18,15}. 38 Ő volt az, aki a pusztai közösségből kapcso-
latban állt az angyallal, aki Sína hegyén szólt hozzá és atyáinkhoz; ő vette át az élet
igéit, hogy nekünk adja. 39 Ám atyáink nem akartak engedelmeskedni neki, hanem
eltaszították, és szívük visszavágyott Egyiptomba. 40 Azért azt mondták Áronnak:
*`Készíts nekünk isteneket, vezessenek bennünket ők, mert nem tudjuk, mi történt
ezzel a Mózessel, aki kihozott minket Egyiptom földjéről!'* {Kiv 32,1} 41 És borjúképmást
készítettek azokban a napokban, áldozatot mutattak be a bálványnak, és örömük telt
önkezük alkotásaiban. 42 Ezért Isten elfordult tőlük, és hagyta őket, hogy szolgáljanak
az ég seregeinek, amint meg van írva a próféták könyvében:

`Vajon mutattatok-e be nekem
áldozati állatokat és áldozatokat
negyven éven át a pusztában, Izrael háza?
43 *Inkább befogadtátok Molok sátrát*
és isteneteknek, Refánnak csillagát,
a bálványképeket, amelyeket készítettetek,
hogy imádjátok őket.
Ezért Babilonon *túlra viszlek majd el titeket'* {Ám 5,25-27}.

44 A szövetség sátra atyáinkkal volt a pusztában, amint Isten elrendelte nekik, aki
Mózeshez szólt, hogy készítse el azt a látott minta szerint. 45 Ezt atyáink átvették, s be
is vitték Józsuéval a pogányok birodalmába, akiket Isten kiűzött atyáink elől, Dávid
napjaiig. 46 Ő kegyelmet talált Istennél, és könyörgött, hogy hajlékot emelhessen Já-
kob Istenének. 47 Végül csak Salamon épített neki házat. 48 Ámde a Magasságbeli nem
lakik kezek alkotásaiban, amint a próféta mondja:

49 *`Az ég az én trónusom,*
a föld pedig lábaim zsámolya.
Miféle házat építenétek nekem
– mondja az Úr –,
vagy hol lenne az én nyugodalmam helye?

50 *Nem az én kezem alkotta-e mindezeket?'* {Iz 66,1-2}

51 Ti keménynyakúak, körülmetéletlen szívűek és fülűek! Ti mindenkor ellenálltok a Szentléleknek: amint atyáitok, úgy ti is. 52 Melyik prófétát nem üldözték atyáitok? Igen, megölték őket, akik annak az Igaznak eljöveteléről jövendöltek, akinek ti most árulói és gyilkosai lettetek, 53 ti, akik angyalok szolgálata által kaptátok a törvényt, de meg nem tartottátok.«

István megkövezése 54 Amikor ezeket hallották, megdühödtek szívükben, és fogukat csikorgatták ellene. 55 Ő azonban Szentlélekkel telve föltekintett az égre, látta Isten dicsőségét, és Jézust Isten jobbja felől állni. 56 Megszólalt: »Íme, nyitva látom az egeket, és az Emberfiát állni Isten jobbja felől.« 57 Erre ők fennhangon kiáltva befogták fülüket, és egy akarattal rárohantak. 58 Azután kihurcolták őt a városon kívülre, és megkövezték. A tanúk pedig letették ruháikat egy ifjú lábához, akit Saulnak hívtak. 59 Amikor megkövezték Istvánt, az így könyörögött: »Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!« 60 Amikor pedig térdre esett, fennhangon azt kiáltotta: »Uram, ne tulajdonítsd ezt nekik bűnül!« Amint ezt kimondta, elszenderült az Úrban.

8 1 Saul pedig egyetértett azzal, hogy megöljék őt.

Üldözés és szétszórattatás Azon a napon nagy üldözés tört ki a jeruzsálemi egyház ellen, s az apostolok kivételével mindnyájan szétszóródtak Júdea és Szamaria tartományában. 2 Istvánt pedig istenfélő férfiak eltemették, és nagyon megsiratták. 3 Saul meg pusztította az egyházat, sorra járva a házakat, elhurcolta a férfiakat és asszonyokat, s őrizetbe vetette őket.

A JÚDEAI ÉS A SZAMARIAI EGYHÁZ: 8,4-12,23

Fülöp, Szamaria hittérítője 4 Azok, akik szétszóródtak, eközben körüljártak, és hirdették az Isten igéjét.

5 Így jutott el Fülöp Szamaria városába, és hirdette nekik Krisztust. 6 Tömegesen és egyetértően figyeltek mindarra, amit Fülöp mondott, hallva és látva a jeleket, amelyeket cselekedett. 7 Mert a tisztátalan lelkek hangos kiáltással kimentek sokakból, akikben laktak, és sok inaszakadt és sánta meggyógyult. 8 Nagy öröm támadt abban a városban.

9 Volt azonban a városban egy Simon nevű férfi, aki azelőtt varázslással foglalkozott, és elámította Szamaria népét, azt állítva, hogy ő rendkívüli valaki. 10 Nagyok és kicsik, mindenki egyaránt hallgatott rá, s azt mondták: »Az Isten ereje ő, akit Nagynak hívnak.« 11 És követték őt, mert jó ideje ámította őket varázslataival. 12 Amikor azonban hittek Fülöpnek, aki hirdette az örömhírt Isten országáról, a férfiak és az asszonyok megkeresztelkedtek Jézus Krisztus nevében. 13 Sőt, maga Simon is hitt, és megkeresztelkedése után Fülöphöz szegődött. Mikor látta, hogy jelek és igen nagy csodák is történnek, álmélkodva csodálkozott.

Péter és János Szamariában 14 Mikor pedig az apostolok, akik Jeruzsálemben voltak, meghallották, hogy Szamaria befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. 15 Amint odaérkeztek, imádkoztak értük, hogy elnyerjék a Szentlelket, 16 mert az még egyikükre sem szállt le, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevében. 17 Ekkor rájuk tették kezüket, és azok elnyerték a Szentlelket.

18 Amikor Simon látta, hogy az apostolok kézrátétellel megadják a Szentlelket, pénzt kínált nekik, 19 és azt mondta: »Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, megkapja a Szentlelket!« 20 Péter azonban így szólt hozzá: »Vesszen a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy Isten ajándékát pénzért lehet megszerezni! 21 Sem részed nincs ebben, sem jussod nincs hozzá, mert a szíved nem igaz Isten előtt. 22 Térj meg tehát ebből a gonoszságodból, s kérd Istent, hogy

szívednek ez a gondolata bocsánatot nyerjen! 23 Mert azt látom, hogy a keserűség epéjében és a gonoszság kötelékében vagy.« 24 Erre Simon azt felelte: »Könyörögjetek értem az Úrhoz, hogy semmi se érjen engem abból, amit mondtatok!« 25 Ők pedig, miután tanúságot tettek és az Úr igéjét hirdették, visszatértek Jeruzsálembe. Közben a szamariaiak sok helységének hirdették az evangéliumot.

Az etióp férfi megkeresztelése 26 Ezek után az Úr angyala így szólt Fülöphöz: »Kelj föl és menj délre, arra az elhagyatott útra, amely Jeruzsálemből Gázába visz le!« 27 Az fölkelt tehát, és elment. S íme, egy etióp férfi, Kandakénak, az etiópok királynőjének hatalmas udvari tisztje és minden kincsének kezelője, aki Jeruzsálembe jött imádkozni, 28 visszatértében kocsiján ülve Izajás prófétát olvasta. 29 Ekkor a Lélek így szólt Fülöphöz: »Menj oda, és szegődj ahhoz a kocsihoz!« 30 Amint Fülöp odasietett és hallotta, hogy Izajás prófétát olvassa, megszólította: »Azt gondolod, hogy érted, amit olvasol?« 31 Az így felelt: »Hogyan érteném, ha nincs, aki megmagyarázza nekem?« Megkérte tehát Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön melléje. 32 Az Írás helye pedig, amelyet olvasott, ez volt:

»Mint a bárány, amelyet leölésre visznek,
és mint a juh, mely nyírója előtt elnémul,
nem nyitotta ki száját.
33 *Megaláztatásban hoztak fölötte ítéletet.*
A sorsával ki törődik?
Hisz életét elvették e földön« {Iz 53,7-8}.

34 Erre az udvari tiszt megkérdezte Fülöpöt: »Kérlek, kiről mondja ezt a próféta, önmagáról vagy valaki másról?« 35 Ekkor Fülöp megnyitotta száját, s ebből az Írásból kiindulva hirdette neki Jézust. 36 Amint haladtak az úton, egy vízhez értek. Erre az udvari tiszt így szólt: »Íme a víz; mi gátol abban, hogy megkeresztelkedjem?« [37] 38 Azután megállította a kocsit. Mindketten lementek a vízbe, Fülöp és az udvari tiszt, és megkeresztelte őt. 39 Mikor a vízből feljöttek, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt. Az udvari tiszt nem látta őt többé, s örvendezve folytatta útját. 40 Fülöp pedig Asdódban termett, körüljárt, és hirdette az evangéliumot, amíg Cézáreába nem érkezett.

9 **Saul megtérése** 1 Eközben Saul, aki még mindig gyűlölettől lihegett és halállal fenyegette az Úr tanítványait, elment a főpaphoz, 2 és levelet kért tőle a damaszkuszi zsinagógákhoz, hogy megkötözve Jeruzsálembe hozhassa azokat a férfiakat és nőket, akiket ott talál ennek a tannak a követői közül. 3 De amint haladt az úton és Damaszkuszhoz közeledett, történt, hogy hirtelen fényesség ragyogta körül az égből. 4 Leesett a földre, és szózatot hallott, amely azt mondta neki: »Saul, Saul, miért üldözöl engem?« 5 Erre ő megkérdezte: »Ki vagy te, Uram?« Az így felelt: »Én vagyok Jézus, akit te üldözöl! 6 De kelj föl és menj be a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned.« 7 A férfiak, akik kísérték, csodálkozva álltak. Hallották ugyan a hangot, de nem láttak senkit sem. 8 Saul pedig fölkelt a földről, de amikor kinyitotta a szemét, semmit sem látott. Úgy vezették be kezénél fogva Damaszkuszba. 9 Ott volt három napig, nem látott, nem evett, nem ivott semmit.

10 Volt Damaszkuszban egy Ananiás nevű tanítvány, akihez az Úr látomásban így szólt: »Ananiás!« Ő pedig így felelt: »Itt vagyok, Uram!« 11 Az Úr így folytatta: »Kelj föl, menj el az úgynevezett Egyenes utcába, keress fel Júdás házában egy Saul nevű tarzusi embert. Íme, épp imádkozik, 12 és lát egy Ananiás nevű férfit, amint belép hozzá, és ráteszi a kezét, hogy látását visszanyerje.« 13 Ananiás azonban azt felelte: »Uram, sokaktól hallottam erről a férfiról, hogy mennyi gonoszat tett szentjeiddel Jeruzsálemben. 14 Itt meg felhatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mindazokat, akik segítségül hívják nevedet.« 15 De az Úr azt mondta neki: »Csak menj,

mert kiválasztott edényem ő nekem, hogy hordozza nevemet a pogányok, a királyok
és Izrael fiai előtt. 16 Én ugyanis megmutatom neki, mennyit kell szenvednie az én
nevemért.« 17 Erre Ananiás elindult, bement a házba, rátette a kezét, és azt mondta:
»Saul testvér, az Úr Jézus küldött engem, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél,
hogy láss és eltelj Szentlélekkel.« 18 Erre azonnal halpikkely-szerű valami hullott le a
szemeiről, és visszanyerte a szeme világát. Fölkelt és megkeresztelkedett, 19 azután
ételt vett magához és megerősödött.

Néhány napig még együtt maradt a tanítványokkal, akik Damaszkuszban voltak.
20 Azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia. 21 Mindazok pedig,
akik hallgatták, csodálkoztak és megjegyezték: »Nem ez az, aki Jeruzsálemben vesztére tört azoknak, akik ezt a nevet segítségül hívták, és ide is azért jött, hogy megkötözve
elhurcolja őket a főpapokhoz?« 22 Saul azonban mind nagyobb erővel lépett fel, zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, és bizonyította előttük, hogy Jézus a Krisztus.

Saul menekülése Damaszkuszból 23 Jó néhány nap múlva a zsidók megállapodtak,
hogy megölik őt. 24 De Saul tudomást szerzett ármánykodásukról. Azok még a kapukat is őrizték éjjel-nappal, hogy megöljék őt. 25 A tanítványok azonban éjjel fogták őt,
és kimenekítették a falon át, leeresztve őt egy kosárban.

26 Mikor így Jeruzsálembe érkezett, a tanítványokhoz akart csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. 27 Barnabás azonban maga mellé
vette, elvezette az apostolokhoz, és elbeszélte nekik, hogyan látta meg az Urat útközben, hogyan beszélt vele, és hogy milyen bátran tevékenykedett Damaszkuszban Jézus nevében. 28 Velük volt, járt-kelt Jeruzsálemben, és bátran tevékenykedett az Úr
nevében. 29 Beszélt a pogányokhoz is, és vitatkozott a görögökkel, de azok az életére
törtek. 30 Mikor a testvérek értesültek erről, lekísérték őt Cézáreába, és elküldték
Tarzusba.

31 Az egyház ekkor egész Júdeában, Galileában és Szamariában békében élt és
gyarapodott, az Úr félelmében járt, s telve volt a Szentlélek vigasztalásával.

A pogányok felvétele az egyházba: 9,32-12,5

Péter Liddában és Joppéban 32 Történt egyszer, hogy Péter, amikor mindenkit
fölkeresett, eljutott azokhoz a szentekhez is, akik Liddában laktak. 33 Talált ott egy
Éneász nevű embert, aki nyolc év óta ágyban feküdt, mert béna volt. 34 Péter így szólt
hozzá: »Éneász, Jézus Krisztus meggyógyít téged! Kelj föl, vesd be ágyadat!« Erre ő
azonnal fölkelt. 35 Lidda és Száron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz.

36 Joppéban a tanítványok közt volt egy asszony, a neve Tabíta volt, ami azt jelenti: Dorkász. Teljesen a jócselekedeteknek és az alamizsnálkodásnak szentelte életét.
37 Történt pedig azokban a napokban, hogy megbetegedett és meghalt. Miután megmosták, lefektették a felső teremben. 38 Mivel Lidda közel van Joppéhoz, s a tanítványok meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: »Ne késlekedj hozzánk jönni!« 39 Péter erre útra kelt, és elment velük. Amikor megérkeztek,
felvezették őt a felső terembe. Az özvegyek mind körülvették őt sírva, és a köntösöket
és ruhákat mutogatták, amelyeket Dorkász készített nekik, amíg velük volt. 40 Péter
azonban mindnyájukat kiparancsolta, azután térdre borulva imádkozott, majd a holttesthez fordulva így szólt: »Tabíta, kelj föl!« Erre az kinyitotta a szemét, meglátta Pétert, és felült. 41 Ő pedig odanyújtotta neki a kezét és felsegítette. Azután odahívta a
szenteket és az özvegyeket, és megmutatta nekik őt, hogy él. 42 Híre ment ennek egész
Joppéban, és sokan hittek az Úrban.

43 Történt ezután, hogy sok napon át ott maradt Joppéban egy bizonyos Simon
tímárnál.

10 **Kornéliusz százados látomása Cézáreában** 1 Volt Cézáreában egy Kornéliusz
nevű férfi, az Itáliainak nevezett zászlóalj századosa. 2 Egész háza népével együtt val-
lásos és istenfélő ember volt, sok alamizsnát osztott ki a nép között, és szüntelenül
imádkozott az Istenhez. 3 Egyszer, a nap kilencedik órája körül látomásban tisztán
látta, hogy az Isten angyala bejött hozzá, és azt mondta neki: »Kornéliusz!« 4 Ő rá-
tekintett, és megrémülve azt mondta: »Mi az, Uram?« Erre az így szólt: »Imádságaid és
alamizsnáid felszálltak Isten színe elé, és ő megemlékezett rólad. 5 Azért küldj most
férfiakat Joppéba, és hivass ide egy bizonyos Simont, akit Péternek is hívnak. 6 Ez egy
bizonyos Simon tímárnál szállt meg, akinek a háza a tenger mellett van. Ő majd
megmondja neked, mit kell tenned.« 7 Amikor eltávozott az angyal, aki szólt hozzá,
odahívta két szolgáját és beosztottjai közül egy istenfélő katonát. 8 Mindent elmondott
nekik, és elküldte őket Joppéba.

Péter látomása Joppéban 9 Másnap pedig, miközben ők úton voltak és a városhoz
közeledtek, hat óra tájban Péter felment a ház tetejére imádkozni. 10 Közben megéhe-
zett, és enni akart. Amíg készítettek neki, elragadtatásba esett. 11 Nyitva látta az eget,
és egy edény ereszkedett alá, olyan mint egy nagy lepedő, amelyet négy sarkánál fogva
eresztenek le a földre. 12 Mindenféle négylábú, földi csúszómászó és égi madár volt
benne. 13 Egy hang így szólt hozzá: »Kelj fel Péter, öld meg és edd!« 14 De Péter azt
mondta: »Távol legyen tőlem, Uram, hiszen sohasem ettem semmi közönségeset és
tisztátalant!« 15 De a hang újból, másodszor is szólt hozzá: »Amit Isten tisztává tett,
azt te ne mondd tisztátalannak!« 16 Ez háromszor megismétlődött, aztán az edény hir-
telen felemelkedett az égbe. 17 Amíg Péter azon tűnődött magában, hogy mit jelent a
látomás, amit látott, a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, megkeresték Simon házát.
Megálltak az ajtónál, 18 bekiáltottak és tudakolták, vajon Simon, akit Péternek is hív-
nak, ott szállt-e meg? 19 Péternek pedig, amíg a látomásról tűnődött, azt mondta a Lé-
lek: »Három férfi keres téged. 20 Kelj fel tehát, eredj le, és menj el velük habozás nél-
kül, mert én küldtem őket.« 21 Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt: »Íme, én
vagyok, akit kerestek. Mi járatban vagytok?« 22 Ezek azt felelték: »Kornéliusz száza-
dos, az igaz és istenfélő férfi, aki mellett az egész zsidó nép tanúságot tesz, egy szent
angyaltól parancsot kapott, hogy hivasson téged a házába, és hallgassa tőled az igé-
ket.« 23 Erre bevezette és vendégül látta őket.

Kornéliusz megkeresztelése Másnap pedig fölkelt és elindult velük. Néhányan a
joppéi testvérek közül elkísérték. 24 A következő napon megérkezett Cézáreába.
Kornéliusz már várta őket. Összehívta rokonait és bizalmas barátait. 25 És történt,
hogy amikor Péter belépett, Kornéliusz elébe jött, és a lábaihoz borulva hódolt neki.
26 Péter azonban fölemelte őt és így szólt: »Kelj föl, én magam is ember vagyok!«
27 Azután beszédbe elegyedett vele, betért hozzá, és sokakat talált összegyűlve.
28 Ezeknek azt mondta: »Tudjátok ti is, hogy a zsidó ember mennyire visszariad attól,
hogy idegennel barátkozzon, vagy hogy belépjen a házába. De Isten értésemre adta,
hogy senkit se mondjak közönségesnek vagy tisztátalannak. 29 Azért ellenkezés nélkül
eljöttem a meghívásra. Kérdezem tehát: Mi okból hívtatok engem?« 30 Kornéliusz
erre azt mondta: »Ebben az órában éppen négy napja, hogy kilenc órakor imádkoz-
tam a házamban, és íme, egy férfi állt elém fehér ruhában. 31 Azt mondta: `Kornéliusz,
imádságod meghallgatásra talált, és alamizsnáidról megemlékeztek az Isten színe
előtt. 32 Küldj azért Joppéba, és hivasd el Simont, akit Péternek is hívnak. Simon tí-
már házában szállt meg a tenger mellett.' 33 Mindjárt hozzád küldtem tehát, és te jól
tetted, hogy eljöttél. Íme, most mindnyájan itt vagyunk előtted, hogy meghallgassuk
mindazt, amit az Úr parancsolt neked.«

34 Akkor Péter beszélni kezdett: »Valóban azt tapasztalom, hogy Isten nem személyválogató, 35 ellenkezőleg, kedves előtte bármelyik nép fia, aki féli őt és igazságot cselekszik. 36 Isten elküldte igéjét Izrael fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által, aki mindennek az Ura. 37 Ti is tudjátok, hogy mi történt Galileától kezdve egész Júdeában, a János által hirdetett keresztség után; 38 hogy miképpen kente föl Isten Szentlélekkel és erővel a Názáretből való Jézust, aki körüljárt, jót tett, és meggyógyította mindazokat, akiket az ördög a hatalmába kerített, mert Isten vele volt. 39 Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit ő a zsidók országában és Jeruzsálemben tett. Fára függesztve megölték őt. 40 De Isten harmadnapon feltámasztotta, s megadta neki, hogy megjelenjen, 41 nem az egész népnek, hanem Isten által előre kijelölt tanúknak, minekünk, akik ettünk és ittunk vele, miután a halálból feltámadt. 42 Meg is parancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és bizonyítsuk, hogy ő az, akit Isten az élők és a holtak bírájává rendelt. 43 Róla tesz tanúságot az összes próféta, hogy az ő neve által mindenki elnyeri a bűnök bocsánatát, aki csak hisz benne.«

44 Miközben Péter ezeket a szavakat mondta, a Szentlélek leszállt mindazokra, akik az igét hallgatták. 45 A körülmetéltségből származó hívek, akik Péterrel jöttek oda, elcsodálkoztak, hogy a Szentlélek kegyelme a pogányokra is kiáradt. 46 Hallották ugyanis őket nyelveken beszélni és magasztalni Istent. 47 Ekkor Péter azt mondta: »Vajon megtagadhatjuk-e a keresztség vizét azoktól, akik a Szentlelket éppúgy elnyerték, mint mi?« 48 Elrendelte tehát, hogy kereszteljék meg őket Jézus Krisztus nevében. Ekkor megkérték őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

11 **Péter beszámol a jeruzsálemi közösségnek** 1 Az apostolok és a júdeai testvérek meghallották, hogy a pogányok is befogadták Isten igéjét. 2 Mikor tehát Péter feljött Jeruzsálembe, a körülmetéltségből valók nekitámadtak, 3 és azt mondták: »Bementél a körülmetéletlen férfiakhoz, és ettél velük!«

4 Erre Péter hozzáfogott, hogy sorjában elmondja a történteket: 5 »Joppe városában voltam és imádkoztam, amikor lelkem elragadtatásában látomást láttam. Valami edény ereszkedett le, mint egy nagy lepedő, a négy sarkánál fogva az égből, úgyhogy egészen elém ért. 6 Mikor szemügyre vettem és beletekintettem, négylábú földi állatokat és vadakat, csúszómászókat és égi szárnyasokat láttam. 7 Szózatot is hallottam, amely felszólított: `Kelj föl Péter, öld meg és edd!' 8 Én azonban azt mondtam: `Távol legyen tőlem, Uram, mert közönséges vagy tisztátalan sohasem jutott a számba!' 9 Erre másodszor is megszólalt a szózat az égből: `Amit Isten tisztává tett, azt te ne mondd közönségesnek.' 10 Ez pedig három ízben történt, mire az egész újból visszaemelkedett az égbe. 11 Akkor nyomban három férfi állt ott a házban, amelyben voltam. Cézáreából küldték őket hozzám. 12 Ekkor a Lélek azt mondta nekem, hogy menjek velük minden habozás nélkül. Velem jött ez a hat testvér is, és beléptünk Kornéliusz házába. 13 Ő elbeszélte nekünk, hogyan látta az angyalt, aki megállt házában, és így szólt hozzá: `Küldj Joppéba, és hívasd el Simont, akit Péternek is hívnak; 14 ő olyan igéket hirdet majd neked, amelyek által üdvözülsz, te és egész házad.' 15 Amikor aztán beszélni kezdtem, a Szentlélek leszállt rájuk, ahogyan miránk is kezdetben. 16 Ekkor megemlékeztem az Úr szaváról, amely megmondta: `János csak vízzel keresztelt, titeket azonban Szentlélekkel fognak megkeresztelni' {1,5; Lk 3,16}. 17 Ha tehát Isten ugyanazt a kegyelmet adta nekik, mint nekünk, akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, ki vagyok én, hogy útjába állhattam volna Istennek?«

18 Mikor ezeket meghallották, megnyugodtak, és így magasztalták Istent: »Tehát a pogányoknak is megadta Isten az életadó bűnbánatot!«

Az antióchiai egyház létrejötte 19 Azok pedig, akik az István miatt kitört üldözés elől szétszóródtak, elmentek Föníciáig, Ciprusig és Antióchiáig, de nem hirdették az

igét senki másnak, csak a zsidóknak. 20 Volt azonban közöttük néhány ciprusi és
cirenei férfi, akik, mikor eljutottak Antióchiába, a görögökhöz is beszéltek, hirdetve az
Úr Jézust. 21 Az Úr keze velük volt, úgyhogy a hívek nagy számban tértek meg az Úr-
hoz.

22 Hírük eljutott a jeruzsálemi egyház fülébe, ezért elküldték Barnabást
Antióchiába. 23 Amikor odaérkezett és látta Isten kegyelmét, megörült, és mindnyájú-
kat arra buzdította, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban, 24 mert derék
férfi volt, telve Szentlélekkel és hittel. Nagy tömeg csatlakozott az Úrhoz. 25 Barnabás
azután elutazott Tarzusba, hogy felkeresse Sault, és mikor megtalálta, elhozta
Antióchiába. 26 Egy álló esztendőn át jelen voltak az összejöveteleken, s nagy tömeget
tanítottak. Antióchiában nevezték először a tanítványokat keresztényeknek.

Az Antióchiai egyház adománya 27 Azokban a napokban próféták jöttek le Jeruzsá-
lemből Antióchiába, 28 és az egyikük, név szerint Agabusz, felállt, és a Lélek által kije-
lentette, hogy nagy éhínség lesz az egész földkerekségen. Ez be is következett Klaudi-
usz idejében. 29 A tanítványok erre elhatározták, hogy mindegyikük küldeni fog vala-
mit a Júdeában lakó testvérek megsegítésére, mindenki tehetsége szerint. 30 Ezt meg
is tették, és elküldték a vénekhez Barnabás és Saul keze által.

12 **Jakab kivégzése és Péter letartóztatása** 1 Ugyanebben az időben Heródes király
felemelte kezét, hogy az egyházból néhány emberre lesújtson. 2 Így karddal kivégeztet-
te Jakabot, János testvérét. 3 Mivel pedig látta, hogy a zsidóknak tetszik ez, még to-
vább ment, és elfogatta Pétert. Éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. 4 Miután
elfogatta őt, börtönbe vetette, és őrizetbe adta négy, egyenként négyszemélyes katonai
őrségnek. Az volt a szándéka, hogy Húsvét után a nép elé vezetteti. 5 Pétert tehát a
börtönben őrizték, az egyház pedig szüntelenül könyörgött érte Istenhez.

Péter csodálatos szabadulása 6 Amikor Heródes éppen arra készült, hogy elő-
vezetteti, azon az éjszakán Péter két katona között aludt kettős lánccal megbilincselve,
az őrök pedig az ajtó előtt őrizték a börtönt. 7 De íme, megjelent mellette az Úr angya-
la, és fény ragyogott fel a cellában. Az angyal meglökte Péter oldalát, fölkeltette, és így
szólt: »Kelj fel gyorsan!« Erre a láncok lehullottak a kezéről. 8 Az angyal pedig azt
mondta neki: »Övezd fel magad és vedd fel saruidat!« Ő megtette, az angyal pedig azt
mondta neki: »Vedd magadra a ruhádat, és kövess engem!« 9 Péter az angyal nyomá-
ban kiment, és nem tudta, hogy valóság-e az, ami az angyal által történik. Azt hitte,
látomása van.

10 Miután átmentek az első és a második őrségen, a vaskapuhoz jutottak, amely a
városba vezetett. Ez magától kinyílt előttük. Kimentek, végigmentek egy utcán, s ek-
kor az angyal hirtelen eltűnt mellőle. 11 Péter pedig magához térve azt mondta: »Most
már igazán tudom, hogy az Úr elküldte angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből
és mindabból, amire a zsidó nép számított.« 12 Ezt elgondolva, Máriának, a Márknak
is nevezett János anyjának a házához ment, ahol sokan voltak egybegyűlve, és imád-
koztak. 13 Mikor zörgetett a tornác ajtaján, egy Rodé nevű szolgáló jött ki, hogy meg-
tudja, ki az. 14 Amint felismerte Péter hangját, örömében nem nyitotta ki az ajtót, ha-
nem befutott és jelentette, hogy Péter áll az ajtó előtt. 15 Azok azonban rászóltak: »El-
ment az eszed!« De ő erősítgette, hogy bizony úgy van. Mire azok azt mondták: »Az
angyala az.« 16 Péter pedig egyre csak zörgetett. Mikor azután végre ajtót nyitottak,
meglátták őt, és elcsodálkoztak. 17 Miután intett a kezével, hogy hallgassanak, elbe-
szélte, hogyan hozta ki őt az Úr a börtönből. Végül azt mondta: »Vigyétek hírül ezeket
Jakabnak és a testvéreknek!« Azután útra kelt, és eltávozott más helyre.

18 Mikor pedig megvirradt, nem csekély zavarodás támadt a katonák között, hogy
mi lett Péterrel.

Heródes Agrippa halála 19 Heródes pedig, miután kereste őt és nem találta, vallatta az őröket, azután elvitette őket, majd lement Júdeából Cézáreába, és ott tartózkodott.

20 Akkoriban neheztelt a tírusziakra és a szidoniakra. Ezek azonban közös akarattal eljöttek hozzá, s miután Blasztuszt, a király kamarását megnyerték maguknak, békét kértek, mert a vidékük tőle szerezte élelmét. 21 A kitűzött napon azután Heródes királyi ruhába öltözve ítélőszékébe ült, és beszédet intézett hozzájuk. 22 A nép pedig felkiáltott: »Isten szavai ezek és nem emberé!« 23 De azonnal lesújtott rá az Isten angyala, mert nem hárította Istenre a tiszteletet. Férgek emésztették el, úgy halt meg.

Barnabás és Saul visszatér Antióchiába 24 Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt. Barnabás és Saul visszatértek Jeruzsálemből, miután elvégezték a szeretetszolgálatot. Jánost, akit Márknak is neveznek, magukhoz vették.

A NÉPEK ÉS NEMZETEK EGYHÁZA: 13,1-28,31

13 **Barnabás és Saul küldetése** 1 Az antióchiai egyházban több próféta és tanító is volt, köztük Barnabás és Simon, akit Nigernek neveztek, a cirenei Lúciusz, továbbá Manaén, Heródes negyedes fejedelem tejtestvére és Saul. 2 Miközben ezek az Úr szolgálatát végezték és böjtöltek, a Szentlélek azt mondta nekik: »Különítsétek el nekem Sault és Barnabást a munkára, amelyre meghívtam őket!« 3 Erre böjtöt tartottak, imádkoztak, rájuk tették kezüket, azután útnak indították őket.

Pál első missziós útja: 13,4-14,28

Antióchiából Cipruson át Pergébe 4 Ők tehát a Szentlélektől küldve lementek Szeleukiába, onnan pedig Ciprusba hajóztak. 5 Eljutottak Szalamiszba, és hirdették Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is a szolgálatukban volt. 6 Amikor bejárták Páfoszig az egész szigetet, találtak egy Barjézus nevű zsidó férfit, aki varázsló és hamis próféta volt. 7 Szergiusz Paulusz prokonzullal, egy bölcs férfival volt, aki magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta Isten igéjét. 8 Elimász azonban, a varázsló – a neve ugyanis ezt jelenti –, akadékoskodott, s igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. 9 De Saul, akit Pálnak is neveznek, Szentlélekkel eltelve ránézett, 10 és így szólt: »Te minden csalárdsággal és álnoksággal teljes ördögfia, minden igazságosságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úr egyenes útjait megrontani? 11 Íme, ezért az Úr keze most rajtad van, megvakulsz, s egy ideig nem látod a napvilágot.« Rögtön homály és sötétség szakadt rá, és körbe járva kereste, hogy valaki kezét nyújtsa neki. 12 Erre a prokonzul hitt, mivel látta, hogy mi történt, és csodálkozott az Úr tanításán.

13 Azután Pál, és akik vele voltak, elhajóztak Páfoszból, és a pamfíliai Pergébe jutottak. János azonban elvált tőlük és visszatért Jeruzsálembe.

Barnabás és Pál működése a pizídiai Antióchiában 14 Ők pedig átmentek Pergén, s a pizídiai Antióchiába érkeztek. Szombaton bementek a zsinagógába és leültek. 15 A törvényből és a prófétákból való felolvasás után a zsinagóga elöljárói hozzájuk küldtek ezzel az üzenettel: »Férfiak, testvérek, ha van valami intelmetek a nép számára, mondjátok el!«

16 Pál felemelkedett tehát, s a kezével csendet intve megszólalt: »Izraelita férfiak, és ti istenfélők, halljátok! 17 Izrael népének Istene kiválasztotta atyáinkat és naggyá tette a népet, amikor Egyiptom földjén jövevények voltak. Azután hatalmas karral kivezette őket onnan, 18 és negyven esztendeig tűrte viselkedésüket a pusztában, 19 majd Kánaán földjén hét népet elpusztított, és sorsolással felosztotta nekik azoknak a földjét {Kiv 6,1.6; 16,35; Szám 14,34; MTörv 7,1}, 20 mintegy négyszázötven évre. Azután bírákat adott nekik Sámuel prófétáig. 21 Ettől fogva királyt kívántak, és Isten negyven esz-

tendőre Sault adta nekik, Kís fiát, a Benjamin törzséből való férfit. 22 Ennek elvetése
után Dávid királyt támasztotta nekik, aki mellett tanúságot is tett, mondván: `*Szívem*
szerint való férfit találtam, Jessze fiát, *Dávidot,* aki megteszi majd minden akarato-
mat' {Zsolt 89,21; 1 Sám 13,14; Iz 44,28}.

23 Az ő ivadékából támasztotta Isten az ígéret szerint Izrael üdvözítőjét, Jézust,
24 akinek eljövetele előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette Izrael egész nép-
ének {Lk 3,3}. 25 Mikor pedig János bevégezte pályafutását, azt mondta: `Nem az va-
gyok, akinek tartotok engem; íme, utánam jön, akinek a lábáról a saruit sem vagyok
méltó megoldani.'

26 Férfiak, testvérek! Ábrahám nemzetének fiai és a köztetek lévő istenfélők! En-
nek az üdvösségnek az igéje hozzánk küldetett. 27 Mert Jeruzsálem lakói és a vezetőik
nem ismerték el őt, hanem ítélkezésükkel beteljesítették a próféták szavait is, amelye-
ket minden szombaton felolvasnak. 28 Mert bár nem találtak benne semmi okot sem a
halálra, a kivégzését kívánták Pilátustól. 29 Miután mindent végrehajtottak, ami meg
volt írva róla, levették őt a fáról, és sírba helyezték. 30 De Isten feltámasztotta őt a ha-
lálból, 31 és több napon át megjelent azoknak, akik vele együtt jöttek fel Galileából Je-
ruzsálembe. Ezek tanúságot tesznek róla a mai napig a nép előtt.

32 Mi is az atyáknak tett ígéretet hirdetjük nektek, 33 mert azt Isten nekünk, az ő
fiainak teljesítette, amikor föltámasztotta Jézust, amint meg is van írva a második
zsoltárban:

`*Fiam vagy te, ma nemzettelek téged'* {Zsolt 2,7}.

34 Hogy pedig feltámasztotta a halálból, és hogy többé már nem tér vissza az
enyészetbe, így mondta meg:

`*Nektek* adom *a Dávidnak ígért biztos kegyelmet'* {Iz 55,3}.

35 Éppen ezért mondja másutt is:

`*Nem engeded, hogy Szented romlást lásson'* {Zsolt 16,10}.

36 Dávid ugyanis, miután a maga idejében Isten akaratát szolgálta, elszenderült,
atyái mellé tették, s meglátta a romlást. 37 De az, akit Isten a halálból feltámasztott,
nem látott romlást. 38 Vegyétek tehát tudomásul férfiak, testvérek, hogy őáltala hir-
detjük nektek a bűnök bocsánatát, és hogy mindattól, amitől Mózes törvénye által
meg nem igazulhattatok, 39 őáltala mindenki megigazul, aki hisz. 40 Ügyeljetek azért,
hogy be ne teljesedjen rajtatok, amit a próféta mondott:

41 `*Lássátok, ti önteltek,*
csodálkozzatok és semmisüljetek meg,
mert napjaitokban egy művet valósítok meg,
olyan művet, amelyet el sem hinnétek,
ha valaki mondaná nektek'« {Hab 1,5}.

42 Amikor azután kimentek, kérlelték őket, hogy a következő szombaton is ma-
gyarázzák nekik ezeket a dolgokat. 43 Sőt, amikor a zsinagóga szétoszlott, a zsidók és
az istenfélő jövevények közül sokan követték Pált és Barnabást, ők pedig biztatták és
bátorították őket, hogy maradjanak meg Isten kegyelmében.

44 A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt, hogy hallja
Isten igéjét. 45 Mikor azonban a zsidók a sokaságot látták, elfogta őket a féltékenység,
s káromlások között ellentmondtak annak, amit Pál mondott. 46 Erre Pál és Barnabás
egész bátran kijelentették: »Először nektek kellett hirdetnünk Isten igéjét, mivel
azonban ti visszautasítjátok azt, s nem tartjátok magatokat méltóknak az örök életre,
íme, a pogányokhoz fordulunk, 47 mert így parancsolta nekünk az Úr:

`*A pogányok világosságává tettelek téged,*
hogy szolgáld az üdvösséget a föld végső határáig'« {Iz 49,6}.

48 Mikor a pogányok meghallották ezt, megörültek, és magasztalták az Úr igéjét.
Hittek is mindnyájan, akik az örök életre voltak rendelve. 49 Az Úr igéje pedig elter-
jedt az egész tartományban. 50 A zsidók azonban felizgatták a vallásos és előkelő asz-
szonyokat, s a város első embereit. Üldözést szítottak Pál és Barnabás ellen, és kiűzték
őket határukból. 51 Ezek lerázták ellenük lábuk porát, és elmentek Ikóniumba. 52 A
tanítványok pedig elteltek örömmel és a Szentlélekkel.

14 **Ikóniumban, Lisztrában és Derbében** 1 Ikóniumban pedig az történt, hogy
mindnyájan bementek a zsidók zsinagógájába és beszéltek, úgyhogy a zsidók és görö-
gök nagy sokasága hívő lett. 2 Akik azonban a zsidók közül nem hittek, felizgatták és
felbőszítették a pogányok lelkét a testvérek ellen. 3 Mégis ott maradtak azért jó ideig,
és bizakodva fáradoztak az Úrban, aki tanúságot tett kegyelmének igéje mellett; meg-
engedte ugyanis, hogy jelek és csodák történjenek a kezük által. 4 A város lakossága
azonban megoszlott. Egyesek ugyanis a zsidókkal, mások viszont az apostolokkal tar-
tottak. 5 Mikor pedig a pogányok és a zsidók a főembereikkel együtt támadásra két-
szültek, hogy bántalmazásokkal illessék, sőt megkövezzék őket, 6 és ők értesültek er-
ről, elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe, és körös-körül az egész tar-
tományba. 7 Mindenütt hirdették az evangéliumot.

8 Volt Lisztrában egy béna lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és soha-
sem tudott járni. 9 Hallgatta Pált, amikor beszélt. Pál rátekintett, s mivel látta, hogy
hisz a gyógyulásában, 10 fennhangon azt mondta: »Állj fel egyenesen, a lábaidra!« Az
felugrott és járkált. 11 Amikor a néptömeg látta, hogy mit tett Pál, likaóniai nyelven
felkiáltott: »Az istenek emberi alakot öltöttek, s leszálltak hozzánk!« 12 Barnabást el-
nevezték Jupiternek, Pált meg Merkurnak, mert ő vitte a szót.

13 A város előtt lévő Jupiter-templom papja bikákat és koszorúkat hozott a kapuk
elé, és a tömeggel együtt áldozatot akart bemutatni. 14 Amikor az apostolok, Barnabás
és Pál meghallották ezt, megszaggatták ruhájukat, kiáltozva kisiettek a tömeg közé,
15 és ezt mondták: »Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló halandó ember-
ek vagyunk, s éppen azt hirdetjük nektek, hogy ezektől a hiábavaló dolgoktól térjetek
meg az élő Istenhez, *aki az eget és a földet teremtette, a tengert és mindazt, ami*
bennük van {Kiv 20,11}. 16 A letűnt időkben megengedte minden pogánynak, hogy a sa-
ját útján járjon, 17 de önmagát sem hagyta tanúságtétel nélkül, mert jót cselekedett az
égből: esőt, termékeny időket adott, betöltötte szívünket eledellel és örömmel.« 18 Bár
ezeket mondták, alig tudták lecsillapítani a tömeget, hogy ne mutasson be nekik áldo-
zatot. 19 Antióchiából és Ikóniumból azonban utánuk jött néhány zsidó. Felbujtották a
tömeget, és megkövezték Pált. Azután kivonszolták a városon kívülre, abban a hitben,
hogy meghalt. 20 De amikor a tanítványok körülvették, felkelt, és bement a városba.
Másnap pedig Barnabással útra kelt Derbébe.

Visszatérés Szíriába 21 Miután ennek a városnak is hirdették az evangéliumot és
sokakat tanítottak, visszafordultak Lisztrába, Ikóniumba és Antióchiába. 22 Útközben
megerősítették a tanítványok lelkét, és intették őket, hogy maradjanak meg a hitben.
Elmondták, hogy sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába. 23 S miu-
tán az egyes egyházakban böjtölve és imádkozva presbitereket rendeltek számukra, az
Úrnak ajánlották őket, akiben hittek. 24 Azután átmentek Pizídián, és Pamfíliába ju-
tottak. 25 Miután Pergében is hirdették az Úr igéjét, lementek Attáliába, 26 onnan pe-
dig elhajóztak Antióchiába, ahonnan Isten kegyelmébe ajánlva elindították őket a
most elvégzett munkára.

27 Amikor megérkeztek és egybegyűjtötték az egyházat, elbeszélték, milyen nagy
dolgokat művelt általuk az Isten, és hogy a hit ajtaját megnyitotta a pogányoknak.
28 Ezután jó ideig ott maradtak a tanítványokkal.

Az apostoli zsinat Jeruzsálemben: 15,1-35

15 **Az antióchiai vita** 1 Eközben néhányan azok közül, akik lejöttek Júdeából, így
tanították a testvéreket: »Ha nem metélkedtek körül Mózes törvénye szerint, nem
üdvözülhettek.«
2 Mivel pedig Pál és Barnabás nagyon felháborodtak ezen, elhatározták, hogy Pál,
Barnabás és még néhányan a többiek közül menjenek fel Jeruzsálembe az apostolok-
hoz és a presbiterekhez ennek a kérdésnek az ügyében. 3 Az egyház elkísérte őket, ők
pedig átmentek Fönícián és Szamarián. Elbeszélték a pogányok megtérését, nagy
örömet szerezve az összes testvérnek. 4 Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, az egyház,
az apostolok és a presbiterek fogadták őket, ők pedig elbeszélték, hogy milyen nagy
dolgokat művelt velük az Isten. 5 De egyesek, akik a farizeusok felekezetéből lettek
hívők, előálltak, és azt mondták, hogy azoknak is körül kell metélkedniük, és nekik is
meg kell parancsolni, hogy tartsák meg Mózes törvényét.

Az apostolok és presbiterek tanácskozása 6 Emiatt az apostolok és a presbiterek
összegyűltek, hogy megvizsgálják ezt a kérdést. 7 Mivel azonban nagy vitatkozás tá-
madt, Péter felállt, és így szólt hozzájuk: »Férfiak, testvérek! Tudjátok, hogy Isten a
régmúlt napoktól fogva kiválasztott engem közülünk, hogy a pogányok az én számból
hallják az evangélium igéjét és hívők legyenek. 8 És Isten, aki ismeri a szíveket, tanú-
ságot tett, mert nekik éppúgy megadta a Szentlelket, mint nekünk. 9 Nem tett semmi
különbséget köztünk és közöttük, amikor a hit által megtisztította szívüket. 10 Most
tehát miért kísértitek Istent azzal, hogy azt az igát rakjátok a tanítványok nyakára,
amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elviselni? 11 Ellenkezőleg, mi hisszük, hogy
Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, amint ők is.«

12 Erre az egész sokaság elhallgatott, aztán meghallgatta Barnabást és Pált, akik
elbeszélték, milyen nagy jeleket és csodatetteket művelt Isten a pogányok között ál-
taluk.

13 Miután ők elhallgattak, Jakab szólalt meg: »Férfiak, testvérek, hallgassatok
meg engem! 14 Simon elbeszélte, hogyan és mi módon történt Isten látogatása első
ízben azért, hogy a pogányok közül támasszon népet az ő nevének. 15 Ezzel egyeznek a
próféták mondásai is, amint meg van írva:

16 `Ezután majd visszatérek,
és felállítom Dávidnak leomlott hajlékát,
kijavítom falainak repedéseit,
és ami romba dőlt, megújítom,
17 hogy keresse az Urat
a többi ember és minden nép,
amely segítségül hívta nevemet
– így szól az Úr, és meg is teszi azt', **{Ám 9,11-12}**
18 ami ismert volt öröktől fogva. –

19 Ennélfogva úgy gondolom, hogy nem kell háborgatni azokat, akik a pogányok
közül megtérnek Istenhez, 20 hanem meg kell írni nekik, hogy tartózkodjanak a bál-
ványoktól, nehogy tisztátalanná váljanak, a paráznaságtól, a fojtott állatoktól és a vér-
től. 21 Mert akik Mózest hirdetik, a régi időktől fogva ott vannak minden városban a
zsinagógákban, és minden szombaton felolvassák azt.«

A zsinat határozatai 22 Erre az apostolok és a presbiterek az egész egyházzal
együtt jónak látták, hogy férfiakat válasszanak ki maguk közül, és elküldjék
Antióchiába Pállal és Barnabással Júdást, akit melléknevén Barszabásnak hívnak, és
Szilást – ők a testvérek között vezetők voltak –, 23 és kezük által ezt az írást küldték:

»Üdvözlet az apostoloktól és a presbiter testvérektől a pogányokból lett testvéreknek,
akik Antióchiában, Szíriában és Kilíkiában vannak! 24 Mivel hallottuk, hogy némelyek, akik közülünk kerültek ki, megzavartak titeket szavaikkal, és feldúlták lelketeket,
bár tőlünk megbízást nem kaptak, 25 jónak láttuk, miután megállapodásra jutottunk,
hogy férfiakat válasszunk ki és küldjünk el hozzátok a mi igen kedves Barnabásunkkal és Pálunkkal, 26 ezekkel az emberekkel, akik életüket adták a mi Urunk, Jézus
Krisztus nevéért. 27 Elküldtük tehát Júdást és Szilást, akik mindezt személyesen, élőszóval is tudtotokra adják. 28 Úgy tetszett ugyanis a Szentléleknek és nekünk, hogy
semmi további terhet ne rakjunk rátok, csak azt, ami szükséges: 29 hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fojtott állatoktól és a paráznaságtól.
Ha ezektől őrizkedtek, jól teszitek. Jó egészséget!«

A határozatok kihirdetése Antióchiában 30 Azok tehát, miután elbocsátották őket,
lementek Antióchiába. Itt egybegyűjtötték a sokaságot, és átadták a levelet. 31 Amikor
elolvasták, örültek a vigasztalásnak. 32 Júdás és Szilás pedig, akik maguk is próféták
voltak, sok beszéddel vigasztalták a testvéreket és megerősítették őket. 33 Miután pedig egy ideig itt időztek, a testvérek visszabocsátották őket békében azokhoz, akik
küldték őket. [34] 35 Pál és Barnabás is Antióchiában időztek. Tanítottak a többiekkel
együtt, és hirdették az Úr igéjét.

Pál második missziós útja: 15,36-18,22

Pál és Barnabás útjai elválnak 36 Néhány nap múlva azonban Pál így szólt Barnabáshoz: »Menjünk vissza, és városról városra mindenütt, ahol hirdettük az Úr igéjét,
látogassuk meg a testvéreket, hogy vannak.« 37 Barnabás magával akarta vinni Jánost,
akit Márknak is hívnak. 38 Pál azonban kérte őt, hogy ne kelljen visszafogadni azt, aki
elvált tőlük Pamfíliától kezdve, s nem ment velük a munkába. 39 Így nézeteltérés támadt köztük, és különváltak egymástól. Barnabás Ciprusba hajózott, miután maga
mellé vette Márkot. 40 Pál viszont Szilást választotta, és útra kelt, miközben a testvérek őt Isten kegyelmébe ajánlották. 41 Bejárta Szíriát és Cilíciát, megerősítette az egyházakat, és megparancsolta, hogy tartsák meg az apostolok és a presbiterek rendelkezéseit.

16 **Pál Likaóniában** 1 Eljutott Derbébe és Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű
tanítvány, egy hívővé lett zsidó anyának és pogány apának volt a fia. 2 A testvérek,
akik Lisztrában és Ikóniumban voltak, jó véleménnyel voltak róla. 3 Pál azt akarta,
hogy vele menjen az útra, azért magához vette és körülmetéltette, tekintettel a zsidókra, akik ezekben a helységekben voltak; mindenki tudta ugyanis, hogy az apja pogány
volt. 4 Amikor sorra járták a városokat, s tudatták, mihez kell tartaniuk magukat, közölték velük a határozatokat, amelyeket az apostolok és a presbiterek hoztak, akik Jeruzsálemben voltak. 5 Így az egyházak megerősödtek a hitben és gyarapodtak számban napról-napra.

Kis-Ázsián át Troászba 6 Amikor keresztülmentek Frígián és Galácia tartományán, a Szentlélek megtiltotta nekik, hogy Ázsiában hirdessék Isten igéjét. 7 Míziába
érve megkísérelték ugyan, hogy Bitíniába menjenek, de Jézus Lelke nem engedte
őket. 8 Ezért átmentek Mízián, és lementek Troászba. 9 Itt látomás jelent meg Pálnak
éjnek idején: egy makedón férfi eléje állt és könyörgött neki: »Jöjj át Makedóniába, és
segíts rajtunk!« 10 Miután ezt a jelenést látta, késedelem nélkül igyekeztünk elindulni
Makedóniába. Biztosan tudtuk, hogy Isten hívott minket, hogy hirdessük nekik az
evangéliumot.

Pál működése Filippiben 11 Elhajóztunk tehát Troászból. Egyenesen
Szamotrákiába jutottunk, másnap Neápoliszba, 12 innen pedig Filippibe, amely Ma-

kedóniának ebben a részében az első telepes város. Ebben a városban töltöttünk néhány napot, és beszélgetéseket folytattunk. 13 Szombaton kimentünk a kapun kívül a
folyóvízhez; úgy gondoltuk, hogy ott az imahely. Leültünk ott, és szóltunk az asszo-
nyokhoz, akik összegyűltek. 14 A hallgatóságban volt egy Lídia nevű istenfélő bíbor-
árus asszony Tiatíra városából, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy hallgasson
mindarra, amit Pál mondott. 15 Miután ő és háza népe megkeresztelkedett, így kö-
nyörgött: »Ha úgy ítéltek meg, hogy hűséges vagyok az Úrhoz, térjetek be házamba és
maradjatok nálam.« És erővel rá is vett minket.

16 Történt pedig, hogy amikor az imádságra mentünk, egy jósoló szellemtől meg-
szállott lánnyal találkoztunk, aki jövendöléseivel nagy hasznot hajtott gazdáinak. 17 Ez
nyomon követte Pált és minket, és így kiáltozott: »Ezek az emberek a magasságbeli
Isten szolgái, akik az üdvösség útját hirdetik nektek.« 18 Több napon át így tett. Pált
bántotta ez, azért hátrafordult, és azt mondta a léleknek: »Jézus Krisztus nevében
parancsolom, menj ki belőle.« Ki is ment belőle abban az órában. 19 Mikor azonban a
gazdái látták, hogy oda van a reményük a bevételre, megragadták Pált és Szilást, és
elvitték a piacra az elöljárókhoz. 20 A bírák elé állították őket, és így szóltak: »Ezek a
zsidó emberek zavart keltenek városunkban, 21 és olyan életmódot hirdetnek, amelyet
nekünk nem szabad elfogadnunk, sem cselekedetben követnünk, mivel rómaiak va-
gyunk.« 22 A nép is összecsődült ellenük, a bírák pedig letépették a ruháikat, és meg-
vesszőztették őket. 23 Sok ütést mértek rájuk, aztán börtönbe vetették őket. Az őrnek
pedig megparancsolták, hogy szigorúan őrizze őket. 24 Miután ilyen parancsot kapott,
a belső tömlöcbe vitte őket, a lábukat pedig kalodába zárta.

25 Éjféltájban Pál és Szilás imádkozva dicsérték Istent, a foglyok pedig hallgatták
őket. 26 Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, s a börtön alapjai meginogtak. Egy-
szerre minden ajtó kinyílt, és mindnyájuk bilincsei leoldódtak. 27 Amikor a börtönőr
felriadt és azt látta, hogy a börtön ajtajai nyitva vannak, kirántotta a kardját, és meg
akarta magát ölni abban a hitben, hogy a foglyok megszöktek. 28 Pál azonban fenn-
hangon így kiáltott: »Ne tégy magadban semmi kárt, mert mindannyian itt vagyunk!«
29 Az erre világosságot kért, beljebb ment, és remegve borult Pál és Szilás lábához.
30 Azután kivezette őket és így szólt: »Uraim, mit kell tennem, hogy üdvösséget nyer-
jek?« 31 Azok azt felelték: »Higgy az Úr Jézusban és üdvözülni fogsz, te és házad né-
pe.« 32 Aztán hirdették neki az Úr igéjét, és mindazoknak, akik a házában voltak. 33 Ő
pedig még abban az éjjeli órában elvitte őket, megmosta sebeiket, s mindjárt megke-
resztelkedett, és vele övéi is mindnyájan. 34 Aztán bevezette őket otthonába, asztalt
terített nekik, és örvendezett háza népével együtt, hogy híve lett Istennek.

35 Miután megvirradt, a bírák elküldték a törvényszolgákat ezzel az üzenettel:
»Bocsásd el azokat az embereket!« 36 A börtönőr pedig elvitte Pálnak az üzenetet: »A
bírák ideküldtek, hogy bocsássalak el titeket. Most tehát menjetek ki, és távozzatok
békével!« 37 Pál azonban azt mondta neki: »Mielőtt elítéltek volna minket, nyilvá-
nosan megvesszőztek és börtönbe vetettek, noha római polgárok vagyunk, s most titok-
ban kiutasítanak? Azt már nem! Jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki minket!«
38 A törvényszolgák pedig hírül vitték ezeket a szavakat a bíráknak. Azok megijedtek,
amikor meghallották, hogy római polgárok. 39 Eljöttek tehát és megkövették, majd
kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. 40 Amikor kijöttek a börtönből,
betértek Lídiához. Miután látták a testvéreket, és megvigasztalták őket, útra keltek.

17 **Pál Tesszalonikiben és Béreában** 1 Ezután áthaladtak Amfipoliszon és Apollónián, majd Tesszalonikibe érkeztek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt. 2 Pál szokás szerint bement hozzájuk, és három szombaton át magyarázta nekik az Írást. 3 Kifejtette és kimutatta, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, a halálból fel kellett tá-

madnia, és hogy »ez a Jézus az a Krisztus, akit én hirdetek nektek.« 4 Némelyikük
hitt, és csatlakozott Pálhoz és Sziláshoz, az istenfélő pogányokból szintén nagy soka-
ság, és nem kevesen az előkelő asszonyok közül. 5 A zsidók azonban féltékenykedtek.
Maguk mellé vettek a csőcselékből néhány gonosz embert. Csődületet támasztottak,
és izgalomba hozták a várost, majd Józon házánál csoportosulva megkísérelték, hogy
kihozzák őket a nép közé. 6 Mivel azonban nem találták meg őket, Józont és néhány
testvért vonszolták a város elöljárói elé, s közben így kiáltoztak: »Ide is eljöttek ezek,
akik felkavarják a világot. 7 Józon meg befogadta őket, pedig ezek mindnyájan a csá-
szár rendeletei ellen cselekszenek. Azt mondják ugyanis, hogy másvalaki, hogy Jézus
a király!« 8 Fel is bőszítették a népet és a város elöljáróit, akik ezt végighallgatták.
9 Mégis szabadon bocsátották őket, miután Józon és a többiek kezeskedtek értük.

10 A testvérek pedig mindjárt éjjel elküldték Pált és Szilást Béreába, ahol megér-
kezésük után bementek a zsidók zsinagógájába. 11 Ezek már nemesebb lelkűek voltak,
mint a tesszalonikiek. Be is fogadták az igét lelkesen, és nap-nap után kutatták az
Írásban, vajon ezek a dolgok valóban így vannak-e. 12 Közülük sokan hívők lettek, sőt
még az előkelő pogány asszonyok és férfiak közül is számosan. 13 Amikor azonban
Tesszalonikiben a zsidók megtudták, hogy Pál Béreában is hirdette az Isten igéjét, ide
is eljöttek, felizgatták és fellázították a tömeget. 14 Erre a testvérek azonnal útra bocsá-
tották Pált, hogy eljusson a tengerig: Szilás és Timóteus azonban ott maradtak. 15 Akik
elkísérték Pált, elvezették őt Athénig, aztán elutaztak, miután parancsot kaptak tőle
Szilás és Timóteus számára, hogy mihamarabb menjenek hozzá.

Pál Athénben 16 Amíg Pál Athénben várt rájuk, a lelke megrendült a bálványimá-
dásba merült város láttán. 17 Vitatkozott a zsidókkal és az istenfélőkkel a zsinagógá-
ban, s a köztéren is nap-nap után azokkal, akik ott voltak. 18 Némelyik epikureus és
sztoikus bölcselő vitába ereszkedett vele. Egyesek azt kérdezték: »Mit akar mondani
ez a szószaporító?« Mások viszont: »Új istenek hirdetőjének látszik« – mert Jézust és
a feltámadást hirdette nekik. 19 Aztán megragadták, és az Areopáguszra vitték ezekkel
a szavakkal: »Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? 20 Mert valami
újszerűt mondogatsz a fülünkbe, tudni akarjuk tehát, vajon mik ezek.« 21 Ugyanis az
összes athéni és az ott lévő jövevények semmi egyébbel nem foglalkoztak, mint azzal,
hogy valami újat mondjanak vagy halljanak.

22 Pál pedig felállt az Areopágusz közepére és így szólt: »Athéni férfiak! Minden
tekintetben nagyon vallásosnak látlak titeket. 23 Amikor ugyanis körüljártam és meg-
szemléltem a bálványképeiteket, egy olyan oltárra akadtam, amelyen ez a felirat volt:
`Az ismeretlen istennek.' Nos, akit ti nem ismertek és mégis tiszteltek, azt hirdetem
én nektek. 24 Isten, aki a világot alkotta, és benne mindent – mivel ő a mennynek és a
földnek ura –, nem lakik kézzel épített templomokban. 25 Ő nem szorul emberi kéz
szolgálatára, mintha valamire szüksége volna, hiszen ő ad mindennek életet, leheletet
és mindent. 26 Az ő műve, hogy az egytől származó egész emberi nem lakja a teljes
földkerekséget. Ő szabta meg tartózkodásuk meghatározott idejét és határait, 27 hogy
keressék Istent, hátha megérzik őt és megtalálják – bár nincs messze egyikünktől
sem. 28 Hiszen őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amint az egyik költőtök meg is
mondta:

`Az ő gyermekei vagyunk.'

29 Mivel tehát Isten gyermekei vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy az isten-
ség hasonló aranyhoz, ezüsthöz, kőhöz, a művészet és az emberi gondolat alko-
tásához. 30 Isten elviselte ennek a tudatlanságnak az idejét, most azonban hirdeti,
hogy mindnyájunknak bűnbánatot kell tartani mindenütt, 31 mert meghatározott egy

napot, amelyen ítélkezni fog a világ felett igazságban {Zsolt 96,13} egy férfi által, akit arra
rendelt, és igazolt is mindenki előtt, mikor feltámasztotta a halálból.«
32 Mikor a holtak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások meg azt
mondták: »Erről majd még egyszer meghallgatunk téged.« 33 Ezzel Pál eltávozott kö-
rükből. 34 De néhány férfi csatlakozott hozzá és hívő lett, köztük Areopagita Dénes,
valamint egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások is.

18 **Pál Korintusban** 1 Ezek után eltávozott Athénból, és elment Korintusba. 2 Itt
találkozott egy Akvila nevű, Pontuszból származó zsidóval, aki nemrégen jött Itáliából
– mivel Klaudiusz elrendelte, hogy az összes zsidó távozzon Rómából –, meg a feleségével, Priszcillával, és elment hozzájuk. 3 Mivel ugyanaz volt a mesterségük – sátorkészítők voltak –, náluk maradt és dolgozott. 4 Minden szombaton vitatkozott a zsinagógában, hirdette az Úr Jézus nevét, és igyekezett meggyőzni a zsidókat és a görögöket.

5 Amikor pedig Szilás és Timóteus megjöttek Makedóniából, Pál még többet fáradozott az igehirdetésben, és bizonyította a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. 6 Mivel azok káromlások között ellentmondtak neki, lerázta ruháit, és azt mondta nekik: »A fejeteken a véretek! Én tiszta vagyok, és mostantól fogva a pogányokhoz megyek.« 7 Elköltözött tehát onnan, és betért egy bizonyos Tíciusz Jusztusz nevű istenfélő férfinak a házába. Az illető háza a zsinagóga mellé épült. 8 Kriszpusz pedig, a zsinagóga elöljárója hitt az Úrban egész házával együtt, sőt, a korintusiak közül sokan, akik hallgatták, hittek és megkeresztelkedtek.

9 Az Úr pedig azt mondta éjjel látomásban Pálnak: »Ne félj, csak beszélj és ne hallgass, 10 mert én veled vagyok. Senki sem fog hozzád nyúlni, hogy ártson neked, mert sok népem van nekem ebben a városban.« 11 Ott maradt tehát egy évig és hat hónapig, s közben tanította nekik az Isten igéjét.

12 Egyszer azonban, amikor Gallió volt Akhája prokonzulja, a zsidók egy akarattal rátámadtak Pálra. Odavitték az ítélőszékhez, 13 és azt mondták: »Ez törvényellenes istentiszteletre beszéli rá az embereket!« 14 Mielőtt azonban Pál szóra nyitotta volna száját, Gallió így szólt a zsidókhoz: »Zsidó férfiak! Türelemmel lennék hozzátok annak rendje s módja szerint, ha csakugyan valami törvénytelenségről vagy nagyon gonosz bűntettről volna szó. 15 De ha tanításról, nevekről és a ti törvényetekről folyik a vita, intézzétek el magatok. Ezekben én nem akarok bíró lenni.« 16 S elűzte őket az ítélőszéktől. 17 Erre mindnyájan megragadták Szosztenészt, a zsinagóga elöljáróját, és megverték az ítélőszék előtt, de Gallió ezzel sem törődött semmit.

Pál Efezuson át visszatér Antióchiába 18 Pál pedig még jó ideig ott maradt, aztán
búcsút vett a testvérektől. Miután Kenkreában megnyíratta a fejét – fogadalma volt
ugyanis –, elhajózott Szíriába, és vele ment Priszcilla és Akvila is. 19 Efezusba érkezve
elvált tőlük. Bement a zsinagógába, és vitatkozott a zsidókkal. 20 Bár az ottaniak kér-
ték, hogy huzamosabb ideig maradjon, nem állt rá, 21 hanem búcsút vett tőlük ezekkel
a szavakkal: »Újra visszatérek hozzátok, ha Isten akarja.« Ezzel útra kelt Efezusból.
22 Lement Cézáreába, onnan felment, köszöntötte az egyházat, aztán lement
Antióchiába.

Pál harmadik missziós útja: 18,23-21,17

23 Miután itt töltött egy bizonyos időt, útra kelt, és sorjában bejárta Galácia tartományát és Frígiát, s minden tanítványt megerősített.

Apolló missziós tevékenysége Efezusban 24 Eközben egy Apolló nevű, alexandriai
származású zsidó jött Efezusba, aki ékesszóló és az Írásokban igen jártas volt. 25 Mivel
már oktatást kapott az Úr útjáról, buzgó lélekkel beszélte el és szorgosan tanította az
Úrra vonatkozó dolgokat, de csak János keresztségéről tudott. 26 Bátran kezdett tehát

működni a zsinagógában. Amikor Priszcilla és Akvila hallották őt, maguk mellé vették, és alaposabban megmagyarázták neki Isten útját. 27 Mikor aztán Akhájába készült menni, a testvérek buzdították, s írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Amikor odaérkezett, sok mindenben hasznukra volt a híveknek, 28 mert ellenállhatatlanul megcáfolta a zsidókat a nyilvánosság előtt, s kimutatta az Írások alapján, hogy Jézus a Krisztus.

19 **Pál János-tanítványokkal találkozik** 1 Amíg Apolló Korintusban volt, Pál bejárta a felső tartományokat, aztán Efezusba jött, s néhány tanítványra talált. 2 Ezeknek azt mondta: »Vajon megkaptátok-e a Szentlelket, amikor hívők lettetek?« Azok azonban azt felelték neki: »Még csak azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.« 3 Ő erre megkérdezte: »Hogyan vagytok hát megkeresztelve?« Azok így feleltek: »János keresztségével.« 4 Erre Pál azt mondta: »János a bűnbánat keresztségével keresztelte a népet, s azt mondta, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.« 5 Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében. 6 Pál rájuk tette kezeit, és a Szentlélek leszállt rájuk, ők pedig nyelveken kezdtek beszélni és prófétáltak. 7 Ezek a férfiak összesen mintegy tizenketten voltak.

Pál efezusi működése 8 Azután bejárt a zsinagógába, bátran tanított három hónapon át, és meggyőzően vitatkozott Isten országáról. 9 Mivel azonban egyesek megátalkodtak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját a sokaság előtt, eltávozott tőlük. Különhívta a tanítványokat és nap mint nap egy bizonyos Tirannosznak az iskolájában mondott beszédet. 10 Ez két esztendeig tartott, így mindazok, akik Ázsiában laktak, zsidók és pogányok, hallották az Úr igéjét.

Pál csodatette Efezusban 11 Isten rendkívüli csodákat is művelt Pál keze által. 12 Elvitték kendőit és kötényeit, amelyeket viselt, és a betegekre tették, mire azok meggyógyultak, és a gonosz lelkek kimentek belőlük.

13 Egyes kóbor zsidó ördögűzők is megkísérelték, hogy az Úr Jézusnak a nevét hívják segítségül azokra, akikben gonosz lelkek voltak. Azt mondogatták: »Parancsolok nektek Jézus által, akit Pál hirdet!« 14 Egy zsidó főpapnak, Szkévának hét fia tette ezt. 15 A gonosz lélek azonban így felelt nekik: »Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?« 16 Aztán az ember, akiben a gonosz lélek volt, rájuk vetette magát, a hatalmába kerítette őket, s úgy megmutatta nekik az erejét, hogy ruhátlanul és sebesülten menekültek ki abból a házból. 17 Ezt aztán megtudta Efezus valamennyi zsidó és pogány lakója, mire félelem fogta el mindnyájukat, és magasztalták az Úr Jézus nevét. 18 A hívek közül is sokan eljöttek, bevallották és elmondták tetteiket. 19 Azok közül pedig, akik a rendkívüli dolgokat hajhászták, sokan összehordták a könyveket, és mindenki szeme láttára elégették. Megbecsülték azok értékét is, és úgy találták, hogy az értékük ötvenezer ezüst. 20 Így tehát az Úr igéje rendkívüli módon gyarapodott és megerősödött.

Az ezüstműves lázadása 21 Amikor mindezek megtörténtek, Pál a Lélek által elhatározta, hogy átmegy Makedónián és Akháján, s elmegy Jeruzsálembe. Azt gondolta ugyanis: »Ha ott már voltam, Rómát is meg kell látogatnom.« 22 Előreküldött tehát Makedóniába kettőt azok közül, akik szolgáltak neki, Timóteust és Erasztoszt, maga pedig egy ideig még Ázsiában maradt.

23 Abban az időben azonban nem kis háborúság támadt az Úr útja miatt. 24 Egy Demetriosz nevű ezüstműves ugyanis Diana-templomocskákat készített ezüstből, és jókora keresethez juttatta a kézműveseket. 25 Ezeket és a hasonló foglalkozású iparosokat összehívta, s azt mondta nekik: »Emberek! Jól tudjátok, hogy ebből a mesterségből származik a keresetünk. 26 De látjátok és halljátok azt is, hogy ez a Pál nemcsak Efezusban, hanem szinte egész Ázsiában nagy tömegeket térít el rábeszéléssel. Azt

mondja, hogy nem istenek azok, amiket kézzel csinálnak. 27 Így azonban nem csak a
mi foglalkozásunk sodródik veszélybe és válik érdektelenné, hanem a nagy Dianának
a templomát is semmibe fogják venni, s annak fölsége is meg fog inogni, akit egész
Ázsia és a föld kereksége tisztel.«

28 Mikor ezeket a szavakat meghallották, harag töltötte el őket, és felkiáltottak:
»Nagy az efezusiak Dianája!« 29 Kavarodás töltötte be a várost, és egy akarattal a kör-
színházba rohantak. Odahurcolták a makedóniai Gájuszt és Arisztarchuszt, Pál társa-
it. 30 Ekkor Pál be akart menni a nép közé, de a tanítványok nem engedték.
31 Néhányan az ázsiai főtisztviselők közül is, akik barátai voltak, elküldtek hozzá és
kérték, hogy ne menjen a színházba. 32 Ott mindenki mást kiabált, mert a népgyűlés
meg volt zavarodva, s többen azt sem tudták, hogy mi okból gyűltek össze.

33 Végül előhozták a tömegből Alexandert, akit a zsidók előretuszkoltak. Alexan-
der pedig csendet intett a kezével, mert fel akarta világosítani a népet. 34 Amikor
azonban felismerték, hogy zsidó, egyszerre mindnyájan lármázni kezdtek, és vagy két
órán át így kiáltoztak: »Nagy az efezusiak Dianája!« 35 Végre a jegyző lecsendesítette a
tömeget, és így szólt: »Efezusi férfiak! Van-e ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa
tiszteli a nagy Dianát, Jupiter magzatát? 36 Mivel ez nem kétséges, meg kell nyugod-
notok, és semmit sem kell meggondolatlanul cselekednetek. 37 Idehoztátok ugyanis
ezeket az embereket, akik sem nem szentségtörők, sem a ti istennőtöket nem kár-
molták. 38 Ha tehát Demetriosznak és a többi kézművesnek panaszuk van valaki ellen
– miután tartanak törvénynapokat és vannak prokonzulok –, emeljenek panaszt
egymás ellen. 39 Ha pedig másféle vitás ügyetek van, a törvényes népgyűlésen el lehet
intézni. 40 Mert még abba a veszélybe kerülünk, hogy bevádolnak a mai zendülés mi-
att – hiszen semmi okunk sincs erre a csődületre –, hogy számot adjunk róla.« Ezt
mondta, azután feloszlatta a gyűlést.

20 **Pál Makedóniában és Akhájában** 1 A zavargás megszűntével Pál magához hívta
a tanítványokat, buzdította őket, azután elbúcsúzott, és útra kelt, hogy Makedóniába
menjen. 2 Miután bejárta azokat a területeket, többször is beszélt és intette őket, el-
ment Görögországba, 3 és ott töltött három hónapot. Amikor Szíriába készült hajózni,
a zsidók cselt szőttek ellene. Ezért úgy határozott, hogy Makedónián át tér vissza. 4 A
béreai Szopatér, Pirrosz fia volt a kísérője, a tesszalonikiek közül pedig Arisztarchosz
és Szekundusz, továbbá a derbéi Gájusz és Timóteus, végül Ázsiából Tichikusz és
Trofimusz. 5 Ők elmentek előre, és megvártak minket Troászban. 6 Mi pedig a kovász-
talan kenyerek napjai után elhajóztunk Filippiből, és öt nap múlva értük utol őket
Troászban, ahol hét napot töltöttünk.

Pál elbúcsúzik a troászi hívektől 7 A hét első napján azután, amikor egybegyűltünk
a kenyérszegésre, Pál beszélni kezdett nekik. Mivel másnap útra akart kelni, a beszé-
det egészen éjfélig nyújtotta. 8 A felső teremben, ahol egybegyűltünk, volt lámpa bő-
ven. 9 Közben egy Eutíchosz nevű fiút, aki az ablakban ült és mély álomba merült,
mert Pál hosszan beszélt, az álom elnyomta, leesett a harmadik emeletről, és holtan
szedték fel. 10 Pál lement hozzá, ráborult, átkarolta, és így szólt: »Ne nyugtalankodja-
tok, mert a lelke benne van!« 11 Aztán felment, megszegte a kenyeret és evett, s beszélt
még jó sokáig, egészen virradatig, akkor kelt útra. 12 A fiút pedig élve hozták oda, és
teljesen megvigasztalódtak.

Troászból Milétoszba 13 Mi pedig hajóra szálltunk, és Asszoszba hajóztunk, hogy
ott felvegyük Pált. Így rendelkezett ugyanis, mert ő maga szárazon akarta megtenni az
utat. 14 Amikor aztán összetalálkozott velünk Asszoszban, felvettük őt, és Mitilénébe
mentünk. 15 Innen elhajóztunk, s másnap Khiosz elé értünk. A következő nap
Szamoszon kötöttünk ki, majd a rákövetkező napon megérkeztünk Milétoszba. 16 Pál

ugyanis úgy határozott, hogy Efezus mellett elhajózik, hogy ne kelljen időznie Ázsiában. Sietett, hogy ha lehetséges, pünkösd napján már Jeruzsálemben legyen.

Pál búcsúbeszéde Milétoszban 17 Milétoszból beüzent tehát Efezusba, és hívatta az
egyház presbitereit. 18 Amikor azok odaértek és együtt voltak, így szólt hozzájuk:
»Tudjátok, hogy Ázsiába jövetelem első napjától fogva hogyan voltam veletek az egész
idő alatt. 19 Szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyhullatás és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. 20 Semmi hasznosat el nem
hagytam, mindent hirdettem nektek, tanítottalak titeket nyilvánosan és házanként.
21 Tanúságot tettem mind a zsidók, mind a pogányok előtt az Istenhez való megtérésről és a Jézus Krisztusba, a mi Urunkba vetett hitről. 22 És most íme, lélekben megkötözve elmegyek Jeruzsálembe, és nem tudom, mi minden vár ott rám. 23 Csak azt tudom, amit a Szentlélek minden városban értésemre ad, hogy bilincsek és szorongatások várnak rám Jeruzsálemben. 24 De nem félek ezektől. Az életemet sem tartom értékesebbnek, mint magamat, csak elvégezhessem pályafutásomat, az ige szolgálatát,
amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy tanúságot tegyek Isten kegyelmének evangéliumáról.

25 Azt is tudom már, hogy közületek, akik között jártam, s akiknek hirdettem Isten országát, többé senki sem fogja látni arcomat. 26 Azért szentül állítom ma nektek,
hogy nem szárad rajtam senkinek a vére sem. 27 Mert nem vonakodtam attól, hogy
hirdessem nektek Isten maradéktalan akaratát. 28 Vigyázzatok magatokra és az egész
nyájra, amely fölé a Szentlélek elöljáróul helyezett titeket, hogy kormányozzátok Isten
egyházát, amelyet tulajdon vérén szerzett. 29 Tudom, hogy miután elmegyek, ragadozó
farkasok jönnek közétek, és nem fogják kímélni a nyájat. 30 Sőt köztetek is támadnak
férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukkal ragadják a tanítványokat.
31 Őrködjetek azért és tartsátok emlékezetben, hogy három éven át éjjel-nappal könnyek között szüntelenül intettem mindegyikteket.

32 Most pedig Istennek ajánllak titeket, és az ő kegyelme igéjének. Neki van hatalma, hogy gyarapodást és örökséget adjon az összes megszentelt számára. 33 Nem
kívántam el senki ezüstjét, aranyát vagy ruháját. 34 Magatok tudjátok, hogy ezek a
kezek dolgoztak meg azért, amire szükségem volt nekem és azoknak, akik velem vannak. 35 Mindenben megmutattam nektek, hogy így kell fáradozni, segíteni a gyöngéken, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: `Nagyobb boldogság adni, mint kapni.'«

36 Miután ezeket elmondta, letérdelt, és együtt imádkozott mindnyájukkal.
37 Azok pedig mindannyian nagy sírásra fakadtak, és Pál nyakába borulva csókolgatták őt. 38 Az a mondása fájt nekik leginkább, hogy nem fogják többé viszontlátni az
arcát. Végül pedig elkísérték őt a hajóra.

21 **Pál útja Jeruzsálembe** 1 Amikor azután elváltunk tőlük, kihajóztunk, és egyenes irányban haladva Kószba értünk, másnap Rodoszba, onnan pedig Patarába.
2 Amikor találtunk egy Fóniciába menő hajót, beszálltunk és továbbhajóztunk.
3 Mikor feltűnt előttünk Ciprus, azt bal felől haladva elhagytuk, aztán Szíriába hajóztunk, és eljutottunk Tíruszba, mert a hajó ott készült kirakni a rakományt. 4 Miután a
tanítványokat megtaláltuk, ott maradtunk hét napig. Ők a Lélek által azt mondták
Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. 5 Néhány nap elteltével mégis elindultunk
és továbbmentünk. Ők pedig mindannyian elkísértek bennünket feleségeikkel és
gyermekeikkel, kikísértek a városból, és a parton letérdelve imádkoztunk. 6 Miután
elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek övéikhez. 7 A hajóút befejezéseként lementünk Tíruszból Ptolemaiszba. Köszöntöttük a testvéreket, és
egy napig náluk maradtunk.

8 Másnap továbbmentünk, és Cézáreába érkeztünk. Itt betértünk Fülöp evangé-
lista házába, és megszálltunk nála, aki a hét közül az egyik volt. 9 Négy hajadon leánya
volt, s ezek prófétáltak. 10 Amíg mi néhány napig időztünk, egy Agabusz nevű próféta
érkezett oda Júdeából. 11 Odajött hozzánk, fogta Pál övét, megkötözte vele a saját lábát
és kezét, és így szólt: »A Szentlélek ezeket mondja: Azt a férfit, akié ez az öv, a zsidók
így kötözik meg Jeruzsálemben, és átadják a pogányok kezébe.« 12 Mikor ezt meghal-
lottuk, mi is kértük őt, meg az ottaniak is, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. 13 De Pál
így felelt: »Mit csináltok, miért sírtok és szomorítjátok a szívemet? Hiszen én kész
vagyok az Úr Jézus nevéért nemcsak arra, hogy megkötözzenek, hanem hogy meg is
haljak Jeruzsálemben.« 14 S mivel nem tudtuk lebeszélni őt, megnyugodtunk, és így
szóltunk: »Legyen meg az Úr akarata!«

15 E napok után tehát útnak eredtünk, és felmentünk Jeruzsálembe. 16 Cézáreából
a tanítványok közül is velünk tartottak néhányan. Magukkal hozták Mnázont, egy
Ciprusról való régi tanítványt, hogy nála szálljunk meg. 17 Amikor Jeruzsálembe ér-
tünk, a testvérek szívesen fogadtak minket.

Pál letartóztatása és fogsága: 21,18-28,31

Pál Jakabnál; Pál fogadalma 18 Másnap Pál velünk együtt bement Jakabhoz, és a
presbiterek is mindnyájan összegyűltek. 19 Miután köszöntötte őket, részletesen el-
mondta, mit művelt Isten a pogányok között az ő szolgálata által. 20 Azok pedig, miu-
tán meghallgatták, dicsőítették Istent, neki pedig azt mondták: »Nézd, testvér, sok
ezren vannak a zsidók között, akik hívők lettek, de azért mind féltékenyen tartják a
törvényt. 21 Rólad azonban azt hallották, hogy a Mózestől való elpártolásra tanítod
azokat a zsidókat, akik a pogányok között vannak. Azt mondod nekik, hogy nem kell
sem a fiaikat körülmetéltetniük, sem a szokásokat követniük. 22 Mi tehát a teendő?
Elkerülhetetlen, hogy a tömeg össze ne csődüljön, ha meghallják, hogy megjöttél.
23 Tedd meg tehát azt, amit mondunk neked. Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat
vettek magukra. 24 Vedd őket magad mellé, szentelődj meg velük, fizess helyettük,
hogy megnyiratkozzanak. Akkor mindenki tudni fogja, hogy nem igaz, amit rólad hal-
lottak; ellenkezőleg, te is megtartod a törvényt, és aszerint élsz. 25 Ami pedig azokat
illeti, akik a pogányok közül lettek hívők, mi megírtuk végzésünket, hogy tartózkodja-
nak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fojtott állatoktól és a paráznaság-
tól.«

26 Erre Pál maga mellé vette a férfiakat, másnap tisztulást végzett, velük együtt
bement a templomba, és bejelentette, hogy a tisztulás napjai letelnek, amikor mind-
egyikükért bemutatják az áldozatot.

Pál letartóztatása 27 Mikor azonban a hét nap lassan már letelt, az Ázsiából való
zsidók meglátták őt a templomban, fölizgatták az egész népet, és elfogták őt.
28 Közben ezt kiáltozták: »Izraelita férfiak! Segítsetek! Ez az az ember, aki a nép, a
törvény és ez ellen a hely ellen tanít mindenkit mindenütt, sőt még pogányokat is be-
hozott a templomba, és megfertőzte ezt a szent helyet!« 29 Vele látták ugyanis az
efezusi Trofimoszt a városban, s róla gondolták, hogy Pál bevitte a templomba. 30 Meg
is mozdult az egész város. A nép összecsődült, megragadták Pált, és kihurcolták a
templomból, a kapukat pedig azonnal bezárták. 31 Mikor már azon voltak, hogy meg-
öljék őt, az a hír jutott el a helyőrség ezredeséhez, hogy egész Jeruzsálem zavargásban
tört ki. 32 Az mindjárt katonákat és századosokat vett maga mellé, és lesietett hozzá-
juk. Azok pedig, amikor meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlege-
lését. 33 Ekkor az ezredes odalépett, megfogta őt, és megkötöztette két lánccal. Aztán
megkérdezte, hogy kicsoda ez, és mit tett. 34 De a tömegből az egyik ember ezt, másik

azt kiabált, s mivel pontosan nem tudott tájékozódni a zajongás miatt, a várba vitette őt. 35 Amikor azonban a lépcsőkhöz jutott, történt, hogy a nép erőszakossága miatt a katonáknak már vinniük kellett. 36 A népsokaság ugyanis utána tódult, és azt kiáltozta: »Öld meg őt!«

37 Amikor már a várba készültek bevezetni Pált, ő így szólt az ezredeshez: »Szabad-e valamit mondanom neked?« Az megkérdezte: »Te tudsz görögül? 38 Nem te vagy az az egyiptomi, nem te keltettél a napokban zavargást, s kivezettél a pusztába négyezer szikárius férfit?« 39 Pál azonban azt mondta neki: »Én zsidó ember vagyok a cilíciai Tarzusból, annak az ismert városnak vagyok a polgára. Kérlek azonban, engedd meg nekem, hogy szóljak a néphez!« 40 Mikor az megadta az engedélyt, Pál a lépcsőkön állva intett a népnek a kezével. Erre nagy csendesség lett. Ő pedig megszólalt zsidó nyelven, és ezt mondta:

22 **Pál beszéde** 1 »Férfiak, testvérek és atyák! Hallgassátok meg védekezésemet, melyet most elétek tárok.« 2 Amint meghallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még csendesebbek lettek. 3 Ő pedig így szólt: »Zsidó ember vagyok, a cilíciai Tarzusban születtem, de ebben a városban nevelkedtem fel Gamáliel lábánál. Az atyák törvényének szigorúsága szerint nyertem oktatást, a törvény buzgó követője voltam, amint ti is azok vagytok ma mindnyájan. 4 Ezt az utat pedig halálra üldöztem, megkötöztem és őrizetbe adtam férfiakat és nőket. 5 Ezt a főpap és a vének mind tanúsítják rólam. Kaptam tőlük leveleket is, úgy mentem el Damaszkuszba a testvérekhez, hogy az ottaniakat is megkötözve Jeruzsálembe hozzam, hogy megbüntessék őket.

6 Történt azonban, hogy útközben, amikor Damaszkuszhoz közeledtem, déltájban hirtelen nagy világosság áradt rám az égből. 7 Leestem a földre, és szózatot hallottam, amely azt mondta nekem: `Saul, Saul miért üldözöl engem?' 8 Én pedig így feleltem: `Uram, ki vagy?' Ő azt válaszolta: `Én vagyok a Názáreti Jézus, akit te üldözöl.' 9 Akik velem voltak, látták ugyan a világosságot, de nem hallották annak szavát, aki velem beszélt. 10 Erre én megkérdeztem: `Mit tegyek, Uram?' Az Úr pedig azt mondta nekem: `Kelj fel, és menj Damaszkuszba. Ott megmondják majd neked mindazt, amit tenned kell.' 11 Mivel azonban a ragyogó fény következtében nem láttam, a kísérők kézen fogva vezettek, s így értem Damaszkuszba.

12 Egy bizonyos Ananiás nevű férfi, aki félte Istent a törvény szerint, s akiről az ott lakó zsidók mind jó véleménnyel vannak, 13 felkeresett, és mellém állva azt mondta nekem: `Saul testvér, láss!' Abban a pillanatban megláttam őt. 14 Ő pedig így folytatta: `Atyáink Istene előre kijelölt téged, hogy megismerd akaratát, meglásd az Igazat, és szavait a saját szájából halld. 15 Tanúskodni fogsz mellette minden ember előtt azokról a dolgokról, amiket láttál és hallottál. 16 Most pedig miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, és hívd segítségül az Ő nevét!'

17 Amikor később visszatértem Jeruzsálembe, és imádkoztam a templomban, lelki elragadtatásba estem. 18 Láttam őt, s ő azt mondta nekem: `Siess, menj ki gyorsan Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a rólam szóló tanúságtételedet!' 19 Erre megkérdeztem: `Uram, hisz tudják, hogy én voltam az, aki börtönbe zárattam, és a zsinagógákban megverettem a benned hívőket. 20 Amikor pedig Istvánnak, a te tanúdnak vérét ontották, ott álltam, helyeseltem azt, és őriztem gyilkosainak ruháját.' 21 De ő azt mondta nekem: `Menj el, mert én elküldlek téged messzire, a pogányok közé.'«

Pál és a római ezredes 22 Amíg ezeket elmondta, hallgatták őt, de ekkor hangosan kiáltozni kezdtek: »Veszítsd el az ilyen embert a földről, nem élhet tovább!« 23 Mivel egyre csak lármáztak, köntöseiket eldobálták, és port szórtak a levegőbe, 24 az ezredes megparancsolta, hogy vezessék be a várba, ostorozzák meg, vessék kínvallatás alá, mert meg akarta tudni, hogy miért kiabálnak úgy ellene.

25 Mikor azonban szíjakkal lekötötték, Pál megkérdezte a mellette álló századost:
»Szabad nektek római polgárt megostorozni, mielőtt elítélték volna?« 26 A százados,
aki ezt hallotta, odament az ezredeshez, és jelentést tett neki: »Mit akarsz tenni? Hi-
szen ez az ember római polgár.« 27 Erre az ezredes odament hozzá, és azt mondta ne-
ki: »Mondd meg nekem, valóban római polgár vagy?« Ő azt felelte: »Igen.« 28 Az ez-
redes erre azt mondta: »Én sok pénzért jutottam ehhez a polgársághoz.« Mire Pál azt
mondta: »Én pedig abban születtem.« 29 Erre nyomban félreálltak, akik kínvallatására
készültek. Az ezredes is megijedt, amikor megtudta, hogy római polgár létére
megkötöztette őt.

Pál a főtanács előtt 30 Másnap aztán tüzetesebben meg akarta tudakolni, hogy a
zsidók mivel vádolják. Eloldoztatta őt, összehívta a papokat és az egész főtanácsot,
azután elővezette Pált, és eléjük állította.

23 1 Pál a főtanács felé fordult, és így szólt: »Férfiak, testvérek! Mind a mai napig
maradéktalanul jó lelkiismerettel jártam az Úr előtt.« 2 Ananiás főpap erre megparan-
csolta a mellette állóknak, hogy üssék őt szájon. 3 Pál ekkor így szólt hozzá: »Megver
téged Isten, te fehérre meszelt fal! Leülsz, hogy a törvény szerint ítélkezz rajtam, és a
törvény ellenére parancsot adsz, hogy megüssenek!« 4 Az ott állók azt mondták: »Az
Isten főpapját szidalmazod?« 5 Pál azonban így szólt: »Nem tudtam, testvérek, hogy ő
a főpap. Hiszen meg van írva: *`Ne átkozd néped fejedelmét!'*« {Kiv 22,27}

6 Mivel Pál tudta, hogy egy részük a szaddúceusok közül, a többi pedig a farizeu-
sok közül való, felkiáltott a főtanácsban: »Férfiak, testvérek! Farizeus vagyok, és fari-
zeusok fia! A reménység és a holtak feltámadása miatt állok törvény előtt.« 7 Mihelyt
kimondta ezt, nézeteltérés támadt a farizeusok és a szaddúceusok között, és a sokaság
megoszlott. 8 A szaddúceusok ugyanis azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem an-
gyal, sem lélek; a farizeusok pedig mindkettőt vallják. 9 Lett erre nagy lárma. A farize-
usok közül ugyanis néhányan felálltak, és harciasan kijelentették: »Semmi rosszat
sem találunk ebben az emberben! Lehet, hogy lélek, vagy angyal szólt hozzá.« 10 Mivel
a vita elfajult, az ezredes attól tartott, hogy szétszaggatják Pált. Kiadta tehát a paran-
csot, hogy a katonák jöjjenek le, ragadják ki közülük, és vigyék a várba. 11 A következő
éjszakán pedig megállt mellette az Úr, és azt mondta neki: »Légy állhatatos, mert
amint tanúságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell tanúságot tenned Rómában is.«

A zsidók összeesküvése Pál ellen 12 Amikor megvirradt, a zsidók közül néhányan
összefogtak, és fogadalmat tettek. Azt mondták, hogy sem nem esznek, sem nem isz-
nak, amíg Pált meg nem ölik. 13 Negyvennél többen voltak a férfiak, akik így összees-
küdtek. 14 Elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és azt mondták nekik: »Fogada-
lommal köteleztük magunkat, hogy addig semmit sem ízlelünk meg, amíg Pált meg
nem öljük. 15 Most tehát jelentsétek be a főtanáccsal együtt az ezredesnek, hogy ho-
zassa őt elétek, mintha valami biztosabbat akarnátok róla megtudni; mi pedig készen
állunk, hogy mielőtt ideérne, megöljük.«

16 Pál nővérének a fia azonban értesült a cselszövésről. Odament tehát, bement a
várba, és tudtára adta Pálnak. 17 Pál pedig magához hivatott egyet a századosok közül,
és azt mondta neki: »Vezesd ezt az ifjút az ezredeshez, mert valami jelenteni valója
van számára!« 18 Az maga mellé vette, elvezette az ezredeshez, és így szólt: »A fogoly
Pál megkért, hogy vezessem hozzád ezt az ifjút, mert valami mondanivalója van szá-
modra.« 19 Az ezredes megfogta a kezét, félrevonult vele, és megkérdezte: »Milyen
jelentenivalód van számomra?« 20 Az pedig elmondta: »A zsidók megállapodtak ab-
ban, hogy megkérnek téged, vezettesd Pált a holnapi napon a főtanácsba, mintha va-
lami biztosabbat akarnának megtudni róla. 21 De te ne higgy nekik, mert közülük
negyvennél több férfi lesben áll ellene; ezek fogadalommal kötelezték magukat, hogy

sem nem esznek, sem nem isznak, amíg meg nem ölik őt. Készen is állnak már, és várják ígéretedet.«

Pált Cézáreába viszik 22 Az ezredes erre elbocsátotta az ifjút, s megparancsolta neki, ne mondja el senkinek, hogy »ezeket tudtul adtad nekem«. 23 Azután hívatott két századost, és azt mondta nekik: »Éjjeli három órától kezdve tartsatok készenlétben hetven lovast és kétszáz dárdást, hogy Cézáreába menjenek. 24 Szereljetek fel hátasállatokat is«, hogy Pált felültessék és épségben elvigyék Félix helytartóhoz. 25 Aztán levelet írt. Ez állt benne: 26 »Klaudiusz Líziász Félixnek, a kegyelmes helytartónak. Üdv neked! 27 A zsidók elfogták ezt a férfit, és meg akarták ölni, amikor katonasággal közbeléptem és kimentettem, mert megtudtam, hogy római. 28 Azzal a szándékkal, hogy megtudjam a vádat, amelyet ellene felhoznak, bevittem őt a főtanácsukba. 29 Úgy láttam, hogy törvényüknek vitás kérdései miatt vádolják, de semmi bűne sincs, ami miatt halált vagy bilincset érdemelne. 30 Mivel azt is jelentették nekem, hogy cselt szőttek ellene, elküldtem őt hozzád, s a vádlóknak is értésükre adtam, hogy hozzád folyamodjanak. Jó egészséget!«

31 A katonák tehát parancsuk értelmében magukhoz vették Pált, s az éj folyamán elvitték Antipatriszba. 32 Másnap a lovasokat útra bocsátották, hogy továbbmenjenek vele, ők pedig visszatértek a várba. 33 Azok pedig, amikor eljutottak Cézáreába, átadták a levelet a helytartónak, és Pált is eléje állították. 34 Amikor az elolvasta a levelet, megkérdezte, hogy melyik tartományból való. Mikor megtudta, hogy cilíciai, 35 azt mondta: »Majd kihallgatlak, amikor vádlóid is megjönnek.« Végül megparancsolta, hogy tartsák őrizetben Heródes székházában.

24 **Pál Félix római helytartó előtt** 1 Öt nap múlva Ananiás főpap lement néhány vénnel és egy bizonyos Tertullusz nevű ügyvéddel, s jelentkeztek a helytartó előtt Pál ellen. 2 Miután Pált előhívták, Tertullusz elkezdte előadni a vádat: »Igazi békében élünk alattad, és gondoskodásod folytán sok dologban javulás állt be, 3 azt mindig és mindenütt teljes hálával fogadjuk, kegyelmes Félix. 4 Hogy azonban hosszasabban föl ne tartsalak, kérlek, hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. 5 Úgy találtuk, hogy ez az ember veszedelmet terjeszt és lázadásokat szít az összes zsidó között az egész földkerekségen, és élére áll a názáretiek eretneksége által keltett lázadásnak. 6 Sőt a templomot is meg akarta szentségteleníteni, ezért elfogtuk. [7] 8 Ha törvényt ülsz, magad is megtudhatod tőle mindazt, amivel mi vádoljuk őt.« 9 A zsidók is megerősítették ezt, és bizonygatták, hogy mindez így van.

10 Pál azonban, miután a helytartó intett neki, hogy beszéljen, ezt válaszolta: »Mivel tudom, hogy sok esztendeje bírája vagy ennek a népnek, jó lélekkel felelek meg magamért. 11 Meggyőződhetsz ugyanis, hogy nincs több, mint tizenkét napja, amikor feljöttem Jeruzsálembe imádkozni. 12 Nem látott engem senki vitatkozni vagy népcsődületet támasztani, sem a templomban, sem a zsinagógákban, 13 sem a városban. Nem is tudják előtted bebizonyítani, amikkel most vádolnak engem. 14 Azt azonban megvallom előtted, hogy az Atyának, az én Istenemnek szolgálok, azt a felekezetet követve, amelyet ők eretnekségnek mondanak, s hiszek mindabban, ami meg van írva a törvényben és a prófétákban. 15 Reménységem van az Istenben, amit ők maguk is várnak, hogy az igazak és a gonoszok föltámadnak. 16 Ennélfogva magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem feddhetetlen legyen mindenkor Isten és az emberek előtt. 17 Több esztendő eltelte után azonban megérkeztem, hogy adományt hozzak népemnek, áldozzak és fogadalmakat teljesítsek. 18 Ez alkalomból találtak engem megtisztulásom után a templomban, de nem sokasággal, és nem is zavargás közepette. 19 Az a néhány Ázsiából való zsidó, akiknek meg kellett volna előtted jelenniük és vádat emelniük, ha panaszuk van ellenem, 20 vagy akár ezek itt maguk is, csak mondják

meg, hogy találtak-e bennem valami gonoszságot, amikor a főtanács előtt álltam.
21 Legfeljebb abban az egy mondásban, melyet hangosan hirdettem, mikor köztük álltam, hogy »a holtak feltámadása miatt állok ma ítélőszéketek előtt.«

22 De Félix elhalasztotta ügyüket, mert jól ismerte ezt az utat, s azt mondta: »Majd ha Líziász ezredes lejön, meghallgatlak benneteket.« 23 A századosnak pedig megparancsolta, hogy tartsa őt őrizetben, hagyja nyugton, és ne akadályozzon meg senkit sem övéi közül, hogy a szolgálatára legyen.

24 Néhány nap múlva Félix odajött Druzillával, a feleségével, aki zsidó nő volt. Hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. 25 Amikor azonban ő az igazságosság, a tisztaság és a jövendő ítélet kérdését kezdte fejtegetni, Félix ijedten közbeszólt: »Most egyelőre menj; alkalmas időben majd hívatlak.« 26 Ezenkívül azt is remélte, hogy Pál majd lefizeti, ezért gyakran hívatta, és elbeszélgetett vele.

27 Két év elteltével azonban Félix utóda Porciusz Fesztusz lett. Mivel Félix a zsidók kedvében akart járni, Pált fogságban hagyta.

25 **Pál Fesztusz helytartó előtt; a császárhoz fellebbez** 1 Amikor Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézáreából Jeruzsálembe. 2 A főpapok és a zsidók főemberei eléje járultak, és Pál ellen kérelmet terjesztettek elő. 3 Azt a kegyet kérték az ő kárára, hogy hozassa fel őt Jeruzsálembe. Azt a cselt tervelték ki ugyanis, hogy útközben megölik. 4 Fesztusz azonban azt válaszolta, hogy Pált Cézáreában őrizteti, maga pedig hamarosan elutazik. 5 »Akik tehát közületek hatalommal vannak felruházva – mondta –, jöjjenek le velem, és emeljenek vádat ellene, ha valami gonoszság van abban a férfiban.« 6 Még vagy nyolc-tíz napig tartózkodott köztük, aztán lement Cézáreába. Másnap törvényt ült, s elővezettette Pált. 7 Amikor odahozták őt, a zsidók, akik lejöttek Jeruzsálemből, körülállták, és sok, súlyos vádat hoztak fel ellene. Bizonyítani azonban nem tudták, 8 mert Pál előadta a védekezését: »Én sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem a császár ellen nem vétettem semmit.« 9 De Fesztusz kedvében akart járni a zsidóknak, azért ezt válaszolta Pálnak: »Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, hogy ezek ott ítéljenek meg téged az én jelenlétemben?« 10 Pál azonban azt mondta: »A császár ítélőszéke előtt állok, ott kell ítélni felettem. A zsidók ellen semmit sem vétettem, amint magad is igen jól tudod. 11 Mert ha ártottam volna, vagy valami halálra méltó dolgot tettem, kész vagyok meghalni; ha azonban semmi alapja sincs mindannak, amivel ezek vádolnak, senki sem szolgáltathat ki engem nekik. A császárhoz fellebbezek!« 12 Erre Fesztusz értekezett tanácsosaival, és így szólt: »A császárhoz fellebbeztél, a császárhoz fogsz menni.«

Pál Fesztusz helytartó és Agrippa király előtt 13 Néhány nap múlva Agrippa király és Bereniké lejöttek Cézáreába, hogy Fesztuszt üdvözöljék. 14 Mikor már több napja ott időztek, Fesztusz említést tett a királynak Pálról: »Félix itt hagyott egy fogoly férfit, 15 akinek dolgában a zsidók főpapjai és vénei hozzám fordultak, amikor Jeruzsálemben voltam, és követelték az elítélését. 16 Azt feleltem nekik: A rómaiaknak nem szokásuk, hogy elítéljenek valakit, amíg a vádlottat nem szembesítették vádlóival, és lehetőséget nem adtak neki az önvédelemre, hogy a bűntettek alól tisztázza magát. 17 Amikor ennek következtében minden késedelem nélkül idegyűltek, másnap az ítélőszékbe ültem, és elővezettettem azt a férfit. 18 A vádlók előálltak, de nem hozakodtak elő semmi olyasmivel, amiből én gonoszat gyanítottam volna, 19 csak holmi vitás kérdéseik voltak ellene a vallásuk dolgában, és valami meghalt Jézust illetően, akiről Pál azt erősítgette, hogy él. 20 Mivel pedig én nem igazodom el az efféle kérdésben, azt mondtam, hogy akar-e felmenni Jeruzsálembe, hogy ezek ott ítélkezzenek felette.
21 Pál azonban fellebbezett, hogy a császár ítélkezzen fölötte, őrizetben tartottam, amíg

el nem küldöm a császárhoz.« 22 Erre Agrippa azt mondta Fesztusznak: »Magam szeretném meghallgatni ezt az embert.« »Holnap – válaszolta – majd meghallod.«

23 A következő napon Agrippa és Bereniké nagy pompával eljöttek, és bementek a tárgyalóterembe az ezredesekkel és a város előkelő polgáraival. Fesztusz parancsára elővezették Pált. 24 Ekkor Fesztusz így szólt: »Agrippa király, és ti férfiak mindnyájan, akik velünk itt jelen vagytok! Íme, látjátok őt, aki miatt a zsidók egész sokasága megkeresett engem Jeruzsálemben, követelőzve és lármázva, hogy nem szabad tovább élnie. 25 Én azonban úgy találtam, hogy nem követett el semmit sem, ami miatt halált érdemelne. Mivel ő a császárhoz fellebbezett, úgy határoztam, hogy odaküldöm. 26 Nincsen semmi, ami bizonyosat írhatnék róla uramnak. Ezért hoztam őt elétek, kiváltképpen teeléd, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténte után tudjak mit írni. 27 Mert nem látom ésszerűnek, hogy elküldjem a foglyot, és ne jelentsem az ellene emelt vádakat.«

26 1 Agrippa erre azt mondta Pálnak: »Megengedjük, hogy szólj a magad érdekében.« Ekkor Pál kitárta kezét, és elkezdte előadni védekezését: 2 »Boldognak tartom magam, Agrippa király, hogy jelenlétedben védekezem ma mindaz ellen, amivel a zsidók vádolnak. 3 Főként pedig azért, mert te ismered a zsidóknál levő összes szokást és vitás kérdést. Azért kérlek, hallgass meg türelmesen. 4 A zsidók mindnyájan ismerik ugyanis életemet ifjúságomtól kezdve, amely elejétől fogva népem körében folyt le Jeruzsálemben. 5 Tudják rólam korábbról, kezdettől fogva – ha hajlandók lennének tanúskodni –, hogy vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus. 6 Most mégis itt állok, ítélkezésnek alávetve, mert reménykedem abban az ígéretben, amelyet Isten tett atyáinknak, 7 s amelyre tizenkét törzsünk éjjel-nappal szolgálva reméli, hogy eljut. E reménység miatt vádolnak engem a zsidók, király. 8 Mi hihetetlent találtok abban, hogy Isten a halottakat feltámasztja?

9 Korábban magam is azt tartottam, hogy nagy ellenségként kell eljárnom a Názáreti Jézus neve ellen, 10 s ezt meg is tettem Jeruzsálemben. A szentek közül sokat zárattam börtönökbe, miután a főpapoktól felhatalmazást nyertem. Amikor pedig megölték őket, a hozzájárulásomat adtam. 11 Zsinagógáról zsinagógára járva sok esetben megkínoztam őket, így akartam őket káromlásra kényszeríteni. S aztán, egyre jobban dühöngve ellenük, idegen városokban is üldöztem őket.

12 Amikor ilyen szándékkal a főpapok felhatalmazásával és engedélyével Damaszkuszba mentem, 13 útközben egyszer déltájban azt láttam, király, hogy az égből a nap fényénél ragyogóbb világosság ragyogott körül engem, s azokat, akik velem voltak. 14 Mindannyian leestünk a földre, s ekkor szózatot hallottam, amely héber nyelven így szólt hozzám: `Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugdalóznod!' 15 Erre megkérdeztem: `Ki vagy, Uram?' Az Úr ekkor így szólt: `Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. 16 De kelj fel, és állj lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgájává és tanújává tegyelek azoknak a dolgoknak, amiket láttál, és amelyek végett még meg fogok jelenni neked. 17 Ezért kimentelek téged a népből és a pogányok közül, akik közé most küldlek, 18 hogy megnyisd szemüket, s hogy a sötétségből a világosságra, és a sátán hatalmából Istenhez térjenek, s így elnyerjék a bűnök bocsánatát, és az örökrészt a szentek között a bennem való hit által.'

19 Mindezek következtében, Agrippa király, nem kételkedtem a mennyei látomásban. 20 Először a Damaszkuszban levőknek, aztán Jeruzsálemben és Júdea egész tartományában, végül a pogányoknak hirdettem, hogy tartsanak bűnbánatot, és térjenek Istenhez, végezzék a bűnbánat méltó cselekedeteit. 21 Emiatt fogtak el a zsidók, amikor a templomban voltam, és meg akartak ölni. 22 De Isten oltalma megsegített, és a mai napig helytálltam mint tanú, kicsi és nagy előtt. Nem mondok semmit sem azo-

kon kívül, amikről Mózes és a próféták beszéltek, mint eljövendő dolgokról: 23 hogy
Krisztus szenvedni fog, első lesz a halottak föltámadásában, és világosságot fog hir-
detni a népnek és a pogányoknak.«

24 Mikor ezeket szólva előadta védekezését, Fesztusz jó hangosan azt mondta:
»Esztelen vagy Pál, a sok tudomány esztelenségbe kerget téged!« 25 Pál pedig: »Nem
vagyok én esztelen, kegyelmes Fesztusz, hanem az igazság és a józanság szavait mon-
dom. 26 A király ugyanis, akihez éppen ezért bátran beszélek, tud ezekről. Úgy gondo-
lom, ezek közül semmi sem ismeretlen előtte, hiszen ezekből semmi sem történt hol-
mi zugban. 27 Agrippa király, hiszel a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel!« 28 Erre
Agrippa így szólt Pálhoz: »Kevésen múlik, hogy meggyőzz, és keresztény legyek.«
29 Pál pedig: »Kérem Istentől, akár kicsi, akár nagy áron, hogy nemcsak te, hanem
azok is mindnyájan, akik ma hallanak, olyanok legyenek, amilyen én is vagyok, le-
számítva ezeket a köteleket.«

30 Erre a király, a helytartó, Bereniké és akik mellettük ültek, felkeltek. 31 Távozás
közben így beszélgettek egymással: »Ez az ember semmit sem tett, ami halált vagy
bilincseket érdemelne.« 32 Agrippa pedig azt mondta Fesztusznak: »Ezt az embert el
lehetett volna bocsátani, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.«

27 **A fogoly apostol útja Rómába** 1 Miután a határozat úgy szólt, hogy hajón elvi-
szik őt Itáliába, Pált a többi fogollyal együtt átadták az Auguszta-zászlóalj Júliusz ne-
vű századosának. 2 Felszálltunk tehát egy adramittiumi hajóra, s útnak indultunk,
megkezdve a hajózást az ázsiai helységek felé. A Tesszalonikiből való makedóniai
Arisztarchosz is velünk tartott. 3 Másnap elérkeztünk Szidonba. Júliusz emberségesen
bánt Pállal. Megengedte neki, hogy felkeresse barátait, s gondoskodjék magáról.
4 Amikor onnan elindultunk, Ciprus alá hajóztunk, mert a szelek éppen szembe fúj-
tak. 5 Áthajózva Cilícia és Pamfília tengerén, elérkeztünk a líkiai Mírába. 6 Mivel a szá-
zados talált ott egy Itáliába induló alexandriai hajót, arra szállított át minket. 7 Miután
hajónk több napon át lassan haladt előre, nagy nehezen eljutottunk Knídosz elé, de
mert a szél gátolt bennünket, Szalmóné táján áthajóztunk Kréta alá. 8 Nagy nehezen
haladtunk mellette, s elérkeztünk egy Jókikötő nevű helyhez Lászea város közelében.
9 Mivel az idő igen előre haladt, és a hajózás nem volt már biztonságos, hisz a böjt is
elmúlt már, Pál figyelmeztette őket 10 ezekkel a szavakkal: »Férfiak, látom, hogy a ha-
józás nemcsak a rakománynak és a hajónak, hanem az életünknek is gyötrelmére és
nagy kárára kezd lenni.« 11 A százados azonban inkább hitt a kormányosnak és a kapi-
tánynak, mint Pál szavainak. 12 S mivel a kikötő sem volt alkalmas a telelésre, a több-
ség megállapodott abban a tervben, hogy elhajóznak onnan. Ha csak lehetséges, elérik
Főnixet, és ott telelnek a krétai kikötőben, amely a délnyugati és északnyugati szél-
irányra tekint.

13 Mivel a déli szél gyengén fújt, és úgy gondolták, hogy kitarthatnak szándékuk
mellett, felszedték hát a horgonyt, és tovább haladtak szorosan Kréta mellett.

A tengeri vihar 14 De röviddel ezután rájuk tört onnan az Északkeletinek nevezett
orkán. 15 Mivel elkapta a hajót, és nem tudtunk a szél ellen haladni, elsodródtunk,
átengedve a hajót a szélrohamoknak. 16 Amikor elszáguldottunk egy Kauda nevű kis
sziget alatt, alig tudtuk megmenteni a csónakot. 17 Mikor végre sikerült azt felhúzni,
védőintézkedéseket alkalmaztak: átkötötték a hajót, és mivel attól tartottak, hogy a
Szirtiszhez csapódnak, lebocsátották a lassítót, és így haladtak tovább. 18 A hatalmas
vihar úgy hányt-vetett bennünket, hogy másnap kidobálták a rakományt.
19 Harmadnap pedig a hajó felszereléseit dobálták ki saját kezükkel. 20 S mert több
napon át sem a nap, sem a csillagok nem tűntek fel, és a rémséges vihar folyton dü-
höngött, odalett már minden reményünk, hogy megmenekülünk.

21 Mikor már sokat éheztek, Pál közéjük állt, és így szólt: »Férfiak, rám kellett
volna hallgatnotok, nem kellett volna elindulni Kréta alól, s nem szenvednénk ezt a
vesződséget és kárt. 22 De most is arra biztatlak titeket, legyen a lelketek bizakodó,
mert egy ember sem fog közületek elveszni, egyedül a hajó. 23 Ezen az éjszakán ugyan-
is megállt mellettem Isten angyala – én az övé vagyok és neki szolgálok –, 24 s azt
mondta: `Ne félj, Pál! A császár elé kell állnod; íme, Isten neked ajándékozta mind-
azokat, akik veled hajóznak!' 25 Azért férfiak, legyetek bizakodó lelkűek, mert én elhi-
szem Istennek, hogy úgy lesz, amint nekem megmondta. 26 Ki kell vetődnünk valame-
lyik szigetre.«

Hajótörés egy szigetnél 27 Amikor már a tizennegyedik éjszaka is beállt, amióta az
Adrián hajóztunk, éjféltájban a hajósok azt gyanították, hogy valamiféle föld tűnik fel
előttük. 28 Erre lebocsátották a mélységmérőt, és húsz ölet mértek. Majd kicsit to-
vábbhaladva onnan már tizenöt ölet mértek. 29 Ezért attól tartva, hogy sziklás helyek-
be ütközünk, leeresztettek négy vasmacskát a hajó faráról, és aggódva várták, hogy
kivilágosodjon. 30 Közben a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Azzal az ürüggyel,
hogy a hajó orráról horgonyokat vetnek ki, leeresztették a csónakot. 31 Ekkor Pál azt
mondta a századosnak és a katonáknak: »Ha ezek nem maradnak a hajón, ti nem
menekülhettek meg.« 32 Erre a katonák elvágták a csónak köteleit és hagyták kiesni.

33 Amikor világosodni kezdett, Pál kérte mindnyájukat, hogy vegyenek magukhoz
eledelt. Ezt mondta nekik: »Ma tizennegyedik napja, hogy vártok, étlen vagytok, és
semmit sem vesztek magatokhoz. 34 Azért arra kérlek titeket, vegyetek táplálékot ma-
gatokhoz, ez a javatokra lesz. Egyikteknek sem vész el egy haja szála sem a fejéről.«
35 Miután ezt elmondta, fogta a kenyeret, s mindnyájuk szeme láttára hálát adott Is-
tennek. Aztán megtörte azt, és elkezdett enni. 36 Erre mindnyájan megnyugodtak, és
ők is vettek magukhoz eledelt. 37 Összesen kétszázhetvenhatan voltunk a hajón.
38 Amikor jóllaktak az étellel, úgy könnyítettek a hajón, hogy a gabonát a tengerbe
dobták.

39 Bár ekkorra megvirradt már, a szárazföldet nem ismerték fel, de észrevettek egy
öblöt, amelynek lejtős partja volt. Azt gondolták, hogy erre futtatják ki a hajót, ha tud-
ják. 40 Miután a horgonyokat eloldották és a tengerbe dobták, meglazították a kor-
mányrudak köteleit is, majd felvonták a vezérvitorlát a szél fújásának az irányában,
így igyekeztek a part felé. 41 Amikor végül egy földnyelvhez jutottak, ráhajtották erre a
hajót. A hajóorr megakadt ugyan, és mozdulatlan maradt, de a hátsó rész kezdett
szétesni a hullámverés ereje miatt. 42 A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik
a foglyokat, nehogy valamelyik kiússzon és megszökjön. 43 A százados azonban meg
akarta menteni Pált, ezért megtiltotta, hogy ezt megtegyék. Megparancsolta tehát,
hogy azok bocsátkozzanak le elsőként, akik úszni tudnak. Jussanak ki és menjenek ki
a szárazra. 44 A többieket pedig kivitték, kit deszkákon, kit a hajó roncsain. Így történt
azután, hogy minden ember kimenekült a partra.

28 **Áttelelés a szigeten** 1 Megmenekülésünk után tudtuk meg, hogy a szigetet
Máltának hívják. 2 A barbárok nem csekély emberséget tanúsítottak irántunk: tüzeket
raktak, és gondoskodtak mindannyiunkról a ránk szakadt esőben és hidegben.
3 Amikor azonban Pál összeszedett egy csomó rőzsét és rárakta a tűzre, egy vipera má-
szott elő a melegtől, és rávetette magát a kezére. 4 A barbárok meglátták a kezén lógó
állatot, és azt mondogatták egymásnak: »Ez az ember bizonyosan gyilkos, mert kime-
nekült ugyan a tengerből, de a bosszú nem hagyja életben.« 5 De ő lerázta a kígyót a
tűzbe, és nem lett semmi baja. 6 Pedig azok azt hitték, hogy felpuffad, nyomban lerogy
és meghal. Vártak is erre jó ideig, s amikor látták, hogy semmi baj sem érte, mást
gondoltak: azt mondták, hogy isten.

7 Azon a vidéken a sziget Publiusz nevű főemberének voltak birtokai. Ez befogadott minket, és három napig jól tartott bennünket. 8 Publiusz apja éppen akkor lázban és vérhasban gyötrődve feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott, aztán rátette a kezét, és meggyógyította. 9 Ez után az eset után a szigetről minden beteg eljött hozzá, és mind meggyógyult. 10 Ezek nagy tisztelettel vettek körül minket, s amikor hajóra szálltunk, elhalmoztak bennünket a szükséges dolgokkal.

Hajóút Rómába 11 Három hónap múlva aztán elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, s a »Dioszkuroszok« jelvényét viselte. 12 Eljutottunk Szirakúzába, és ott maradtunk három napig. 13 Onnan körbehajózva Régiumba értünk. Mivel másnap déli szél támadt, a rákövetkező napon Puteoliba érkeztünk. 14 Itt testvéreket találtunk, akik kértek minket, hogy maradjunk náluk hét napig, s csak aztán mentünk Rómába. 15 A testvérek meghallották ezt, és elénk jöttek onnan a Fórum Appii-ig és Tresz Tabernéig. Mikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és bízni kezdett.

A népek apostola Rómába érkezik és tanít 16 Mikor aztán megérkeztünk Rómába, megengedték Pálnak, hogy magánházban lakjon katonai őrizet mellett. 17 Harmadnapra összehívta a zsidók főembereit. Amikor összegyűltek, így szólt hozzájuk: »Testvérek, férfiak, nem tettem ugyan semmit sem a nép vagy az ősi szokás ellen, mégis megkötözve adtak át Jeruzsálemben a rómaiak kezébe. 18 Miután vizsgálatot tartottak ügyemben, el akartak bocsátani, hisz nincs semmi főbenjáró vétkem. 19 Mivel azonban a zsidók tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni. Nem azért, mintha vádolnám valamivel nemzetemet. 20 Emiatt kértem, hogy lássalak titeket és beszéljek veletek. Ezek a kötelek ugyanis Izrael reménysége miatt vesznek körül engem.« 21 Azok azt válaszolták neki: »Semmilyen levelet nem kaptunk rólad Júdeából, és az idejövő testvérek egyike sem hozott hírt vagy mondott rólad valami rosszat. 22 Kérünk, hadd halljuk tőled, hogyan gondolkozol. Tudjuk ugyanis erről a felekezetről, hogy mindenütt ellenzésre talál.«

23 Megállapodtak tehát vele egy napban, s akkor igen sokan eljöttek hozzá a szállásra. Ő pedig magyarázott nekik, és tanúságot tett Isten országáról. Reggeltől estig igyekezett őket Mózes törvényéből és a prófétákból meggyőzni Jézusról. 24 Egyesek hittek szavainak, mások viszont nem hittek. 25 Mivel nem értettek egyet egymás között, szétszéledtek, Pál pedig ezt a mondást idézte nekik: »Jól mondta a Szentlélek atyáinknak Izajás próféta által:

26 *`Menj el ehhez a néphez és mondd nekik:*
Hallván hallotok, de nem értetek,
nézvén néztek, de nem láttok.
27 *Mert megkeményedett ennek a népnek a szíve,*
és fülükkel nehezen hallanak,
a szemüket eltakarják,
nehogy lássanak a szemükkel,
s halljanak a fülükkel,
nehogy értsenek a szívükkel,
s megtérjenek, és meggyógyítsam őket' {Iz 6,9-10}.

28 Vegyétek tehát tudomásul, hogy Istennek ez az üdvözítő szándéka a pogányoknak szól, azok majd meghallgatják!« [29]

30 Ő pedig két álló esztendeig ott maradt bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik hozzá betértek. 31 Közben hirdette Isten országát, s bátran és akadálytalanul tanított Urunkról, Jézus Krisztusról.

A RÓMAIAKNAK ÍRT LEVÉL

CÍMZÉS ÉS KÖSZÖNTÉS: 1,1-7

1 1 Pál, Jézus Krisztus szolgája, meghívott apostol, akit Isten kiválasztott evangéliuma számára – 2 amelyet Isten előre megígért a szent iratokban prófétái által
3 Fiáról, aki testileg Dávid nemzetségéből született, 4 de akit a szentség Lelke szerint, a
halottak közül való föltámadás által Isten hatalmas Fiául rendelt; 5 s aki által kegyel-
met és apostoli megbízást kaptunk minden néphez, hogy engedelmeskedjenek a hit
által az ő nevéért 6 – ezek közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus meghívottjai –, 7 Isten
összes szeretteinek, akik Rómában vannak, a meghívott szenteknek. Kegyelem és bé-
kesség nektek Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálaadás; a levél témája: 1,8-17

8 Először is hálát adok Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, mert az
egész világon magasztalják a ti hiteteket. 9 Tanúm az Isten, akinek szolgálok lelkem-
mel Fiának evangéliumában, hogy hogyan emlékezem meg rólatok szüntelenül, 10 s
mindenkor könyörgök imádságaimban azért, hogy Isten akaratából végre-valahára
sikerüljön valahogyan eljutnom hozzátok. 11 Hiszen vágyódom az után, hogy lássalak
titeket, és juttassak nektek némi lelki kegyelmet, hogy megerősítselek benneteket,
12 és hogy közöttetek tartózkodva közösen megvigasztalódjunk egymás hite, a tiétek és
az enyém által. 13 Nem akarom, testvérek, hogy ne tudjátok, milyen sokszor feltettem
magamban, hogy elmegyek hozzátok, és hogy elérjek valami eredményt köztetek is,
mint ahogy a többi népnél, de mindezideig gátolva voltam. 14 Adósa vagyok görögnek
és barbárnak, bölcsnek és tudatlannak; 15 ezért, ami engem illet, megvan bennem a
készség, hogy hirdessem az evangéliumot nektek is, rómaiaknak.

16 Nem szégyellem ugyanis az evangéliumot, mert Isten ereje az mindenkinek az
üdvösségére, aki hisz, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek. 17 Mert Isten igazsága
nyilvánul meg benne, amely a hitből hitre vezet, amint írva van: *»Az igaz a hitből
él«* **{Hab 2,4}**.

AZ EMBEREK MEGMENTÉSE: 1,18-8,39

A bűn uralma: 1,18-3,20

A nemzetek bűnei 18 Isten haragja megnyilvánul az égből azoknak az embereknek
minden gonoszsága és igazságtalansága ellen, akik igazságtalansággal elfojtják az is-
teni igazságot. 19 Amit ugyanis tudni lehet Istenről, az nyilvánvaló előttük, mert Isten
kinyilvánította nekik. 20 Hiszen az, ami láthatatlan benne: örök ereje és istensége, a
világ teremtése óta alkotásai alapján értelemmel felismerhető. Éppen ezért nincs
mentség számukra, 21 mivel ők, bár megismerték Istent, nem dicsőítették őt mint Is-
tent, és nem adtak hálát neki, hanem üressé váltak gondolataikban, és sötétség borult
oktalan szívükre. 22 Bölcseknek mondogatták magukat, és esztelenek lettek,
23 fölcserélték a halhatatlan Isten dicsőségét halandó embereknek, sőt madaraknak,
négylábúaknak és csúszómászóknak a képmásával.

24 Ezért Isten átadta őket szívük vágya szerint a tisztátalanságnak, hogy maguk
becstelenítsék meg testüket, 25 mint olyanok, akik felcserélték Isten igazságát a ha-

zugsággal, és inkább tisztelték és szolgálták a teremtményt, mint a Teremtőt, aki áldott mindörökké. Ámen.

26 Ezért Isten átadta őket gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik ugyanis elcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel. 27 Hasonlóképpen a férfiak is, elhagyva a természetes együttélést az asszonnyal, egymás iránt gerjedtek vágyra, férfiak férfiakkal ocsmányságot műveltek; és így elvették eltévelyedésük illő bérét. 28 Ahogy ők nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, úgy Isten is ráhagyta őket romlott értelmükre, hadd tegyék azt, ami nem való; 29 hiszen telve vannak mindenféle igazságtalansággal, rosszasággal, kapzsisággal, romlottsággal, telve irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, csalással, gonoszlelkűséggel; árulkodók ők, 30 és rágalmazók, Isten előtt gyűlöletesek, gyalázkodók, kevélyek, kérkedők, fortélyos gazok, a szülőkkel szemben engedetlenek, 31 ostobák, megbízhatatlanok, szívtelenek, könyörtelenek. 32 Jóllehet megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket tesznek, méltók a halálra, mégis, nemcsak megteszik, hanem az így cselekvőkkel egyet is értenek.

2 **Az ember Isten ítélőszéke előtt** 1 Nincs tehát mentség számodra, bárki légy, te ember, aki ítélkezel; mert azzal, hogy mást elítélsz, önmagadat ítéled el, hiszen te, aki ítélkezel, hasonlókat teszel. 2 Márpedig tudjuk, hogy Isten ítélete igazságosan éri azokat, akik ilyeneket tesznek. 3 Vagy azt gondolod, te ember, hogy megmenekülsz Isten ítélete elől, amikor azt teszed, amiért elítélsz másokat, akik ilyeneket tesznek? 4 Vagy megveted jóságának, türelmének és hosszantűrésének gazdagságát, s nem fogod fel, hogy Isten jósága megtérésre vezet? 5 Pedig konokságod és megátalkodott szíved által haragot halmozol magadra, a harag napjára, amikor Isten igazságos ítélete megnyilvánul, 6 s ő majd megfizet mindenkinek tettei szerint {Zsolt 62,13}: 7 örök élettel azoknak, akik a jócselekedetben való kitartásukkal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, 8 haraggal és dühvel azoknak, akik szembeszállnak vele, és nem engedelmeskednek az igazságnak, hanem a gonoszságnak hisznek. 9 Gyötrelem és kín lesz minden embernek, aki gonoszat tesz, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek; 10 viszont dicsőség, tisztesség és béke lesz mindenkinek, aki jót cselekszik, elsősorban a zsidónak, aztán a görögnek. 11 Mert Istennél nincs személyválogatás.

12 Mindazok ugyanis, akik törvény nélkül vannak és vétkeztek, elvesznek a törvény nélkül is; mindazokat pedig, akik a törvény alatt vétkeztek, a törvény alapján ítélik el, 13 mert nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói nyernek megigazulást. 14 Amikor ugyanis a pogányok, kiknek nincs törvényük, természettől vezérelve megteszik a törvényben foglaltakat, akkor – noha törvényük nincsen, ők maguk a törvény maguknak, 15 és így megmutatják, hogy a törvény követése a szívükbe van írva. Lelkiismeretük tesz nekik erről tanúságot, és a gondolataik, amelyek hol vádolják őket, hol pedig felmentik 16 azon a napon, amikor Isten ítélkezni fog Jézus Krisztus által az emberek rejtett dolgairól az én evangéliumom szerint.

A zsidók és a törvény 17 Ha tehát zsidó a neved, s megnyugvást találsz a törvényben, és dicsekvésed az Isten, 18 ismered az akaratát, felismered, mi a helyes, mert a törvény által oktatást nyertél, 19 és azt hiszed, hogy a vakoknak vezetője, a sötétségben levők világossága, 20 az oktalanok oktatója, a kisdedek nevelője vagy, aki megkaptad a törvényben a tudás és az igazság formáját; 21 nos tehát te, aki mást tanítasz, önmagadat nem tanítod? Aki másnak hirdeted, hogy nem szabad lopni, te lopsz? 22 Aki azt mondod, hogy nem szabad házasságot törni, házasságot törsz? Aki utálod a bálványokat, templomokat rabolsz ki? 23 Aki kérkedsz a törvénnyel, a törvény megszegésével gyalázod az Istent? 24 *»Miattatok káromolják Isten nevét a nemzetek között«,* amint írva van {Iz 52,5}.

25 A körülmetélkedés használ ugyan, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt
áthágod, körülmetéltséged körülmetéletlenséggé válik. 26 Ha viszont a körülmetélet-
len megtartja a törvény rendelkezéseit, nem számít körülmetéltségnek a
körülmetéletlensége? 27 S az, aki a természet szerint körülmetéletlen, ha teljesíti a tör-
vényt, megítél majd téged, aki az Írás és a körülmetéltség mellett törvényszegő vagy.
28 Mert nem az a zsidó, aki külsőleg az, és nem az a körülmetéltség, ami kívül, a testen
látható, 29 hanem az a zsidó, aki bensejében az. Ez a szív körülmetéltsége a lélek sze-
rint és nem a betű szerint. Az ilyen ember nem az emberektől nyer dicséretet, hanem
Istentől.

3 **Mindenki vétkezett** 1 Mi előnye van tehát a zsidónak? Vagy mi haszna a
körülmetélkedésnek?

2 Sok, minden tekintetben. Éspedig először az, hogy Isten rájuk bízta igéit.

3 Mit számít az, hogy közülük egyesek hitetlenek voltak? Vajon azoknak a hitet-
lensége megszünteti-e Isten hűségét? Bizony nem!

4 Ellenkezőleg, Isten igaz, legyen bár minden ember hazug **{Zsolt 116,11}**, amint meg
van írva: *»Hogy elismerjenek igaznak beszédeidben, és győztes légy, mikor perbe
szállnak veled«* **{Zsolt 51,6}**.

5 De mit mondjunk arra, ha a mi igaztalanságunk teszi nyilvánvalóvá Isten igaz-
ságát? Nem igazságtalan-e Isten, amikor haragjával sújt? – Emberi módon szólok.

6 Semmiképpen sem. Különben hogyan ítélné meg Isten ezt a világot?

7 De ha Isten igazsága az én hazugságom révén bővelkedik az ő dicsőségére, akkor
miért sújt engem az ítélet, mint bűnöst? 8 És miért ne tennénk rosszat, hogy jó szár-
mazzék belőle, amivel rágalmaznak is minket egyesek, s ránk fogják, hogy mi így be-
szélünk? Az ilyen embereket méltón sújtja az ítélet.

9 Hogyan áll tehát a dolog? Különbek vagyunk-e náluk? Semmiképpen sem. Az
imént bizonyítottuk be, hogy a zsidók és a görögök mind alá vannak vetve a bűnnek,
10 amint írva van:

»Nincs egy igaz ember sem;
11 *nincs, aki értene, nincs, aki keresse Istent;*
12 *mindnyájan eltévedtek, s egyaránt haszontalanok lettek,*
nincs, aki jót tenne, nincs egyetlen egy sem **{Préd 7,20; Zsolt 14,1-3}**.
13 *A torkuk tátongó sír,*
nyelvüket álnokul forgatják **{Zsolt 5,10}**,
kígyók mérge van az ajkuk alatt **{Zsolt 140,4}**.
14 *Átkozódással és keserűséggel van tele a szájuk* **{Zsolt 10,7}**.
15 *Lábuk gyors a vérontásra.*
16 *Csapás és szerencsétlenség van útjaikon,*
17 s *a békesség útját nem ismerik* **{Iz 59,7-8}**,
18 *Isten félelme nincs a szemük előtt«* **{Zsolt 36,2}**.

19 Mi pedig tudjuk, hogy mindazt, amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a
törvény alatt vannak, s így minden száj némuljon el, és az egész világ kerüljön Isten
ítélete alá! 20 Mert *nincs az az ember, aki megigazul előtte* a törvény tettei által **{Zsolt
143,2}**. Hiszen a törvény csak megismerteti a bűnt.

Megigazulás és új élet: 3,21-8,39

Megigazulás a hit által 21 Most azonban Isten igazvolta nyilvánvaló lett, függetle-
nül a törvénytől. A törvény és a próféták tanúságot tesznek róla. 22 Istennek ez az
igazvolta pedig a Jézus Krisztusba vetett hit által irányul mindazokra, akik hisznek

benne; különbségtétel ugyanis nincsen. 23 Mert mindnyájan vétkeztek, és nélkülözik
Isten dicsőségét. 24 Ingyen igazulnak meg az ő kegyelméből a megváltás által, amely
Jézus Krisztusban van, 25 akit Isten rendelt vére által történő engesztelésül, a hit ré-
vén, hogy így kimutassa a maga igazvoltát, miután eltűrte az előző idő bűneit 26 Isten
béketűrésével, hogy kimutassa – mondom – a maga igazvoltát a mostani időben, s
hogy ő maga igaz legyen, s megigazulttá tegye azt, aki Jézus Krisztus hitéből való.

27 Lehet e akkor dicsekedni? Ki van zárva! Melyik törvény által? A cselekedetek
törvénye által? Nem, hanem a hit törvénye által. 28 Mi ugyanis azt tartjuk, hogy az
ember a hit által igazul meg a törvény cselekedetei nélkül. 29 Vagy Isten csak a zsidóké
volna, s nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is! 30 Mert ugyanaz az egy Isten az,
aki megigazulttá teszi a körülmetéltet a hitből, és a körülmetéletlent a hit által.
31 Lerontjuk tehát a törvényt a hit által? Dehogyis! Ellenkezőleg: megerősítjük a tör-
vényt.

4 **Ábrahám hite** 1 Mit mondjunk tehát Ábrahámról, test szerint való atyánkról?
Mit nyert el ő? 2 Ha ugyanis Ábrahám a tettei által igazult meg, van mivel dicsekedjék,
de nem az Istennél. 3 Mert mit mond az Írás? *»Ábrahám hitt Istennek, s ez megiga-
zulásul számíttatott be neki«* {Ter 15,6}. 4 Márpedig aki tetteket visz végbe, annak a bért
nem kegyelemből számítják be, hanem a tartozás kiegyenlítéseként. 5 Annak ellenben,
aki nem visz végbe tetteket, hanem hisz abban, aki megigazulttá teszi a bűnöst, annak
a hitet számítják be megigazulásul. 6 Mint ahogy Dávid is hirdeti annak az embernek
a boldogságát, akinek Isten beszámítja a megigazulást tettek nélkül:

> 7 *»Boldogok,*
> *akiknek gonoszsága bocsánatot nyert, és akiknek bűnei. be fannak*
> *födve.*
> 8 *Boldog az az ember,*
> *akinek az Úr nem számítja be bűneit«* {Zsolt 32,1-2}.

9 De vajon ez a boldogság csak a körülmetélteket illeti meg, vagy a körülmetélet-
leneket is? Hiszen azt mondjuk, hogy *»a hit számíttatott be Ábrahámnak megigazu-
lásul«* {Ter 15,6}. 10 Nos hát, hogyan tudatott be? Körülmetélt, vagy körülmetéletlen ál-
lapotában? Bizony, nem mint körülmetéltnek, hanem mint körülmetéletlennek. 11 A
körülmetélés jelét úgy kapta, mint a hitből való, a körülmetéletlenségben elnyert meg-
igazulás pecsétjét {Ter 17,10-11}, hogy atyja legyen mindenkinek, aki hisz, bár körülmeté-
letlen, s a megigazulás nekik is beszámíttassék, 12 és hogy atyjuk legyen a körülmetél-
teknek is; nemcsak azoknak, akik a körülmetéltségből valók, hanem azoknak is, akik
követik Ábrahám atyánknak a körülmetéletlenség állapotában tanúsított hitének
nyomdokait.

13 Azt az ígéretet ugyanis, hogy a világ örököse lesz, Ábrahám és utódai kapták,
nem a törvény közvetítésével, hanem a hitből való megigazulás alapján. 14 Ha az örö-
kösök azok, akik a törvényből valók, akkor a hit hiábavaló, és az ígéret semmis. 15 Hisz
a törvény haragot szül. Ahol ugyanis nincs törvény, ott törvényszegés sincs. 16 Azért
hitből, hogy kegyelemből legyen, és az ígéret biztos legyen minden utód számára,
nemcsak azoknak, akik a törvényből valók, hanem azoknak is, akik Ábrahám hitéből
valók, aki mindnyájunknak atyja 17 Isten előtt, amint meg van írva: *»sok nemzet aty-
jává rendeltelek«* {Ter 17,5}. Ő hitt annak, aki életre kelti a holtakat, és aki létre hívja a
nemlétezőket, hogy létezzenek. 18 Ő reménységgel hitt a remény ellenére, így *sok nem-
zet atyja lett,* amint megmondatott neki: *»Annyi lesz a te utódod«* {Ter 15,5}. 19 És nem
gyengült meg a hitben, holott már majdnem százesztendős volt, nem gondolt sem
életerejét vesztett testére, sem Sára elapadt méhére, 20 és Isten ígéretével szemben
sem kételkedett hitetlenkedéssel, hanem megerősödött hitében, s megadta a tisztele-

tet Istennek 21 abban a teljes meggyőződésben, hogy van hatalma megtenni, amit
ígért. 22 És *ez számíttatott be neki megigazulásul* {Ter 15,6}.

23 De nemcsak róla írták meg azt, hogy beszámították neki, 24 hanem rólunk is,
akiknek beszámítják, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézus
Krisztust, a mi Urunkat, 25 aki bűneinkért átadatott, és megigazulásunkért feltámasz-
tatott.

5 **A megigazult ember** 1 Mivel tehát elnyertük a megigazulást a hitből, békesség-
ünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által. 2 Őáltala megnyílt számunkra az
út a hit által a kegyelemhez, amelyben kitartunk, és dicsekszünk Isten dicsőségének
reménysége alapján. 3 Sőt dicsekszünk még a szorongatásokban is, tudva, hogy a szo-
rongatás türelmet eredményez, 4 a türelem kipróbáltságot, a kipróbáltság reményt, 5 a
remény pedig nem engedi, hogy megszégyenüljünk, mert Isten szeretete kiáradt szí-
vünkbe a nekünk adott Szentlélek által.

6 Krisztus ugyanis akkor, amikor még erőtlenek voltunk, a meghatározott időben,
meghalt a gonoszokért. 7 Pedig az igaz emberért is aligha hal meg valaki; esetleg a jó-
ért képes valaki meghalni. 8 Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét,
hogy abban az időben, amikor még bűnösök voltunk, 9 Krisztus meghalt értünk. Azért
most, miután az ő vére által megigazultunk, még sokkal inkább megment minket őál-
tala a haragtól. 10 Ha mi, amikor még ellenségek voltunk, kiengesztelődtünk Istennel
Fiának halála által, most, mint kiengesztelődöttek, sokkal inkább üdvösséget nyerünk
az ő élete által. 11 Sőt még dicsekszünk is Istenben a mi Urunk, Jézus Krisztus által,
aki által most elnyertük a kiengesztelődést.

Ádám és Krisztus 12 Egy ember által jött a bűn ebbe a világba, a bűn által pedig a
halál, s így a halál átment minden emberre, mert mindenki vétkezett. 13 Bűn ugyanis
volt a világon a törvény előtt is, de a bűnt nem számítják be, ha nincs törvény. 14 A
halál mégis uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem vétkeztek hasonló tör-
vényszegéssel, mint Ádám, aki előképe az Eljövendőnek.

15 De nem úgy áll a dolog a kegyelem ajándékával, mint a bűnbeeséssel. Ha
ugyanis sok ember meghalt egynek bűnbeesése következtében, Isten kegyelme, és az
egy embernek, Jézus Krisztusnak a kegyelmében nyert ajándék még sokkal bőségé-
sebben kiáradt sokakra. 16 Az ajándékkal pedig nem úgy van, mint annak az egy bű-
nösnek a tettével; mert az egy miatt való ítélet büntetést eredményez, a kegyelem
azonban sok vétekből a megigazulásra vezet. 17 Mert ha a halál uralomra jutott egy
által, egynek a bűnbeesése miatt, akkor sokkal inkább uralkodnak majd az életben az
egy Jézus Krisztus által mindazok, akik megkapják a kegyelem és a megigazulás aján-
dékának a bőségét.

18 Amint tehát büntetés szállt minden emberre egynek a bűnbeesése miatt, úgy az
életet adó megigazulásban is minden ember részesül egynek az igaz volta miatt.
19 Ahogyan ugyanis a sok ember bűnössé vált egy ember engedetlensége által, éppúgy
a sok ember megigazulttá is válik egynek az engedelmessége által.

20 A törvény azért jött közbe, hogy a bűnözés fokozódjék; amikor azonban elha-
talmasodott a bűn, túláradt a kegyelem, 21 hogy amint a bűn halált hozva uralkodott,
úgy uralkodjék a kegyelem is a megigazulás által az örök életre a mi Urunk, Jézus
Krisztus által.

6 **Élet és halál Krisztussal** 1 Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben,
hogy a kegyelem annál bőségesebb legyen?

2 Semmi esetre sem. Mert mi, akik meghaltunk a bűnnek, hogyan éljünk továbbra
is benne? 3 Vagy nem tudjátok, hogy mindnyájan, akik megkeresztelkedtünk Krisztus

Jézusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg? 4 Eltemettek tehát vele együtt a halálba
a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottak
közül, éppúgy mi is új életben járjunk. 5 Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának ha-
sonlóságában, úgy majd a feltámadásában is egy leszünk vele. 6 Hisz tudjuk: a régi
embert bennünk azért feszítették meg vele együtt, hogy a bűn teste elpusztuljon, s ne
szolgáljunk többé a bűnnek. 7 Mert aki meghalt, az felszabadult a bűn alól.

8 Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal együtt élni is fo-
gunk, 9 mert tudjuk, hogy Krisztus, miután feltámadt a halottak közül, már nem hal
meg, s a halál többé nem uralkodik rajta. 10 Mert halála egyszer s mindenkorra való
halál volt a bűnnek; az élete azonban élet az Istennek. 11 Ti is úgy tekintsétek tehát
magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek Krisztus Jézusban.

12 Ne uralkodjék tehát a bűn halandó testetekben, ne engedelmeskedjetek kívánságainak, 13 de ne is adjátok oda tagjaitokat a bűnnek a gonoszság fegyvereiként, hanem mint akik a halottak közül életre keltetek, adjátok magatokat Istennek, s tagjaitokat is, mint az igazság fegyvereit, adjátok Istennek! 14 Mert a bűn nem fog uralkodni rajtatok, hisz nem vagytok már a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt.

Isten szolgái 15 Mi következik tehát ebből? Vétkezzünk, mert nem a törvény, hanem a kegyelem alatt vagyunk? Semmi esetre sem! 16 Nem tudjátok, hogy ha valakinek odaadjátok magatokat szolgák gyanánt engedelmességre, akkor szolgái vagytok annak, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűné a halálra, vagy az engedelmességé a megigazulásra? 17 Hála legyen azonban Istennek, hogy bár szolgái voltatok a bűnnek, szívből engedelmesek lettetek annak a tanításnak, amelynek Isten átadott titeket, 18 s
így megszabadultatok a bűntől, és az igazvolt szolgái lettetek.

19 Emberi módon fejezem ki magam testetek gyöngesége miatt. Ahogyan ugyanis egykor átadtátok tagjaitokat a tisztátalanság és a gonoszság szolgálatában a gonoszságra, úgy adjátok most az igazságosság szolgálatára a megszentelődés végett! 20 Mert amíg a bűn szolgái voltatok, szabadok voltatok ugyan az igazságossággal szemben, 21 de milyen gyümölcsét kaptátok akkor ennek? Most szégyenkeztek miattuk, mert halál a végük. 22 Most azonban, miután felszabadultatok a bűn alól, s Isten szolgái lettetek, megvan a gyümölcsötök a megszentelődésre, aminek a vége az örök élet. 23 Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka azonban az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

7 **Új élet a közösségben** 1 Vagy talán nem tudjátok, testvérek – hiszen olyanokhoz szólok, akik ismerik a törvényt –, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amíg él? 2 A férjes asszonyt törvény köti életben levő férjéhez, de ha a férj meghal, felszabadul a férfi törvénye alól. 3 Tehát házasságtörőnek mondják, ha más férfié lesz, amíg a férj él; ha azonban a férj meghalt, szabad lesz a törvénytől, és már nem válik házasságtörővé, ha más férfié lesz. 4 Éppígy ti is, testvérek, meghaltatok a törvénynek Krisztus teste által, hogy másé legyetek, azé, aki a halottak közül feltámadt, s így gyümölcsöt teremjünk Istennek. 5 Amíg ugyanis a test szerint éltünk, a törvény folytán a bűnök szenvedélyei működtek tagjainkban, s azok a halálnak hoztak gyümölcsöt. 6 Most azonban, miután meghaltunk annak, ami minket fogva tartott, felszabadultunk a törvény alól, hogy a Lélek szerinti új élettel szolgáljunk, és nem az elavult betű szerint.

7 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a törvény bűn? Semmi esetre sem! De a bűnt nem ismertem, csak a törvény által, mert a kívánságot nem ismertem volna, ha a törvény nem mondaná: *»Ne kívánd!«* {Kiv 20,17}. 8 De a bűn, mivel alkalmat kapott, a parancs által felkeltett bennem minden kívánságot; törvény nélkül ugyanis halott volt a bűn. 9 Valamikor én is törvény nélkül éltem, de amikor a parancs megérkezett, a bűn életre kelt, 10 én pedig meghaltam, és a parancs, amelynek életet kellett volna adnia

nekem, számomra halálthozónak bizonyult. 11 Mert a bűn, amely alkalmat nyert, a
parancs által megcsalt engem, és megölt általa. 12 Így tehát a törvény szent, a parancs
is szent, igaz és jó. 13 Az lett hát a halálom, ami jó? Semmi esetre sem. Hanem a bűn,
hogy bűnnek mutatkozzék, halálomat okozta olyasmivel, ami jó, és a bűn így még bű-
nösebb lett a parancs által.

14 Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én azonban testi vagyok, rabszolgája a
bűnnek. 15 Magam sem értem, hogy mit teszek. Mert nem azt teszem, amit akarok,
hanem azt teszem, amit gyűlölök. 16 De ha azt teszem, amit nem akarok, helyeslem a
törvényt, hogy jó. 17 Így már nem is én cselekszem azt, hanem a bennem lakó bűn.
18 Tudom ugyanis, hogy a jó nem lakik bennem, azaz a testemben; mert megvan ben-
nem az akarat a jóra, de a jót megtenni nem tudom. 19 Hisz nem teszem a jót, amelyet
akarok, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat. 20 Ha pedig azt cselekszem,
amit nem akarok, már nem én teszem azt, hanem a bűn, amely bennem lakik. 21 Így
tehát én, aki a jót akarom tenni, azt a törvényt találom, hogy a rossz áll hozzám közel;
22 mert belső emberi voltom szerint gyönyörűségemet találom Isten törvényében,
23 de más törvényt érzek tagjaimban, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a bűn tör-
vényének foglyává tesz, amely tagjaimban van.

24 Ó, én szerencsétlen ember! Ki szabadít meg e halálnak testétől? 25 Hála legyen
Istennek, Jézus Krisztus, a mi Urunk által! Így tehát én magam az értelmem által Is-
ten törvényének szolgálok, a test által azonban a bűn törvényének.

8 **A keresztények élete a Lélekben** 1 Nincs tehát már semmi kárhoztató ítélet azok
ellen, akik Krisztus Jézusban vannak. 2 Mert a Krisztus Jézusban való élet Lelkének
törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. 3 Ami ugyanis lehetetlen
volt a törvénynek, mert a test erőtlenné tette, azt Isten megtette. Elküldte a bűn miatt
saját Fiát a bűn testéhez hasonló testben, és kárhoztató ítéletet hozott a bűn ellen a
testben, 4 hogy a törvény által megkövetelt igazságosság beteljesedjék mibennünk,
akik nem élünk test szerint, hanem Lélek szerint.

5 A testi ember ugyanis a testi dolgokra törekszik, a Lélek embere pedig a Lélek
dolgaira törekszik. 6 Mert a test törekvése a halál, a Lélek törekvése pedig élet és béke,
7 mivel a test törekvése ellenszegülés az Istennek, mert nem veti alá magát Isten tör-
vényének, hiszen nem is képes rá. 8 Márpedig a testi ember nem lehet kedves Isten
előtt.

9 Ti azonban nem test szerinti, hanem Lélek szerinti emberek vagytok, ha valóban
Isten Lelke lakik bennetek. Akiben viszont nincs meg Krisztus Lelke, az nem az övé.
10 Ha azonban Krisztus bennetek van, a test halott ugyan a bűn miatt, de a Lélek éle-
tet ad az igazságosság által. 11 S ha annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jé-
zust a halottak közül, akkor Ő, aki feltámasztotta Jézus Krisztust a halálból, életre
kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.

12 Ennélfogva, testvérek, nem vagyunk a test lekötelezettjei, hogy a test szerint él-
jünk. 13 Ha ugyanis a test szerint éltek, meghaltok, de ha a Lélekkel megölitek a test
cselekedeteit, élni fogtok. 14 Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. 15 Nem a
szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét csak féljetek, hanem a gyermekké foga-
dás Lelkét, amelyben azt kiáltjuk: »Abba, Atyánk!« 16 Maga a Lélek tesz lelkünkkel
együtt tanúságot, hogy Isten fiai vagyunk. 17 Ha pedig fiai, akkor örökösök is: Isten
örökösei, Krisztusnak pedig társörökösei – ha vele együtt szenvedünk, hogy vele
együtt meg is dicsőüljünk.

A világ megváltásának reménye 18 Azt tartom ugyanis, hogy mindaz, amit most
szenvedünk, nem mérhető össze a jövendő dicsőséggel, amely meg fog nyilvánulni
rajtunk.

19 Mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai megnyilvánuljanak.
20 Hiszen a teremtett világ hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem az által,
aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, 21 hogy a teremtett világ is felszabadul
majd a romlandóság szolgaságából Isten fiai dicsőségének szabadságára. 22 Tudjuk
ugyanis, hogy minden teremtmény együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig. 23 De
nemcsak azok, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengéit: mi magunk is
sóhajtozunk bensőnkben, s várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását.
24 Üdvözülésünk ugyanis reménybeli. Ha látjuk azt, amit remélünk, az nem remény-
ség; hisz ki remélné azt, amit lát? 25 Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, akkor
várjuk is türelemmel.

26 Hasonlóképpen a Lélek is segítségnükre van erőtlenségünkben, mert nem tud-
juk, hogyan imádkozzunk helyesen; de maga a Lélek jár közben értünk szavakba nem
foglalható sóhajtásokkal. 27 Aki azonban vizsgálja a szíveket, tudja, hogy melyek a Lé-
lek kívánságai, tudja, hogy közbenjár a szentekért Isten akarata szerint.

28 Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik, azoknak, akik az ő
végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek. 29 Mert akiket eleve
ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához, s így ő
elsőszülött legyen a sok testvér között. 30 Akiket pedig eleve elrendelt, azokat meg is
hívta; és akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette; akiket pedig megigazultak-
ká tett, azokat meg is dicsőítette.

A hívők bizonyossága 31 Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki
ellenünk? 32 Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájun-
kért, ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk? 33 Ki lenne vádlója Isten válasz-
tottjainak? Talán Isten, aki a megigazulást adja? 34 Ki lenne hát az, aki kárhoztat? Ta-
lán Krisztus Jézus, aki meghalt, mi több, fel is támadt, Isten jobbján van, és közben is
jár értünk?

35 Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás?
Üldözés, éhség, mezítelenség, veszedelem, vagy kard? 36 Amint írva van:

»Miattad gyilkolnak minket naphosszat,
olybá vesznek, mint a leölésre szánt juhokat« {Zsolt 44,23}.

37 De mindezeken győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. 38 Abban ugyan-
is biztos vagyok, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem
jelenvalók, sem jövendők, sem erők, 39 sem magasság, sem mélység, sem egyéb te-
remtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi
Urunkban van.

IZRAEL VÉGSŐ MEGSZABADÍTÁSA: 9,1-11,36

9 **Pál és Izrael** 1 Igazat mondok Krisztusban, nem hazudom, a lelkiismeretem
mellettem tesz tanúságot a Szentlélekben, 2 hogy nagy a szomorúságom és szívemnek
fájdalma szüntelen. 3 Hiszen azt kívánnám, hogy magam legyek átkozottként távol
Krisztustól testvéreimért, test szerint való rokonaimért, 4 az izraelitákért, akiké a
gyermekké fogadás, a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az
ígéretek. 5 Övék az atyák, és test szerint Krisztus is közülük való, aki Isten mindenek
fölött, áldott legyen mindörökké! Ámen.

Isten biztos ígérete 6 Az nem lehet azonban, hogy Isten igéje meghiúsult. Hiszen
nem mind izraelita, aki Izraeltől származik; 7 és nem is mindnyájan Ábrahám fiai
azért, mert az ő leszármazottjai; hanem: *»Izsák utódait hívják majd a te utódod-
nak«* {Ter 21,12}. 8 Más szóval: nem azok fiai Istennek, akik a test fiai, hanem az ígéret
fiai, azok számítanak utódnak. 9 Az ígéret ugyanis így hangzik: *»Ez idő tájban eljö-*

vök, és Sárának fia lesz« {Ter 18,10}. 10 Ezt nemcsak az ő esete mutatja, hanem Rebekáé
is, aki egytől, Izsák atyánktól foganta fiait, 11 mert mielőtt még megszülettek volna, s
akár jót, akár rosszat tettek volna – azért, hogy az Isten szabad választása megmarad-
jon –, 12 nem a tettekért, hanem a meghívó akaratából Rebekka ezt a kijelentést kapta:
»az idősebb lesz a fiatalabbnak a szolgája« {Ter 25,23}, 13 amint írva van: *»Jákobot
szerettem, Észaut pedig gyűlöltem«* {Mal 1,2-3}.

Isten szabadsága és irgalma 14 Mit szólunk ehhez? Nem igazságtalanság ez Isten
részéről? Semmi esetre sem! 15 Hiszen így szól Mózeshez: *»Könyörülök azon, akin
könyörülök, és irgalmazok annak, akinek irgalmazok«* {Kiv 33,19}.

16 Tehát nem azon múlik, aki akar, vagy aki törekszik, hanem a könyörülő Istenen. 17 Az Írás ugyanis azt mondja a fáraónak: *»Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad hatalmamat, s nevemet világszerte hirdessék«* {Kiv 9,16}. 18 Azon könyörül tehát, akin akar, s azt teszi megátalkodottá, akit akar.

19 Azt mondod majd nekem erre: »Akkor miért hibáztat mégis? Hiszen ki állhat ellen az ő akaratának?« 20 Ember! Ki vagy te, hogy perbe szállj Istennel? *Vajon kérdi-e az edény a formálójától* {Iz 29,16}: »Miért alkottál engem ilyennek?« 21 Nincs-e *a fazekasnak* hatalma *az agyag fölött,* hogy ugyanazon anyagból az egyik edényt tisztes célra készítse, a másikat dicstelenre? 22 Isten pedig nem a haragját akarta-e megmutatni és a hatalmát megláttatni, és nem azért hordozta-e türelemmel a harag eszközeit, amelyek pusztulásra készültek? 23 És nem azért, hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát az irgalmasság eszközein, amelyeket dicsőségre készített, 24 amilyenek mi vagyunk, akiket meghívott nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is?

25 Ahogy Ózeásnál mondja:

»Aki nem népem, azt népemnek fogom hívni,
és a nem kedveltet kedveltnek« {Óz 2,25k}.
26 *És akkor ez lesz:*
»Azon a helyen, ahol azt mondták nekik:
`Ti nem vagytok népem',
ott az élő Isten fiainak hívják majd őket« {Óz 2,1}.

27 Izajás pedig fennen hirdeti Izraelről: *»Ha Izrael fiainak száma annyi lesz is, mint a tenger fövénye, csak a maradék üdvözül.* 28 *Szavát ugyanis beteljesíti és sietve végrehajtja az Úr a földön«* {Iz 10,22-23}. 29 Amint előre megmondta Izajás:

»Ha a seregek Ura nem hagyott volna nekünk utódot,
úgy jártunk volna, mint Szodoma,
és olyanok lettünk volna, mint Gomorra« {Iz 1,9}.

Izrael buzgalma tévútra vezet 30 Mit mondjunk tehát? Azt, hogy a nemzetek, akik nem jártak a megigazulás útján, elnyerték a megigazulást, mégpedig a hitből való megigazulást. 31 Izrael ellenben törekedett a megigazulás törvényére, mégsem érte el a törvény célját. 32 Miért? Mert nem a hit, hanem a tettek által akarta azt elérni. Megbotlottak a botlás kövében, 33 amint írva van:

»Íme, Sionban leteszem a botlás kövét
és a botrány szikláját,
és senki sem szégyenül meg,
aki hisz benne« {Iz 28,16}.

10 1 Testvérek! Szívemből kívánom és könyörgök Istenhez az ő üdvösségükért.
2 Mert tanúságot teszek mellettük, hogy megvan bennük a buzgóság Istenért, de ez a
nem ismerők buzgósága. 3 Nem ismerték el ugyanis az Istentől való megigazulást, s a
magukét igyekeztek helyébe állítani; nem vetették alá magukat az Istentől való meg-

igazulásnak. 4 Pedig Krisztus a törvény végcélja, mindenkinek a megigazulására, aki
hisz.

Megváltó örömhír mindenki számára 5 Mózes ugyanis azt írja a törvényből eredő
megigazulásról: *»Az ember, aki teljesíti azt, élni fog általa«* {Lev 18,5}. 6 A hitből eredő
megigazulásról pedig így szól: *»Ne mondd* szívedben: *Ki megy föl az égbe?«* {MTörv
30,12} – tudniillik, hogy Krisztust lehozza. 7 Vagy: *»Ki száll le az alvilágba?«* {Zsolt
107,26} – tudniillik, hogy Krisztust a halottak közül visszahívja. 8 Az Írás viszont mit
mond? *»Közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben«* {MTörv 30,14}. Ez tudniil-
lik a hit igéje, amelyet hirdetünk. 9 Ha tehát a száddal vallod, hogy *»Jézus az Úr!«*, és
a szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz. 10 A szív
hite megigazulásra, a szájjal való megvallás pedig üdvösségre szolgál. 11 Az Írás ugyan-
is azt mondja:

»Mindaz, *aki hisz benne, meg nem szégyenül* « {Iz 28,16}.

12 Nincsen ugyanis különbség zsidó és görög között, mert mindnyájuknak ugyan-
az az egy Ura van, aki bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják őt. 13 Mert *min-
denki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül* {Jo 3,5}.

14 De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? S hogyan higgyenek ab-
ban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak, ha nincsen, aki hirdesse? 15 S hogyan
hirdessék, ha nem küldték őket? Amint meg van írva:

»Milyen gyönyörűségesek azok lábai,
akik a jó hírt hirdetik!« {Iz 52,7}

Izrael engedetlensége 16 De nem mindnyájan fogadták engedelmességgel a jó hírt.
Azért mondja Izajás:

»Uram, ki hitt annak, amit hallott tőlünk?« {Iz 53,1}

17 Eszerint a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus szava által.

18 De kérdem én: Talán nem hallották? Sőt, ellenkezőleg:

»Hangjuk elhatott az egész földre,
s beszédük a földkerekség határaira« {Zsolt 19,5}.

19 Vagy kérdem én: Talán Izrael nem értette meg? Mózes mondja először:

»Versengésre indítalak benneteket azok ellen, akik `nem népem',
és oktalan nép által haragra ingerellek titeket« {MTörv 32,21 G}.

20 Izajás bátran kimondja: *»Megtaláltak engem, akik nem kerestek, és kinyilvá-
nítottam magam azoknak, akik nem kutattak utánam«* {Iz 65,1}.

21 Izraelhez azonban így szól: *»Kitártam kezemet egész nap a hitetlen és ellen-
szegülő nép felé«* {Iz 65,2}.

11 **Isten népe és a kiválasztott »maradék«** 1 Azt kérdem tehát: Vajon elvetette Is-
ten az ő népét? Semmi esetre sem! Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám utóda Ben-
jamin törzséből. 2 *Isten nem taszította el népét* {Zsolt 94,14}, amelyet eleve magáénak
ismert. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, hogyan tesz panaszt Istennél
Izrael ellen? 3 »Uram, *prófétáidat megölték, oltáraidat felforgatták, egyedül én ma-
radtam meg, s nekem is az életemre törnek«* {1 Kir 19,10}.

4 És mit mond neki az isteni válasz?

»Meghagytam magamnak *hétezer férfit,*
akik nem hajtottak térdet Baál előtt« {1 Kir 19,18}.

5 Éppígy a jelenben is van maradék a kegyelemből való kiválasztás alapján. 6 De
ha kegyelemből, akkor már nem tettek fejében; különben a kegyelem már nem volna
kegyelem.

7 Hogyan is van tehát? Amit Izrael keres, azt nem érte el, a választottak pedig elérték. A többiek viszont vakok lettek, 8 amint meg van írva:

»Isten a kábulat lelkét adta nekik;
szemeket, hogy ne lássanak,
füleket, hogy ne halljanak,
mind a mai napig« **{Iz 6,9-10; MTörv 29,3}.**

9 Dávid is azt mondja:

»Asztaluk váljék számukra tőrré és csapdává,
botránkozássá és megtorlássá!
10 *Szemük homályosodjék el, hogy ne lássanak,*
és hátukat görnyeszd meg egészen!« **{Zsolt 69,23}**

11 Azt kérdem mármost: Vajon úgy botlottak-e meg, hogy végleg elessenek? Semmi esetre sem. Ellenkezőleg, az ő bukásukból üdvösség támadt a nemzeteknek azért, hogy őket versengésre serkentse. 12 Ha pedig már a bukásuk is nyereség a világnak, és mulasztásuk gazdagodás a nemzeteknek, mennyivel inkább az lesz a beteljesedésük!

Hasonlat az olajfáról 13 Nektek, nemzeteknak azonban azt mondom: Amennyiben én a nemzetek apostola vagyok, a szolgálatomat megbecsülöm, 14 hátha versengésre serkenthetem véreimet, és üdvözítek közülük egyeseket. 15 Mert ha az ő félreállításuk a világ megbékélését szolgálja, mi más lesz a befogadásuk, ha nem élet a halálból? 16 Ha a termés zsengéje szent, a belőle készült tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok. 17 Ha egyik-másik ág le is törött, téged pedig vadolajfa létedre beoltottak közéjük, s így részese lettél az olajfa gyökerének és dús nedvének, 18 ne kérkedj az ágak ellenében. Ha kérkedsz, tudd meg, hogy nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.

19 Mondhatnád ugyan: »Azért törték le azokat az ágakat, hogy engem beoltsanak.« 20 Igen, ők a hitetlenség következtében törtek le, te azonban a hit által állsz; ne légy tehát fennhéjázó, hanem félj. 21 Mert ha Isten nem kegyelmezett meg a természetes ágaknak, neked sem fog megkegyelmezni!

22 Lásd meg tehát Isten jó voltát és szigorúságát! Azok iránt, akik elestek, a szigorúságát, irántad pedig Isten jóvoltát, ha megmaradsz a jóságban – máskülönben téged is le fognak metszeni. 23 De ha felhagynak hitetlenségükkel, őket is beoltják, mert Istennek van hatalma, hogy újra beoltsa őket. 24 Ha ugyanis téged kivágtak a természetes vadolajfából, és beoltottak a természet rendjén kívül a nemes olajfába, mennyivel inkább be fogják oltani saját olajfájukba azokat, akik a természet szerint oda tartoznak?

Izrael végső megmentése 25 Nem akarom, testvérek, hogy saját bölcsességetekre hagyatkozzatok, és meg ne ismerjétek azt a titkot, hogy a vakság Izraelnek csak egy részében következett be, addig, amíg a nemzetek összessége be nem lép, 26 s így majd egész Izrael üdvözül, amint meg van írva:

»Eljön a Szabadító Sionból,
és elfordítja Jákobtól a gonoszságot **{Iz 59,20-21 G}.**
27 *S ez lesz velük a szövetségem,*
amikor elveszem a bűneiket« **{Jer 31,33-34}.**

28 Ők az evangéliumot tekintve ellenségek ugyan a ti javatokra; a kiválasztottságot tekintve azonban igen kedvesek az ősök kedvéért. 29 Isten ugyanis nem bánja meg adományait és hívását. 30 Hiszen ahogyan egykor ti nem hallgattatok Isten szavára, most azonban irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségük miatt: 31 ugyanúgy ők most engedetlenek az irántatok megnyilvánult irgalmasság miatt, hogy most ők is

irgalmasságot nyerjenek. 32 Isten ugyanis mindenkit engedetlenségbe zárt, hogy mindenkin könyörüljön.

33 Milyen nagy Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának mélysége! Mennyire megfoghatatlanok az ő ítéletei, és kifürkészhetetlenek az ő útjai!

34 *Mert ki ismerte az Úr gondolatát?*
Vagy ki volt az ő tanácsadója?
35 *Vagy ki adott előbb neki,*
hogy vissza kellene fizetnie? {Iz 40,13-14}

36 Mert minden belőle, általa és érte van. Dicsőség neki mindörökké! Ámen.

A HÍVEK ÉLETE: 12,1-15,13

12 **Új élet a közösségben** 1 Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek. 2 Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át értelmetek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, neki kedves és tökéletes.

3 Azt mondom ugyanis mindegyikteknek a nekem adott kegyelemnél fogva, hogy senki se gondoljon magáról a kelleténél többet; hanem józanul gondolkodjék, mindenki a hit mértéke szerint, amelyet Isten juttatott neki. 4 Amint ugyanis egy testben sok testrészünk van, s nem ugyanaz a rendeltetése minden testrésznek, 5 ugyanúgy vagyunk sokan egy test Krisztusban; egyenként pedig egymásnak tagjai. 6 Különböző adományaink vannak a nekünk adott kegyelemnek megfelelően: ha prófétaság, akkor gyakoroljuk a hit mértéke szerint; 7 ha szolgálat, akkor fáradozzunk a szolgálatban; ha valaki tanít, tanítson; 8 aki buzdít, buzdítson; aki adakozik, tegye egyszerűségben; aki elöljáró, buzgóságban, aki irgalmasságot gyakorol, vidámságban.

Felhívás a Lélekben való életre 9 A szeretet legyen tettetés nélkül! Utáljátok a rosszat, s ragaszkodjatok a jóhoz! 10 Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek egymás iránt gyengédek, a tisztelet dolgában egymással versengők, 11 az igyekezetben nem lusták, lélekben buzgók: az Úrnak szolgáltok! 12 Legyetek örvendezők a reménységben, béketűrők a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban, 13 támogassátok a szenteket szükségleteikben; gyakoroljátok a vendégszeretetet! 14 Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok, és ne átkozzátok! 15 Örüljetek az örvendezőkkel, és sírjatok a sírókkal! 16 Legyetek egyetértők egymás között, nem nagyravágyók, hanem együttérzők az alacsonyrendűekkel. Ne legyetek bölcsek a magatok szemében {Példd 3,7}!

17 Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért! *A jóra törekedjetek* minden *ember előtt!* {Példd 3,4 G}. 18 Amennyiben rajtatok áll, lehetőség szerint éljetek békében minden emberrel! 19 Ne tegyetek a magatok ügyében igazságot, kedveseim, hanem adjatok helyet az isteni haragnak, mert meg van írva: *»Enyém a bosszúállás, én majd megfizetek«* {MTörv 32,35} – mondja az Úr. 20 Hanem, *ha ellenséged éhezik, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni! Mert ha ezt teszed, eleven parazsat gyűjtesz a fejére* {Példd 25,21-22}. 21 Ne hagyd, hogy a rossz legyőzzön téged; te győzd le a rosszat jóval!

13 **Viselkedés a politikai hatalommal** 1 Mindenki vesse alá magát a felettes hatóságoknak! Nincs ugyanis hatalom, csak Istentől; amelyek pedig vannak, azokat Isten rendelte. 2 Aki tehát ellene szegül a felsőbbségnek, szembeszáll Isten rendelésével. Az ellenszegülők pedig önmagukat vetik ítélet alá. 3 Mert a fejedelmek a jótettet nem büntetik, csak a rosszat. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a felsőbbségtől? Tedd a jót, és dicséretet nyersz tőle, 4 mert ő Isten szolgája a javadra. De ha rosszat tettél, félj, mert nem ok nélkül hordozza a kardot; szolgája ugyanis Istennek, hogy bosszút álljon büntetéssel azon, aki rosszat cselekszik. 5 Eszerint tehát szükséges, hogy alávessétek

magatokat, nemcsak a büntető harag, hanem a lelkiismeret miatt is. 6 És az adókat is
fizessétek, mert ők Isten szolgái, akik éppen ebben a szolgálatban fáradoznak.
7 Adjátok meg tehát mindenkinek, amivel tartoztok; akinek adóval, annak az adót,
akinek illetékkel, annak az illetéket, akinek félelemmel, annak a félelmet, akinek tisz-
telettel, annak a tiszteletet!

A szeretet parancsa 8 Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak azzal, hogy egymást
szeretitek, mert aki felebarátját szereti, teljesítette a törvényt. 9 Azt ugyanis, hogy *ne*
törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamis tanúságot ne szólj, ne kívánd meg a mását {Kiv
20,13-17; MTörv 5,17-21}, és ami egyéb parancs még van, újra egybefoglalja ez az egy ige:
Szeresd felebarátodat, mint önmagadat {Lev 19,18}. 10 A szeretet nem tesz rosszat a
felebarátnak. A törvény teljesítése tehát a szeretet.

11 Annál is inkább, mivel ismeritek az időt, hogy itt az óra, amikor fel kell kelnünk
az álomból. Most ugyanis az üdvösség közelebb van már hozzánk, mint amikor hívők
lettünk. 12 Az éjszaka előrehaladt, a nappal pedig elközelgett. Vessük el tehát a sötét-
ség cselekedeteit, és öltsük magunkra a világosság fegyvereit. 13 Mint nappal, járjunk
tisztességesen; nem tobzódásban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsa-
pongásban, nem civódásban és versengésben, 14 hanem öltsétek magatokra az Úr Jé-
zus Krisztust, és ne dédelgessétek testeteket az érzéki vágyakban!

14 **»Erősek« és »gyengék« a közösségben** 1 Karoljátok fel szeretettel azt, aki gyön-
ge a hitben, de anélkül, hogy vitatkoznátok az eltérő felfogásokról. 2 Van, aki hiszi,
hogy mindent szabad ennie; aki pedig gyönge, az növényekkel táplálkozik. 3 Aki eszik,
ne vesse meg azt, aki nem eszik; és aki nem eszik, ne kárhoztassa azt, aki eszik. Hi-
szen Isten magáévá fogadta őt. 4 Ki vagy te, hogy kárhoztasd más szolgáját? Urának áll
vagy bukik; bizonyára állni fog, mert Istennek van hatalma, hogy fenntartsa.

5 Van, aki különbséget tesz nap és nap között, más meg egyformán ítél meg min-
den napot: kövesse mindenki a maga meggyőződését. 6 Aki megtartja a napot, az
Úrért tartja meg; s aki eszik, az Úrra való tekintettel eszik, mert hálát ad Istennek; és
aki nem eszik, az Úrra való tekintetből nem eszik – s ő is hálát ad Istennek. 7 Hiszen
egyikünk sem él önmagának, és egyikünk sem hal meg önmagának; 8 amíg élünk, az
Úrnak élünk, s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Akár élünk tehát, akár halunk,
az Úré vagyunk. 9 Krisztus ugyanis azért halt meg és kelt életre, hogy a holtaknak is,
az élőknek is Ura legyen.

10 Miért ítéled meg hát testvéredet? És te miért veted meg testvéredet? Hiszen
mindnyájan odaállunk majd Krisztus ítélőszéke elé. 11 Mert írva van:

»Életemre mondom – mondja az Úr –,
minden térd meghajlik előttem,
és minden nyelv magasztalja Istent« {Iz 49,18; 45,23}.

12 Így tehát mindegyikünk magáról ad majd számot Istennek. 13 Ezért ne ítéljük el
többé egymást, hanem inkább arra határozzátok el magatokat, hogy ne okozzatok a
testvérnek megütközést vagy megbotránkozást!

14 Tudom, és meggyőződésem az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan ön-
magában; csak annak tisztátalan, aki tisztátalannak tartja. 15 De ha a testvéred elszo-
morodik az ételed miatt, akkor már nem a szeretetnek megfelelően jársz el. Ne ve-
szítsd el ételeddel azt, akiért Krisztus meghalt! 16 Ne káromolják azt a jót, amelyben
részesültetek! 17 Isten országa ugyanis nem étel és nem ital dolga, hanem igazságos-
ság, béke és öröm a Szentlélekben. 18 Aki ebben szolgál Krisztusnak, kedves az Isten
előtt, és dicséretes az emberek előtt. 19 Azért tehát arra törekedjünk, ami békességre és
egymás épülésére szolgál. 20 Ne rontsd le az étel miatt Isten művét! Minden tiszta
ugyan, de ártalmára lesz annak az embernek, aki botránkozást okozva eszi. 21 Jobb, ha

nem eszel húst és nem iszol bort, sem egyebet nem teszel, ami miatt testvéred megütközik.

22 A hitből eredő meggyőződésed maradjon a tied Isten előtt! Boldog, aki nem ítéli el magát azzal, amire elhatározza magát. 23 Akinek azonban kétségei vannak, és mégis eszik, ítéletet von magára, mert cselekvése nem származik meggyőződésből. Bűn tehát mindaz, ami nem történik hitből eredő meggyőződésből.

15 **Felhívás az egyetértésre a közösségben** 1 Nekünk azonban, akik erősek vagyunk, kötelességünk, hogy elviseljük az erőtlenek gyengeségeit, és ne a magunk kedvét keressük. 2 Mindegyiktek igyekezzen keresni felebarátjának kedvét, javát és épülését! 3 Hiszen Krisztus sem kereste a maga kedvét, hanem amint meg van írva: *»Szidalmazóid szidalmai rám hullottak«* **{Zsolt 69,10}**. 4 Márpedig minden régi Írást a mi okulásunkra írtak meg, hogy reménységünk legyen az Írásokból származó béketűrés és vigasztalás által. 5 A béketűrés és a vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy Jézus akarata szerint egyetértés legyen köztetek, 6 hogy egy lélekkel és egy szájjal dicsőítsétek Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak Istenét és Atyját!

7 Fogadjátok el tehát egymást, ahogyan Krisztus is elfogadott titeket Isten dicsőségére! 8 Azt mondom ugyanis, hogy Krisztus Jézus a körülmetéltek szolgája lett, hogy bebizonyítsa Isten igazmondását, megvalósítva az atyáknak tett ígéreteket; 9 a nemzetek azonban irgalmasságáért dicsőítik Istent, amint meg van írva:

»Ezért magasztallak, Uram, a nemzetek között,
és zengek dalt nevednek« **{Zsolt 18,50}**.

10 Azt mondja továbbá:

»Nemzetek, örvendezzetek az ő népével együtt« **{MTörv 32,43 G}**.

11 Majd pedig:

»Nemzetek, dicsérjétek mindnyájan az Urat!
Magasztalja őt minden nép!« **{Zsolt 117,1}**

12 Izajás továbbá azt mondja:

»Jesszének sarja lesz,
aki felkel, hogy uralkodjék a népeken,
benne reménykednek a nemzetek« **{Iz 11,1.10 G}**.

13 A reménység Istene töltsön el titeket a hit teljes örömével és békéjével, hogy a remény bőségben legyen bennetek a Szentlélek erejéből!

Befejezés: 15,14-16,27

Pál útitervei 14 Testvérek, veletek kapcsolatban meg vagyok győződve arról, hogy ti is telve vagytok jósággal, bővében vagytok minden ismeretnek, és képesek vagytok figyelmeztetni egymást. 15 Itt-ott merészebben írtam nektek, testvérek, hogy emlékeztesselek titeket bizonyos dolgokra. Annak a kegyelemnek erejében tettem ezt, amit Isten adott nekem, 16 hogy Krisztus Jézus szolgája legyek a nemzetek között, és Isten evangéliumának szent szolgálatát végezzem, s így a nemzetek kedves, és a Szentlélek által megszentelt áldozattá legyenek. 17 Van tehát mivel dicsekednem Krisztus Jézusban Isten előtt. 18 Természetesen csak arról merek beszélni, amit Krisztus vitt általam végbe a nemzetek megtérítésére szóval és tettel: 19 a jelek és csodák erejével, a Lélek erejével, amíg Jeruzsálemtől messze körbejárva Illíriáig teljesítettem Krisztus evangéliumának hirdetését. 20 Így tehát becsületbeli dolognak tartottam hirdetni az evangéliumot, de nem ott, ahol Krisztus neve már ismert volt, nehogy más által rakott alapra építsek, 21 hanem amint meg van írva:

»Akiknek nem hirdették, meglátják,
s akik nem hallották, megértik« **{Iz 52,15}**.

22 Ez akadályozott meg igen sokszor abban, hogy hozzátok menjek. 23 Mivel azon-
ban most már nincs helyem ezeken a tájakon, s már sok év óta vágyódom hozzátok
menni, 24 amikor majd útra kelek Hispániába, remélem, hogy átmenőben meglátlak
titeket, s ti elkísértek majd oda, miután körötökben kissé felüdültem.

25 Most azonban Jeruzsálembe indulok a szentek szolgálatában. 26 Makedónia és
Akhája ugyanis jónak látták, hogy némi gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek
szegényei számára. 27 Jónak látták, de tartoznak is nekik. Mert ha a nemzetek részesei
lettek az ő lelki javaiknak, kötelességük anyagiakkal nekik szolgálni. 28 Amikor tehát
ezt elvégeztem és kezükbe tettem ennek a gyűjtésnek a gyümölcsét, utamba ejtve tite-
ket, elmegyek Hispániába. 29 Tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásá-
nak bőségével megyek.

Az apostol imát kér 30 Kérlek tehát titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztusra
és a Szentlélek szeretetére, segítsetek engem imádságaitokban. Kérjétek Istent értem,
31 hogy megmeneküljek a hitetlenektől, akik Júdeában vannak, és Jeruzsálem érdeké-
ben való szolgálatom kedves legyen a szenteknek, 32 s így azután Isten akaratából
örömmel menjek hozzátok, és megpihenhessek nálatok. 33 A békesség Istene legyen
veletek, mindnyájatokkal! Ámen.

16 **Üdvözlések és intelmek** 1 Ajánlom nektek Főbe nővérünket, aki a kenkreai
egyház szolgálatában áll. 2 Fogadjátok őt az Úrban, ahogyan a szentekhez illik! Legye-
tek segítségére, bármiben van is szüksége rátok, mert ő is sokaknak segítségére volt,
nekem magamnak is.

3 Köszöntsétek Priszkát és Akvilát, munkatársaimat Krisztus Jézusban! 4 Ők éle-
tüket kockáztatták az én életemért; nemcsak én vagyok hálás nekik, hanem a nemze-
tek minden egyháza is. 5 Köszöntsétek a házukban levő közösséget is!

Köszöntsétek az én kedves Epenétuszomat, aki Ázsiának zsengéje Krisztusban!
6 Köszöntsétek Máriát, aki sokat fáradozott értetek! 7 Köszöntsétek Andronikoszt és
Júniászt, rokonaimat és fogolytársaimat, akiket az apostolok körében nagyra becsül-
nek, s akik előbb lettek Krisztusban hívők, mint én. 8 Köszöntsétek Ampliátuszt, aki
nekem igen kedves az Úrban! 9 Köszöntsétek Urbánuszt, munkatársunkat Krisztus-
ban, és az én kedves Sztakhiszomat! 10 Köszöntsétek Apellészt, aki helytállt Krisztu-
sért! Köszöntsétek az Arisztobulosz házához tartozókat! 11 Köszöntsétek rokonomat,
Heródiont! Köszöntsétek a Narcisszusz házához tartozókat, akik hisznek az Úrban!
12 Köszöntsétek Trifénát és Trifózát, akik munkálkodnak az Úrban! Köszöntsétek a
szeretett Persziszt, aki sokat fáradozott az Úrban! 13 Köszöntsétek Rúfuszt, a kiválasz-
tottat az Úrban, valamint anyját, aki nekem is az! 14 Köszöntsétek Aszinkritoszt,
Flegont, Hermészt, Patrobászt, Hermászt és a testvéreket, akik velük vannak!
15 Köszöntsétek Filologoszt és Júliát, Néreuszt és nővérét, meg Olimpászt, valamint az
összes szentet, akik velük vannak! 16 Köszöntsétek egymást szent csókkal! Krisztus
minden egyháza köszönt titeket.

17 Kérlek azonban titeket, testvérek, tartsátok szemmel azokat, akik egyenetlensé-
get és botránkozást okoznak – ellentétben azzal a tanítással, melyet tanultatok. Kerül-
jétek őket! 18 Az ilyenek ugyanis nem Krisztus Urunknak szolgálnak, hanem a hasuk-
nak. Szenteskedő beszéddel és hízelgő szavakkal megtévesztik az ártatlanok szívét.

19 A ti engedelmességetek híre ugyanis mindenhová eljutott; örömem is telik
bennetek. Akarom azonban, hogy bölcsek legyetek a jóra és együgyűek a rosszra. 20 A
békesség Istene hamarosan össze fogja tiporni lábatok alatt a sátánt!

Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak kegyelme legyen veletek!

21 Köszönt titeket Timóteus, a munkatársam, továbbá Lúciusz, Józon,
Szoszipatrosz, a rokonaim. 22 Köszöntelek titeket én, Terciusz is, aki írtam a levelet az
Úrban. 23 Köszönt titeket Gájusz, aki házigazdám nekem és az egész egyháznak. Köszönt titeket Erasztusz, a város vagyonkezelője és Kvartusz testvér.

Istendicsőítés 25 Annak pedig, akinek van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket
evangéliumomban és a Jézus Krisztusról szóló tanításban, s annak a titoknak a kinyilatkoztatásában, amelyre az örök idők során hallgatás borult, 26 de amely most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten parancsára a próféták iratai által a hitnek való engedelmesség végett minden nemzetnek tudtul adatott, 27 az egyedül bölcs Istennek, Jézus Krisztus által, tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

ELSŐ LEVÉL A KORINTUSIAKNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-3

1 1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából meghívott apostola, és Szosztenész
testvér, 2 Isten korintusi egyházának, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, a meghívott szenteknek, mindazokkal együtt, akik segítségül hívják a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, minden helyen, náluk és nálunk. 3 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálaadás: 1,4-9

4 Szüntelenül hálát adok Istenemnek értetek Isten kegyelméért, amely megadatott nektek Krisztus Jézusban, 5 hogy mindenben gazdagok lettetek őbenne, minden igében és minden ismeretben. 6 Mert Krisztus tanúbizonysága megerősödött bennetek, 7 úgyhogy semmiféle kegyelmi adománynak sem vagytok híjával, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok. 8 Ő meg is erősít majd titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. 9 Hűséges az Isten, aki által meghívást nyertetek Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.

Pártoskodás a közösségben: 1,10-4,21

Intés az egységre 10 Kérlek titeket, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére,
hogy mindnyájan ugyanazt mondjátok, és ne legyen köztetek pártoskodás, hanem legyetek tökéletesen egyek ugyanabban a lelkületben és ugyanabban a felfogásban. 11 Azt a hírt kaptam ugyanis felőletek, testvéreim, Klóé házanépétől, hogy viszálykodások vannak köztetek. 12 Arról beszélek, hogy közületek mindenki ilyeneket mond: »Én Pálé vagyok«, »Én Apollóé«, »Én Kéfásé«, »Én pedig Krisztusé«.

13 Talán részekre oszlott Krisztus? Vajon Pált feszítették meg értetek, vagy Pál nevében vagytok megkeresztelve? 14 Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, 15 nehogy valaki azt mondhassa, hogy az én nevemben vagytok megkeresztelve. 16 Még Sztefanász házanépét is megkereszteltem; ezenkívül nem tudom, hogy másvalakit megkereszteltem volna. 17 Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, nem szavak bölcsességével, hogy Krisztus keresztje erejét ne veszítse.

A kereszt örömhíre 18 Mert a kereszt igéje azoknak, akik elvesznek, oktalanság
ugyan, de azoknak, akik üdvözülnek, vagyis nekünk, Isten ereje. 19 Mert írva van: *»Elpusztítom a bölcsek bölcsességét, és az okosak okosságát megsemmisítem«* {Iz 29,14}.

20 Hol van a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világnak kutatója? Nemde oktalansággá tette Isten a világ bölcsességét? 21 Mivel ugyanis a világ Isten bölcsessége révén
nem ismerte meg bölcsességgel az Istent, úgy tetszett Istennek, hogy az igehirdetés
oktalansága által üdvözítse a hívőket. 22 Mert a zsidók csodajeleket kívánnak, a görö-
gök pedig bölcsességet keresnek, 23 mi azonban a keresztrefeszített Krisztust hirdet-
jük, ami ugyan a zsidóknak botrány, a pogányoknak pedig oktalanság; 24 maguknak a
meghívottaknak azonban, zsidóknak és görögöknek egyaránt, Krisztus Isten ereje és
Isten bölcsessége, 25 Isten oktalansága ugyanis bölcsebb az embereknél, és Isten
gyöngesége erősebb az embereknél.

26 Mert nézzétek csak meghívásotokat, testvérek: nem sok köztetek a bölcs az
emberek megítélése szerint, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő; 27 hanem azt,
ami a világ szerint oktalan, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket,
és ami a világ szerint gyönge, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse az erőse-
ket. 28 Ami a világ szerint alacsonyrendű és megvetett, azt választotta ki Isten: azt,
ami semmi, hogy azt, ami valami, megsemmisítse, 29 hogy egy ember se dicsekedhes-
sék Isten színe előtt. 30 Általa vagytok ti Krisztus Jézusban, aki Istentől bölcsesség-
günkké, megigazulásunkká, megszentelődésünkké és megváltásunkká lett, 31 hogy
amint írva van:

»Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék« {Jer 9,22k}.

2 **Pál, az isteni bölcsesség hirdetője** 1 Én is, amikor hozzátok mentem, testvérek,
nem a beszéd vagy a bölcsesség fölényével mentem, hogy hirdessem nektek Isten tit-
kát. 2 Mert nem akartam másról tudni köztetek, mint Jézus Krisztusról, mégpedig a
megfeszítettről. 3 Gyöngeségben, félelemben és nagy rettegésben voltam nálatok.
4 Beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a Lé-
lek és az erő bizonyságából, 5 hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten ere-
jén nyugodjék.

6 Bölcsességet pedig a tökéletesek közt hirdetünk, de nem ennek a világnak böl-
csességét, sem ennek a világnak pusztulásra ítélt fejedelmeiét; 7 hanem Istennek ti-
tokzatos, elrejtett bölcsességét hirdetjük, amelyet Isten öröktől fogva előre elrendelt a
mi dicsőségünkre. 8 Ezt senki sem ismerte fel ennek a világnak a fejedelmei közül,
mert ha felismerték volna, sohasem feszítették volna keresztre a dicsőség Urát.
9 Hanem amint írva van: *»Amit szem nem látott, fül nem hallott,* ami az ember szívé-
be föl nem hatolt, azt készítette Isten azoknak, akik szeretik őt« {Iz 64,3}.

10 Nekünk azonban kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent ki-
kutat, még az Isten mélységeit is. 11 Mert ki ismeri az emberek közül az ember benső
dolgait, ha nem az ember bensejében levő lelke? Éppúgy Isten benső dolgait sem is-
meri senki, csak Isten Lelke. 12 Mi azonban nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Isten-
től származó Lelket, hogy megismerjük, amit Isten nekünk ajándékozott. 13 Ezt hir-
detjük is, de nem az emberi bölcsesség tudós szavaival, hanem a Lélek által tanított
szavakkal, lelkiekhez lelkieket mérve. 14 Az érzéki ember azonban nem fogja fel, ami az
Isten Lelkéé, mert oktalanság az számára, és nem tudja megérteni, hiszen lelki módon
kell azt megítélni. 15 A lelki ember pedig mindent megítél, őt azonban senki sem ítéli
meg.

16 *Mert ki ismeri az Úr gondolatait,*
hogy oktathatná őt? {Iz 40,13}
Bennünk pedig Krisztus gondolatai vannak.

3 **Az evangélium hirdetőinek feladata** 1 Én azonban, testvérek, nem beszélhettem
nektek mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint kisdedeknek Krisztusban.
2 Tejet adtam nektek inni, nem szilárd eledelt, mert még nem bírtátok volna el. Sőt

még most sem bírjátok el, 3 mert még testiek vagytok. Mert amikor köztetek féltékenység és viszály van, nem vagytok-e testiek, és nem viselkedtek-e emberi módon?

4 Amikor ugyanis azt mondja az egyik: »Én Pálé vagyok«, a másik pedig: »Én Apollóé«, vajon nem vagytok-e emberiek? 5 Vajon mi Apolló? Mi Pál? Szolgák, akik hitre vezettek titeket, mégpedig mindegyik úgy, ahogy az Úr megadta nekik. 6 Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta. 7 Tehát sem az nem számít, aki ültet, sem az, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. 8 Aki ültet, és aki öntöz, mind egy; mindegyikük a saját jutalmát nyeri majd el munkája szerint. 9 Mert Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.

10 Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem; más pedig arra épít. De mindenki ügyeljen, hogyan épít rá. 11 Mert a lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, más alapot senki sem rakhat. 12 Ha pedig valaki az alapra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, szalmát épít, 13 mindegyiknek a munkája nyilvánvaló lesz; ugyanis az a nap megmutatja, mivel az tűzben fog megnyilvánulni, s a tűz majd kipróbálja, hogy kinek-kinek milyen a munkája. 14 Az, akinek megmarad a munkája, amelyet ráépített, jutalmat nyer. 15 Az, akinek munkája elég, kárt vall; ő maga ugyan megmenekül, de csak mintegy tűz által. 16 Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek? 17 Azt pedig, aki Isten templomát lerombolja, lerombolja az Isten. Mert Isten temploma szent, s ti vagytok az.

18 Senki se ámítsa önmagát. Aki közületek bölcsnek véli magát ezen a világon, legyen oktalanná, hogy bölcs lehessen. 19 Mert e világ bölcsessége oktalanság Isten előtt. Írva van ugyanis:

»Megfogja a bölcseket ravaszságukban« {Jób 5,13}.

20 Továbbá:

»Az Úr tudja a bölcsek *gondolatairól,*
hogy hiábavalók« {Zsolt 94,11}.

21 Senki se dicsekedjék tehát emberekkel. Mert minden a tietek, 22 akár Pál, akár Apolló, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár a jövendők: minden a tietek, 23 ti pedig Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené.

4 1 Úgy tekintsen ránk minden ember, mint Krisztus szolgáira, és Isten titkainak intézőire. 2 Márpedig az intézőtől azt kívánják, hogy hűséges legyen. 3 Nekem azonban az a legkisebb gondom, hogy ti mondjatok rólam ítéletet, vagy más emberi fórum, sőt magam sem ítélem meg magamat. 4 Semmiben sem érzem ugyan magamat bűnösnek, de ez még nem tesz engem igazzá. Az Úr az, aki megítél engem. 5 Tehát ne mondjatok ítéletet idő előtt, amíg el nem jön az Úr, aki a sötétség titkait megvilágítja, és a szívek szándékait is nyilvánosságra hozza. Akkor majd mindenki megkapja a dicséretet Istentől.

6 Ezt pedig, testvérek, értetek alkalmaztam magamra és Apollóra, hogy rajtunk tanuljátok meg: »Ne többet annál, ami írva van!« Senki se fuvalkodjék fel kérkedve az egyikükkel a másikkal szemben. 7 Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?

8 Már jóllaktatok, már gazdagok lettetek. Nélkülünk uralomra jutottatok; bárcsak valóban uralomra jutottatok volna, hogy mi is uralkodhatnánk veletek együtt! 9 Mert úgy gondolom, hogy Isten minket apostolokat az utolsó helyre állított, mint halálra szántakat, mert látványossága lettünk a világnak, az angyaloknak is, s az embereknek is. 10 Mi oktalanok vagyunk Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban; mi gyöngék, ti pedig erősek; ti megbecsültek, mi pedig megvetettek. 11 Mind ez óráig éhezünk és szomjazunk, nincs ruhánk és verést szenvedünk, nincs otthonunk, 12 és saját kezünkkel dolgozva fáradozunk. Ha átkoznak minket, mi áldást mondunk; ha üldözést szen-

vedünk, mi eltűrjük; 13 ha gyaláznak minket, mi jó szóval felelünk; szinte salakja lettünk a világnak, mindennek a söpredékévé mind ez ideig.

14 Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy mint kedves fiaimat intselek. 15 Mert ha tízezer tanítótok is volna Krisztusban, atyátok nincs sok, hiszen Krisztus Jézusban az evangélium által én adtam nektek életet. 16 Kérlek tehát titeket: kövessétek példámat!

Egy közelgő látogatás hírüladása 17 Ezért küldtem hozzátok Timóteust, aki kedves és hűséges fiam az Úrban; ő majd eszetekbe juttatja útmutatásomat Krisztusban, úgy, ahogy mindenütt, minden egyházban tanítok.

18 Némelyek úgy felfuvalkodtak, mintha nem készülnék hozzátok. 19 Pedig elmegyek hozzátok hamarosan, ha az Úr akarja; s akkor megismerem majd a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét. 20 Mert nem beszédből áll az Isten országa, hanem erőből. 21 Mit akartok? Vesszővel menjek hozzátok, vagy szeretettel és a szelídség lelkületével?

Visszaélések a közösségben: 5,1-6,20

5 **A vérfertőzés esete** 1 Az a hír járja felőletek, hogy paráznaság van köztetek, és pedig olyan paráznaság, amilyen még a nemzetek közt sincs, hogy tudniillik valaki az apjának feleségével él. 2 És ti még fel vagytok fuvalkodva, ahelyett, hogy inkább szomorkodnátok, és eltávolítanátok magatok közül azt, aki ezt a dolgot tette. 3 Én, aki ugyan test szerint távol, de lélek szerint jelen vagyok, már ítéletet mondtam mint jelenlevő arról, aki így tett. 4 A mi Urunk Jézus nevében fonódjék egybe a ti lelketek és az enyém, és a mi Urunk Jézus hatalmával 5 adjuk át az ilyet a sátánnak, testének vesztére, hogy a lélek üdvözüljön az Úr napján.

6 Dicsekvéstek nem helyes. Nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti? 7 El a régi kovásszal, hogy új tésztává legyetek, hisz valójában kovásztalanok vagytok! Mert a mi Pászkánkat, Krisztust feláldozták. 8 Üljünk tehát ünnepet, de ne a régi kovásszal, sem a rosszaság és a gonoszság kovászával, hanem az egyeneslelkűség és az igazság kovásztalanságával.

9 Levelemben azt írtam nektek, hogy ne érintkezzetek a paráznákkal. 10 Nem általában ennek a világnak paráznáival vagy kapzsijaival, rablóival vagy bálványimádóival; mert akkor ki kellene mennetek a világból. 11 Valójában azt írtam nektek, hogy ne érintkezzetek azzal, akit testvérnek neveznek, de parázna vagy kapzsi, bálványimádó vagy átkozódó, részeges vagy rabló; az ilyennel még csak ne is étkezzetek együtt. 12 Mert talán rám tartozik, hogy a kívüllevők felett ítélkezem? Nem azok fölött ítélkeztek-e ti is, akik belül vannak? 13 A kívüllevőket pedig Isten fogja megítélni. *Vessétek ki a gonoszt magatok közül!* {MTörv 17,7}

6 **Peres ügyek a testvérek között** 1 Hogyan merészeli közületek valaki, akinek peres ügye van a másikkal szemben, a hitetleneknél keresni igazságot és nem a szenteknél? 2 Vagy nem tudjátok, hogy a szentek fogják a világot megítélni? Ha pedig ti fogjátok megítélni a világot, talán méltatlanok vagytok arra, hogy jelentéktelen dolgokban ítélkezzetek? 3 Nem tudjátok, hogy angyalok fölött fogunk ítélkezni? Mennyivel inkább világi dolgok fölött!

4 Amikor tehát világi dolgokban pereskedtek, azokat teszitek meg bírónak, akik az egyházban semmit sem számítanak? 5 Azért mondom ezt, hogy szégyelljétek magatokat! Ennyire nincs köztetek egyetlen bölcs ember sem, aki ítéletet tudna mondani testvérei ügyében? 6 Testvér a testvérével pereskedik, és pedig hitetlenek előtt? 7 Egyáltalában már az is hiba nálatok, hogy peres ügyeitek vannak egymással. Miért

nem viselitek el inkább az igazságtalanságot? Miért nem tűritek el inkább a károsodást? 8 E helyett ti követtek el igazságtalanságot és okoztok kárt, mégpedig testvéreknek! 9 Vagy nem tudjátok, hogy a gonoszok nem részesülnek Isten országában? Ne ámítsátok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem férfiakkal paráználkodó férfiak, 10 sem tolvajok, sem kapzsik, sem iszákosak, sem átkozódók, sem rablók nem részesülnek Isten országában.

11 Bizony, ilyenek voltatok néhányan; de meg lettetek mosva, megszentelést nyertetek, és megigazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, a mi Istenünk Lelke által.

Az erkölcstelenségek és a keresztény szabadság 12 »Minden szabad nekem!« Csakhogy nem minden használ. »Minden szabad nekem!« Csakhogy én ne legyek semminek a rabszolgája. 13 »Az étel a gyomorért van, s a gyomor az ételért!« De Isten ezt is, azt is megsemmisíti. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért. 14 Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és minket is fel fog támasztani hatalmával.

15 Nem tudjátok, hogy a testetek Krisztus tagja? Elszakítsam tehát Krisztus tagját, és parázna nő tagjává tegyem? Semmi esetre sem! 16 Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert – amint az Írás mondja –*»ketten egy testté lesznek«* {Ter 2,24}. 17 Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele. 18 Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, amelyet az ember elkövet, a testen kívül van; aki azonban paráználkodik, az a saját teste ellen vétkezik. 19 Vagy nem tudjátok, hogy testetek a Szentlélek temploma, aki bennetek van, s akit Istentől kaptatok, tehát nem vagytok a magatokéi? 20 Mert nagy árat fizettek értetek! Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben.

A házasságra vonatkozó kérdések: 7,1-40

7 **A házasélet** 1 Ami pedig azt illeti, amiről írtatok nekem, azt felelem: jó az embernek asszonyt nem illetni. 2 A paráznaság veszélye miatt azonban minden férfinak legyen meg a maga felesége, és minden asszonynak legyen meg a maga férje.

3 A férj adja meg a feleségnek amivel tartozik, hasonlóképpen a feleség is férjének. 4 A feleségnek nincs hatalma teste fölött, hanem a férjének; hasonlóképpen a férjnek sincs hatalma teste fölött, hanem az feleségének. 5 Ne tartózkodjatok egymástól, legfeljebb közös akaratból egy időre, hogy az imádságnak szenteljétek magatokat; azután legyetek ismét együtt, hogy a sátán meg ne kísértsen titeket, mivel nem tudtok önmegtartóztatásban élni. 6 Ezt pedig úgy mondom, mint engedményt, nem mint parancsot. 7 Mert azt szeretném, ha mindenki olyan lenne, mint én magam, de mindenkinek saját ajándéka van Istentől: az egyiknek ilyen, a másiknak meg olyan.

Nőtlenség, házasság, válás 8 A nem házasoknak és az özvegyeknek pedig ezt mondom: Jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is. 9 De ha meg nem tartóztatják magukat, lépjenek házasságra; mert jobb dolog megházasodni, mint égni.

10 Azoknak pedig, akik házasságban élnek, nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy a feleség a férjétől el ne váljon 11 – ha pedig elválik, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki férjével –, és a férfi se bocsássa el a feleségét.

12 A többieknek viszont én mondom, nem az Úr: Ha valamelyik testvérnek hitetlen felesége van, és az kész vele lakni, ne bocsássa el; 13 és ha valamelyik asszonynak hitetlen férje van, és az kész vele lakni, ne hagyja el a férjét. 14 Mert a hitetlen férj megszentelődik a felesége által, és a hitetlen asszony megszentelődik a férje által. Különben fiaitok tisztátalanok volnának, pedig szentek. 15 Ha azonban a hitetlen fél elválik, váljék csak el. Mert a testvér vagy a nővér ilyen esetben nincs szolgaságra kötelezve, hiszen békességre hívott meg minket az Isten. 16 Mert honnan tudod, te asszony,

hogy megmentheted a férjedet? Vagy honnan tudod, te férfi, hogy megmentheted a feleségedet?

Maradjon meg mindenki saját életállapotában 17 Egyébként éljen mindenki úgy, ahogy az Úr megadta neki, amint Isten meghívta. Ezt tanítom minden egyházban. 18 Mint körülmetélt kapta valaki a meghívást? Ne tüntesse el körülmetéltségét! Körülmetéletlenül kapta valaki a meghívást? Ne metéltesse magát körül! 19 A körülmetéltség semmi, és a körülmetéletlenség is semmi, egyedül csak Isten parancsainak megtartása fontos. 20 Mindenki maradjon meg ugyanabban a hivatásban, amelyben meghívást kapott. 21 Mint rabszolga kaptad a meghívást? Ne törődj vele; és ha szabaddá is válhatnál, inkább ezt használd fel. 22 Mert aki mint rabszolga kapott hivatást az Úrban, az az Úr szabadosa; hasonlóképpen, aki mint szabad ember kapott hivatást, az Krisztus rabszolgája. 23 Nagy árat fizettek értetek! Ne legyetek emberek szolgái! 24 Mindenki maradjon meg abban a hivatásban Isten előtt, amelyben meghívást kapott.

Nőtlenek és özvegyek 25 A szüzekre nézve nincs parancsom az Úrtól, tanácsot azonban adok, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelt érdemeljek. 26 Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló nehéz idők miatt, hogy jó az embernek így maradnia. 27 Feleséghez vagy kötve? Ne keresd az elválást. Feleség nélkül vagy? Ne keress feleséget. 28 De ha feleséget veszel, nem vétkeztél; és ha a szűz férjhez megy, nem vétkezett. Az ilyeneknek azonban testi gyötrelmük lesz, én pedig meg akarlak kímélni benneteket. 29 Azt mondom tehát, testvérek: Az idő rövid. Ezután azok is, akiknek feleségük van, legyenek olyanok, mintha nem volna, 30 és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik örvendeznek, mintha nem örvendeznének, akik vásárolnak, mintha nem volna tulajdonuk, 31 és akik élnek ezzel a világgal, mintha nem élnének vele; mert elmúlik ennek a világnak a formája. 32 Én pedig azt szeretném, ha gond nélkül lennétek. Akinek nincs felesége, arra gondol, ami az Úré, hogy hogyan tetsszék az Úrnak. 33 Akinek pedig felesége van, arra gondol, ami a világé, hogy hogyan tetsszék feleségének, 34 tehát meg van osztva. A férj nélküli asszony is, meg a szűz is arra gondol, ami az Úré, hogy testben és lélekben szent legyen; aki azonban férjnél van, arra gondol, ami a világé, hogy hogyan tetsszék a férjének. 35 Ezt pedig a ti érdeketekben mondom, nem azért, hogy csapdát állítsak nektek, hanem hogy tisztességesen éljetek, és osztatlan szívvel ragaszkodjatok az Úrhoz.

36 Ha pedig valaki úgy gondolja, hogy nem tud tartózkodni szűz jegyesétől, és hogy történjenek meg a dolgok a maguk módján, kövesse akaratát. Nem vétkezik: házasodjanak meg. 37 De ha valaki erősen elhatározta szívében, s minden kényszer nélkül, akaratának teljes birtokában azt tette fel szívében, hogy tartózkodik jegyesétől, jól teszi. 38 Tehát az, aki feleségül veszi jegyesét, az is jól cselekszik. De aki nem veszi feleségül jegyesét, az még jobban teszi.

39 Az asszony le van kötve, amíg férje él; de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban. 40 Véleményem szerint azonban boldogabb lesz, ha magában marad. Hiszem pedig, hogy bennem is Isten Lelke van.

Pogány áldozatok és az Úrvacsora: 8,1-11,34

8 **Szabadság és szeretet** 1 Ami pedig a bálványoknak áldozott húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. 2 Ha valaki úgy véli, hogy valamilyen ismeretre tett szert, még nem ismerte fel, hogyan kell megismernie. 3 De ha valaki szereti Istent, azt már megismerte Isten. 4 Ami tehát a bálványoknak áldozott hús fogyasztását illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy nincs más Isten, csak egy. 5 Mert ha vannak is úgynevezett

istenek, akár az égben, akár a földön, amint sok isten van és sok úr, 6 nekünk mégis
egy Istenünk van, az Atya, akitől minden van, s akiért vagyunk; és egy Urunk van,
Jézus Krisztus, aki által minden van, s aki által mi is vagyunk.

7 De nem mindenkinek van ismerete; egyesek mindmáig bálványokhoz szokva, a
húst, mint bálványáldozatot eszik, és lelkiismeretük, mivel gyönge, beszennyeződik.
8 Pedig az étel nem tesz minket kedvesebbé Isten előtt; ha nem eszünk, nem fogunk
hiányt szenvedni, s ha eszünk, nem fogunk bővelkedni. 9 Vigyázzatok azonban, hogy a
ti szabadságotok ne legyen valamiképpen a gyengék botránkozására. 10 Mert ha valaki
azt, akinek ismerete van, a bálványtemplomban látja az asztalnál, annak a lelkiismere-
te, mert gyönge, felbátorodik a bálványhús evésére. 11 Így a te ismereted miatt elvész
gyönge testvéred, akiért Krisztus meghalt! 12 Amikor azonban testvéreitek ellen így
vétkeztek, és megsértitek az ő gyönge lelkiismeretüket, Krisztus ellen vétkeztek.
13 Ezért ha étel botránkoztatja meg testvéremet, inkább nem eszem húst sohasem,
hogy testvéremet meg ne botránkoztassam.

9 **Pál példája** 1 Nem vagyok-e szabad? Nem vagyok-e apostol? Nem láttam-e Jé-
zust, a mi Urunkat? Nem az én művem vagytok-e ti az Úrban? 2 Ha másoknak nem is
volnék apostola, nektek bizony az vagyok; mert az én apostolságom pecsétje ti vagy-
tok az Úrban. 3 Ez az én védekezésem azok előtt, akik kérdőre vonnak engem. 4 Vajon
nincs jogunk enni és inni? 5 Vajon nincs jogunk asszonytestvért magunkkal vinni,
mint a többi apostol, az Úr testvérei és Kéfás? 6 Vagy csak nekem és Barnabásnak
nincs jogunk arra, hogy ne dolgozzunk?

7 Ki katonáskodik a saját zsoldján? Ki ültet szőlőt, és nem eszik annak gyümöl-
cséből? Vagy ki legeltet nyájat, és nem élvezi a nyáj tejét? 8 Vajon emberi módon
mondom ezeket? Nem ugyanezt mondja a törvény is? 9 Mert írva van Mózes törvé-
nyében: *»Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját!«* {MTörv 25,4} Vajon az ökrökre van
gondja Istennek? 10 Nem inkább miértünk mondja ezt? Bizony, értünk írták meg ezt,
hogy aki szánt, reménységben szántson, és aki csépel, abban a reményben csépeljen,
hogy része lesz a termésben. 11 Ha mi lelki javakat vetettünk nektek, nagy dolog-e, ha
anyagi javaitokat aratjuk? 12 Ha mások részesülnek a ti javaitokból, miért nem sokkal
inkább mi? De nem éltünk ezzel a hatalommal, hanem mindent eltűrünk, hogy aka-
dályt ne állítsunk Krisztus evangéliuma elé. 13 Nem tudjátok, hogy akik a templomi
szolgálatokat végzik, a szentélyből származó dolgokat eszik? És akik az oltárnál szol-
gálnak, az oltárról részesednek? 14 Éppen így rendelte az Úr is azok számára, akik az
evangéliumot hirdetik, hogy az evangéliumból éljenek.

15 Én azonban ezek közül semmivel sem éltem. De nem azért írtam le mindezt,
hogy a jövőben így bánjatok velem! Inkább meghalnék! Senki sem fogja semmissé
tenni ezt az én dicsekvésemet! 16 Mert ha hirdetem az evangéliumot, nincs miért di-
csekednem, hiszen kényszer alatt vagyok. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az
evangéliumot! 17 Mert ha a magam akaratából tenném ezt, fizetségre tarthatnék
igényt. De ha nem a magam akaratából teszem, akkor sáfársággal vagyok megbízva.
18 Mi tehát az én fizetségem? Az, hogy az evangélium hirdetésekor ingyen adom az
evangéliumot, és nem élek vissza az evangéliumból eredő hatalmammal.

19 Mert én, bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem ma-
gam, hogy minél többeket nyerjek meg. 20 A zsidóknak olyan lettem, mint zsidó, hogy
megnyerjem a zsidókat; a törvény alatt levőknek, mintha a törvény alatt volnék – bár
én magam nem vagyok a törvény alatt –, hogy a törvény alatt levőket megnyerjem; 21 a
törvény nélkül levőknek, mintha a törvény nélkül volnék – bár nem vagyok Isten tör-
vénye nélkül, hanem Krisztus törvénye alatt élek –, hogy megnyerjem a törvény nél-
kül levőket. 22 A gyöngéknek gyönge lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket; minden-

kinek mindene lettem, hogy egyeseket megmentsek. 23 Mindent az evangéliumért teszek, hogy nekem is részem legyen benne. 24 Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a díjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek! 25 Az pedig, aki részt vesz a versenyben, mindentől tartózkodik: ők azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy hervadhatatlant. 26 Futok tehát, és nem csak vaktában; mérem az ökölcsapásokat, s nem csak úgy, a levegőbe csapkodva; 27 hanem sanyargatom a testemet és szolgaságba vetem, nehogy, míg másokat tanítok, magam elvetésre méltó legyek.

10 **A sivatagi vándorlás, mint figyelmeztetés** 1 Nem akarom, hogy figyelmen kívül hagyjátok, testvérek, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átvonultak a tengeren, 2 és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózes által a felhőben és a tengerben. 3 Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, 4 és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, ittak ugyanis az őket követő lelki sziklából: a szikla pedig Krisztus volt. 5 De legtöbbjükben nem telt kedve Istennek, hiszen elpusztultak a pusztában {Szám 14,16}.

6 Ez pedig számunkra előképként történt, hogy mi ne kívánjuk meg a rosszat, mint ahogy ők megkívánták. 7 Se bálványimádók ne legyetek, mint egyesek azok közül, amint írva van: *»Leült a nép enni és inni, és fölkeltek játszani«* {Kiv 32,6}. 8 És ne paráználkodjunk, ahogy egyesek paráználkodtak azok közül, és egy nap huszonháromezren pusztultak el {Szám 25,1.9}. 9 Krisztust se kísértsük, mint egyesek azok közül kísértették, és elvesztek a kígyók által {Szám 21,5}. 10 Zúgolódni se zúgolódjatok, mint egyesek zúgolódtak azok közül, és elvesztek a pusztító által {Szám 14,2.36}. 11 Mindezek előképként történtek velük, és azért írták le, hogy okuljunk belőlük mi, akikhez az idők vége elközelgett. 12 Aki tehát azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. 13 Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem engedi meg, hogy erőtökön felül szenvedjetek kísértést, hanem a kísértéssel együtt a szabadulást is megadja, hogy elviselhessétek.

Pogány áldozati lakomák, részesedés az Úr asztaláról 14 Ezért, szeretteim, kerüljétek a bálványimádást. 15 Úgy szólok hozzátok, mint értelmes emberekhez; ítéljétek meg ti magatok, amit mondok: 16 Az áldás kelyhe, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérében való részesedés? És a kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testében való részesedés? 17 Mert egy a kenyér, s egy test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk. 18 Tekintsétek a test szerint való Izraelt: akik az áldozatokat eszik, ugye közösségben vannak az oltárral?

19 Mit akarok ezzel mondani? Talán azt, hogy a bálványoknak áldozott hús vagy a bálvány valóban valami? 20 Dehogy! De amit a nemzetek áldoznak, azt az ördögöknek áldozzák és nem Istennek {Zsolt 106,37}. Nem akarom, hogy ördögökkel legyetek közösségben. 21 Nem ihatjátok az Úr kelyhét és az ördögök kelyhét. Nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának. 22 Ingereljük talán féltékenységre az Urat? {Mal 1,7; MTörv 32,21} Talán erősebbek vagyunk nála?

23 »Minden szabad«, de nem minden használ. »Minden szabad«, de nem minden szolgál épülésre. 24 Senki se keresse a maga javát, hanem a másikét. 25 Mindent, ami a húspiacon eladásra kerül, egyetek meg, anélkül, hogy lelkiismereti okból bármit kérdeznétek. 26 *Mert az Úré a föld és annak teljessége* {Zsolt 24,1}.

27 Ha valaki a hitetlenek közül meghív titeket és el akartok menni, mindent egyetek meg, amit elétek tesznek, anélkül, hogy lelkiismereti okból bármit kérdeznétek. 28 De ha valaki azt mondja nektek: »Ez a bálványok áldozatából való«, ne egyétek meg amiatt, aki szóvá tette, és a lelkiismeret miatt; 29 nem a te lelkiismeretedet értem ezen, hanem a másikét. Miért ítélje meg az én szabadságomat másnak a lelkiismerete?

30 Ha én hálaadással étkezem, miért káromoljon engem valaki azért, amiért hálát
adok?
31 Tehát akár esztek, akár isztok, és bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek. 32 Ne adjatok okot a botránkozásra se zsidóknak, se görögöknek, se Isten
egyházának, 33 mint ahogy én is mindenben mindenkinek kedvében járok, nem azt
keresve, ami nekem hasznos, hanem ami a többieknek, hogy üdvözüljenek.

11 **Asszonyok az istentiszteleten** 1 Kövessétek példámat, ahogy én Krisztus példáját követem!.
2 Dicsérlek titeket, hogy mindenben megemlékeztek rólam, és megtartjátok a hagyományokat, úgy, ahogy átadtam nektek. 3 Szeretném azonban, ha tudnátok, hogy
minden férfinek feje Krisztus, az asszonynak a feje a férfi, Krisztus feje pedig az Isten.
4 Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére; 5 viszont
minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére:
mert ez ugyanaz, mintha megnyírták volna. 6 Ha az asszony nem fedi be a fejét, vágassa le a haját; ha viszont szégyenletes dolog az asszonynak, hogy a haját levágassa vagy
leborotváltassa, fedje csak be fejét.
7 A férfinak nem kell befednie fejét, mert ő Isten képmása és dicsősége, az asszony
azonban a férfi dicsősége. 8 Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a
férfiból {Ter 2,22}; 9 és nem a férfit teremtették az asszonyért, hanem az asszonyt a férfiért. 10 Ezért az asszonynak viselnie kell a fején az alárendeltség jelét az angyalok miatt.
11 Igaz azonban, hogy az Úrban sem asszony nincs férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül. 12 Mert amint az asszony a férfiból lett, úgy a férfi is az asszony által születik – és
minden Istentől. 13 Ítéljétek meg ti magatok: illik-e asszonynak fedetlen fővel imádkozni Istenhez? 14 Nem tanít-e titeket maga a természet is arra, hogy ha a férfi hosszú
hajat növeszt, szégyenére válik, 15 ha pedig az asszony növeszt hosszú hajat, dicsőségére szolgál? Mert a haj fátyol gyanánt adatott neki. 16 Ha pedig valaki erről tovább
akar vitatkozni, tudja meg, hogy sem nálunk, sem Isten egyházainál nincs ilyen szokás.

Az Úr vacsorájának helyes megünneplése 17 Ez a parancsom, s emellett nem dicsérhetem, hogy nem javatokra, hanem károtokra gyűltök össze. 18 Mert először is úgy
hallom, hogy amikor közösségbe gyűltök, szakadások vannak köztetek, és ezt részben
el is hiszem. 19 Mert szükséges, hogy megosztottság is legyen köztetek, hogy azok, akit
a próbát kiállják, nyilvánvalókká legyenek. 20 Mikor tehát egybegyűltök, az már nem
az Úr vacsorájának elköltése, 21 mert étkezés közben mindenki a saját vacsoráját veszi
elő, és az egyik éhezik, a másik pedig dőzsöl. 22 Vajon nincsen házatok az evésre és
ivásra? Vagy megvetitek Isten egyházát, és megszégyenítitek azokat, akiknek semmijük nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek titeket? Ebben nem dicsérlek!
23 Mert az Úrtól kaptam, amit átadtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán,
amelyen elárulták, fogta a kenyeret, 24 hálát adott, megtörte, és így szólt: *»Ez az én
testem, amely értetek van. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!«* 25 A vacsora után
ugyanígy fogta a kelyhet is, és így szólt: *»Ez a kehely az új szövetség* {Jer 31,31} *az én
véremben. Tegyétek ezt, ahányszor csak isszátok, az én emlékezetemre!«* 26 Mert
amikor ezt a kenyeret eszitek, és ezt a kelyhet isszátok, az Úr halálát hirdetitek, amíg
el nem jön. 27 Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik
az Úr teste és vére ellen. 28 Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék e kenyérből és igyék a kehelyből, 29 mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti
meg a testet, saját ítéletét eszi és issza. 30 Ezért van köztetek sok beteg és gyengélkedő,
és sokan meghaltak. 31 Ha ellenben megítélnénk önmagunkat, nem esnénk ítélet alá.

32 Amikor pedig ítélet alá esünk, az Úr fenyít meg minket, hogy ne kárhozzunk el ezzel
a világgal.
33 Ezért, testvéreim, amikor egybegyűltök az étkezésre, várjátok meg egymást.
34 Ha valaki éhes, egyen odahaza, hogy ne ítéletre gyűljetek össze. A többit pedig majd
akkor rendezem el, ha odamegyek.

A Lélek adományai és a keresztények élete: 12,1-14,40

12 **Egy a Lélek – sokféle az adomány** 1 A lelki adományokra nézve pedig, testvé-
rek, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek. 2 Tudjátok, hogy amikor pogányok volta-
tok, a néma bálványokhoz vonzódtatok. 3 Ezért tudtotokra adom, hogy senki, aki Is-
ten Lelke által szól, nem mondja: »Átkozott legyen Jézus!«, és senki sem mondhatja:
»Jézus az Úr«, csakis a Szentlélek által.
4 A kegyelmi adományok különfélék ugyan, de a Lélek ugyanaz. 5 A szolgálatok is
különfélék, de az Úr ugyanaz. 6 És az erőmegnyilvánulások is különfélék, de Isten, aki
mindezt mindenkiben cselekszi, ugyanaz. 7 A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért
kapja, hogy használjon vele. 8 Egyik a bölcsesség szavait kapja a Lélek által, a másik a
tudományét ugyanattól a Lélektől. 9 Más valaki a hitet kapja ugyanabban a Lélekben,
ismét más a gyógyítások adományát az egy Lélek által, 10 vagy csodatévő hatalmat,
prófétálást, a szellemek megkülönböztetését, a nyelveken való beszédet vagy a nyelve-
ken való beszéd értelmezését. 11 Ezt mind egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése sze-
rint osztva kinek-kinek.
Egy a Test – sok a tagja 12 Mert amint a test egy, bár sok tagja van, a testnek pedig
minden tagja, bár sok, mégis egy test, úgy Krisztus is. 13 Mi ugyanis mindnyájan egy
Lélekben egy testté keresztelkedtünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár
szabadok; és mindnyájunkat egy Lélek itatott át. 14 Mert a test sem egy tag, hanem
sok. 15 Ha azt mondaná a láb: »Nem vagyok kéz, nem vagyok a test része«, vajon ak-
kor nem lenne a test része? 16 És ha azt mondaná a fül: »Nem vagyok szem, nem va-
gyok a test része», vajon akkor nem lenne a test része? 17 Ha az egész test szem volna,
hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás volna, hol lenne a szaglás? 18 Már pedig Is-
ten helyezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, amint akarta. 19 Ha valam-
ennyi egy tag volna, hol volna a test? 20 Márpedig sok ugyan a tag, de a test egy.
21 Nem mondhatja a szem a kéznek: »Nincs rád szükségem!«, sem a fej a lábaknak:
»Nincs rátok szükségem!« 22 Sőt a test gyöngébbnek látszó tagjai sokkal inkább szük-
ségesek, 23 és a test kevésbé nemesnek tartott tagjait nagyobb tisztességgel vesszük
körül. Tisztességtelen tagjainknak nagyobb tisztességük van, 24 tisztességes tagjaink-
nak viszont nincs erre szükségük. De Isten azért alkotta úgy a testet, hogy amelyik
tagnak nem volt, annak nagyobb tisztességet adott, 25 hogy ne legyen meghasonlás a
testben, hanem a tagok egymásért kölcsönösen szorgoskodjanak. 26 Ha tehát az egyik
tag szenved, vele együtt szenved valamennyi tag; vagy ha az egyik tag tiszteletben ré-
szesül, együtt örvendezik vele valamennyi tag. 27 Ti pedig Krisztus teste vagytok, és
egyenként tagjai.
28 Az egyházban Isten egyeseket először is apostolokká tett, másodszor prófétákká, harmadszor tanítókká; másoknak csodatevő erőt adott, vagy a gyógyítás, segélynyújtás, kormányzás és a nyelveken való szólás adományát. 29 Vajon mindnyájan apostolok? Vajon mindnyájan próféták? Vajon mindnyájan tanítók? Vajon mindnyájan csodatevők? 30 Vajon mindnyájuknak megvan a gyógyítás adománya? Vajon mindnyájan szólnak nyelveken? Vajon mindnyájan értelmezik azt? 31 Ti azonban törekedjetek a nagyobb adományokra! Ezen felül egy mindennél kiválóbb utat mutatok nektek.

13 **A legkiválóbb út: a szeretet** 1 Szóljak bár az emberek vagy angyalok nyelvén, ha
szeretet nincs bennem, olyan vagyok, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.
2 Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem akár az összes titkot és minden tu-
dományt, és legyen bár olyan teljes a hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretet
nincs bennem, semmi sem vagyok. 3 Osszam el bár egész vagyonomat alamizsnaként,
és adjam át testemet, hogy dicsekedjek: ha szeretet nincs bennem, semmit sem has-
nál nekem.
4 A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem fuval-
kodik fel, 5 nem tapintatlan, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem feltételezi
a rosszat, 6 nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal; 7 mindent eltűr,
mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.
8 A szeretet soha meg nem szűnik. A prófétálások véget érnek, a nyelvek meg-
szűnnek, a tudomány elenyészik. 9 Mert töredékes a megismerésünk, és töredékes a
prófétálásunk; 10 amikor pedig eljön majd a tökéletes, a töredékes véget fog érni.
11 Amikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, úgy éreztem, mint a gyer-
mek, úgy gondolkoztam, mint a gyermek; amikor pedig férfivá lettem, felhagytam
azokkal a dolgokkal, amelyek gyermekhez valók. 12 Most ugyanis tükör által, homá-
lyosan látunk, akkor pedig majd színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor
pedig úgy fogok ismerni, mint ahogy én is ismert vagyok.
13 Most tehát megmarad a hit, a remény, a szeretet, ez a három; de ezek közül leg-
nagyobb a szeretet.

14 **A prófétálás és a nyelveken szólás adománya** 1 Törekedjetek a szeretetre, ke-
ressétek buzgón a lelki adományokat, különösen pedig azt, hogy prófétálhassatok.
2 Aki ugyanis nyelveken szól, nem embereknek beszél, hanem Istennek; senki sem
érti, hanem a Lélek által beszél titkos dolgokat. 3 Aki pedig prófétál, embereknek be-
szél, az ő épülésükre, buzdításukra és vigasztalásukra. 4 Aki nyelveken szól, önmaga
épülésére szolgál; aki azonban prófétál, az egyházat építi. 5 Szeretném ugyan, ha
mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább azt, hogy prófétáljatok, mert na-
gyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy
az egyház épüljön.
6 Így tehát, testvérek, ha hozzátok érkezve nyelveken szólnék, mit használnék
nektek, ha nem szólnék hozzátok kinyilatkoztatással vagy ismerettel, prófétálással
vagy tanítással? 7 Hiszen az élettelen hangszerek is, mint a fuvola vagy a citera, ha
nem adnak különböző hangokat, hogyan lehet felismerni a fuvolázást vagy a citerá-
zást? 8 És ha a trombita bizonytalan hangot ad, ki fog harcra készülődni? 9 Így ti is, ha
a nyelveken való szólás során világos beszédet nem mondotok, hogyan fogják megér-
teni, hogy mit beszéltek? Csak a levegőbe beszéltek. 10 Olyan sokféle nyelv van ezen a
világon, és egy sem érthetetlen. 11 Ha tehát nem ismerem a szónak a jelentését, idegen
leszek annak, aki beszél, és a beszélő is idegen lesz számomra.
12 Így ti is, mivel lelki adományokra törekedtek, azon legyetek, hogy az egyház
épülésére gazdagodjatok. 13 Éppen ezért, aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy meg is
magyarázza. 14 Mert ha nyelveken imádkozom, a lelkem imádkozik, az értelmem vi-
szont gyümölcstelen. 15 Mi következik ebből? Imádkozzam lélekben, de imádkozzam
értelemmel is; énekeljek lélekben, de énekeljek értelemmel is. 16 Különben, ha csak
lélekben mondasz hálaadást, az ott levő avatatlan miképpen mondja rá hálaadásodra
az »Ámen«-t, ha nem tudja, hogy mit beszélsz? 17 Mert te ugyan szépen adsz hálát, de
a másik nem épül rajta. 18 Hálát adok Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban szólok
nyelveken; 19 de az egyházban inkább akarok öt szót mondani értelmesen, hogy má-
sokat is oktassak, mint tízezer szót nyelveken.

20 Testvérek, értelem dolgában ne legyetek gyermekek, legyetek inkább a gonoszságban kisdedek; értelem dolgában viszont legyetek érettek.
21 Írva van a törvényben:
»Idegen nyelveken és idegenek ajkával
szólok majd ehhez a néphez,
de még így sem hallgatnak rám« {Iz 28,11k} – mondja az Úr.
22 Tehát a nyelveken való szólás nem a hívek számára szolgál jelül, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. 23 Ha tehát összegyűlik az egész egyház, és mindnyájan nyelveken szólnak, ha avatatlanok vagy hitetlenek lépnek be, vajon nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök? 24 Ha azonban valamennyien prófétálnak, és belép egy hitetlen vagy avatatlan, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megítéli, 25 szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, és megvallja: »Valóban közöttetek van Isten« {Iz 45,14; Zak 8,23}.

Az istentisztelet rendje 26 Mi következik tehát ebből, testvérek? Amikor egybegyűltök, és mindegyiktek énekelhet egy zsoltárt, mondhat valami tanítást, közölhet egy kinyilatkoztatást, beszélhet nyelveken vagy értelmezheti azokat: minden az épülésre szolgáljon. 27 Ha nyelveken szól valaki, kettő vagy legfeljebb három szóljon, mégpedig egymás után, egy pedig értelmezze. 28 Ha nincs, aki értelmez, akkor hallgasson a közösségben: szóljon önmagának és Istennek. 29 A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, a többiek pedig ítéljék meg. 30 Mikor pedig valaki más ottlévő nyer kinyilatkoztatást, az előbbi hallgasson el. 31 Mert egymás után mindnyájan prófétálhattok, hogy mindnyájan tanuljanak, és mindnyájan buzdítást nyerjenek. 32 A prófétaság lelke alá van vetve a prófétáknak. 33 Mert Isten nem a zűrzavar Istene, hanem a békességé.

Miként a szentek összes egyházában, 34 az asszonyok hallgassanak az összejöveteleken, mert nem szabad nekik szólniuk; hanem legyenek engedelmesek, amint a törvény is mondja. 35 Ha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a férjüket; mert nem illik asszonynak a közösségben beszélni.

36 Vajon tőletek indult ki az Isten igéje, vagy egyedül hozzátok jutott el? 37 Aki prófétának vagy lelki embernek tartja magát, értse meg, hogy amit nektek írok, az az Úr parancsa. 38 Ha pedig valaki nem ismeri el, akkor őt sem fogják elismerni. 39 Ezért tehát, testvéreim, törekedjetek a prófétálásra, és ne akadályozzátok meg a nyelveken való szólást sem. 40 De minden tisztességesen és rendben történjék.

Krisztus feltámadása és a mi feltámadásaunk: 15,1-58

15 **Krisztus feltámadása és az üdvösség** 1 Figyelmetekbe ajánlom, testvérek, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet el is fogadtatok, és amelyben álltok. 2 Általa üdvözülni is fogtok, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdettem nektek, különben hiába lettetek volna hívőkké. 3 Mert mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is kaptam: hogy Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint, 4 eltemették, és harmadnapon feltámadt, az Írások szerint. 5 Megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek. 6 Azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még élnek, egyesek pedig elszenderültek. 7 Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak. 8 Mindnyájuk után pedig mint koraszülöttnek, megjelent nekem is. 9 Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem Isten egyházát. 10 De Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, és nekem juttatott kegyelme nem volt hiábavaló. Sőt, valamennyiüknél többet munkálkodtam, bár nem én, hanem Isten kegyelme velem együtt. 11 Tehát akár én, akár ők, így hirdetjük, és ti így lettetek hívőkké.

12 Ha tehát Krisztusról az hirdetjük, hogy a halottak közül feltámadt, hogyan
mondják egyesek közületek, hogy nincs halottak feltámadása? 13 Mert ha nincs halot-
tak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel! 14 Ha pedig Krisztus nem támadt fel,
akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, és hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt, Isten hamis
tanúinak is bizonyulunk, mert tanúságot tettünk Isten ellen, hogy feltámasztotta
Krisztust, pedig nem is támasztotta fel, ha a halottak valóban nem támadnak fel.
16 Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. 17 Ha pedig Krisztus
nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, és még mindig bűneitekben vagytok. 18 Sőt,
akkor azok is, akik Krisztusban elszenderültek, elvesztek. 19 Ha csak ebben az életben
reménykedünk Krisztusban, nyomorultabbak vagyunk minden más embernél.

20 Krisztus azonban feltámadt a halottak közül, mint az elszenderültek zsengéje.
21 Mert amint egy ember által lett a halál, úgy egy ember által lett a halottak feltáma-
dása is. 22 Amint ugyanis Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban mind-
nyájan életre fognak kelni. 23 Mindenki a maga rendje szerint: elsőként Krisztus; az-
után azok, akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor. 24 Azután jön a vég, amikor majd átadja
az uralmat az Atyaistennek, miután megsemmisített minden fejedelemséget, minden
hatalmasságot és erőt. 25 Mert addig kell neki uralkodnia, *amíg ellenségeit* mind *a
lába alá nem veti* {Zsolt 110,1}. 26 Mint utolsó ellenséget, a halált semmisíti meg, 27 mert
mindent lába alá vetett. Amikor azonban ezt mondja: »Minden alá van vetve« {Zsolt
8,7}, kétségtelenül kivétel az, aki mindent alávetett neki. 28 Mikor pedig minden alá
lesz vetve neki, akkor a Fiú maga is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki,
hogy Isten legyen minden mindenben.

29 Hisz különben mit csinálnak azok, akik megkeresztelkednek a halottakért? Ha
a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednének meg értük? 30 Miért
tesszük ki mi is magunkat veszélynek minden órában? 31 Nap mint nap meghalok,
olyan igaz ez, testvérek, mint a veletek való dicsekvésem Krisztus Jézusban, a mi
Urunkban. 32 Ha – emberileg szólva – vadállatokkal küzdöttem Efezusban, mit hasz-
nál nekem? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor csak *»együnk és igyunk, mert
holnap meghalunk«* {Iz 22,13}. 33 Ne engedjétek magatokat félrevezetni: »A gonosz tár-
saság megrontja a jó erkölcsöt.« 34 Józanodjatok ki teljesen, és ne vétkezzetek! Néme-
lyek ugyanis nem ismerik Istent. Azért mondom ezt, hogy szégyelljétek magatokat!

Az üdvösség beteljesedése a feltámadásban 35 Azt mondhatná azonban valaki:
»Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testtel jönnek majd elő?« 36 Balga! Amit
vetsz, nem kel életre, ha előbb meg nem hal. 37 És amikor vetsz, nem a leendő növényt
veted el, hanem a puszta magot, például a búzáét vagy másét. 38 Isten pedig alakot ad
annak, amint akarja, mégpedig minden egyes magnak saját alakot. 39 Nem minden
test ugyanaz a test, hanem más az embereké, és más az állatoké, más a madaraké, és
más a halaké. 40 És vannak égi testek és földi testek, de más az égiek fényessége, és
más a földieké. 41 Más a fényessége a napnak, más a fényessége a holdnak, és más a
fényessége a csillagoknak. Mindegyik csillag különbözik fényességben a másik csillag-
tól. 42 Így van a halottak feltámadása is: romlandó testet vetnek el, és romolhatatlan
test támad fel; 43 szégyenben vetik el, és dicsőségben támad fel; gyöngeségben vetik el,
s erőben támad fel; 44 érzéki testet vetnek el, és lelki test támad fel.

Ha van érzéki test, van lelki test is. 45 Ezt mondja az Írás is: »Ádám, *az* első *em-
ber élő lénnyé lett«* {Ter 2,7}, az utolsó Ádám pedig éltető Lélekké. 46 De nem a lelki az
első, hanem az érzéki, csak azután a lelki. 47 Az első ember a földből való, földi {Ter 2,7},
a második ember a mennyből való. 48 Amilyen a földi, olyanok a földiek is, és amilyen
a mennyei, olyanok a mennyeiek is. 49 És amint hordtuk a földi ember képét, úgy
hordani fogjuk a mennyeinek képét is. 50 Mondom pedig, testvérek, hogy test és vér

nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem fogja örökölni a romolhatatlanságot.

51 Íme, titkot mondok nektek: Nem fogunk ugyan mindnyájan meghalni, de
mindnyájan el fogunk változni: 52 hirtelen, egy szempillantás alatt, a végső harsona-
szóra, mert megszólal a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlan állapotban,
mi pedig elváltozunk. 53 Mert ennek a romlandó testnek romolhatatlanságba kell öl-
töznie, és ennek a halandó testnek halhatatlanságba kell öltöznie. 54 Amikor pedig ez
a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba, akkor
beteljesedik az ige, amely írva van:

»Elnyelte a halált a diadal {Iz 25,8}.
55 *Halál, hol a te győzelmed?*
Halál, hol a te fullánkod?« {Óz 13,14}

56 A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. 57 De hála Istennek, aki
megadta nekünk a győzelmet a mi Urunk Jézus Krisztus által. 58 Tehát, szeretett test-
véreim, legyetek állhatatosak, rendíthetetlenek, tegyetek mindig többet az Úrért, hi-
szen tudjátok, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Befejezés: 16,1-24

16 **Gyűjtés a jeruzsálemi hívek számára** 1 Ami pedig a szentek javára való gyűjtést
illeti, ti is úgy tegyetek, amint azt Galácia egyházainak elrendeltem. 2 A hét első nap-
ján mindegyiktek tegyen félre és gyűjtsön annyit, amennyi neki tetszik, hogy ne akkor
történjék a gyűjtés, amikor megérkezem. 3 Amikor aztán ott leszek, azokat, akiket
ajánlani fogtok, majd elküldöm levéllel, hogy szeretetadományotokat elvigyék Jeru-
zsálembe. 4 Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem fognak jönni.

Pál tervei 5 Hozzátok pedig akkor megyek, ha már bejártam Makedóniát, mert
Makedónián keresztül utazom. 6 Talán ott is maradok nálatok, vagy a telet is ott töl-
töm, hogy ti adjatok nekem kíséretet, bármerre is megyek majd. 7 Mert nem akarlak
titeket most csak úgy átmenőben látni, remélem ugyanis, hogy egy ideig nálatok ma-
radok, ha az Úr megengedi. 8 Efezusban pedig pünkösdig maradok. 9 Nagy és tágas
kapu nyílt meg ugyanis előttem, de sok az ellenség is. 10 Amikor odaérkezik Timóteus,
legyetek azon, hogy félelem nélkül legyen nálatok, mert az Úr dolgában munkálkodik,
amint én is. 11 Tehát senki se vesse meg őt, hanem kísérjétek el őt békével, hogy hoz-
zám jöjjön, mert várom őt a testvérekkel együtt. 12 Ami pedig Apolló testvért illeti,
nagyon kértem őt, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképp sem
akart most elmenni; el fog azonban menni, mihelyt ideje lesz.

Végső intelmek és köszöntések 13 Vigyázzatok, legyetek állhatatosak a hitben, cse-
lekedjetek férfiasan és legyetek erősek {Józs 1,7}. 14 Minden, amit tesztek, szeretetben
történjék. 15 Kérlek titeket, testvérek: ismeritek Sztefanász házanépét, hogy ők Ach-
ájának zsengéi, és hogy magukat a szentek szolgálatára szentelték; 16 ti is engedelmes-
kedjetek az ilyeneknek, és mindenkinek, aki velük együtt munkálkodik és fárad.
17 Örülök Sztefanász, Fortunátusz és Achaikusz ittlétének, mert távollétetekben ők
pótoltak titeket, 18 hiszen felüdítették mind az én lelkemet, mind a tieteket. Tartsátok
tehát az ilyeneket tiszteletben.

19 Köszöntenek titeket Ázsia egyházai. Sokszor köszöntenek benneteket az Úrban
Akvila és Priszcilla a házukban lévő közösséggel együtt. 20 Köszöntenek titeket a test-
vérek mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal.

21 Én, Pál, sajátkezűleg írom a köszöntést. 22 Aki nem szereti az Urat, legyen kive-
tett! Marana tha!

23 Az Úr Jézus kegyelme legyen veletek! 24 Szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban.

MÁSODIK LEVÉL A KORINTUSIAKNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér, Isten korintusi egyházának, valamint az összes szenteknek, akik egész Achájában vannak. 2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!

Pál szenvedése és vigasztalása: 1,3-11

3 Áldott legyen Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, 4 aki megvigasztal minket minden szorongattatásunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik bármiféle szorongattatásban vannak, azzal a vigasztalással, amellyel Isten minket is megvigasztal. 5 Mert amint bőven van részünk Krisztus szenvedéseiben, úgy bőven van részünk Krisztus által a vigasztalásban is. 6 Ha szorongatást szenvedünk, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha pedig vigasztalásban van részünk, az is a ti megvigasztalásotokért van, amely erőt ad ugyanazoknak a szenvedéseknek az elviselésére, amelyeket mi is elszenvedünk. 7 Szilárd a reménységünk titeket illetően, mert tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésekben, úgy társaink lesztek a vigasztalásban is.

8 Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok, testvérek, a mi szorongattatásunkról, amelyben Ázsiában volt részünk. Módfelett, erőnkön felül próbára tettek minket, úgyhogy még az életünk felől is kétségeink voltak. 9 Sőt magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízzunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat. 10 Ő megszabadított minket ekkora halálos veszedelemből, és meg is fog szabadítani. Őbenne bízunk, hogy ezután is megszabadít, 11 ha ti is segítségünkre lesztek értünk mondott imáitokkal, hogy a kegyelmi adományokért, amelyeket sokan eszközöltek ki számunkra, sokan adjanak hálát értünk.

A félreértések tisztázása: 1,12-2,11

Pál őszintesége 12 Mert ez a mi dicsekvésünk: lelkiismeretünknek az a bizonysága, hogy egyszerű módon és istenfélő őszinteséggel, nem emberi bölcsesség szerint, hanem Isten kegyelmével jártunk a világon, kiváltképpen nálatok. 13 Hiszen nem írunk nektek mást, mint amit olvastok és meg is értetek – remélem, hogy teljesen meg fogjátok érteni, 14 mint ahogy részben már meg is értettetek minket –, hogy mi a ti dicsekvésetek vagyunk, ugyanúgy, ahogy ti is a miénk, a mi Urunk Jézus napján.

Az útitervek megváltozása 15 Ezzel a bizalommal akartam hozzátok menni a múltkor, hogy másodízben legyen részetek a kegyelemben, 16 és aztán tőletek átmenni Makedóniába, és Makedóniából ismét visszatérni hozzátok, hogy ti kísérjetek el Júdeába. 17 Amikor tehát ezt akartam, vajon könnyelmű voltam? Vagy amit tervezek, azt emberi módon tervezem, úgyhogy nálam az »igen, igen« egyben »nem, nem« is? 18 Isten hűségére mondom, hogy hozzátok intézett beszédünkben nincs: »igen« is meg »nem« is. 19 Mert Isten Fia, Jézus Krisztus, akit köztetek hirdettünk, én, Szilvánusz és Timóteus, nem volt »igen« is meg »nem« is, hanem az »igen« valósult meg benne. 20 Mert ahány ígérete csak van Istennek, mind »igen» lett őbenne. Ezért az »ámen« is általa

hangzik fel tőlünk Isten dicsőségére. 21 Aki pedig megerősít minket veletek együtt
Krisztusban, és aki felkent minket, az Isten, 22 és ő az, aki pecsétjével megjelölt min-
ket, s foglalóként a Lelket adta szívünkbe.

23 Istent hívom tanúnak magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem
mentem el eddig Korintusba. Mert nem uralkodni akarunk hiteteken, hanem örömö-
tök segítői vagyunk, hiszen a hitben erősen álltok.

2 1 Azt tettem fel magamban, hogy nem megyek ismét szomorúsággal hozzátok.
2 Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki az, aki megörvendeztet engem, ha az
nem, akit én megszomorítok? 3 És arról a dologról is azért írtam nektek, hogy amikor
majd odamegyek, ne érjen engem szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene,
mert meggyőződésem mindnyájatokról, hogy az én örömöm mindnyájatok öröme.
4 Hiszen szívemnek nagy szorongattatásából és aggodalmából írtam nektek sok
könnyhullatás közepette, nem azért, hogy szomorúságot okozzak nektek, hanem hogy
megismerjétek, milyen szeretettel vagyok elsősorban irántatok.

Buzdítás a megbocsátásra 5 Ha nekem valaki szomorúságot okozott, nem engem
szomorított meg, hanem részben, hogy ne túlozzak, mindnyájatokat. 6 Elég az ilyen-
nek az a büntetés, amely a többség részéről érte. 7 Most pedig, éppen ellenkezőleg,
inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a nagyon mély bánat vala-
miképpen el ne emésszé őt. 8 Éppen ezért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.
9 Hiszen azért is írtam, hogy próbára tegyelek titeket, és megtudjam, vajon minden-
ben engedelmesek vagytok-e? 10 Akinek pedig ti megbocsátotok valamit, annak én is
megbocsátok; mert én is, amikor megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, azt
értetek tettem Krisztus színe előtt, 11 hogy be ne hálózzon minket a sátán, mert nem
ismeretlenek előttünk az ő szándékai.

Az apostoli szolgálat dicsősége és szükségszerűsége: 2,12-5,10

Pál Krisztus jó illata 12 Amikor Troászba érkeztem Krisztus evangéliumának hir-
detésére, bár a kapu nyitva volt előttem az Úrban, 13 nem volt nyugalma lelkemnek,
mert nem találtam ott Títusz testvéremet, azért búcsút vettem tőlük, és Makedóniába
mentem. 14 De hála legyen Istennek, aki mindig diadalra segít minket Krisztusban, és
az ő ismeretének jó illatát minden helyen elterjeszti általunk! 15 Mert Krisztus jó illata
vagyunk az Istenért azok közt, akik üdvözülnek, és azok közt is, akik elvesznek.
16 Ezeknek halált hozó halotti szag, azoknak pedig az élet éltető illata. De ki alkalmas
erre? 17 Mert mi nem vagyunk olyanok, mint igen sokan, akik meghamisítják Isten
igéjét, hanem őszintén, mintegy Istenből beszélünk, Isten előtt, Krisztusban.

3 **Az új szövetség szolgálata** 1 S most kezdjük-e újra ajánlani magunkat? Talán
nekünk is szükségünk van, mint egyeseknek, hozzátok szóló vagy tőletek való ajánló
levelekre? 2 A mi levelünk ti vagytok, beírva a szívünkbe, ismeri és olvassa azt minden
ember. 3 Mert nyilvánvaló veletek kapcsolatban, hogy Krisztus levele vagytok, amely a
mi szolgálatunk által készült, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, nem kő-
táblákra, hanem a szív húsból való tábláira **{Kiv 24,12; Ez 11,19}**.

4 Isten iránt ilyen bizalmunk Krisztus által van. 5 Nem mintha magunktól, mint-
egy saját erőnkből képesek lennénk bármit is kigondolni, ellenkezőleg: a mi képessé-
günk Istentől van. 6 Ő tett minket alkalmassá arra, hogy az Újszövetség szolgái le-
gyünk, nem a betűé, hanem a Léleké: mert a betű öl, a Lélek pedig éltet.

7 Ha már a halálnak a betűkkel, kövekre írt szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Iz-
rael fiai nem nézhettek Mózes arcára arcának mulandó dicsősége miatt, 8 hogyne len-
ne még dicsőségesebb a Lélek szolgálata? 9 Mert ha már a kárhoztatás szolgálata di-
csőséges, sokkal dicsőségesebb a megigazulás szolgálata. 10 Sőt, ami ott dicsőséges

volt, ezen túláradó dicsőség miatt már nem is dicsőséges. 11 Mert ha a mulandó dicsőséges, sokkal dicsőségesebb a maradandó.

12 Mivel tehát ilyen reménységünk van, nagy nyíltsággal beszélünk, 13 s nem úgy viselkedünk, mint Mózes, aki leplet helyezett arcára {Kiv 34,33.35}, hogy Izrael fiai ne lássák annak a végét, ami mulandó. 14 De értelmük eltompult. Hisz mind a mai napig, amikor az Ószövetséget olvassák, ott van ugyanaz a lepel, nincs levéve, mert az csak Krisztusban tűnik el. 15 Sőt, mind a mai napig, mikor Mózest olvassák, lepel takarja szívüket. 16 *De amikor az Úrhoz fordul, elvétetik a lepel* {Kiv 34,34}. 17 Mert az Úr Lélek, s ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. 18 Mi pedig mindnyájan, miközben fedetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét {Kiv 16,7}, ugyanarra a képmásra változunk át dicsőségről dicsőségre az Úr Lelke által.

4 1 Mivel tehát ilyen szolgálatunk van, miután irgalmasságot nyertünk, nem csüggedünk el, 2 hanem lemondunk a gyalázatos alattomosságról, nem járunk álnokságban, és nem hamisítjuk meg Isten igéjét, hanem az igazság hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének Isten előtt.

3 Ha a mi evangéliumunk mégis el van takarva, azok előtt van eltakarva, akik elvesznek, 4 akikben ennek a világnak az istene elvakította a hitetlen értelmet, hogy az Isten képmásának, Krisztusnak dicsőségéről szóló evangélium fénye ne ragyogjon fel számukra. 5 Mi ugyanis nem önmagunkat hirdetjük, hanem Jézus Krisztust, az Urat; önmagunkat pedig mint a ti szolgátokat Jézusért. 6 Mert Isten, aki azt mondta: *»A sötétségből világosság ragyogjon fel«,* maga támasztott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.

Szenvedni és megdicsőülni Krisztussal 7 Ez a kincsünk pedig cserépedényben van, hogy a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne önmagunknak. 8 Mindenfelől szorongatnak minket, de agyon nem nyomnak; bizonytalanságban vagyunk, de nem esünk kétségbe; 9 üldözést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk; földre terítenek, de el nem veszünk; 10 állandóan hordozzuk testünkben Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkben. 11 Mert minket, élőket, szüntelenül halálra adnak Jézusért, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen halandó testünkön. 12 Bennünk tehát a halál munkálkodik, bennetek pedig az élet.

13 Mivel azonban a hitnek ugyanaz a lelke van bennünk, mint amiről írva van: *»Hittem, azért szóltam«* {Zsolt 116,10G}, mi is hiszünk, és ezért beszélünk. 14 Hiszen tudjuk, hogy aki az Úr Jézust feltámasztotta, minket is fel fog támasztani Jézussal, és veletek együtt elébe állít. 15 Mert minden értetek van, hogy a kegyelem bőséges kiáradása miatt egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére. 16 Éppen ezért nem csüggedünk el, sőt, még ha a mi külső emberünk romlásnak indul is, a belső emberünk mégis napról napra megújul. 17 Ez a mi mostani, könnyű szenvedésünk ugyanis a dicsőségnek igen nagy, örök mértékét szerzi meg nekünk. 18 Ha nem a látható dolgokra figyelünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a látható: ideigvaló, a láthatatlan pedig örökkévaló.

5 **Reménység** 1 Tudjuk ugyanis, hogy ha ez a mi földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk hajlékot, nem kézzel alkotott, örök házat az égben. 2 Azért is sóhajtozunk ebben a testben, mert vágyakozunk felölteni rá égi hajlékunkat, 3 hogy ha le is kell vetkőznünk, mezítelennek ne bizonyuljunk. 4 Mert amíg ebben a sátorban vagyunk, roskadozva sóhajtozunk, mivel nem azt akarjuk, hogy levetkőztessenek, hanem hogy felöltöztessenek, s így azt, ami halandó, elnyelje az élet. 5 Aki pedig felkészített erre bennünket, Isten az, aki foglalóként a Lelket adta nekünk.

6 Ezért mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben élünk, távol járunk az Úrtól, 7 mert hitben járunk, és nem szemlélésben. 8 De bizakodunk, s jobban

szeretnénk kiköltözni a testből, és elérkezni az Úrhoz. 9 Ezért igyekszünk is neki tetszeni, akár nála vagyunk, akár távol élünk tőle. 10 Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy mindenki elvegye a bérét, aszerint, hogy jót vagy gonoszat cselekedett testében.

Pál szolgálata: 5,11-6,10

A kiengesztelődés szolgálata 11 Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, az embereket igyekszünk meggyőzni, Isten előtt azonban nyíltan állunk. Remélem pedig, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk. 12 Nem ajánljuk magunkat nektek újra, hanem alkalmat adunk nektek, hogy velünk dicsekedjetek azokkal szemben, akik a külső szerint dicsekszenek, és nem a szív szerint. 13 Mert ha magunkon kívül vagyunk, az az Istenért történik; ha eszünknél vagyunk, az pedig értetek van.

14 Krisztus szeretete ugyanis sürget minket. Mert azt gondoljuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor valamennyien meghaltak; 15 és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt. 16 Mi tehát mostantól fogva senkit sem ismerünk emberi módon. És ha Krisztust emberi módon ismertük is, most már nem úgy ismerjük. 17 Ezért aki Krisztusban van, új teremtmény; a régiek elmúltak, s íme, újak keletkeztek.

18 Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által megbékéltetett minket önmagával, és nekünk adta a megbékélés szolgálatát. 19 Mert Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, úgy, hogy nem számította be bűneinket, és ránk bízta a békéltetés igéjét. 20 Mi tehát Krisztus követségében járunk, s maga Isten buzdít általunk. Krisztusért kérünk tehát benneteket, béküljetek meg Istennel! 21 Ő azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk őáltala.

6 **Pál magatartása** 1 Mint munkatársak pedig intünk titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét. 2 Mert ő mondja:

»A nekem tetsző időben meghallgattalak,
és az üdvösség napján megsegítettelek téged« {Iz 49,8}.

Íme, most van a kellő idő, íme, most van az üdvösség napja! 3 Senkinek sem okozunk semmiféle botrányt, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, 4 hanem mindenben Isten szolgáiként viselkedünk: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, 5 verésben, börtönben, zendülés közepette, fáradságban, virrasztásban, böjtölésben, 6 tisztaságban, tudásban, béketűrésben, kedvességben, a Szentlélekben, nem színlelt szeretetben, 7 az igazság igéjében, Isten erejében; jobbról és balról az igazság fegyverzetében, 8 dicsőségben és becstelenségben, gyalázatban és jó hírnévben; mint csábítók és mégis igazmondók; 9 mint ismeretlenek és mégis ismertek; mint halálra váltak, és íme, mégis élünk; mint megvertek, de meg nem öltek; 10 mint szomorkodók, és mégis mindig örvendezők; mint szűkölködők, és mégis sokakat gazdagítók; mint akiknek semmijük sincsen, és mindenük megvan.

Kibékülés a korintusiakkal: 6,11-7,16

Buzdítás és figyelmeztetés 11 A szánk megnyílt felétek, korintusiak, s a szívünk kitárult. 12 Nem bennünk van szűk hely számotokra, hanem a ti szívetekben szűk a hely. 13 Hogy pedig ezt viszonozzátok, mint gyermekeimnek mondom, tárjátok ki ti is szíveteket!

14 Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel! Mert mi köze az igazvoltnak a gonoszsághoz? Vagy milyen közösség van a világosság és a sötétség között? 15 Hogyan egyezne ki Krisztus Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez? 16 Hogyan fér össze Isten

temploma a bálványokkal? Hisz ti az élő Isten temploma vagytok, amint Isten mondja:

»Köztük fogok lakni és közöttük járni,
az ő Istenük leszek, és ők az én népem lesznek {Lev 26,11k}.
17 *Menjetek ki* tehát *közülük,*
váljatok külön – mondja az Úr –,
s ne érintsetek tisztátalant! {Iz 52,11}
Akkor magamhoz fogadlak majd titeket,
18 *és én atyátok leszek,*
ti *pedig az én fiaim és leányaim lesztek* {Szof 3,20G; Jer 31,9; Iz 43,6},
mondja a mindenható Úr« {Ám 3,13G; 2Makk 1,24}.

7 1 Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden szennyétől, és tegyük teljessé megszentelődésünket Isten félelmében.

2 Fogadjatok be minket szívetekbe! Senkit nem bántottunk meg, senkit nem döntöttünk romlásba, senkit nem csaltunk meg. 3 Nem kárhoztatásotokra mondom ezt; hiszen az előbb mondtam, hogy életre-halálra a szívünkben vagytok. 4 Nagy a bizalmam bennetek, nagyon dicsekszem veletek; telve vagyok vigasztalással, nagyon bőséges az én örömöm minden szorongatásunk mellett.

Títusz küldetése 5 Mert amikor Makedóniába érkeztünk, semmi nyugalma sem volt testünknek, hanem mindenféle szorongatást szenvedtünk: kívül harcok, belül félelem.

6 De Isten, aki megvigasztalja a megalázottakat, megvigasztalt minket Títusz megérkezésével; 7 sőt nemcsak az ő megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel megvigasztalódott köztetek, mert elbeszélte nekünk vágyódásotokat, sírásotokat, buzgólkodásotokat érettem, úgyhogy még jobban megörültem.

8 Mert ha meg is szomorítottalak titeket levelemmel, nem bánom; de ha meg is bántam volna – mivel látom, hogy az a levél, bár ideig-óráig, megszomorított titeket –, 9 most örülök, nem azért, mert megszomorodtatok, hanem azért, mert megtérésre szolgált a szomorúságotok. Isten szerint szomorodtatok meg, úgyhogy semmiben se szenvedtetek kárt miattunk. 10 Mert az Isten szerint való szomorúság állhatatos megtérést szerez az üdvösségre; a világ szomorúsága azonban halált szerez. 11 S íme, éppen ez a ti Isten szerint való szomorúságotok milyen nagy buzgóságot ébresztett bennetek, sőt mentegetőzést, méltatlankodást, félelmet, vágyódást, buzgólkodást és a vétkes megbüntetését! Mindenben megmutattátok, hogy ti ártatlanok vagytok a dologban. 12 Tehát, ha írtam is nektek, nem a sértő miatt tettem, és nem is a sértett miatt, hanem hogy nyilvánvalóvá tegyem nektek Isten színe előtt buzgóságtokat, amelyet irányunkban tanúsítotok. 13 Ezért vigasztalódtunk meg.

De vigasztalódásunkban még jobban megörültünk Títusz öröme miatt, hogy lelkét mindnyájan felüdítettétek, 14 és ha valamivel dicsekedtem neki veletek kapcsolatban, nem vallottam szégyent, hanem ahogyan nektek mindent az igazság szerint mondtunk, úgy a mi Títusz előtt való dicsekvésünk is igaznak bizonyult. 15 És ő még jobb szívvel van irántatok, amikor megemlékezik mindnyájatok engedelmességéről, ahogyan félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt. 16 Örülök, hogy mindenben bizalommal lehetek hozzátok.

Felhívás az adakozásra: 8,1-24

8 **A makedóniai keresztények példája** 1 Tudtotokra adjuk, testvérek, Isten kegyelmét, amelyet Makedónia egyházai kaptak, 2 hogy a nyomorúság sok megpróbálta-

tása között bőséges lett az örömük, és igen nagy szegénységükből megszületett jószívűségük túláradó gazdagsága. 3 Mert tanúskodom róla, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, 4 és kérvén-kérve igyekeztek meggyőzni minket, hogy részük lehessen a jótékonyságban és a szentek javára végzett szolgálatban. 5 És reményünket felülmúlva önmagukat adták oda először az Úrnak, aztán pedig nekünk, Isten akarata szerint.

A gyűjtés befejezése Korintusban 6 Ezért arra kértük Tituszt, hogy amint már megkezdte, fejezze is be nálatok ezt a jótékonyságot.

7 Ezért, mint ahogy mindenben kitűntök: hitben, szóban, ismeretben, minden buzgóságban és a tőlünk kapott szeretetben, úgy tűnjetek ki ebben a jótékonyságban is. 8 Nem parancsképpen mondom ezt, hanem hogy mások buzgósága által a ti szeretetetek őszinteségét is próbára tegyem. 9 Hiszen ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: ő értetek szegénnyé lett, bár gazdag volt, hogy az ő szegénysége által ti gazdagok legyetek. 10 Tanácsot viszont adok ebben az ügyben, mert ez hasznotokra van nektek, akik tavaly óta elkezdtetek cselekedni, méghozzá saját akaratotokból. 11 Most tehát a cselekvést is hajtsátok végre, hogy amilyen készséges az akarat, olyan legyen a végrehajtás is abból, amitek van. 12 Mert ha az akarat készséges, aszerint kedves az, amije valakinek van, nem aszerint, amije nincs. 13 Nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek pedig nyomorúságtok, hanem az egyenlőség szerint: 14 most a ti bőségetek pótolja azoknak szűkölködését, hogy az ő bőségük is pótolja majd a ti szűkölködéseteket; hogy egyenlőség legyen, ahogy írva van: 15 *»Aki sokat gyűjtött, nem bővelkedett, és aki keveset, nem szűkölködött«* {Kiv 16,18}.

A munkatársak buzgalma és önzetlensége 16 Hála legyen Istennek, aki ugyanezt a buzgóságot adta értetek Titusz szívébe, 17 mert elfogadta a felkérést, sőt, mivel buzgósága nagy volt, önszántából ment el hozzátok. 18 Vele küldtük azt a testvért is, aki az evangélium hirdetéséért minden egyházban elismerésnek örvend, 19 sőt mi több, akit az egyházak kísérőnkké is rendeltek ebben a jótékonyságban, melyet az Úr dicsőségére és elszántságunk megmutatására szolgálunk. 20 Így kívánjuk elkerülni azt, hogy valaki megrágalmazhasson minket ezen bőséges adomány miatt, amely gondunkra van bízva, 21 mert *gondunk van a tisztességre* nemcsak *az Úr* előtt, *hanem az emberek* előtt *is* {Péld 3,4G}. 22 Velük együtt elküldtük azt a testvérünket is, akinek buzgó voltát sok dologban gyakran kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizalommal.

23 Ami Tituszt illeti: ő az én társam és segítőm közöttetek, a testvéreink pedig az egyházak küldöttei, Krisztus dicsősége. 24 Mutassátok meg tehát irántuk szeretetetek és rólatok való dicsekvésünknek bizonyságát az egyházak színe előtt.

Újabb felhívás az adakozásra: 9,1-15

9 **A megbízottak ajánlása** 1 A szentek javára való szolgálatról fölösleges nektek írnom; 2 hiszen ismerem készségeteket, amelyért dicsekszem is veletek a makedónok előtt, hogy Achája készen áll a múlt esztendő óta, és a ti buzgóságotok igen sokakat föllelkesített. 3 Mindamellett elküldtem a testvéreket, nehogy a veletek való dicsekvésünk ebben az ügyben alaptalannak bizonyuljon, hanem, amint mondtam, készen legyetek. 4 És ha a makedónok eljönnek velem, és titeket készületlenül találnak, szégyent ne valljunk mi – hogy ne is mondjam: ti – ebben a dologban. 5 Azért szükségesnek tartottam megkérni a testvéreket, hogy menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a megígért adományt, hogy az úgy legyen készen, mint bő áldás, nem mint szűk alamizsna.

Az adakozók dicsérete 6 Azt mondom: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven
vet, bőven is arat. 7 Mindenki úgy adjon, ahogyan eltökélte szívében, ne kedvetlenséggel vagy kényszerűségből, mert *Isten a jókedvű adakozót szereti* {Péld 22,8G}. 8 Isten
pedig elég hatalmas, hogy minden kegyelmét bőven árassza rátok, hogy mindig, mindennel teljesen el legyetek látva, és bőven teljék minden jótéteményre, 9 amint írva
van:

»Bőven adott a szegényeknek;
igazsága fennmarad örökkön-örökké« {Zsolt 112,9}.

10 Aki pedig magot ad a magvetőnek, és kenyeret nyújt eledelül {Iz 55,10}, megsokasítja majd a ti vetéseteket is, és megszaporítja igazvoltotok gyümölcsét {Óz 10,12G}. 11 Így
mindenben gazdagok lesztek minden jószívűségre, amely általunk hálaadást eredményez Isten iránt. 12 Mert ennek a szolgálatnak a teljesítése nemcsak azt adja meg, amire a szenteknek szükségük van, hanem sokakat hálaadásra is késztet Isten iránt.
13 Ennek a szolgálatnak a próbája folytán ugyanis dicsőítik majd Istent azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumát valljátok, és azért az őszinte közösségvállalásért, amelyet irántuk és mindenki iránt tanúsítotok. 14 Imádkoznak is értetek és
vágyódnak utánatok, mivel Isten kegyelme bőségesen áradt ki rátok. 15 Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

A támadások visszautasítása: 10,1-18

10 **Az ellenfelek vádjai** 1 Krisztus szelídségére és szerénységére kérlek titeket, én
Pál, aki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok köztetek, távollétemben azonban bátor vagyok veletek szemben: 2 kérlek benneteket, hogy amikor majd nálatok leszek, ne
kelljen bátornak lennem, olyan határozottsággal, amellyel, úgy gondolom, bátor lehetek egyesekkel szemben, akik úgy vélekednek rólunk, mintha mi az emberek módjára
viselkednénk. 3 Mert bár emberek vagyunk, nem emberek módjára harcolunk. 4 Harci
fegyvereink ugyanis nem embertől származnak, hanem Isten által erősek az erősségek lerombolására. Harcunkkal leromboljuk a terveket, 5 és minden magasságot, amely
Isten ismerete ellen ágaskodik, és fogságba ejtünk minden értelmet, Krisztus iránt való engedelmességre. 6 Készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljes lesz a ti engedelmességetek.

7 Nézzetek szembe a valósággal! Ha valaki azzal biztatja magát, hogy Krisztusé,
gondolja meg magában azt is, hogy amint ő Krisztusé, úgy mi is. 8 Mert még ha kissé
többet is találnék dicsekedni hatalmunkkal, amelyet az Úr a ti építésetekre, s nem romlásotokra adott, nem vallanék szégyent. 9 De nem akarom azt a látszatot kelteni,
hogy csak rémisztgetlek titeket a levelekkel. 10 Mert »a levelek ugyan – mondják –
súlyosak és erősek, a testi megjelenése azonban erőtlen, és a beszéde gyarló.«
11 Gondoljon az ilyen arra, hogy amilyenek távollétünkben vagyunk leveleinkben, szóval, olyanok leszünk ottlétünkkor is, tettel.

Pál munkája 12 Mert mi nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják; de oktalanul viselkednek, hiszen önmagukhoz mérik
és önmagukhoz hasonlítják magukat. 13 Mi azonban nem dicsekszünk mértéktelenül,
hanem annak a munkának a mértéke szerint, melyet Isten jelölt ki számunkra, hogy hozzátok is eljussunk. 14 Mert mi nem terjeszkedünk ki rátok, mintha nem jutottunk
volna el hozzátok, hiszen hozzátok is eljutottunk Krisztus evangéliumával. 15 Nem
dicsekszünk mértéktelenül mások munkájával, de megvan a reményünk, hogy ha hitetek növekedni fog, bőséges megbecsülésben lesz részünk köztetek saját munkakörünkben. 16 Akkor a rajtatok túl levő területeken is hirdetni fogjuk az evangéliumot,
anélkül, hogy a mások által már elvégzett munkával dicsekednénk.

17 *Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék* {Jer 9,22k}; 18 mert nem az érdemel
hitelt, aki önmagát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.

Pál önigazolása: 11,1-12,13

11 **Az apostol önigazolása** 1 Bárcsak eltűrnétek tőlem egy kis ostobaságot! Kérlek,
viseljetek el! 2 Mert Isten féltékenységével vagyok féltékeny rátok. Eljegyeztelek
ugyanis titeket egy férfival, hogy mint tiszta szüzet vezesselek Krisztushoz. 3 De félek,
hogy amint a kígyó félrevezette Évát álnokságával, úgy a ti értelmetek is elfordul a
Krisztus iránti őszinte és tiszta odaadástól. 4 Mert ha valaki jön, és más Krisztust hir-
det, mint akit mi hirdettünk, vagy más Lelket fogadtok be, mint amit kaptatok, vagy
más evangéliumot, mint amit elfogadtatok, azt igen jól eltűritek. 5 Pedig azt hiszem,
semmivel sem tettem kevesebbet a fő-fő apostoloknál, 6 mert ha járatlan vagyok is a
beszédben, az ismeretben nem, hiszen azt mindenben és minden tekintetben megmu-
tattam nektek.

7 Vagy talán bűnt követtem el akkor, amikor önmagamat megaláztam, hogy tite-
ket fölmagasztaljalak, mikor Isten evangéliumát ingyen hirdettem nektek? 8 Más egy-
házakat fosztottam ki, támogatást fogadtam el tőlük, hogy titeket szolgálhassalak.
9 Amikor nálatok voltam és szükséget szenvedtem, senkinek sem voltam a terhére,
mert amiben hiányt szenvedtem, azt pótolták a Makedóniából jött testvérek, és min-
denben vigyáztam, hogy terhetekre ne legyek, és vigyázni is fogok. 10 Krisztus bennem
levő igazságára mondom, hogy ezen a dicsőségemen ezután sem engedek csorbát ej-
teni Achája vidékein.

11 Miért? Azért, mert nem szeretlek titeket? Isten a tudója! 12 De amit teszek, tenni
is fogom, hogy elvegyem az alkalmat azoktól, akik alkalmat keresnek, hogy olyanokkal
dicsekedjenek, mint mi. 13 Mert az ilyenek álapostolok, álnok munkások, akik Kris-
tus apostolainak tettetik magukat. 14 S ez nem is csoda, hiszen maga a sátán is a vilá-
gosság angyalának tetteti magát. 15 Nem nagy dolog tehát, ha az ő szolgái is az igazsá-
gosság szolgáinak tettetik magukat. Végük megfelel majd a cselekedeteiknek.

Pál fáradalmai 16 Újra mondom tehát, ne tartson senki ostobának. Vagy fogadja-
tok el engem akár ostobának, hadd dicsekedjem én is egy kissé. 17 Amit mondok, nem
az Úr szerint mondom, hanem mintegy ostobaságból, mert van alapja dicsekvésem-
nek. 18 Mivel sokan dicsekszenek emberi előnyeikkel, most én is dicsekedni fogok.
19 Ti ugyanis örömest eltűritek az ostobákat, hiszen bölcsek vagytok. 20 Mert elvisel-
itek, ha valaki szolgaságra vet benneteket, ha valaki elnyel, ha valaki hatalmába kerít,
ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcul ver.

21 Szégyenkezve mondom, hisz mintha mi gyöngék lettünk volna ebben a tekin-
tetben. De azzal, amivel valaki dicsekedni mer – ostobaságból mondom –, én is me-
rek. 22 Zsidók ők? Én is! Izraeliták ők? Én is! Ábrahám ivadékai ők? Én is! 23 Krisztus
szolgái ők? Mint oktalan mondom, én még inkább: számtalan fáradság, igen sokszor
fogság, módfelett való verések, gyakori halálveszély közepette. 24 A zsidóktól öt ízben
kaptam egy híján negyven ütést. 25 Háromszor szenvedtem megvesszőzést, egyszer
megkövezést, háromszor hajótörést, egy nap és egy éjjel a mély tengeren hányódtam.
26 Gyakran voltam úton, veszélyben folyóvizeken, veszélyben rablók között, veszély-
ben saját népem körében, veszélyben a nemzetek között, veszélyben városban, ve-
szélyben pusztaságban, veszélyben tengeren, veszélyben hamis testvérek között,
27 fáradságban és nyomorúságban, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjúságban,
gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. 28 Ezek mellett ott van még min-
dennapi nyugtalanságom: valamennyi egyház gondja. 29 Ki erőtlen, hogy én ne lennék
erőtlen? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék?

30 Ha dicsekedni kell, gyöngeségemmel dicsekszem. 31 Isten, a mi Urunk Jézus
Atyja, aki áldott mindörökké, tudja, hogy nem hazudom. 32 Damaszkuszban Aretász
király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy engem elfogjon, 33 és az
ablakon keresztül, kosárban bocsátottak le a falon, így menekültem meg a kezéből.

12 **Pál gyöngeségével dicsekszik** 1 Ha már dicsekednem kell – bár semmit sem
használ – áttérek a látomásokra és az Úr kinyilatkoztatásaira. 2 Ismerek egy embert
Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt – testben-e, nem tudom, vagy testen kívül,
nem tudom, Isten tudja – elragadtatott a harmadik ég ig. 3 S tudom, hogy ugyanez az
ember – testben-e, vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja – 4 elragadtatott a para-
dicsomba, és titkos igéket hallott, amelyeket embernek nem szabad kimondania.
5 Ezzel az emberrel dicsekszem, önmagammal viszont nem dicsekszem, csak gyönge-
ségeimmel. 6 Pedig ha dicsekedni akarnék, akkor sem lennék ostoba, hiszen igazságot
mondanék, de tartózkodom ettől, nehogy valaki többre becsüljön annál, amit bennem
lát vagy amit tőlem hall 7 a kinyilatkoztatások nagysága miatt. Ezért, hogy el ne bíz-
zam magam, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul verjen.
8 Háromszor kértem emiatt az Urat, hogy távozzék az tőlem; 9 de ő azt mondta nekem:
»Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé.« Legszíve-
sebben tehát gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.
10 Ezért telik kedvem a Krisztusért való erőtlenségben, bántalmazásban, szükségben,
üldöztetésben és szorongattatásban, mert amikor gyönge vagyok, akkor vagyok erős.

11 Ostobává lettem, ti kényszerítettetek rá. Mert nektek kellett volna engem ajánlanotok, semmivel sem voltam ugyanis kisebb azoknál, akik fölötte nagy apostolok – bár semmi sem vagyok; 12 de az én apostoli mivoltom jelei a végtelen türelemben, jelekben, csodákban és hatalmi tettekben nyilvánultak meg közöttetek. 13 Mert miben kaptatok kevesebbet a többi egyházaknál, hacsak nem abban, hogy én magam nem voltam a terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot!

Pál látogatásának hírüladása: 12,14-13,10

Gondok 14 Íme, most harmadszor készülök hozzátok menni, de nem leszek a terhetekre. Mert nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket, hiszen nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. 15 Én pedig igen szívesen áldozok, sőt magam is áldozattá leszek a ti lelketekért. Ha én ennyire szeretlek titeket, kevesebb szeretetre találnék nálatok?

16 Ám legyen, én nem voltam terhetekre, mivel azonban ravasz vagyok, csellel fogtalak meg titeket. 17 Behálóztalak-e titeket küldötteim bármelyike által? 18 Megkértem Tituszt, és vele elküldtem azt a testvért. Behálózott-e titeket Titusz? Nem jártunk-e ugyanazon lélek szerint? S nem ugyanazon az úton?

19 Régóta azt gondoljátok már, hogy mentegetőzünk előttetek? Isten előtt, Krisztusban beszélünk. Mindez pedig, szeretteim, a ti épülésetekre szolgál. 20 Mert félek, hogy amikor majd odaérkezem, nem olyanoknak talállak titeket, amilyeneknek szeretnélek, és ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek. Félek, hogy versengés, irigység, indulatosság, egyenetlenkedés, rágalom, fondorkodás, felfuvalkodottság, pártoskodás lesz köztetek, 21 úgyhogy amikor odaérkezem, az én Istenem ismét megaláz engem nálatok, és meg kell majd siratnom sokakat azok közül, akik régebben vétkeztek, és nem tértek meg a tisztátalanságból, paráznaságból és szemérmetlenségből, amelyet elkövettek.

13 **Végső intelmek** 1 Íme, ezúttal harmadszor megyek hozzátok: *»Két vagy három tanú vallomása döntsön el minden ügyet«* {MTörv 19,15}. 2 Előre megmondtam, és most
előre kijelentem, ahogy második ottlétemkor, most a távollétemben is azoknak, akik

régebben vétkeztek, és a többieknek is, hogy ha ismét odamegyek, nem fogok kegyelmezni. 3 Hiszen annak bizonyítékát keresitek, hogy belőlem Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlen, hanem erős köztetek. 4 Mert bár gyöngeségében megfeszítették, Isten erejéből él. Mi is gyöngék vagyunk benne, de élni fogunk vele együtt Isten erejéből értetek.

5 Önmagatokat vizsgáljátok meg, vajon a hitben vagytok-e; önmagatokat tegyétek próbára. Vagy nem ismeritek fel önmagatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát. 6 Azt azonban remélem felismeritek, hogy mi kiálltuk a próbát. 7 Kérjük Istent, hogy semmi gonoszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi próbát kiálltaknak látsszunk, hanem azért, hogy ti megtegyétek a jót, nekünk pedig ne kelljen kiállnunk a próbát. 8 Mert semmit sem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. 9 Sőt örülünk, amikor mi gyöngék vagyunk, ti pedig erősek vagytok; könyörgünk is a ti tökéletességetekért. 10 Azért írom mindezt távollétemben, hogy ha jelen leszek, ne járjak el keményen azzal a hatalommal, melyet az Úr nekem építésre adott, és nem rombolásra.

Zárszó és áldás: 13,11-13

11 Egyébként, testvérek, örüljetek, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, legyetek egyetértők, éljetek békességben, s a szeretet és békesség Istene veletek lesz. 12 Köszöntsétek egymást szent csókkal. Üdvözölnek titeket a szentek mindnyájan.

13 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!

LEVÉL A GALATÁKNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-5

1 1 Pál, aki nem emberektől, nem ember által apostol, hanem Jézus Krisztus és az Atyaisten által, aki feltámasztotta őt a halottak közül, 2 és a velem levő testvérek mindnyájan, Galácia egyházainak. 3 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. 4 Ő feláldozta önmagát bűneinkért, hogy kiragadjon minket a jelen gonosz világból, Istenünknek és Atyánknak akarata szerint. 5 Legyen neki dicsőség mindörökkön örökké! Ámen.

A levél megírásának oka: 1,6-9

6 Csodálom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által meghívott, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok, 7 holott nincsen más, csak olyanok vannak, akik zavarba ejtenek titeket, és el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát. 8 De még ha mi, vagy akár az égből egy angyal hirdetne is nektek más evangéliumot, mint amit hirdettünk nektek, kivetett legyen! 9 Ahogy azelőtt is mondtuk, most megismétlem: Ha valaki más evangéliumot hirdet nektek, mint amit átvettetek, kivetett legyen!

Pál apostoli tisztsége: 1,10-2,10

Pál meghívása 10 Vajon emberek helyeslését akarom most elnyerni, vagy Istenét? Embereknek igyekszem-e tetszeni? Ha még az embereknek igyekeznék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája!

11 Tudtotokra adom ugyanis, testvérek, hogy az evangélium, melyet én hirdettem,
nem emberi találmány; 12 mert én nem embertől kaptam vagy tanultam azt, hanem
Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából. 13 Hallottátok ugyanis, hogyan viselkedtem egy-
kor a zsidóságban, hogy mód felett üldöztem Isten egyházát, és pusztítottam azt.
14 Felülmúltam a zsidóságban számos kortársamat nemzetemből, nagyobb buzgóság-
gal követve őseim hagyományait. 15 Mikor azonban úgy tetszett Istennek, aki engem
anyám méhétől fogva {Iz 49,1} kiválasztott, és kegyelme által meghívott, 16 hogy kinyi-
latkoztassa bennem Fiát, hogy hirdessem őt a nemzetek között, egyáltalán nem kér-
tem ki emberek tanácsát, 17 Jeruzsálembe sem mentem föl apostol-elődeimhez, ha-
nem elmentem Arábiába, majd ismét visszatértem Damaszkuszba.

18 Három év múlva azután felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást,
és nála maradtam tizenöt napig. 19 Mást azonban az apostolok közül nem láttam, csak
Jakabot, az Úr testvérét. 20 Amit itt írok, íme, Isten előtt mondom, hogy nem hazu-
dom. 21 Azután Szíria és Kilikia vidékeire mentem. 22 Júdeának Krisztusban lévő egy-
házai számára személyesen nem is voltam ismert. 23 Csak azt hallották felőlem: »Az,
aki minket egykor üldözött, most hirdeti a hitet, amelyet valaha pusztított«, 24 és di-
csőítették miattam az Istent.

2 **Határozat Jeruzsálemben** 1 Tizennégy esztendő múlva azután ismét fölmentem
Jeruzsálembe Barnabással, s magammal vittem Tituszt is. 2 Kinyilatkoztatástól indít-
va mentem föl, és megtárgyaltam velük az evangéliumot, amelyet a nemzetek közt
hirdetek, azokkal külön is, akik tekintélyesek voltak, nehogy hiábavaló legyen, ahogy
futok vagy ahogy futottam. 3 De még a velem levő Tituszt sem kényszerítették a kö-
rülmetélésre, bár görög volt. 4 A hamis testvérek ellenére sem tették, akik azért lopa-
kodtak és furakodtak be, hogy kikémleljék a Krisztus Jézusban való szabadságunkat,
s így minket szolgaságba taszítsanak. 5 Ezeknek egy pillanatig sem engedtük magun-
kat alávetni, hogy az evangélium igazsága megmaradjon nálatok.

6 Azok pedig, akik tekintélyesek voltak – hogy milyenek voltak valamikor, az nem
tartozik rám; Isten nem nézi az ember személyét –, azok a tekintélyesek engem sem-
mivel sem terheltek meg. 7 Sőt inkább, amikor látták, hogy rám van bízva a körülme-
tételtlenek evangéliuma, mint ahogy Péterre a körülmetélteké 8 – mert aki erőt adott
Péternek a körülmetéltek apostolságára, nekem is erőt adott a nemzetek között –, 9 és
amikor megismerték a nekem adott kegyelmet, Jakab, Kéfás és János, akiket oszlo-
poknak tekintettek, az egység jeléül jobbot nyújtottak nekem és Barnabásnak, hogy
mi a nemzetek között apostolkodjunk, ők pedig a körülmetéltek között. 10 Csak legyen
gondunk a szegényekre, amit én törekedtem is megtenni.

A hitből fakadó megigazulás: 2,11-4,7

Vita Antióchiában 11 Amikor azonban Kéfás Antióchiába jött, nyíltan szembeszáll-
tam vele, mert méltó volt a feddésre. 12 Mielőtt ugyanis Jakabtól odaérkeztek volna
néhányan, mindig együtt étkezett a pogány származásúakal; de amikor azok odaér-
keztek, visszavonult, és különvált tőlük, mert félt a körülmetéltektől. 13 Képmutatását
követte a többi zsidó is, úgyhogy Barnabást is belevitték a képmutatásba. 14 De amikor
láttam, hogy nem járnak egyenesen az evangélium igazsága szerint, mindnyájuk előtt
azt mondtam Kéfásnak: »Ha te zsidó létedre a pogányok módjára élsz és nem zsidó
módon, hogyan kényszerítheted a pogány származásúakat, hogy zsidó módon élje-
nek?« 15 Mi természet szerint zsidók vagyunk, és nem a pogányok közül való bűnösök.
16 Mivel pedig tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedeteiből igazul meg, ha-
nem a Jézus Krisztusba vetett hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megiga-

zuljunk Krisztus hite, és nem a törvény cselekedetei által, mert a törvény cselekedeteiből *egy ember sem igazul meg.*

17 Hogyha mi, akik Krisztusban keresünk megigazulást, magunk is bűnösöknek
bizonyulunk, vajon akkor Krisztus a bűn előmozdítója? Semmi esetre sem! 18 Mert ha
ismét felépítem azt, amit leromboltam, önmagamat teszem törvényszegővé. 19 Én
ugyanis a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal
együtt keresztre vagyok szegezve: 20 élek én, de már nem én, hanem Krisztus él ben-
nem. Amit pedig most a testben élek, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki szere-
tett engem, és önmagát adta értem. 21 Nem érvénytelenítem Isten kegyelmét: ha
ugyanis a megigazulás a törvény által van, akkor Krisztus hiába halt meg.

3 **A Lelket a hívők kapják meg** 1 Ó, esztelen galaták! Ki babonázott meg titeket,
miután a szemetek elé tártuk a megfeszített Jézus Krisztust? 2 Csak azt mondjátok
meg nekem: a törvény cselekedetei alapján kaptátok-e meg a Lelket, vagy az igehirde-
tés hívő hallgatása által? 3 Ennyire oktalanok vagytok? Amit a Lélekkel kezdtetek,
most a testtel fejezitek be? 4 Hiába éltetek át oly sok mindent? Úgy látszik, valóban
hiába! 5 Aki tehát a Lelket adja nektek és csodákat művel köztetek, a törvény cselek-
edetei, vagy az igehirdetés hívő hallgatása alapján teszi-e ezt?

Ábrahám hite és az áldás ígérete 6 Ahogy Ábrahám: *»hitt Istennek, és ez megiga-
zulására szolgált«* {Ter 15,6}. 7 Értsétek meg tehát, hogy akik hisznek, azok Ábrahám
fiai. 8 Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten a hit által ad megigazulást a pogá-
nyoknak, előre hirdette Ábrahámnak: *»Tebenned nyer áldást minden nemzet«* {Ter
12,3}. 9 Így tehát akik hitből valók, azok nyernek áldást a hívő Ábrahámmal. 10 Mert
mindazok, akik a törvény cselekedeteire támaszkodnak, átok alatt vannak. Írva van
ugyanis: *»Átkozott mindenki, aki hűségesen meg nem tartja mindazt, aminek telje-
sítése elő van írva a törvény könyvében«* {MTörv 27,26}. 11 Hogy pedig a törvény által
senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert *»az igaz hitből él«* {Hab 2,4}. 12 A
törvény pedig nem a hiten alapszik, hanem *»aki teljesíti a törvényt, élni fog ánta-
la«* {Lev 18,5}. 13 Krisztus megváltott minket a törvény átkától, amikor átokká lett ér-
tünk, mert írva van: *»Átkozott mindaz, aki a fán függ«* {MTörv 21,23}. 14 Ez azért tör-
tént, hogy Ábrahám áldása Krisztus Jézusban a pogányokra is rászálljon, és hogy a
megígért Lelket megkapjuk a hit által.

15 Testvérek, emberi módon szólok. Még az ember érvényes végrendeletét sem ér-
vénytelenítheti senki, és nem egészítheti ki. 16 Nos, az ígéretek Ábrahámnak *és utód-
jának* szóltak. Nem azt mondja az Írás: *»és utódainak«,* mint soknak, hanem mint
egynek: *»és a te utódodnak«* {Ter 22,17}, aki a Krisztus. 17 Azt mondom tehát: az Isten
által megerősített végrendeletet a négyszázharminc évvel később adott törvény nem
teszi érvénytelenné, hogy megszüntesse az ígéretet. 18 Mert ha a törvényből származna
az örökség, akkor már nem az ígéretből; Ábrahámnak pedig Isten ígéret által adta
ajándékát.

A törvény üdvtörténeti szerepe 19 Mi tehát a törvény? A bűnök miatt hozták, amíg
el nem jön az utód, akinek az ígéret szól. Angyalok által hirdették ki, közvetítő útján.
20 Ez a közvetítő azonban nem egy valakinek a közvetítője, Isten pedig egy. 21 A tör-
vény tehát az Isten ígéretei ellen van? Semmi esetre sem! Mert ha olyan törvényt ad-
tak volna, amely éltetni képes, valóban a törvényből lenne a megigazulás. 22 De az Írás
mindent a bűn alá foglalt, hogy az ígéretet Jézus Krisztus hite által nyerjék el a hívők.

23 Amíg a hit el nem érkezett, a törvény fogságában voltunk tartva a hit számára,
amely majd kinyilatkoztatást nyer. 24 Ennélfogva a törvény Krisztushoz vezető neve-
lőnk volt, hogy a hit által igazuljunk meg. 25 Amikor azonban elérkezett a hit, már
nem vagyunk a nevelő alatt.

Hit és istengyermekség 26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a hit által Krisztus
Jézusban. 27 Hiszen mindannyian, akik megkeresztelkedtetek Krisztusra, Krisztust
öltöttétek magatokra: 28 nincs többé zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem
férfi, sem nő; mert mindnyájan egy vagytok Krisztus Jézusban. 29 Ha pedig ti Krisztu-
séi vagytok, akkor Ábrahám utódai, s az ígéret szerint való örökösök.

4 1 Mondom pedig: Amíg az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgá-
tól, bár mindennek ura, 2 hanem gyámok és gondviselők alatt van az apjától előre
meghatározott időig. 3 Így mi is, amíg kiskorúak voltunk, a világ elemeinek szolgasága
alatt voltunk. 4 De amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asz-
szonytól született, és a törvény alattvalója lett, 5 hogy azokat, akik a törvény alatt vol-
tak, megváltsa, és elnyerjük a fogadott fiúságot. 6 Mivel pedig fiak vagytok, Isten el-
küldte Fiának Lelkét szívünkbe, aki azt kiáltja: »Abba, Atya!« 7 Tehát többé nem vagy
már szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, akkor örökös is az Isten által.

A keresztény szabadság: 4,8-6,10

Óvás a régi szolgaságba való visszaeséstől 8 Azelőtt ugyan, mivel Istent nem ismer-
tétek, azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek; 9 de most, amikor
megismertétek Istent, sőt ismertek vagytok Isten előtt, hogyan fordultok ismét az
erőtlen és szegényes elemekhez, hogy azoknak újból szolgáljatok? 10 Napokat tartotok
meg és hónapokat, időket és esztendőket! 11 Féltelek titeket, hogy talán hiába fáradoz-
tam köztetek.

12 Legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti; kérve-kérlek tite-
ket, testvérek! Semmivel sem bántottatok meg. 13 Hiszen tudjátok, hogy a test erőtlen-
ségében hirdettem nektek először az evangéliumot; 14 és azt, ami kísértésetekre szol-
gálhatott testemben, nem vetettétek meg, és meg sem utáltátok, hanem úgy fogadta-
tok engem, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

15 Hova lett hát az akkori boldogságtok? Mert tanúsítom rólatok, hogy ha lehetett
volna, a szemeteket is kivájtátok volna és nekem adtátok volna. 16 Hát ellenségetek
lettem, mert igazat mondok nektek? 17 Nem jó szándékkal buzgólkodnak körülöttetek,
hanem el akarnak tőlem szakítani titeket, hogy aztán értük buzgólkodjatok. 18 Jó do-
log mindenkor buzgólkodnotok a jóban, nemcsak akkor, amikor jelen vagyok köztetek,
19 fiacskáim, akiket fájdalommal szülök újra, míg Krisztus kialakul bennetek!
20 Szeretnék most nálatok lenni, és más hangon beszélni, mert nem tudom, miként is
kellene szólnom hozzátok.

Az Írás tanúsága 21 Mondjátok meg nekem ti, akik a törvény alatt akartok lenni:
nem halljátok a törvényt? 22 Mert írva van: Ábrahámnak két fia volt, egy a szolgálótól,
és egy a szabad asszonytól {Ter 16,15; 21,2-3}. 23 De az, aki a szolgálótól volt, test szerint
született, aki pedig a szabad asszonytól, ígéret folytán. 24 Ezeket példázatképpen
mondták; mert ezek az asszonyok a két szövetséget jelentik: az egyik a Sínai hegyről
valót, amely szolgaságra szül, ez Hágár. 25 Hágár voltaképpen az Arábiában levő Sínai
hegyet jelenti, s megfelel a mostani Jeruzsálemnek; ugyanis fiaival együtt szolgaság-
ban él. 26 A magasságbeli Jeruzsálem pedig szabad: ez a mi anyánk. 27 Mert írva van:

»Örülj, te magtalan, aki nem szülsz;
ujjongj és kiálts, aki nem vajúdsz,
mert több a fia az elhagyottnak,
mint annak, akinek férje van« {Iz 54,1}.

28 Ti pedig, testvérek, mint ahogy Izsák, az ígéret fiai vagytok. 29 De amint akkor
az, aki test szerint született, üldözte a lélek szerint valót, úgy van most is. 30 De mit
mond az Írás? *»Űzd el a szolgálót és fiát, mert a szolgáló fia nem fog örökölni a* sza-

bad *asszony fiával«* {Ter 21,10}. 31 Tehát, testvérek, nem a szolgálónak vagyunk fiai,
hanem a szabad asszonynak.

5 **Szabadság vagy szolgaság** 1 Erre a szabadságra tett szabaddá minket Krisztus.
Legyetek tehát állhatatosak, és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját. 2 Íme
én, Pál, mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem használ
nektek. 3 Újra tanúságot teszek minden ember előtt, aki körülmetélkedik, hogy köte-
les az egész törvényt megtartani. 4 Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvényben kere-
sitek a megigazulást, kiestetek a kegyelemből. 5 Mert mi a Lélek által, hitből várjuk a
megigazulás reményét. 6 Hiszen Krisztus Jézusban sem a körülmetélés nem ér sem-
mit, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.

7 Jól futottatok; ki akadályozott meg benneteket, hogy engedelmeskedjetek az
igazságnak? 8 Ez a hitegetés nem attól van, aki meghívott titeket. 9 Egy kevés kovász
az egész tésztát megkeleszti. 10 Bízom bennetek az Úrban, hogy nem fogtok másképp
vélekedni. Aki pedig megzavar titeket, viselni fogja az ítéletet, akárki legyen is az. 11 Én
pedig, testvérek, ha még most is a körülmetélkedést hirdetem, miért szenvedek még
mindig üldözést? Akkor megszűnt a kereszt botránya. 12 Bárcsak egészen megcsonkí-
tanák magukat azok, akik titeket megzavarnak!

A szeretet, mint a Lélek gyümölcse 13 Mert ti szabadságra vagytok hivatva, testvé-
rek, csak a szabadság ne legyen kibúvó a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok
egymásnak!

14 Mert az egész törvény egy mondatban teljesedik be, mégpedig ebben: *»Szeresd
felebarátodat, mint önmagadat«* {Lev 19,18}. 15 De ha egymást marjátok és faljátok,
vigyázzatok, hogy egymást el ne emésszétek!

16 Azt mondom tehát: Lélek szerint járjatok, és ne teljesítsétek a test kívánságait!
17 Mert a test a Lélek ellen vágyakozik, a Lélek pedig a test ellen; ezek ugyanis egymás-
sal ellenkeznek, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. 18 Ha a Lélek vezet titeket,
nem vagytok a törvény alatt. 19 A test cselekedetei nyilvánvalók: paráznaság, tisztáta-
lanság, bujaság, 20 bálványimádás, mágia, ellenségeskedés, viszálykodás, versengés,
harag, veszekedés, széthúzás, szakadás, 21 irigykedés, részegeskedés, tobzódás és ha-
sonlók. Ezekről előre mondom nektek, mint előbb is mondtam, hogy akik ilyen dol-
gokat tesznek, nem nyerik el Isten országát. 22 A Lélek gyümölcse pedig a szeretet,
öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, 23 szelídség, önmegtartóztatás.
Ilyenek ellen nincsen törvény. 24 Akik pedig Krisztus Jézuséi, megfeszítették testüket
a vétkekkel és a kívánságokkal együtt. 25 Ha a Lélek által élünk, járjunk is a Lélek sze-
rint!

26 Ne vágyódjunk a hiú dicsőség után, egymást ingerelve, egymásra irigykedve!

6 **Krisztus törvénye** 1 Testvérek, ha valakit valamilyen bűnben tetten is érnek, ti,
akik lelkiek vagytok, oktassátok az ilyet a szelídség szellemében; de ügyelj magadra,
nehogy te is kísértésbe ess. 2 Hordozzátok egymás terhét, s így teljesíteni fogjátok
Krisztus törvényét. 3 Mert ha valaki valaminek tartja magát, holott semmi, félrevezeti
önmagát. 4 Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg, és akkor csak önmagára nézve lesz
dicsekednivalója, és nem másra nézve. 5 Mert mindenki a maga terhét fogja hordozni.

6 Aki pedig az igében oktatást nyer, részesítse oktatóját minden jóban. 7 Ne vezes-
sétek félre magatokat: Istent nem lehet kijátszani. Mert amit az ember vet, azt fogja
aratni is; 8 hiszen aki testének vet, a testből arat majd romlást, aki pedig a Léleknek
vet, a Lélekből arat majd örök életet. 9 Ne fáradjunk bele a jótettekbe, mert ha el nem
lankadunk, annak idején majd aratni is fogunk. 10 Tehát amíg időnk van, tegyünk jót
mindenkivel, főképpen pedig hittestvéreinkkel.

Zárszó és áldás: 6,11-18

11 Nézzétek csak, milyen nagy betűkkel írok nektek saját kezemmel! 12 Akik test
szerint akarnak tetszeni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért,
hogy Krisztus keresztjéért ne szenvedjenek üldözést. 13 Mert maguk a körülmetéltek
sem tartják meg a törvényt; csak azért akarják, hogy körülmetélkedjetek, hogy teste-
tekkel dicsekedjenek. 14 Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint a mi
Urunk, Jézus Krisztus keresztjében, aki által a világ meg van feszítve számomra, és én
a világnak. 15 Mert sem a körülmetélés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak
az új teremtmény. 16 És mindazokra, akik ezt a szabályt követik, békesség és irgalom,
és Istennek Izraeljére!

17 Ezután senki se okozzon nekem kellemetlenséget, mert Jézus jegyeit viselem
testemen.

18 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel, testvérek! Ámen.

LEVÉL AZ EFEZUSIAKNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, az Efezusban lévő szenteknek és
a Krisztus Jézusban hívőknek. 2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól
és az Úr Jézus Krisztustól!

Isten üdvözítő terve: 1,3-2,22

Isten üdvözítő tervének magasztalása 3 Áldott legyen Urunknak, Jézus Krisztus-
nak Istene és Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott min-
ket.

4 Mert kiválasztott minket őbenne
a világ megteremtése előtt,
hogy szentek és szeplőtelenek
legyünk előtte a szeretetben.
5 Eleve arra rendelt minket,
hogy fiaivá fogadjon Jézus Krisztus által,
akaratának jóságos tetszése szerint,
6 és magasztaljuk dicsőséges kegyelmét,
amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.
7 Benne van számunkra a megváltás az ő vére által,
a bűnök bocsánata,
kegyelme gazdagságának megfelelően,
8 amelyet igen bőségesen juttatott nekünk
minden bölcsességgel és ismerettel.
9 Megismertette ugyanis velünk
akaratának a titkát jóságos tetszése szerint,
amelyet elhatározott benne
10 az idők teljességének megvalósításáról:
hogy Krisztusban, mint Főben, újra összefogjon mindent,
ami a mennyben és ami a földön van.

11 Benne részesei is lettünk az örökségnek, mi, akik eleve erre rendeltettünk annak végzése szerint, aki mindent akaratának végzése szerint cselekszik, 12 hogy magasztaljuk az ő dicsőségét, mi, akik már azelőtt is reméltünk Krisztusban.

13 Benne ti is hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, hittetek is neki, és megkaptátok a megígért Szentlélek pecsétjét, 14 aki foglalója örökségünknek, amíg Isten teljesen meg nem váltja tulajdonát dicsőségének magasztalására.

Imádság Krisztus fenségének megismeréséért 15 Ezért én is, miután hallottam az Úr Jézusban való hitetekről és az összes szent iránti szeretetetekről, 16 nem szűnök meg hálát adni értetek, megemlékezve rólatok imádságaimban, 17 hogy Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt. 18 Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy tudjátok, milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag dicsőséges öröksége a szentek számára, 19 és milyen mérhetetlenül nagy az ő ereje fölöttünk, akik hiszünk. Hatalmas erejének hatékonyságát 20 Krisztusban mutatta meg, amikor feltámasztotta a halottak közül, és jobbjára {Zsolt 110,1} állította a mennyekben, 21 minden fejedelemség és hatalmasság, erő és uralom, és minden egyéb név fölé, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendő világban nevezettek fölé is. 22 *Mindent a lába alá vetett* {Zsolt 8,7}, s megtette őt mindenek fölött álló főnek az egyház számára, 23 amely az ő teste, és annak a teljessége, aki mindent mindenben betölt.

2 **Isten a halálból az életre vezet** 1 És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, 2 amelyekben jártatok egykor ennek a világnak szokása szerint, a levegőben uralkodó fejedelemnek engedelmeskedve, annak a léleknek, amely most a hitetlenség fiaiban működik. 3 Egykor mi is mindnyájan ezek között forgolódtunk, mikor követtük testünk vágyait, és teljesítettük a test és az érzékek kívánságait. Természetünknél fogva a harag fiai voltunk, akárcsak a többiek. 4 De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, 5 noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett – kegyelemből üdvözültetek –, 6 vele együtt feltámasztott, és a mennyeiek közé helyezett el Jézus Krisztusban, 7 hogy megmutassa a jövendő időkben kegyelmének bőséges gazdagságát hozzánk való jóvoltából Krisztus Jézusban. 8 Mert kegyelemből üdvözültetek a hit által. Ez nem tőletek van, hanem Isten ajándéka: 9 nem tettek által, hogy senki se dicsekedjék. 10 Hiszen az ő műve vagyunk, Krisztus Jézusban jótettekre teremtve, amelyeket Isten előre elkészített, hogy azokat gyakoroljuk.

Mindnyájan egyek Krisztusban 11 Tartsátok tehát eszetekben, hogy egykor a pogányság jelét viseltétek testetekben, és körülmetéletleneknek neveztek titeket azok, akik a testen kézzel végzett körülmetélkedésről kapják a nevüket. 12 Akkoriban Krisztus nélkül éltetek, idegenek voltatok Izrael közösségétől, kívül álltatok az ígéret szövetségein, remény nélkül és Isten nélkül éltetek ezen a világon. 13 Most azonban Jézus Krisztusban ti, akik egykor távol voltatok, közel jutottatok Krisztus vére által. 14 Mert ő a mi békességünk, aki a két népet eggyé tette, és a közöttük lévő válaszfalat, az ellenségeskedést lebontotta saját testében. 15 A tételes parancsokból álló törvényt megszüntette, hogy mint békeszerző, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában, 16 és mindkettőt egy testben engesztelje ki Istennel a keresztfa által, megölve az ellenségeskedést saját magában. 17 Eljött, hogy *békét hirdessen nektek, akik távollévők voltatok, s békét a közel lévőknek* {Iz 57,19}; 18 mert általa van mindkettőnknek szabad utunk egy Lélekben az Atyához.

19 Így tehát most már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten házanépe, 20 az apostolok és próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Krisztus Jézus. 21 Benne illeszkedik egybe az egész építmény, és

szent templommá növekszik az Úrban. 22 Ti is benne épültök egybe Isten lakóhelyévé
a Lélekben.

3 **Pál a nemzetek apostola** 1 Ezért vagyok én, Pál, Krisztus Jézus foglya értetek, a
nemzetekhez tartozókért. 2 Bizonyára hallottátok, hogy Istennek milyen kegyelmi
adományában részesültem a ti javatokra, 3 vagyis azt, hogy kinyilatkoztatásból meg-
ismertem a titkot, ahogyan már fentebb röviden megírtam. 4 Ha elolvassátok, megért-
hetitek belőle, hogy megismertem Krisztus titkát, 5 amely más nemzedékek idejében
nem volt ismert az emberek fiai előtt, úgy ahogyan most a Lélek által kijelentette
szent apostolainak és prófétáinak: 6 azt ugyanis, hogy a nemzetek Krisztus Jézusban
társörökösök, tagjai az egy testnek, és együtt részesülnek az ígéretben az evangélium
által. 7 Ennek lettem én szolgája Isten kegyelmének adományából, melyet nekem jut-
tatott hathatós ereje szerint. 8 Nekem, az összes szent közül a legkisebbnek jutott osz-
tályrészül ez a kegyelem: hirdetni a nemzeteknek Krisztus felfoghatatlan gazdagságát,
9 és felvilágosítani mindenkit, miként vált valóra a titok, amely öröktől fogva el volt
rejtve a mindent teremtő Istenben, 10 hogy most kinyilvánuljon Isten sokrétű bölcses-
sége a mennyei fejedelemségeknek és hatalmasságoknak az egyház útján. 11 Ez volt az
ő örök végzése, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban valósított meg. 12 Benne, a
belé vetett hit által járulhatunk bátran és bizalommal Istenhez. 13 Ezért kérlek titeket,
ne csüggedjetek el az értetek viselt megpróbáltatásaim miatt. Ezek a ti dicsőségetekre
fognak szolgálni.

Könyörgés az egyházért 14 Ezért hajtom meg térdemet az Atya előtt, 15 akitől min-
den nemzetség nevét nyerte a mennyben és a földön: 16 Adja meg nektek dicsőségé-
nek gazdagsága szerint, hogy megerősödjetek benső emberré az ő Lelke által, 17 hogy
Krisztus a hit által a szívetekben lakjék, s a szeretetben meggyökerezve és megalapoz-
va 18 fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a
magasság és a mélység, 19 és megismerhessétek Krisztusnak minden ismeretet meg-
haladó szeretetét is, s beteljetek Isten egész teljességével.

20 Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva mindent megtehet bő-
ségesen azon túl is, amit mi kérünk vagy megértünk, 21 dicsőség legyen az egyházban
és Krisztus Jézusban minden nemzedéken át örökkön-örökké! Ámen.

Különböző intelmek: 4,1-6,20

4 **Felhívás az egységre** 1 Kérlek tehát titeket, én, aki fogoly vagyok az Úrban, élje-
tek méltó módon ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok, 2 teljes alázatosságban, sze-
lídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. 3 Igyekezzetek megtartani a
lelki egységet a béke kötelékében. 4 Egy a test és egy a Lélek, amint hivatásotok is egy
reménységre szól. 5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. 6 Egy az Isten és mindenek-
nek Atyja, aki mindenek fölött áll, mindent áthat, és mindenben benne van.

Az egyházat építő kegyelmi adományok 7 A kegyelmet azonban mindegyikünk
Krisztus ajándékozásának mértéke szerint kapta. 8 Ezért mondja az Írás:

»Felment a magasba, foglyokat vitt magával,
s ajándékokat adott az embereknek.« **{Zsolt 68,19}**

9 Az pedig, hogy »felment«, mi mást jelent, mint hogy le is szállt a föld alsó része-
ire? 10 Aki leszállt, ugyanaz, mint aki felment, feljebb minden égnél, hogy betöltsön
mindent.

11 Ő tett egyeseket apostollá, másokat pedig prófétává, másokat evangélistává, is-
mét másokat pedig pásztorrá és tanítóvá, 12 hogy alkalmassá tegye a szenteket a szol-
gálat végzésére Krisztus testének felépítése céljából, 13 amíg mindnyájan eljutunk a
hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, és azzá a tökéletes emberré leszünk,

aki megvalósította Krisztus teljességét; 14 hogy ne legyünk már ingatag gyermekek, és
ne vessen minket ide-oda a tanítás bármely szélfúvása emberi megtévesztéssel és té-
vedésbe ejtő álnoksággal. 15 Ellenkezőleg, járjunk az igazság szerint szeretetben, és
mindenben nőjünk fel őhozzá, Krisztushoz, aki a fej. 16 Általa az egész test, az össze-
kötő ízek segítségével egybefogva és összetartva, minden egyes rész sajátos tevékeny-
ségével gondoskodik saját növekedéséről, hogy felépüljön a szeretetben.

A régi és az új ember 17 Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban, hogy
most már ne éljetek úgy, ahogy a pogányok élnek, akik hiúságokon jártatják az eszü-
ket. 18 Sötétség borult az értelmükre, az istenes élettől elidegenedtek a bennük levő
tudatlanság miatt, amely szívük megátalkodottságának következménye.
19 Érzéketlenné váltak, átadták magukat a fajtalanságnak, és haszonlesésből minden-
féle tisztátalan tettet elkövetnek.

20 Ti azonban nem így tanultátok Krisztustól, 21 ha valóban őt hallottátok és róla
kaptatok oktatást, annak az igazságnak megfelelően, amely Jézusban van: 22 vessétek
le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kí-
vánságok miatt; 23 újuljatok meg gondolkodástok szellemében, 24 és öltsétek maga-
tokra az új embert, aki Isten képére {Ter 1.26} teremtetett, valóban igaz és szent ember-
ként.

Kötelességek a felebaráttal szemben 25 Éppen ezért szakítsatok a hazugsággal, és
mindenki mondjon igazat felebarátjának {Zak 8,16}, hiszen tagjai vagyunk egymásnak.
26 *Ha haragszotok is, ne vétkezzetek* {Zsolt 4,5 G}; a nap ne nyugodjék le haragotok fö-
lött, 27 és ne adjatok helyet az ördögnek. 28 Aki lopott, többé ne lopjon, hanem inkább
dolgozzék, és saját kezével szerezzen javakat, hogy legyen miből adnia a szűkölködő-
nek. 29 Semmiféle gonosz beszéd ne kerüljön ki szátokból, csak olyan, amely, ahol
szükséges, alkalmas az építésre, hogy kegyelmet közöljön a hallgatókkal. 30 Ne szomo-
rítsátok meg Isten Szentlelkét, aki által meg vagytok pecsételve a megváltás napjára.

31 Minden keserűség és harag, indulat, szóváltás és szitkozódás legyen távol tőle-
tek minden gonoszsággal együtt. 32 Egymás iránt legyetek inkább jóságosak, könyörü-
letesek, bocsássatok meg egymásnak, ahogy Isten is megbocsátott nektek Krisztus-
ban.

5 1 Kövessétek tehát, mint kedvelt gyermekek, Isten példáját, 2 s éljetek szeretet-
ben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati
adományként Istennek.

Út a sötétségből a világosságra 3 Paráznaság és mindenféle tisztátalanság vagy
kapzsiság szóba se jöjjön köztetek, mint ahogy ez a szentekhez illik, 4 sem ocsmány-
ság, sem ostoba vagy kétértelmű beszéd, ami illetlen, hanem inkább a hálaadás.
5 Értsétek már meg, és jegyezzétek meg magatoknak, hogy semmiféle paráznának
vagy tisztátalannak, kapzsinak, azaz bálványimádónak nincs öröksége Krisztus és Is-
ten országában.

6 Senki se vezessen félre benneteket üres fecsegéssel, hiszen ilyenek miatt sújtja
Isten haragja a hitetlenség fiait. 7 Ne legyetek tehát bűneik részesei. 8 Mert valamikor
sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Úgy éljetek, mint a vilá-
gosság gyermekei 9 – a világosság gyümölcse pedig csupa jóság, igazságosság és igaz-
ság –, 10 keressétek azt, ami az Úrnak tetszik. 11 Ne vegyetek részt a sötétség meddő
cselekedeteiben, sőt inkább korholjátok azokat. 12 Mert amiket ők titokban tesznek,
még kimondani is szégyen. 13 Mindenre azonban, ami elmarasztalásban részesül, vilá-
gosság derül, 14 s minden, ami napvilágra jut, világossággá válik. Innen a mondás:
»Kelj fel alvó, támadj fel a halottak közül, és Krisztus rád ragyog!«

15 Gondosan ügyeljetek tehát arra, hogyan éltek, ne mint esztelenek, 16 hanem
mint bölcsek. Jól használjátok fel az időt, mert rossz napokat élünk! 17 Ne legyetek
tehát ostobák, hanem értsétek meg, hogy mi az Úr akarata! 18 Ne részegedjetek le bor-
tól, mert abból erkölcstelenség fakad, inkább teljetek el Lélekkel! 19 Magatok közt zsol-
tárokat, szent dalokat és lelki énekeket zengjetek, énekeljetek és zengedezzetek szíve-
tekben az Úrnak! 20 Adjatok hálát mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus
nevében az Istennek és Atyának!

A keresztény család 21 Engedelmeskedjetek egymásnak Krisztus félelmében!

22 Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, akárcsak az Úrnak, 23 mert a férfi
feje az asszonynak, amint Krisztus is feje az egyháznak; ő a test üdvözítője. 24 De mint
ahogy az egyház Krisztusnak van alárendelve, úgy az asszonyok is mindenben a fér-
jüknek.

25 Ti férjek, szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat!
Önmagát adta érte, 26 hogy a víz fürdőjében az ige által megtisztítva megszentelje,
27 és dicsővé tegye magának az egyházat, hogy sem folt, sem ránc, sem más efféle ne
legyen rajta, hanem legyen szent és szeplőtlen. 28 Ugyanígy a férfiak is úgy szeressék
feleségüket, mint önnön testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti. 29 Hiszen
soha, senki sem gyűlöli a testét, hanem táplálja és ápolja, akárcsak Krisztus az egyhá-
zat, 30 mert tagjai vagyunk az ő testének. 31 *»Ezért az ember elhagyja apját és anyját,
a feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy test lesznek«* {Ter 2,24}. 32 Nagy titok ez; én
pedig Krisztusról és az egyházról mondom! 33 Tehát mindegyiktek úgy szeresse a fele-
ségét, mint önmagát, az asszony pedig tisztelje a férjét.

6 1 Gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert így van az rend-
jén. 2 *»Tiszteld apádat és anyádat«* {Kiv 20,12}; ez az első, ígérettel egybekötött pa-
rancs: 3 *»hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön«* {MTörv 5,16}. 4 És ti
apák, ne ingereljétek haragra gyermekeiteket, hanem neveljétek őket fegyelemben és
az Úr intelmével!

5 Szolgák, engedelmeskedjetek test szerinti uraitoknak félelemmel és remegéssel
szívetek egyszerűségében, akárcsak Krisztusnak! 6 Ne látszatra szolgáljatok, mintha
emberek tetszését keresnétek, hanem mint Krisztus szolgái, akik szívesen teljesítik
Isten akaratát! 7 Készséges akarattal szolgáljatok, mintha az Úrnak tennétek, s nem
embereknek! 8 Tudjátok, hogy mindenki, aki valami jót tesz, annak jutalmát megkap-
ja majd az Úrtól, akár szolga, akár szabad.

9 Ti pedig, gazdák, ugyanezt tegyétek velük, hagyjátok a fenyegetőzést, hiszen
tudjátok, hogy nekik is, nektek is Uratok van az égben, s nála nincs személyválogatás.

Felhívás a küzdelemre 10 Végezetül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hat-
hatós erejében! 11 Öltsétek fel Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög cselve-
téseivel szemben! 12 Mert nem a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejede-
lemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának kormányzói ellen, a go-
noszságnak az ég magasságaiban lévő szellemei ellen.

13 Vegyétek fel tehát Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, s
megállhassatok, mert mindent megtettetek. 14 Úgy álljatok tehát, hogy *derekatokat
övezzétek fel igazságossággal, s öltsétek magatokra a megigazulás vértjét!* {Iz 59,17}
15 *Lábatok* saruja *legyen a béke evangéliumának hirdetésére való készség.*
16 Mindezekhez vegyétek a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosz minden tüzes
nyilát. 17 Vegyétek fel *az üdvösség sisakját* is, és *a Lélek kardját,* vagyis *az Isten igé-
jét.* 18 Mindenkor esedezzetek a Lélekben, minden imádságban és könyörgésben, s
őbenne virrasszatok teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentért, 19 és értem
is, hogy Isten adjon nekem szavakat, amikor megnyitom ajkamat, hogy bátran hir-

dessem az evangélium titkát, 20 aminek hírnöke vagyok a bilincsekben is; hadd beszéljek bátran, amint kötelességem.

Zárszó és áldás: 6,21-24

21 Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem, mit művelek, Tichikusz, a szeretett testvér és hűséges szolga az Úrban, mindent el fog nektek mondani. 22 Éppen azért küldtem őt hozzátok, hogy megtudjátok, mi van velünk, s megvigasztalja szíveteket.

23 Békesség a testvéreknek, és hittel párosult szeretet az Atyaistentől és az Úr Jézus Krisztustól! 24 Kegyelem mindazoknak, akik meg nem fogyatkozó szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust!

LEVÉL A FILIPPIEKNEK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgái, Krisztus Jézus összes szentjének Filippiben az elöljárókkal és a diákonusokkal együtt. 2 Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Pál és a hívek: 1,3-26

Hálaadás és könyörgés 3 Valahányszor megemlékezem rólatok, hálát adok Istenemnek, 4 és mindig, minden imádságomban örömmel könyörgök mindnyájatokért, 5 mivel részt vesztek az evangélium szolgálatában az első naptól kezdve mindmáig. 6 Bízom is abban, hogy aki megkezdte bennetek a jó művet, teljessé teszi azt Krisztus Jézus napjáig. 7 Illő is, hogy így gondolkozzam mindnyájatokról, mert szívembe zártalak titeket, akik a bilincseimben, valamint az evangélium védelmezésében és megerősítésében mindannyian részesei vagytok a nekem juttatott kegyelemnek. 8 Mert Isten a tanúm, mennyire vágyódom mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetében. 9 Azért imádkozom, hogy szeretetetek mindjobban gazdagodjék megismerésben és teljes megértésben, 10 hogy meg tudjátok ítélni, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek Krisztus napjára, 11 telve az igaz életnek Jézus Krisztus által szerzett gyümölcsével Isten dicsőségére és dicséretére.

Pál fogságának értelme 12 Tudomásotokra akarom hozni, testvérek, hogy jelen körülményeim inkább hasznára vannak az evangéliumnak, 13 mert az egész császári testőrségben és máshol is ismeretes lett, hogy bilincseimet Krisztusért viselem, 14 és az Úrban való testvérek többsége bilincseimből bizalmat merítve bátrabban, félelem nélkül meri hirdetni az igét. 15 Némelyek ugyan irigységből és versengésből, mások azonban jóakaratból hirdetik Krisztust. 16 Ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelméért vagyok itt; 17 azok meg versengésből, nem tiszta szándékkal hirdetik Krisztust, s azt hiszik, hogy lelki kínt okoznak bilincseimben. 18 De mit számít ez? Csak Krisztust hirdessék bármi módon, akár hátsó gondolattal, akár őszinte szándékkal. Én örülök neki. Sőt, ezután is örülni fogok, 19 mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik {Jób 13,16 G} imádságotok és Jézus Krisztus Lelkének segítsége által. 20 Ez az én várakozásom és reménységem, hogy semmiben sem szégyenülök meg, ellenkezőleg, teljes a bizalmam, hogy mint mindig, úgy most is megdicsőül Krisztus az én testemben, akár élet, akár halál által.

21 Mert számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség. 22 De ha az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor nem tudom, mit válasszak. 23 A

kettő között vívódom: szeretnék elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez mindennél
jobb lenne, 24 tiértetek viszont szükségesebb, hogy a testben maradjak. 25 Mivel meg
vagyok erről győződve, tudom, hogy maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a
ti előrehaladásotok érdekében, és hitből fakadó örömötökre, 26 hogy még inkább di-
csekedhessetek velem Krisztus Jézusban, amikor újból elmegyek hozzátok.

Felhívás az egyetértésre 27 Ezért tehát éljetek is méltón Krisztus evangéliumához,
hogy akár elmegyek és meglátlak benneteket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok,
hogy egy Lélekben vagytok, egyetértően együtt küzdötök az evangélium hitéért, 28 és
egyáltalán nem rettentek meg az ellenfelektől. Ez számukra a kárhozatnak, számotok-
ra pedig az üdvösségnek a jele, mégpedig Istentől. 29 Mert Krisztusért ti nem csak azt
a kegyelmet kaptátok, hogy higgyetek benne, hanem hogy szenvedjetek is érte,
30 hiszen ti is ugyanazt a harcot vívjátok, amelyet nálam láttatok, és amelyet most fe-
lőlem hallotok.

2 1 Ha tehát ér valamit a Krisztusban adott buzdítás, a szeretetből fakadó intelem,
a lelki közösség, az együttérzés és a könyörület, 2 tegyétek teljessé örömömet azzal,
hogy egyetértők vagytok, ugyanazon szeretet van bennetek, és együttérezve ugyanarra
törekedtek. 3 Ne tegyetek semmit versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem
mindenki alázatosan tekintse a másikat maga fölött állónak. 4 Egyiktek se tartsa csak
a maga érdekét szem előtt, hanem a másokét is.

Krisztus példája 5 Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jé-
zusban is megvolt,

6 aki, bár Isten alakjában létezett,
nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak,
amelyhez mint zsákmányhoz ragaszkodnia kell,
7 hanem kiüresítette önmagát,
szolgai alakot vett fel,
és hasonló lett az emberekhez,
külsejét tekintve úgy jelent meg, mint egy ember.
8 Megalázta magát, engedelmes lett a halálig,
mégpedig a kereszthalálig.
9 Ezért Isten felmagasztalta őt,
és olyan nevet adott neki,
amely minden más név fölött van,
10 hogy Jézus nevére *hajoljon meg minden térd*
az égben, a földön és az alvilágban,
11 és *minden nyelv vallja* {Iz 45,23},
hogy »Jézus Krisztus az Úr!«
az Atyaisten dicsőségére.

Az apostol aggódik a közösség üdvösségéért 12 Így tehát, kedveseim, amint mindig
is engedelmesek voltatok, munkáljátok üdvösségeteket félelemmel és rettegéssel,
nemcsak úgy, ahogy jelenlétemben tettétek, hanem még sokkal inkább most, a távol-
létemben. 13 Mert Isten az, aki bennetek az akarást és a véghezvitelt egyaránt műveli
jóakarata szerint. 14 Tegyetek meg mindent zúgolódás és habozás nélkül, 15 hogy kifo-
gástalanok és tiszták, Isten feddhetetlen fiai legyetek a gonosz és romlott nemzedék
között {MTörv 32,5}, akik között ragyogtok, mint csillagok a mindenségben.
16 Ragaszkodjatok az élet igéjéhez, hogy meglegyen a dicsőségem Krisztus napján,
hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam eredménytelenül {Iz 65,23 G}. 17 Sőt, ha ital-
áldozatul véremet kiontják is a ti hitetek istentiszteleti áldozatára, örülök és együtt

örvendezem mindnyájatokkal. 18 Hasonlóképpen ti is örüljetek, és velem együtt örvendezzetek.

Timóteus és Epafroditosz küldetése: 2,19-30

19 Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan hozzátok küldhetem,
hogy én is megnyugodjam, ha értesülök dolgaitokról. 20 Senkim sincs ugyanis, aki
lélekben annyira hozzám hasonló volna és olyan őszintén szívén viselné ügyeteket.
21 Hiszen mindenki a maga dolgával törődik, és nem Jézus Krisztuséval.
22 Megbízhatóságát ismeritek, hiszen mint a gyermek apjának, úgy végezte velem a
szolgálatot az evangéliumért. 23 Remélem tehát, hogy elküldhetem őt, mihelyt látom,
hogy merre fordulnak ügyeim. 24 Sőt, bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan el
tudok menni.

25 Szükségesnek tartottam, hogy Epafroditosz testvért, társamat a munkában és a
küzdelemben, aki mint a ti küldöttetek, szükségemben szolgálatomra volt, hozzátok
küldjem, 26 mert kívánkozott mindnyájatok után, és bánkódott azon, hogy hírét hal-
lottátok betegségének. 27 Bizony, halálosan beteg volt, Isten azonban megkönyörült
rajta, de nemcsak rajta, hanem rajtam is, nehogy bánatra bánat érjen. 28 Annál gyor-
sabban küldtem tehát őt, hogy újból örüljetek, ha viszontlátjátok, és ne bánkódjam én
sem. 29 Fogadjátok tehát őt az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyen férfi-
akat! 30 Hiszen ő Krisztus ügye miatt került közel a halálhoz, s kockára tette életét,
hogy pótolja az irányomban végzett szolgálatban azt, amit ti nem teljesíthettetek.

A keresztények élete, az apostol példája: 3,1-4,9

3 **Állhatatosság a hitben** 1 Egyébiránt, testvéreim, örvendezzetek az Úrban. Ne-
kem nem terhes, hogy ugyanazt írjam nektek, titeket viszont megerősít. 2 Ügyeljetek a
kutyákra, ügyeljetek a rossz munkásokra, ügyeljetek a megcsonkítottakra! 3 Mert a
körülmetéltek mi vagyunk, akik Isten Lelke által szolgálunk, és Krisztus Jézusban
dicsekszünk, s bizalmunkat nem a testbe helyezzük. 4 Nekem lehetne ugyan bizalmam
a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy bizakodhat a testben, én még inkább:
5 a nyolcadik napon körülmetéltek, Izrael nemzetéből, Benjamin törzséből szárma-
zom, héber a héberek közül, a törvény megtartásában farizeus, 6 buzgóságból az egy-
ház üldözője, a törvény szerinti igazság dolgában kifogástalan.

Vágyakozás a Krisztussal való teljes közösségre 7 De ami számomra nyereség volt,
azt veszteségnek tartottam Krisztusért. 8 Sőt, mindent veszteségnek tartok Krisztus
Jézus, az én Uram ismeretének mindent fölülmúló voltáért. Őérte mindent veszni
hagytam, és szemétnek tekintek, csakhogy Krisztust elnyerjem, 9 és hogy én őbenne
legyek, nem a saját megigazulásom alapján, amely a törvényből származik, hanem az
által a megigazulás által, amely Krisztus hitéből való, vagyis amely Istentől van a hit
révén. 10 Krisztust akarom megismerni, és feltámadásának erejét, a szenvedéseiben
való részvételt hozzá hasonulva a halálban, 11 hogy valamiképpen eljussak a halottak
közül való feltámadásra. 12 Nem mintha már kezemben tartanám, vagy már tökéletes
lennék, de törekszem rá, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus is magához raga-
dott engem. 13 Testvérek, nem képzelem magamról, hogy már magamhoz ragadtam,
de egyet igen: felejtem, ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem van.
14 Így futok a cél felé, annak a hivatásnak jutalmáért, amelyet Isten felülről adott
Krisztus Jézusban.

15 Akik tehát tökéletesek vagyunk, gondolkodjunk így mindnyájan; ha pedig va-
lamiben másképp gondolkoztok, Isten azt is feltárja majd előttetek. 16 Amire azonban
már eljutottunk, aszerint járjuk utunkat.

17 Legyetek követőim, testvérek, és figyeljetek azokra, akik úgy élnek, ahogy példát adtunk nektek. 18 Mert sokan élnek úgy – sokszor mondtam nektek, és most is sírva mondom –, mint Krisztus keresztjének ellenségei. 19 Végük a pusztulás, istenük a hasuk, dicsekvésük az, ami a szégyenük, s a figyelmük földi dolgokra irányul. 20 A mi hazánk azonban a mennyekben van, ahonnan mint üdvözítőt várjuk az Úr Jézus Krisztust. 21 Ő átalakítja gyarló testünket, és hasonlóvá teszi az ő dicsőséges testéhez, azzal az erővel, amellyel hatalma alá vethet mindent.

4 **Egyetértés, öröm és béke** 1 Azért tehát, szeretett és hőn óhajtott testvéreim, örömöm és koronám, így tartsatok ki az Úrban, szeretteim!

2 Evódiát nagyon kérem, és Szintichét is kérve-kérem, hogy értsenek egyet az Úrban. 3 Téged is felkérlek, igazi munkatársam, segíts nekik, hisz velem együtt küzdöttek az evangéliumért, Kelemennel és a többi munkatársammal, akiknek a neve benne van az élet könyvében **{Zsolt 69,29}**.

4 Örüljetek az Úrban mindig! Újra mondom: Örüljetek! 5 Ismerje meg mindenki a ti szelídségeteket! Az Úr közel van! 6 Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem minden helyzetben hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesszétek a kéréseiteket Isten elé! 7 Isten békéje pedig, amely meghalad minden értelmet, megőrzi szíveteket és elméteket Krisztus Jézusban.

8 Egyébként, testvérek, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami dicséretes, ami erényes és magasztos. 9 Amit tanultatok és elfogadtatok, amit hallottatok és láttatok tőlem: azt tegyétek; és veletek lesz a békesség Istene.

Pál megköszöni az ajándékokat: 4,10-20

10 Igazán megörültem az Úrban, hogy végre megint felbuzdultatok a rólam való gondoskodásra. Korábban is gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. 11 Nem az ínség mondatja ezt velem, hiszen megtanultam, hogy beérjem azzal, amim van. 12 Tudok szűkölködni és tudok bővelkedni is; mindenütt mindent megszoktam: tudok jóllakni is, éhezni is, bővelkedni és nélkülözni is. 13 Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.

14 Mégis jól tettétek, hogy részvéttel voltatok nyomorúságomban. 15 Ti is tudjátok, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor Makedóniából útnak indultam, egy egyház sem lépett velem az adás és viszonzás kapcsolatára, egyedül csak ti. 16 Már Tesszalonikibe is küldtetek egyszer-kétszer valamit a szükségleteimre. 17 Nem mintha adományra vágynék, hanem mert annak gyümölcsét áhítom, amelyet bőségesen írnak majd a javatokra. 18 Átvettem mindent, és bővelkedem; el vagyok látva, amióta megkaptam Epafroditosztól, amit küldtetek, mint kellemes illatot, kedves és Istennek tetsző áldozatot. 19 Az én Istenem kielégíti majd minden szükségteket gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban. 20 Istennek és a mi Atyánknak dicsőség mindörökkön-örökké! Ámen.

Befejezés: köszöntések és áldás: 4,21-23

21 Köszöntsetek minden szentet Krisztus Jézusban. A velem levő testvérek köszöntenek titeket. 22 A szentek mindnyájan, különösen a császár házából valók, köszöntenek titeket.

23 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel! Ámen.

LEVÉL A KOLOSSZEIEKNEK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér 2 a
Kolosszében élő szent és hívő testvéreknek Krisztusban. Kegyelem nektek és békesség
Istentől, a mi Atyánktól!

Pál öröme: 1,3-23

Hálaadás a közösségért 3 Hálát adunk Istennek, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyjának, valahányszor értetek imádkozunk, 4 mivel hallottunk hitetekről Krisztus Jézusban, és a szeretetről, amelyet az összes szent iránt tanúsítotok, 5 azért a reménységért, amely készen áll számotokra a mennyben, s amelyről már hallottatok az evangélium igaz igéjében. 6 Ez eljutott hozzátok, és ahogy az egész világon gyümölcsöt hoz és növekszik, úgy nálatok is, attól a naptól kezdve, amelyen a maga igazságában hallottátok és megismertétek Isten kegyelmét. 7 Így tanultátok azt Epafrásztól, a mi szeretett szolgatársunktól, aki Krisztus hűséges szolgája értünk. 8 Ő értesített minket Lélekből fakadó szeretetetekről is.

Könyörgés a közösségért 9 Ezért mi is, attól a naptól kezdve, hogy ezt hallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy az ő akaratának az ismerete teljes legyen bennetek, minden lelki bölcsességgel és megértéssel együtt, 10 és az Úrhoz méltóan éljetek, mindenben az ő tetszése szerint, hogy minden jócselekedetben gyümölcsöt hozzatok, és gyarapodjatok Isten ismeretében. 11 Erősítsen meg titeket dicsőségének hatalmából minden erővel, hogy végig kitartsatok, és béketűrők legyetek.

Krisztus, a mindenség és az egyház feje 12 Örömmel adjatok hálát az Atyának,
aki méltókká tett titeket arra,
hogy nektek is részetek legyen a szentekkel a világosságban.
13 Kiragadott minket a sötétség hatalmából,
s áthelyezett szeretett Fiának országába.
14 Benne van a mi megváltásunk,
a bűnök bocsánata.
15 Ő a láthatatlan Isten képmása,
és minden teremtmény elsőszülöttje,
16 mert benne teremtetett minden az égben és a földön,
a láthatók és a láthatatlanok,
a trónusok és uralmak,
a fejedelemségek és hatalmasságok.
Minden őáltala és őérte teremtetett.
17 Ő előbb van mindennél,
és minden benne áll fenn.
18 Ő a testnek, az egyháznak a feje;
ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül,
hogy az övé legyen az elsőség mindenben.
19 Mert úgy tetszett az Atyának,
hogy benne lakjon az egész teljesség,
20 és hogy általa engeszteljen ki magával mindent,
ami a földön és a mennyben van,
azáltal, hogy békességet szerzett

keresztjének vérével.

A közösség bátorítása 21 Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érzületűek
voltatok a gonosz tettek miatt, 22 megbékéltetett most az ő emberi testében a halál
által, hogy mint szenteket, szeplőtelenül és feddhetetlenül állítson önmaga elé.
23 Maradjatok meg ezért a hitben szilárdan és állhatatosan, ne tántorodjatok el az
evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amelyet minden teremtménynek hir-
dettek az ég alatt, s amelynek én, Pál, a szolgája lettem.

Buzdítások: 1,24- 2,23

Pál szolgálata 24 Most pedig örömest szenvedek értetek, és kiegészítem testemben
azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyháznak javára, 25 amelynek
én szolgája lettem az Istentől értetek kapott tisztségnél fogva, hogy teljesen érvényt
szerezzek Isten igéjének, 26 a titoknak, amely századok és nemzedékek óta el volt rejt-
ve, de amelyet most kinyilatkoztatott szentjeinek. 27 Velük akarta Isten megismertetni
ennek a titoknak dicsőséges gazdagságát a nemzetek között. Ez a titok pedig nem
más, mint a bennetek lévő Krisztus, a dicsőség reménye. 28 Mi őt hirdetjük, amikor
minden embert intünk és tanítunk teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéle-
tessé tegyünk Krisztusban. 29 Ezért fáradozom és küzdök az ő erejének segítségével,
amely hatékonyan működik bennem.

2 1 Azt akarom, hogy tudjátok meg, hogyan küzdök értetek, a laodíceaiakért, és
mindazokért, akik nem látták szemtől-szembe személyemet, 2 hogy a szívük megvi-
gasztalódjék, és szeretetben összeforrva eljussanak a megértés teljességének minden
gazdagságára, Isten titkának, Krisztusnak ismeretére, 3 akiben a bölcsesség és a tu-
domány minden kincse rejlik. 4 Ezt azért mondom, hogy senki félre ne vezessen tite-
ket tetszetős beszéddel. 5 Mert ha testileg távol vagyok is, lelkileg veletek vagyok, és
örülök, amikor látom köztetek a rendet és a Krisztusban való hiteteknek a szilárdsá-
gát.

6 Ezért tehát, ahogyan elfogadtátok az Úr Jézus Krisztust, úgy éljetek is benne,
7 gyökerezzetek meg őbenne, és épüljetek rá! Erősödjetek meg a hitben, ahogyan ta-
nultátok, és legyen bőséges a hálaadásotok!

Óvás a tévtanítóktól 8 Vigyázzatok, hogy senki rabul ne ejtsen titeket bölcselettel
és hiú megtévesztéssel, amely emberi hagyományhoz, a világ elemeihez, nem pedig
Krisztushoz igazodik. 9 Mert őbenne lakik az istenség egész teljessége testi formában,
10 és benne jutottatok teljességre, benne, aki minden fejedelemségnek és hatalmas-
ságnak a feje. 11 Benne körül is metélkedtetek, nem kézzel végzett körülmetéléssel,
hanem az érzéki test levetésével, a Krisztus szerinti körülmetéléssel, 12 amikor vele
együtt eltemetkeztetek a keresztségben, és vele együtt fel is támadtatok, annak az Is-
tennek erejébe vetett hit által, aki őt feltámasztotta a halottak közül. 13 Vele együtt
titeket is, amikor halottak voltatok vétkeitek és testetek körülmetéletlensége miatt,
életre keltett azáltal, hogy megbocsátotta minden vétkünket. 14 Az adóslevelet, mely
ellenünk szólt és vádolt minket, eltörölte, eltette az útból, és a keresztre szegezte;
15 lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyení-
tette őket, és diadalmaskodott rajtuk.

16 Senki ne ítéljen el tehát titeket étel vagy ital dolgában, sem az ünnepnapra, új-
holdra vagy szombatra vonatkozó dolgokban. 17 Ezek csak árnyékai a jövendő dolgok-
nak, a valóság azonban Krisztusé. 18 Ne fosszon meg titeket a jutalomtól az olyan em-
ber, aki tetszeleg magának az alázatoskodásban és az angyalok tiszteletében, aki lá-
tomásai miatt felfuvalkodik, alaptalanul elbizakodik érzékies lelkületében, 19 és nem

ragaszkodik a Főhöz, aki az illesztések és az ízületek segítségével gondozza és összetartja az egész testet, hogy megvalósítsa abban az Isten szerint való növekedést.

20 Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemeinek, miért vesztek magatokra
szabályokat, mintha a világban élnétek: 21 »Ne nyúlj hozzá, ne ízleld, ne érintsd!«
22 Hiszen ezek mind arra valók, hogy a használat folytán elpusztuljanak. Csak emberi
parancsokról és tanításokról van szó {Iz 29,13 G}. 23 A bölcsesség látszatát keltik az önkényes istentisztelettel, az alázatoskodással és a test sanyargatásával, de nincs bennük semmi érték; csak az érzéki test kielégítésére szolgálnak.

Új élet Krisztusban: 3,1-4,6

3 **A régi és az új ember** 1 Ezért tehát, ha feltámadtatok Krisztussal, keressétek az
odafent valókat, ahol Krisztus van, Isten jobbján ülve {Zsolt 110,1}. 2 Az odafent való dol-
gokkal törődjetek, ne a földiekkel. 3 Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van
rejtve Istenben. 4 Amikor pedig Krisztus, a ti életetek, megjelenik, akkor majd ti is
megjelentek vele együtt a dicsőségben.

5 Irtsátok ki tehát tagjaitokból azt, ami földi: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a
bujaságot, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami nem más, mint bálványimádás.
6 Miattuk érkezik el Isten haragja a hitetlenség fiaira. 7 Ti is ezeket műveltétek egykor,
amikor köztük éltetek. 8 Most azonban vessétek el magatoktól mindezeket: a haragot,
az indulatosságot, a rosszakaratot, szátokból a káromlást és a rút beszédet. 9 Ne ha-
zudjatok egymásnak, ti, akik levetettétek a régi embert cselekedeteivel együtt, 10 és
magatokra öltöttétek az újat, aki teremtőjének képmására állandóan megújul a teljes
megismerésig. 11 Itt nincs már többé görög és zsidó, nincs körülmetéltség és
körülmetéletlenség, nincs barbár, szkíta, szolga és szabad, hanem Krisztus minden,
mindenkiben.

12 Öltsétek tehát magatokra, mint Isten szent és kedves választottjai, az irgalom
érzületét, a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget és a béketűrést! 13 Viseljétek el
egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen!
Ahogy az Úr megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is! 14 Mindezek fölött pedig: öltsétek
magatokra a szeretetet, amely a tökéletesség köteléke! 15 S Krisztus békéje, amelyre
meghívást kaptatok egy testben, uralkodjék a szívetekben! Legyetek hálásak!

16 Krisztus igéje lakjék bennetek gazdagon! Minden bölcsességgel tanítsátok és
intsétek egymást! Hálaadással szívetekben énekeljetek Istennek zsoltárokat, himnu-
szokat és szent énekeket! 17 Bármit tesztek, szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus
nevében tegyetek, és adjatok hálát az Atyaistennek általa!

Állapotbeli kötelességek 18 Asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, ahogy il-
lik az Úrban! 19 Férfiak, szeressétek feleségeteket, és ne legyetek kemények irántuk!
20 Gyermekek, fogadjatok szót mindenben szüleiteknek, mert ez kedves az Úrnak!
21 Apák, ne keltsétek fel a haragot gyermekeitekben, hogy kedvüket ne veszítsék!
22 Szolgák, engedelmeskedjetek mindenben test szerinti uraitoknak! Ne látszatra
szolgáljatok, mintha emberek kedvét keresnétek, hanem egyenes szívvel az Úr félel-
mében! 23 Bármit tesztek, szívből tegyétek, mintha az Úrnak, és nem embereknek
tennétek! 24 Hiszen tudjátok, hogy az Úrtól megkapjátok jutalmul az örökséget. Az Úr
Krisztusnak szolgáljatok; 25 mert aki igazságtalanságot követ el, visszakapja, amit
igaztalanul cselekedett: ebben nincs személyválogatás.

4 1 Urak, adjátok meg a szolgáknak azt, ami jogos és méltányos, hiszen tudjátok,
hogy nektek is van Uratok a mennyben!

Általános intelmek 2 Az imádságban legyetek állhatatosak, legyetek abban éberek,
hálaadással! 3 Imádkozzatok értünk is, hogy Isten tárja fel előttünk az ajtót a beszéd-
hez, Krisztus titkának hirdetéséhez, amely miatt bilincsekbe is vertek, 4 hogy úgy is-
mertessem meg azt, mint ahogy róla szólnom kell. 5 Bölcsen viselkedjetek a kívülál-
lókkal szemben, használjátok fel a kedvező alkalmat! Jól értékesítsétek az időt!
6 Beszédetek legyen mindig kedves, sóval ízesített, hogy tudjátok, miképpen kell ki-
nek-kinek megfelelnetek!

Befejezés: személyes közlések és köszöntések: 4,7-18

7 Az én sorsomról mindent elmond majd nektek Tichikusz, a szeretett testvér, a
hűséges szolga és szolgatársam az Úrban. 8 Éppen azért küldtem őt hozzátok, hogy
megismerjétek helyzetünket, és megvigasztalja szíveteket. 9 Vele megy Onezimosz, a
kedves és hű testvér is, aki közületek való. Ők mindenről értesítenek majd titeket, ami
itt történik.

10 Köszönt titeket Arisztarchosz fogolytársam, és Márk, Barnabás unokaöccse,
akiről utasításokat kaptatok – ha hozzátok megy, fogadjátok be –, 11 valamint Jézus is,
akit Jusztusznak hívnak. A zsidók közül csak ők munkatársaim Isten országának hir-
detésében, s a vigasztalásomra is voltak. 12 Köszönt titeket a közületek való Epafrász,
Krisztus Jézus szolgája, aki mindig küzd értetek az imádságban, hogy tökéletesen és
szilárd meggyőződéssel álljatok helyt mindabban, ami Isten akarata. 13 Tanúskodom
róla, hogy sokat fáradozik értetek, és azokért, akik Laodíceában és Hierapoliszban
vannak. 14 Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos, és Démász. 15 Köszöntsétek a
Laodíceában lévő testvéreket, Nimfát és a közösséget, amely a házában van! 16 Ha ezt
a levelet nálatok már felolvasták, gondoskodjatok róla, hogy a laodíceaiak egyházában
is felolvassák, a laodíceaiakét pedig ti olvassátok el! 17 Mondjátok meg
Archipposznak: »Légy rajta, hogy teljesítsd a szolgálatot, amelyet kaptál az Úrban!«

18 A köszöntést magam, Pál, saját kezemmel írom. Emlékezzetek meg bilincseim-
ről! Kegyelem veletek!

ELSŐ LEVÉL A TESSZALONIKIEKNEK

Címzés és köszöntés: 1,1

1 1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a tesszalonikiek egyházának, amely az Atyaisten-
ben és az Úr Jézus Krisztusban él. Kegyelem nektek és békesség!

Az apostol és a közösség: 1,2-3,13

A tesszalonikiek környezetük példaképei 2 Hálát adunk Istennek mindnyájatokért
mindenkor, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban. Szüntelenül
3 gondolunk Istenünk és Atyánk előtt a mi Urunkban, Jézus Krisztusban való hitetek
gyümölcseire, fáradozó szeretetetekre és türelmes reménységetekre. 4 Tudjuk, Istentől
szeretett testvéreim, hogy választottak vagytok. 5 Mi ugyanis az evangéliumot nem
csak szóval hirdettük nálatok, hanem erővel és Szentlélekkel is, és egész teljességgel.
Hiszen tudjátok, milyenek voltunk köztetek, a ti érdeketekben. 6 Ti pedig a mi követő-
ink lettetek, és az Úréi, elfogadtátok az igét sok szorongatás közt, a Szentlélek örömé-
vel. 7 Így példaképpé lettetek minden hívő számára Makedóniában és Akhájában. 8 Az
Úr igéjének hirdetése ugyanis tőletek haladt tovább, nem csak Makedóniában és
Akhájában. Istenbe vetett hitetek eljutott mindenhová, úgyhogy szükségtelen is arról

beszélnünk. 9 Hiszen mindenki beszéli rólunk, hogy hogyan érkeztünk hozzátok, és
hogyan tértetek meg a bálványoktól Istenhez, hogy az élő, igaz Istennek szolgáljatok,
10 és várjátok a mennyből Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, Jézust, aki meg-
ment minket a jövendő haragtól.

2 **Visszatekintés az apostol első látogatására** 1 Magatok is tudjátok, testvérek,
hogy hozzátok való érkezésünk nem volt hiábavaló. 2 Ellenkezőleg, noha előbb, mint
tudjátok, szenvedések és bántalmak értek minket Filippiben, mégis, Istenben bízva, a
nagy gondok között is hirdettük nektek Isten evangéliumát. 3 Mert a mi igehirdeté-
sünk nem tévedésből fakad, sem tisztátalanságból, és nem történik álnoksággal,
4 hanem úgy beszélünk, mint akiket Isten megpróbált és igazolt, hogy ránk bízza az
evangéliumot. Nem mint olyanok, akik az emberek tetszését keresik, hanem Istenét,
aki vizsgálja szívünket {Jer 11,20}. 5 Egyáltalán nem szokásunk a hízelgő beszéd, amint
tudjátok, sem a kapzsiság alkalmának keresése – Isten a tanúnk erre. 6 Az emberek
elismerését sem kerestük, sem a tiéteket, sem másokét. 7 Bár rátok támaszkodhattunk
volna, mint Krisztus apostolai, mégis úgy voltunk köztetek, mint kicsinyek, úgy, aho-
gyan a dajka gondozza a gyermekeit. 8 Ragaszkodtunk hozzátok, és szívesen nektek
adtuk volna nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is, mert nagyon megked-
veltünk titeket. 9 Emlékeztek ugyanis, testvérek, munkánkra és fáradozásunkra. Éjjel-
nappal dolgoztunk, és úgy hirdettük nálatok Isten evangéliumát, hogy ne legyünk
közületek senkinek sem a terhére. 10 Ti tanúi vagytok ennek, és Isten is, hogy milyen
szent, igaz és feddhetetlen módon éltünk értetek, akik hívők lettetek.
11 Hasonlóképpen azt is tudjátok, hogy amint az apa inti a gyermekeit, mindegyikteket
12 úgy intettünk és vigasztaltunk, s kérve-kértünk, hogy viselkedjetek méltóan ahhoz
az Istenhez, aki országába és dicsőségére hív titeket.

A közösség elfogadta az evangéliumot 13 Szüntelenül hálát adunk tehát Istennek,
hogy ti, akik Isten igéjének hirdetését tőlünk hallottátok, azt nem úgy fogadtátok,
mint emberek szavát, hanem mint ami az valójában: mint Isten igéjét, amely munkál-
kodik is bennetek, akik hisztek. 14 Mert ti, testvéreim, hasonló sorsra jutottatok, mint
Isten egyházai, amelyek Júdeában vannak Krisztus Jézusban, mert ti ugyanazt szen-
vedtétek el fajtestvéreitektől, amit ők is a zsidóktól, 15 akik megölték az Úr Jézust és a
prófétákat, s minket is üldöztek. Istennek nem telik kedve bennük. Ők ellenséges ér-
zületűek minden ember iránt, 16 és megtiltják nekünk, hogy a pogányokhoz beszél-
jünk, nehogy üdvözüljenek. Így mindenkor betöltik bűneik mértékét {Ter 15,16; Dán 8,23},
és Isten haragja utol is érte őket mindvégig.

Az elmaradt látogatás 17 Testvérek, mi rövid időre elszakadtunk ugyan tőletek és
egymás látásától, de nem a szívünkkel! Ezért nagy vágyódásunkban annál jobban
igyekeztünk arra, hogy színről színre lássunk titeket. 18 El akartunk ugyanis menni
hozzátok, kiváltképpen én, Pál, egyszer is, másszor is, de a sátán megakadályozott.
19 Mert ki a mi reménységünk, örömünk, vagy dicsőségünk koszorúja? Nem ti, a mi
Urunk Jézus előtt, amikor eljön? 20 Igen, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk!

3 **Timóteus elküldése** 1 Mivel tovább már nem állhattuk meg, jónak láttuk, hogy
magunkra maradjunk Athénben, 2 és elküldtük Timóteust, a testvérünket, Isten
munkatársát Krisztus evangéliumában, hogy hiteteket szolgálja, megerősítsen titeket,
és bátorítson hitetekben, 3 hogy senki meg ne tántorodjék ezekben a szorongatások-
ban. Hiszen tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve. 4 Meg is mondtuk előre, amikor
nálatok voltunk, hogy szorongatásokat fogunk elszenvedni, mint ahogy meg is tör-
tént, s tudtok is róla. 5 Azért nem állhattam meg tovább, s elküldtem, hogy értesüljek
hitetekről, hogy nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem vész-e kárba a mun-
kánk.

Az apostol örömét leli a közösségben 6 Most viszont, amikor Timóteus visszatért
tőletek hozzánk, és hírt hozott hitetekről és szeretetetekről, s arról, hogy mindig
örömmel emlékeztek ránk, és látni kívántok minket, ahogy mi is titeket, 7 vigasztalást
találtunk bennetek és a ti hitetekben, testvérek, minden ínségünk és szorongatásunk
ellenére is. 8 Most újra feléledünk, mert ti állhatatosak vagytok az Úrban. 9 Mivel is
róhatnánk le hálánkat értetek Istennél a bőséges örömért, mellyel örvendezünk miat-
tatok a mi Istenünk előtt? 10 Éjjel-nappal igen buzgón esedezünk, hogy meglássuk
arcotokat, és pótoljuk azt, ami hiányos még a hitetekben.

Áldás 11 A mi Istenünk és Atyánk, és Urunk Jézus Krisztus vezesse utunkat hoz-
zátok! 12 Titeket pedig gyarapítson az Úr, és tegyen gazdaggá a szeretetben egymás és
mindenki iránt, ahogyan mi szeretünk titeket, 13 s így szívetek erős legyen, feddhetet-
len és szent Istenünk és Atyánk előtt, amikor Urunk, Jézus eljön minden szentjével.
Ámen.

Intelmek a keresztények számára: 4,1-5,22

4 **Felhívás az életszentségre** 1 Egyébként, testvérek, az Úr Jézusban kérünk és in-
tünk titeket arra, amit tőlünk tanultatok, hogy hogyan kell élnetek és Isten kedvében
járnotok – amint teszitek is. Éljetek is úgy, hogy előrehaladásotok mind nagyobb le-
gyen. 2 Hiszen ismeritek a parancsokat, amelyeket az Úr Jézus által adtunk nektek.
3 Isten akarata ugyanis ez: a ti megszentelődésetek, hogy megtartóztassátok magato-
kat a paráznaságtól; 4 hogy mindegyiktek meg tudja őrizni a testét szentségben és
tisztességben, 5 nem a vágyódás szenvedélyében, mint a pogányok, akik nem ismerik
Istent {Jer 10,25}. 6 És senki se károsítsa meg, s ne csalja meg semmilyen ügyletben a
testvérét, mert az Úr bosszút áll mindezért, mint ahogy már régebben megmondtuk
nektek és bebizonyítottuk. 7 Isten ugyanis nem tisztátalanságra hívott meg minket,
hanem szentségre. 8 Azért, aki megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem Istent, aki
Szentlelkét is nektek ajándékozta {Ez 36,27}.

9 A testvéri szeretetről nem szükséges írnom nektek, mert magatok tanultátok Is-
tentől, hogy szeressétek egymást. 10 Hiszen gyakoroljátok is ezt minden testvér iránt
egész Makedóniában. Kérünk azonban titeket, testvérek, hogy ebben gyarapodjatok
még, 11 és igyekezzetek békében élni, dolgaitokat végezni, saját kezetekkel dolgozni,
mint ahogy megparancsoltuk nektek, 12 hogy viselkedjetek tisztességesen a kívül lé-
vőkkel, és senkire se szoruljatok rá.

A keresztény remény 13 Testvérek, nem akarunk titeket, tudatlanságban hagyni
azokról, akik elhunytak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs remény-
ségük. 14 Ha ugyanis hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, akkor Isten ugyanígy
elő fogja vezetni vele együtt azokat is, akik Jézusban hunytak el. 15 Az Úr igéje alapján
azt mondjuk ugyanis nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteléig,
nem előzzük meg azokat, akik elhunytak. 16 Mert a parancsszóra, a főangyal hangjára
és Isten harsonájának szavára az Úr maga leszáll az égből, és először a Krisztusban
elhunytak támadnak fel, 17 azután mi, az élők, a megmaradtak, velük együtt elragadta-
tunk a felhőkön az égbe az Úr elé, s így mindenkor az Úrral leszünk. 18 Vigasztaljátok
tehát egymást ezekkel az igékkel.

5 **Felszólítás a készenlétre az Úr napja előtt** 1 Az időről és az óráról azonban, test-
vérek, szükségtelen írnom nektek. 2 Hiszen magatok is igen jól tudjátok, hogy az Úr
napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. 3 Amikor azt mondják: »Békesség és biztonság«,
éppen akkor szakad rájuk hirtelen a veszedelem, mint a várandós asszonyra a fájda-
lom, és nem menekülnek meg. 4 De ti, testvérek, nem vagytok sötétségben, hogy az a
nap tolvaj módjára lepjen meg titeket. 5 Mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai

vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. 6 Ne is aludjunk tehát, mint a
többiek, hanem legyünk éberek és józanok! 7 Az alvók éjjel alszanak, a részegek éjjel
részegednek le. 8 Mi azonban, akik a nappaléi vagyunk, legyünk józanok, és *öltsük fel*
a hit és szeretet *páncélját, sisak* gyanánt pedig *az üdvösség* reményét {Iz 59,17; Bölcs 5,18-
19}. 9 Mert Isten nem haragra rendelt, hanem arra, hogy elnyerjük az üdvösséget a mi
Urunk, Jézus Krisztus által, 10 aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár al-
szunk,ővele éljünk. 11 Vigasztaljátok tehát egymást, és legyetek egymás épülésére,
mint ahogy meg is teszitek.

Tanácsok a közösségi élettel kapcsolatban 12 Kérünk ezenkívül titeket, testvérek,
hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban,
és intenek titeket. 13 Munkájukért legyetek irántuk különösen nagy szeretettel! Éljetek
békességben egymással! 14 Kérünk továbbá titeket, testvérek, feddjétek meg a nyugha-
tatlanokat, bátorítsátok a félénk szívűeket, gyámolítsátok a gyengéket, legyetek türel-
mesek mindenki iránt! 15 Vigyázzatok, hogy senki rosszért rosszal ne fizessen, hanem
mindenkor szolgáljátok egymás és mindenki javát! 16 Mindig örüljetek! 17 Szüntelenül
imádkozzatok! 18 Mindenért adjatok hálát, mert ezt várja Isten mindnyájatoktól
Krisztus Jézusban. 19 A Lelket ki ne oltsátok! 20 A prófétai beszédet meg ne vessétek!
21 Mindent vizsgáljatok meg; ami jó, azt tartsátok meg! 22 Mindenfajta rossztól óva-
kodjatok!

Befejezés: áldás és köszöntés: 5,23- 28

23 A békesség Istene szenteljen meg titeket mindenben, és egész lelki valótok,
mind a lelketek, mind a testetek maradjon feddhetetlen Urunk, Jézus Krisztus eljöve-
telére. 24 Aki hív titeket, hűséges, tehát meg is valósítja. 25 Testvérek, imádkozzatok
értünk is. 26 Köszöntsetek minden testvért szent csókkal. 27 Parancsolom az Úr nevé-
ben, hogy ezt a levelet olvassák fel az összes testvérnek. 28 Urunk, Jézus Krisztus ke-
gyelme legyen veletek! Ámen.

MÁSODIK LEVÉL A TESSZALONIKIEKNEK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Szilvánusz és Timóteus a tesszalonikiek egyházának, amely Istenben, a mi
Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban él. 2 Kegyelem és békesség nektek Istentől, a
mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól!

Pál aggódik a közösségért: 1,3-12

A tesszalonikiek szorongattatása és Isten igazságos ítélete 3 Mindig hálaadással
tartozunk Istennek értetek, testvérek, méghozzá méltán, mert a hitetek komolyan erő-
södik, és az egymás iránti szeretet mindnyájatokban gyarapszik, 4 annyira, hogy di-
cseksszünk is veletek Isten egyházaiban, béketűrésetekkel és hitetekkel, amellyel min-
den üldözést és viszontagságot elviseltek. 5 Isten igazságos ítéletének a jelei ezek, hogy
méltónak találjanak benneteket Isten országára, ha meg is szenvedtek érte. 6 Mert
igazságos dolog Isten előtt, hogy szorongatással fizessen azoknak, akik titeket szoron-
gatnak, 7 és nyugalommal velünk együtt nektek, a szorongatottaknak, amikor az Úr
Jézus megjelenik az égből hatalmának angyalaival, 8 *tűz lángjában, és bosszút áll
azokon, akik nem ismerik Istent,* s nem engedelmeskednek Urunk, Jézus evangéliu-
mának. 9 Ezeket a kárhozatban örök büntetéssel sújtja *az Úr színe és hatalmának*

dicsősége {Iz 2,10.19.21}, 10 amikor eljön azon a napon, hogy megdicsőüljön szentjeiben,
és megcsodálják mindazokban, akik hittek; nálatok ugyanis hitelre talált a tanúságté-
telünk.

Imádság 11 Ezért imádkozunk is mindig értetek, hogy Istenünk méltónak találjon
titeket meghívására. Adjon beteljesedést a jóra irányuló minden készségnek és a hit
erőteljes munkájának, 12 hogy Urunk, Jézus Krisztus neve megdicsőüljön bennetek,
és ti is őbenne, Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.

A keresztény remény és az Úr napja: 2,1-17

2 **A végidő jelei** 1 Urunk, Jézus Krisztus eljövetele és a hozzá való gyülekezésünk
dolgában kérünk titeket, testvérek, 2 ne tántorodjatok el egyhamar józan felfogásoktól, és ne riasszon meg titeket semmiféle lélek, sem beszéd, sem állítólag tőlünk küldött levél, mintha az Úr napja már közel volna. 3 Semmiképp se ámítson el titeket
senki, mert előbb az elpártolásnak kell bekövetkeznie, és meg kell jelennie a bűn emberének, a kárhozat fiának, 4 aki ellenszegül, és önmagát föléje helyezi mindannak,
amit Istennek vagy isteni tiszteletre méltónak nevezünk, beül Isten templomába, és
úgy mutogatja magát, mintha Isten volna.

5 Nem emlékeztek rá, hogy amikor még nálatok voltam, megmondtam ezt nektek?
6 És azt is tudjátok, mi tartja vissza most, amíg meg nem jelenik majd a maga idejében. 7 A gonoszság titka ugyanis már munkálkodik, csakhogy azt, aki most még visszatartja, előbb el kell távolítani az útból.

8 Akkor majd megjelenik az *a gonosz,* akit az Úr Jézus *elpusztít szájának leheletével* {Iz 11,4}, és megsemmisít eljövetelének fényességével. 9 Az érkezését pedig – a sátán hatalmából – mindenféle hamis erőmegnyilvánulás, jel és csoda kíséri, 10 és mindenféle csábítás a gonoszságra, azok vesztére, akik elkárhoznak, mert nem fogadták
be az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek. 11 Ezért bocsátja rájuk Isten a megtévesztés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak, 12 és ítélet alá essenek mindannyian, akik
nem hittek az igazságnak, hanem beleegyeztek a gonoszságba.

A hívek bátorítása 13 Nekünk pedig mindenkor hálát kell adnunk Istennek értetek, testvérek, akiket Isten szeret, azért, mert Isten kiválasztott titeket első zsengéül az
üdvösségre a Lélek megszentelése és az igazság hite által. 14 Meg is hívott titeket erre
evangéliumunk által, hogy elnyerjétek Urunk Jézus Krisztus dicsőségét. 15 Ezért tehát,
testvérek, legyetek állhatatosak, és őrizzétek szilárdan a hagyományokat, amelyeket
akár beszédünkből, akár levelünkből tanultatok.

Apostoli áldás 16 Urunk, Jézus Krisztus pedig, és Isten, a mi Atyánk, aki szeret
minket, s örök vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk kegyelemben,
17 bátorítsa és erősítse meg szíveteket minden jótettben és beszédben.

Útmutatások a közösség számára: 3,1-15

3 **Buzdítás** 1 Egyébként, testvérek, imádkozzatok értünk, hogy az Úr igéje, amint
nálatok is, terjedjen és dicsőségre jusson, 2 s megszabaduljunk az ártalmas és gonosz
emberektől, mert a hit nem mindenkié. 3 Az Úr azonban hűséges: ő megerősít titeket
és megóv a gonosztól. 4 Ami titeket illet, bizalmunk van az Úrban, hogy megteszitek és
meg fogjátok tenni, amit parancsolunk. 5 Az Úr vezesse szíveteket Isten szeretetére és
Krisztus béketűrésére!

A naplopók rendreutasítása 6 Ugyanakkor Urunk, Jézus Krisztus nevében meghagyjuk nektek, testvérek, hogy tartsátok távol magatokat minden olyan testvértől,
aki rendetlenül él, és nem a szerint a hagyomány szerint, amelyet tőlünk kapott. 7 Jól

tudjátok, miként kell minket követni, éspedig abban, hogy nem viselkedtünk köztetek
rendetlenül, 8 nem ettük ingyen senki kenyerét, hanem megdolgoztunk érte, fáradsággal, éjjel-nappal munkálkodva, hogy ne legyünk terhére egyikteknek sem. 9 Nem
mintha nem lett volna jogunk hozzá, hanem hogy magunkat követendő példakép
gyanánt állítsuk elétek. 10 Amikor ugyanis még nálatok voltunk, meghagytuk nektek,
hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyék. 11 Hallottuk azonban, hogy egyesek izgágán
élnek köztetek, nem dolgoznak semmit, és hiábavalóságokkal töltik idejüket. 12 Az
ilyeneknek meghagyjuk, és könyörgünk nekik az Úr Jézus Krisztus nevében, hogy
csöndben munkálkodva, a saját kenyerüket egyék.

Általános intelmek 13 Ti pedig testvérek, ne hagyjatok fel a jócselekedetekkel!
14 Ha valaki nem engedelmeskedik levélben megírt szavunknak, azt tartsátok számon,
és kerüljétek a társaságát, hadd szégyellje magát. 15 De azért ne tekintsétek ellenségnek, hanem úgy feddjétek meg, mint testvért.

Befejezés: 3,16-18

16 A békesség Ura adjon nektek örök békességet mindenhol! Az Úr legyen mindnyájatokkal!

17 Én Pál, a saját kezemmel írom az üdvözlést. Minden levelemben ez az ismertető jel. Így írok.

18 A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!

ELSŐ LEVÉL TIMÓTEUSNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Istennek, a mi Üdvözítőnknek és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeletéből Jézus Krisztus apostola 2 Timóteusnak, édes fiának a hitben. Kegyelem, irgalom és béke az Atyaistentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!

Alapvető igazságok: 1,3-20

Óvás a hamis tanítóktól 3 Amikor elindultam Makedóniába, arra kértelek, hogy
maradj Efezusban, és parancsold meg egyeseknek, hogy ne tanítsanak másként, 4 ne
foglalkozzanak mesékkel és vég nélküli nemzetségtáblákkal, amelyek inkább vitatkozásokhoz vezetnek, mint az Isten szerint való rendhez, amely hiten alapszik. 5 A parancs célja a tiszta szívből, a jó lelkiismeretből és a tettetés nélküli hitből származó szeretet. 6 Az illetők eltértek mindettől, és üres fecsegésre adták a fejüket. 7 A törvény
tanítói akarnak lenni, pedig nem is értik, amit mondanak és bizonygatnak.

A törvényt szerepe 8 Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha a törvénynek megfelelően alkalmazzák: 9 tudva, hogy az igazra nem vonatkozik törvény, hanem csak a
gonoszokra, engedetlenekre, istentelenekre, bűnösökre, vétkesekre, szentségtelenekre, apagyilkosokra, anyagyilkosokra, gyilkosokra, 10 paráznákra, férfiakkal fajtalankodókra, emberrablókra, hazugokra, hamisan esküvőkre, és arra, ami ezeken kívül még
ellenkezik az egészséges tanítással, 11 a boldog Isten dicsőségének rám bízott evangéliuma szerint.

Hálaadás Krisztus kegyelméért 12 Hálát adok annak, aki erőt adott nekem, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy megbízhatónak ítélt, és erre a szolgálatra rendelt
engem, 13 aki azelőtt káromló, üldöző és gyalázkodó voltam, de irgalmat találtam, mert
hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. 14 Sőt, valósággal elárasztott a mi Urunk

kegyelme, a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel együtt. 15 Igaz beszéd ez, s teljes hitelt érdemlő: azért jött el Krisztus Jézus erre a világra, hogy üdvözítse a bűnösöket. Ezek között az első én vagyok. 16 De éppen azért találtam irgalmasságot, hogy Krisztus Jézus rajtam, az elsőn mutassa meg egész hosszantűrését, okulásul azoknak, akik hinni fognak benne az örök életre.

17 Tisztesség és dicsőség érte az örökkévalóság halhatatlan, láthatatlan Királyának, az egy Istennek, mindörökkön örökké! Ámen!

Timóteus felelőssége 18 Ezt a parancsot kötöm a lelkedre, Timóteus fiam, hivatkozva a rád vonatkozó, egykori jövendölésekre, hogy azokban bízva harcold a jó harcot, 19 s tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, s így hajótörést szenvedtek a hitben. 20 Ezek közé tartozik Himéneusz és Alexander, akiket átadtam a sátánnak, hadd tanulják meg, hogy ne káromkodjanak.

A helyes rend a közösségben: 2,1-6,19

2 **Imádság mindenkiért** 1 Mindenekelőtt arra kérlek tehát, tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért: 2 a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy békés és csendes életet élhessünk, telve istenfélelemmel és tisztességgel. 3 Ez jó és kedves a mi Üdvözítő Istenünk előtt, 4 aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére. 5 Hiszen egy az Isten, és egy a közvetítő is Isten és az emberek között: az ember Jézus Krisztus, 6 aki odaadta önmagát váltságul mindenkiért, tanúságot téve a maga idejében. 7 Emiatt rendelt ő engem hírnökké s apostollá – igazat mondok, nem hazudom –, a nemzetek tanítójává hitben és igazságban.

Férfiak és asszonyok 8 Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt tisztán emeljék fel kezüket imádságra, harag és viszálykodás nélkül. 9 Ugyanígy az asszonyok is tisztességes öltözetben, szemérmesen és józanul ékesítsék magukat, nem bodorított hajjal, arannyal, gyönggyel és drága ruhával, 10 hanem, amint az az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jócselekedetekkel.

11 Az asszony csendben tanuljon, teljes alázatossággal. 12 Nem engedem, hogy az asszony tanítson, és a férfi fölé kerekedjék: maradjon csak csendben. 13 Mert Ádámot alkottatott először, Éva azután, 14 és nem Ádámot szedték rá; az asszonyt azonban rászedték, és engedetlenségbe esett. 15 Gyermekek szülése által fog üdvözülni, ha megmarad a hitben, a szeretetben, a szentségben és a józanságban.

3 **A püspök** 1 Igaz beszéd ez: aki püspökségre vágyik, derék dolgot kíván. 2 Éppen azért a püspöknek feddhetetlennek, egyszer nősült férfinak, józannak, megfontoltnak, tisztességesnek, vendégszeretőnek, tanításra alkalmasnak kell lennie. 3 Nem iszákosnak és verekedőnek, hanem szelídnek, nem viszálykodónak és kapzsinak, hanem olyannak, 4 aki házát jól vezeti, fiait engedelmességben és mindenképpen tisztességben tartja, 5 hiszen aki a maga házát nem tudja vezetni, hogy tudná gondját viselni Isten egyházának? 6 Ne legyen újonnan megtért ember, nehogy felfuvalkodjék, és ugyanaz az ítélet érje, mint az ördögöt. 7 A kívül levőktől is jó tanúságot kell kapnia, nehogy gyalázatba és az ördög kelepcéjébe essék.

A diákonus 8 A diákonusok hasonlóképpen tisztességes emberek legyenek, nem kettős nyelvűek, nem a sok bor hívei, nem rút haszonlesők; 9 olyanok, akik tiszta lelkiismerettel őrzik magukban a hit titkát. 10 Először ezeket is próba alá kell vetni, s csak akkor szolgáljanak, ha kifogástalanok. 11 Az asszonyok hasonlóképpen tisztességesek legyenek, nem megszólók, józanok, és mindenben megbízhatóak. 12 A diákonusok egyszer nősült férfiak legyenek, olyanok, akik gyermekeiket és házukat jól

vezetik. 13 Mert akik szolgálatukat jól végzik, szép rangot és a Krisztus Jézusban való
hitben nagy bizalmat szereznek maguknak.

Az egyház, Isten igazságának oszlopa 14 Azért írom ezeket neked – bár remélem,
hogy hamarosan hozzád jutok –, 15 hogy ha késlekedném is, tudd, hogy hogyan kell
forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és szi-
lárd alapja. 16 Márpedig nyilvánvalóan nagy dolog a jámborság titka, amely

testben kinyilvánította magát,
a Lélek által igazolást nyert,
bemutatták az angyaloknak,
a nemzetek között hirdették,
világszerte hittek benne,
s fölment a dicsőségbe.

4 **Óvás a tévtanítóktól** 1 A Lélek azonban kifejezetten mondja, hogy az utolsó
időkben egyesek elszakadnak a hittől, a megtévesztés szellemeire és az ördögök tani-
tására hallgatnak, 2 azokra, akik képmutatóskodva, de lelkiismeretükben megbélye-
gezve hazugságokat hirdetnek. 3 Ők azt mondják, hogy tilos a házasság, hogy tartóz-
kodni kell egyes ételektől, holott azokat azért teremtette Isten, hogy hálát adva élvez-
zék őket a hívek, azok, akik megismerték az igazságot. 4 Mert Isten minden teremt-
ménye jó, és semmi sem elvetendő, amit hálaadással vesz magához az ember, 5 mert
szentté lesz Isten igéje és az imádság által.

Utasítások Timóteusnak 6 Ha ezt tárod a testvérek elé, Krisztus Jézus jó szolgája
leszel. A hitnek és annak az igaz tanításnak igéivel táplálkozol, amelynek követője let-
tél. 7 Hagyd a képtelen és vénasszonyos meséket, a jámborságban gyakorold magadat.
8 Mert a test gyakorlatoztatása kevés dologra jó: a jámborság azonban mindenre
hasznos, mert hordozza a jelen és a jövendő élet ígéretét. 9 Igaz beszéd ez, és minden
hitelre méltó! 10 Hiszen azért fáradozunk és küzdünk, mert remélünk az élő Istenben,
aki Üdvözítője minden embernek, különösen a híveknek. 11 Ezt parancsold, ezt ta-
nítsd!

12 Senki meg ne vessen téged ifjú korod miatt, de légy is példaképe a híveknek be-
szédben, viselkedésben, szeretetben, hitben, tisztaságban. 13 Amíg odamegyek, fordíts
gondot az Írás felolvasására, az intésre és a tanításra. 14 Ne hanyagold el a benned levő
kegyelmi ajándékot, amelyet a jövendölés alapján a presbiterek kézföltétele által kap-
tál. 15 Ezekre a dolgokra legyen gondod, ezeknek szenteld magad, hogy haladásod
nyilvánvaló legyen mindenki előtt. 16 Vigyázz magadra és a tanításra! Légy állhatatos
ezekben, mert ha ezt teszed, üdvözíted magadat is, meg azokat is, akik hallgatnak té-
ged.

5 1 Az öreget ne korhold, hanem buzdítsd, mint atyádat; a fiatalabbakat mint
testvéreidet, 2 az idős asszonyokat, mint anyádat, a fiatalabb nőket, mint lánytestvére-
idet, teljes tisztasággal.

Az özvegyek rendje és feladata 3 Az özvegyasszonyokat, ha igazán özvegyek, tisz-
teld. 4 Ha pedig valamelyik özvegyasszonynak fiai vagy unokái vannak, tanulják meg
elsősorban a maguk házát vezetni és szüleik szolgálatára lenni, mert ez kedves dolog
Isten előtt. 5 Az az özvegy pedig, aki igazán özvegy és elhagyatott, bízzék Istenben, s
tartson ki éjjel-nappal az imádságban és a könyörgésben, 6 mert az, aki kicsapongó,
élő halott. 7 Ezt parancsold hát nekik, hogy feddhetetlenek legyenek. 8 Aki pedig övéi-
nek, főképpen házanépének gondját nem viseli, megtagadta a hitet, s rosszabb a hitet-
lennél.

9 Az özvegyek sorába csak olyant kell választani, aki legalább hatvanéves, aki csak
egy férfi felesége volt, 10 s akinek jótetteiről tanúskodnak; aki gyermeket nevelt, ven-

dégszerető volt, a szentek lábát mosta, és segített a nyomorúságban sínylődőkön; aki
minden jócselekedetet gyakorolt. 11 A fiatalabb özvegyeket utasítsd vissza, mert ha
Krisztus ellenére átadják magukat az érzékiségnek és férjhez akarnak menni, 12 akkor
büntetést vonnak magukra, mert az első hűséget megszegték, 13 ezenkívül kerülik a
munkát, megszokják, hogy házról házra járogassanak, éspedig nemcsak a munkát
kerülve, hanem pletykálkodva, kotnyeleskedve, olyanokat beszélve, amiket nem kel-
lene. 14 Azért tehát azt akarom, hogy a fiatalabbak menjenek csak férjhez, szüljenek
gyermekeket, vezessék a háztartást, és ne adjanak alkalmat az ellenfélnek a gyalázko-
dásra. 15 Néhányan már visszaszegődtek a sátánhoz! 16 Ha valamelyik hívő asszony-
nak özvegyei vannak, lássa el őket, ne terheljék azok az egyházközséget, hogy az a va-
lóban özvegyeket segíthesse.

A presbiterek 17 A tisztüket jól végző presbitereket kétszeres tiszteletre tartsák
méltóknak, főképpen azokat, akik az igehirdetést és a tanítást végzik, 18 mert azt
mondja az Írás: *»A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját«* {MTörv 25,4}, és: *»Méltó a
munkás a maga bérére«* {Mt 10,10}. 19 Presbiter ellen ne fogadj el vádat, *csak két vagy
három tanú vallomása alapján* {MTörv 19,15}. 20 A vétkeseket valamennyiük előtt fedd
meg, hogy a többiek is elrettenjenek. 21 Kérve kérlek Istenre, Krisztus Jézusra, a vá-
lasztott angyalokra, tartsd be ezt előítélet nélkül, és részrehajlásból ne tégy semmit
sem. 22 A kezedet elhamarkodva fel ne tedd senkire, hogy ne legyen részed idegen bű-
nökben. Őrizd meg magadat tisztán.

Intelmek 23 Ezután ne csak vizet igyál, hanem élj egy kis borral is a gyomrod és
gyakori gyengélkedéseid miatt. 24 Egyes emberek bűnei nyilvánvalók már az ítélet
előtt is, másokéi csak az után; 25 éppígy nyilvánvalók a jótettek is; s mégsem azok,
nem maradhatnak elrejtve.

6 **A szolgák** 1 Akik járomba vannak fogva, a rabszolgák, tartsák urukat minden
tiszteletre méltónak, hogy ne káromolja senki az Úr nevét és a tanítást. 2 Akiknek hívő
uruk van, ne vegyék őket kevésbé komolyan, azzal az ürüggyel, hogy testvérek, sőt,
éppen azért szolgáljanak nekik jobban, mert hívők, a szeretet és a jótéteményekrészesei.

Óvás a tévtanítástól és a kapzsiságtól Ezeket tanítsd, ezekre ints! 3 Aki másként
tanít, s nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges igéihez és az istenfé-
lelemmel összhangban levő tanításhoz, 4 az önhitt, nem tud semmit, a szőrszálhasoga-
tás és a szócséplés betege, ebből pedig irigykedés, veszekedés, káromlás, rosszakaratú
gyanúsítás fakad, 5 a megbomlott elméjű, az igazságtól megfosztott, az istenfélelmet
nyerészkedésnek tekintő emberek torzsalkodása.

6 Az istenfélelem természetesen nagy nyereség, ha megelégedés kíséri. 7 Mert
semmit sem hoztunk magunkkal a világra, és el sem vihetünk semmit. 8 Ha tehát van
ennivalónk és ruházatunk, elégedjünk meg azzal. 9 Mert akik gazdagok akarnak lenni,
kísértésbe esnek, kelepcébe, sok haszontalan és káros kívánságba, amelyek puszta-
lásba és romlásba döntik az embert. 10 Minden bajnak gyökere ugyanis a kapzsiság: jó
néhányan, akik hozzá szegődtek, eltévelyedtek a hittől, és sok gyötrelmet okoztak ma-
guknak.

Timóteus buzdítása 11 De te, Isten embere, menekülj ezektől a dolgoktól: igazsá-
gosságra, vallásosságra, hitre, szeretetre, béketűrésre, szelídségre törekedj. 12 Harcold
a hit jó harcát, szerezd meg az örök életet, amelyre meghívást kaptál, s amelyre szá-
mos tanú előtt letetted az igaz hitvallást. 13 Megparancsolom neked Isten előtt, aki
mindenkit éltet, és Krisztus Jézus előtt, aki Poncius Pilátus alatt tanúságot tett igaz
hitvallással: 14 tartsd meg a parancsot szeplőtelenül, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus
Krisztus eljöveteléig, 15 amelyet meg fog mutatni annak idején a boldog és egyetlen

Hatalmasság, a királyok Királya, az urak Ura, 16 aki egyedül birtokolja a halhatatlanságot, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit senki ember nem látott és nem láthat, akinek dicsőség és örök hatalom! Ámen!

Tanács a gazdagoknak 17 E világ gazdagjainak hagyd meg, hogy ne legyenek fennhéjázók, ne bizakodjanak a csalóka gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent, amire szükségünk van; 18 hogy legyenek jótékonyak, jócselekedetekben gazdagok, szívesen adakozzanak, osztogassanak, 19 és gyűjtsenek maguknak gazdag, jó alapot a jövendőre, hogy elnyerjék az igaz életet.

Befejezés 6,20-21

20 Timóteus! Őrizd meg a rád bízott kincset, kerüld a profán, újdonsághajhászó fecsegést, az álságos »ismeret« ellenvetéseit, 21 amelyet némelyek elfogadtak, és a hittől elszakadtak. Kegyelem veletek!

MÁSODIK LEVÉL TIMÓTEUSNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Pál, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint Krisztus Jézus apostola 2 Timóteusnak, szeretett fiának. Kegyelem, irgalom és béke az Atyaistentől, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!

Bátorítás: 1,3-18

Hálaadás 3 Hálát adok Istennek – akinek, miként őseim, tiszta lelkiismerettel szolgálok –, amikor szüntelenül, éjjel-nappal megemlékezem rólad imádságaimban. 4 Ilyenkor – könnyeidre emlékezve – úgy szeretnélek látni, hadd teljek el örömmel. 5 Eszembe jut a benned levő képmutatás nélküli hit, amely előbb nagyanyádban, Loiszban, majd anyádban, Eunikében élt, és bizton tudom, tebenned is megvan.

Figyelmeztetés 6 Éppen ezért figyelmeztetlek, szítsd fel magadban Isten kegyelmi ajándékát, amely kézrátételem által benned van. 7 Hiszen Isten nem a félénkség lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és a józanságét. 8 Ne szégyenkezz hát az Úrról való tanúságtétel miatt, sem énmiattam, aki őérte bilincseket hordok, hanem szenvedj velem az evangéliumért Isten erejének segítségével. 9 Ő megmentett és szent hívással meghívott minket, nem tetteink alapján, hanem saját elhatározása és kegyelme által, amelyet örök idők előtt adott nekünk Krisztus Jézusban. 10 Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki a halált legyőzte, az életet pedig és a halhatatlanságot felragyogtatta az evangélium által. 11 Ennek lettem hírnöke, apostola és tanítója.

12 Ezt is emiatt szenvedem, de nem szégyenkezem, mert tudom, kinek hittem, s biztos vagyok abban, hogy ő meg tudja őrizni rábízott kincsemet addig a napig. 13 Tartsd hát magadat a tőlem hallott egészséges igékhez hittel és szeretettel Krisztus Jézusban! 14 Őrizd meg a rád bízott drága kincset a Szentlélek által, aki bennünk lakik!

Ellenfelek és barátok 15 Hiszen tudod, hogy az ázsiaiak valamennyien cserben hagytak, köztük Figelosz és Hermogenész is. 16 Könyörüljön az Úr Oneziforosz házán: sokszor felüdített engem, és bilincseim miatt nem szégyenkezett, 17 hanem amikor Rómába jött, szorgalmasan keresett, és meg is talált. 18 Adja meg neki az Úr, hogy ir-

galmat leljen az Úr előtt azon a napon! Hogy milyen szolgálatokat tett Efezusban, azt te tudod legjobban.

Lelkipásztori útmutatások: 2,1-4,8

2 **Krisztus áldozatos szolgálata** 1 Fiam, légy tehát erős a Jézus Krisztusban levő
kegyelem által, 2 és amit tőlem számos tanú által megerősítve hallottál, bízd azt hűsé-
ges, mások tanítására is alkalmas emberekre. 3 Fáradozz, mint Krisztus Jézus jó kato-
nája. 4 Aki Istenért harcol, nem bocsátkozik világi dolgokba, mert annak akar tetszeni,
akihez szegődött. 5 A versenyző is csak akkor nyer koszorút, ha szabályszerűen verse-
nyez. 6 A termésből elsősorban a fáradozó földművest illeti a részesedés. 7 Értsd meg,
amit mondok: az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts! 8 Gondolj Jézus
Krisztusra, Dávid sarjára, aki feltámadt a halottak közül, mint ahogy hirdeti az én
evangéliumom, 9 amelyért a bilincseket is beleértve úgy szenvedek, mint egy gonosz-
tevő. De Isten igéje nincs megbilincselve. 10 Mindent elviselek tehát a választottakért,
hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban levő üdvösséget, az örök dicsőséggel együtt.
11 Igaz beszéd ez: ha vele együtt meghalunk, vele együtt élni is fogunk; 12 ha vele
együtt szenvedünk, vele együtt uralkodni is fogunk. Ha megtagadjuk őt, ő is megta-
gad minket, 13 de ha hűtlenek leszünk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhat-
ja.

Helyes magatartás a tévtanítókkal szemben 14 Erre figyelmeztess, kérve kérj min-
denkit Istenre. Szóvitát ne folytass; nem jó az semmire, csak a hallgatóság romlására.
15 Azon légy tehát, hogy derék embernek bizonyulj az Úr előtt, olyan munkásnak, aki
meg nem szégyenül, s aki helyesen munkálja az igazság igéjét. 16 A gonosz, üres fecse-
géseket viszont kerüld, mert azok jobbára istentelenséghez vezetnek. 17 Az ilyen embe-
rek fecsegése úgy terjed, mint a rákfene. Ezek közül való Himéneosz és Filétosz is,
18 akik eltévelyedtek az igazságtól, azt állítva, hogy a feltámadás már megtörtént – és
jó néhány ember hitét feldúlják. 19 De a szilárd alap, amelyet Isten lefektetett, rendü-
letlenül áll, és ez a pecsétje: *»Ismeri az Úr az övéit«* {Szám 16,5}, továbbá: *»Hagyjon fel
a gonoszsággal mindaz, aki az Úr nevét hívja segítségül!«* 20 De egy nagy házban
nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és agyagból valók is; az előbbi-
ek tisztességes, az utóbbiak pedig közönséges célokra. 21 Aki magát az utóbbiaktól
tisztán tartja, az tisztességes célra való, szent, az Úr számára hasznos, minden jó do-
logra alkalmas edény lesz.

22 Kerüld az ifjúkor vágyait! Igazságosságra, hitre, szeretetre és békességre töre-
kedj azokkal, akik tiszta szívvel hívják segítségül az Urat. 23 Az oktalan és zabolátlan
vitákat kerüld, tudva, hogy viszályokat szülnek. 24 Márpedig az Úr szolgájának nem
veszekednie kell, hanem mindenkihez jóságosnak, tanításra alkalmasnak és béketű-
rőnek kell lennie. 25 Azokat pedig, akik ellenszegülnek neki, szelídséggel meg kell fed-
denie, hátha egyszer töredelmet ad nekik is Isten az igazság megismerésére, 26 és ma-
gukhoz térnek az ördög kelepcéjéből, aki fogva tartja őket a maga kedvére.

3 **A gonoszok magatartása a végső időkben** 1 Azt pedig tudnod kell, hogy az utolsó
napokban veszedelmes idők következnek. 2 Az emberek önzők lesznek, kapzsik, kér-
kedők, kevélyek, káromlók, szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok, gonoszok,
3 szeretetlenek, békétlenkedők, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, rosszakarók,
4 árulók, vakmerők, felfuvalkodottak; inkább fogják szeretni a gyönyört, mint Istent.
5 A vallásosság látszatát viselni fogják ugyan magukon, de megtagadják annak erejét.
Az ilyeneket kerüld! 6 Ezek közül valók ugyanis azok, akik beosonnak a házakba, és
rabul ejtenek bűnökkel terhelt, különböző vágyaktól hajtott asszonyokat, azokat,
7 akik mindig tanulnak, de az igazság ismeretére soha el nem jutnak. 8 Ahogy Jannész

és Jambrész ellene szegültek Mózesnek, úgy szegülnek ellene ezek is az igazságnak,
mert bomlott elméjű, megbízhatatlan hitű emberek. 9 De sokra nem jutnak ezzel: os-
tobaságuk éppúgy nyilvánvalóvá lesz mindenki előtt, mint ahogy azoké is az lett.

Tarts ki! 10 Te követted tanításomat, életmódomat, elhatározásomat, hitemet, bé-
ketűrésemet, szeretetemet, türelmemet, 11 üldöztetéseimet, szenvedéseimet. Mi min-
den történt velem Antióchiában, Ikóniumban és Lisztrában, milyen üldözéseket áll-
tam ki! És mindezekből kiszabadított engem az Úr! 12 De hiszen mindazok, akik buz-
gón akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni! 13 A gonosz emberek
és a csalók viszont a gonoszságban haladnak előre: tévelygésbe vezetnek és tévelyeg-
nek. 14 Te azonban tarts ki abban, amit tanultál, és amiről meggyőződtél! Hiszen tu-
dod, kiktől tanultad, 15 és gyermekkorod óta ismered a szent Írásokat, amelyek a
Krisztus Jézusban való hit révén üdvösségre szolgáló bölcsességet adhatnak neked.
16 Minden Istentől sugalmazott írás hasznos a tanításra, az intésre, a feddésre, az igaz-
ságosság oktatására, 17 hogy Isten embere tökéletes és minden jótettre kész legyen.

4 **Hirdesd az igét!** 1 Kérve kérlek Isten színe előtt, és Krisztus Jézus előtt, aki ítél-
ni fog élőket és holtakat, az ő eljövetele és uralma által: 2 hirdesd az igét, állj elő vele,
akár alkalmas, akár alkalmatlan! Feddj, ints, buzdíts minden türelemmel és tudo-
mánnyal. 3 Lesz ugyanis idő, amikor az emberek nem viselik el az egészséges tanítást,
hanem saját kívánságaik szerint seregszámra szereznek maguknak tanítókat, mert
viszket a fülük; 4 elfordítják fülüket az igazságtól, és átadják magukat a meséknek.
5 Te vigyázz mindenre, viseld el a szenvedéseket, végezd az evangélista dolgát, töltsd
be szolgálatodat. 6 Engem ugyanis már kiöntenek, mint italáldozatot, elköltözésem
ideje közel van. 7 A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartot-
tam. 8 Készen vár már rám az igazságosság koszorúja, amelyet azon a napon megad
nekem az Úr, az igazságos bíró, sőt nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik sóvá-
rogva várják az ő eljövetelét.

Személyes közlések és kérések: 4,9-18

9 Siess, jöjj hozzám mielőbb! 10 Démász ugyanis elhagyott a világ szeretete miatt,
és elment Tesszalonikibe, Kreszcensz Galáciába, Títusz pedig Dalmáciába. 11 Egyedül
Lukács van velem. Márkot is vedd magad mellé, és hozd el: jó hasznát tudom venni a
szolgálatban. 12 Tichikuszt elküldtem Efezusba. 13 A köpenyemet, amelyet Troászban
Karpusznál hagytam, arra jöttödben hozd magaddal, úgyszintén a könyveket is, de
legfőképpen a pergameneket. 14 A rézműves Alexander sok rosszat tett velem; az Úr
majd megfizet neki tettei szerint {Zsolt 62,13; 28,4}. 15 Te is óvakodj tőle, nagyon ellene
szegült ugyanis szavainknak.

16 Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki cserbenha-
gyott – ne tudassék be nekik! 17 De az Úr mellém állt, és erőt adott nekem, hogy az
igehirdetés teljessé legyen általam, s tudomást szerezzen róla az összes nemzet. Így
megszabadultam az oroszlán torkából {Zsolt 22,22}. 18 Az Úr megszabadít minden go-
nosz ármánytól, és meg fog menteni mennyei országa számára. Dicsőség neki mind-
örökkön örökké! Ámen!

Befejezés: Köszöntések és áldás: 4,19-22

19 Köszöntsd Priszkát és Akvilát, azonkívül Oneziforosz házát. 20 Erasztosz
Korintusban maradt, Trofimoszt pedig Milétoszban hagytam, betegen. 21 Siess, hogy
még a tél előtt ideérj!

Köszönt Eubulosz, Pudensz, Línusz, Klaudia és az összes testvér!

22 Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!

LEVÉL TÍTUSZNAK

Címzés és köszöntés: 1,1-4

1 1 Pál, Isten szolgája és Jézus Krisztus meghívott apostola, hogy Isten választottjait hitre és az igazi istentisztelet ismeretére vezesse, 2 az örök élet reményében, amelyet örök idők előtt megígért Isten, aki nem hazudik, 3 s aki a meghatározott időben ki is nyilvánította szavát az igehirdetés által, amelyet Üdvözítő Istenünk rendelete rám bízott: 4 Títusznak, a közös hit révén szeretett fiának. Kegyelem és békesség az Atyaistentől és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől!

Feladatok: 1,5-3,11

Az alkalmas elöljárók kiválasztása 5 Azért hagytalak Kréta szigetén, hogy a hiányzó dolgokat elvégezd, és városról városra presbitereket rendelj, amint meghagytam neked: 6 feddhetetlent, egyszer nősültet, akinek a fiai hívők, nem kicsapongók vagy engedetlenek. 7 A püspöknek ugyanis, mint Isten intézőjének, feddhetetlennek kell lennie, nem kevélynek, nem haragosnak, nem iszákosnak, nem verekedőnek, nem rút haszonlesőnek, 8 inkább vendégszeretőnek, jóakaratúnak, józannak, igaznak, szentnek, önmegtartóztatónak, 9 aki helytáll a hiteles tanítás megbízható végzésében, hogy az egészséges tanítás alapján képes legyen bátorítani is, és azokat, akik ellentmondanak, megcáfolni.

Harc a tévtanítók ellen 10 Van ugyanis sok engedetlenkedő, üres fecsegést folytató, csaló ember is, főképp a körülmetéltek köréből. 11 Ezeket el kell hallgattatni, mert feldúlnak egész házakat, rút haszon kedvéért olyasmiket tanítanak, amiket nem kellene. 12 Közülük az egyik, az ő tulajdon prófétájuk azt mondta: »A krétaiak örök hazugok, gonosz bestiák, lusta haspókok.« 13 Ez a tanúságtétel igaz. Éppen azért fedd meg őket keményen, hogy egészségesek legyenek a hitben, 14 ne hallgassanak zsidó mesékre, és olyan emberek parancsaira, akik hátat fordítottak az igazságnak. 15 A tisztáknak minden tiszta; a tisztátalanoknak és a hitetleneknek viszont semmi sem tiszta, mert szennyes az elméjük is, a lelkiismeretük is. 16 Azt hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert utálatosak, engedetlenek, és minden jótettre alkalmatlanok.

2 **Állapotbeli kötelességek** 1 Te azonban azt hirdesd, ami a józan tanításnak megfelel. 2 Az időseknek azt, hogy legyenek józanok, tisztességesek, egészségesek a hitben, a szeretetben és a türelemben. 3 Az idős asszonyok hasonlóképpen szent magaviseletűek legyenek, nem rágalmazók, nem a sok bor rabjai, hanem tanítsanak a jóra, 4 oktassák a fiatal asszonyokat arra, hogy férjüket szeressék, gyermekeiket kedveljék. 5 Legyenek ezenkívül megfontoltak, tiszták, háziasak, jóságosak, férjüknek engedelmesek, hogy ne káromolják miattuk Isten igéjét. 6 Az ifjakat ugyanígy buzdítsd, hogy józanok legyenek. 7 Mindenekelőtt te magad légy példakép a jótettekben; a tanításban feddhetetlen és komoly. 8 A szavad legyen józan, megcáfolhatatlan, hogy az ellenfél megszégyenüljön, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk. 9 A rabszolgákat intsd, hogy vessék alá magukat uruknak mindenben, keressék azok kedvét, ne vitatkozzanak, 10 ne hűtlenkedjenek, hanem tanúsítsanak mindenben igaz hűséget, hogy mindenben díszére váljanak Üdvözítő Istenünk tanításának.

Kegyelem és élet 11 Megjelent ugyanis Üdvözítő Istenünk kegyelme minden embernek, 12 és arra oktat minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget és a világi vá-

gyakat. Éljünk józanul, igazként, istenfélelemmel ezen a világon, 13 és várjuk a boldog
reménységet, a nagy Isten és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének eljövetelét. 14 Ő
önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól, és megtisztítson
minket jótettekre törekvő, tulajdon népévé {Ez 37,23; Kiv 19,5}. 15 Ezt hirdesd, erre buz-
díts, és így figyelmeztess teljes határozottsággal. Senki meg ne vessen téged!

3 **A hívek kötelességei** 1 Figyelmeztesd őket, hogy a fejedelmeknek és a hatósá-
goknak vessék alá magukat, hogy engedelmeskedjenek, legyenek minden jótettre té-
szek, 2 senkit se szidalmazzanak, ne veszekedjenek. Legyenek szerények, tanúsítsanak
minden ember iránt mindig szelídséget. 3 Hiszen valamikor mi magunk is oktalanok,
engedetlenek és tévelygők voltunk, sokféle vágynak és gyönyörnek szolgáltunk, go-
noszságban és irigységben tengődtünk, gyűlöletesek és egymással gyűlölködők vol-
tunk. 4 Mikor azonban Üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete megjelent,
5 megmentett minket, nem a mi igaz cselekedeteinkért, amelyeket véghezvittünk, ha-
nem az ő irgalmasságából, a Szentlélek újjáalkotó és megújító fürdője által, 6 akit bő-
ségesen kiárasztott ránk Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által, 7 hogy kegyelme révén
megigazulva, reménybeli örököseivé legyünk az örök életnek. 8 Igaz beszéd ez, és azt
akarom, hogy erősítsd meg bennük ezt, hogy akik hisznek Istenben, igyekezzenek
elöljárni a jócselekedetekben. Jó ez és hasznos az emberek számára.

Óvás a tévtanítóktól 9 Az oktalan vitákat, nemzetségtáblákat, veszekedéseket és a
törvényről való vitatkozásokat ellenben kerüld, mert azok haszontalan és hiábavaló
dolgok. 10 Az eretnek embert egy-két intés után kerüld, 11 tudva, hogy az ilyen romlott,
vétkezik, és saját maga ítéli el önmagát.

Befejezés: 3,12-15

12 Mihelyt hozzád küldöm Artemászt vagy Tichikuszt, siess, gyere hozzám
Nikopoliszba! Úgy határoztam ugyanis, hogy ott töltöm a telet. 13 A törvénytanító
Zénászt, valamint Apollót gondosan ellátva küldd tovább, hogy ne legyen hiányuk
semmiben. 14 De a mieink is tanulják meg, hogy jótettekkel járjanak elöl, ahol sürgős
segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.

15 Köszöntenek a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, akik szeretnek
minket a hitben!

Kegyelem legyen mindnyájatokkal!

LEVÉL FILEMONNAK

Címzés és köszöntés: 1-3

1 Pál, aki fogoly Krisztus Jézusért, valamint Timóteus testvér Filemonnak, szere-
tett munkatársunknak, 2 Appia nővérünknek, Archipposz küzdőtársunknak, és a há-
zadban levő közösségnek. 3 Kegyelem és békesség nektek Istentől, a mi Atyánktól, és
az Úr Jézus Krisztustól!

Hálaadás: 4-7

4 Hálát adok mindenkor Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaim-
ban – 5 hiszen hallottam szeretetedről és hitedről, amellyel az Úr Jézus és az összes
szent iránt viseltetsz –, 6 hogy a hitben való közösségünk nyilvánvalóvá váljék minden
jócselekedet megismerése által, amely köztünk Krisztusban megvalósul. 7 Nagy örö-

möm telik és vigasztalódom szeretetedben, hogy felüdült a szentek szíve általad, Testvér!

Közbenjárás Onezimoszért: 8-20

8 Ezért, bár Krisztusba vetett nagy bizalmamnál fogva meg is parancsolhatnám
neked azt, ami helyes, 9 a szeretetnél fogva azonban inkább kérlek én, amint vagyok,
az öreg Pál, aki most fogoly is Krisztus Jézusért. 10 Fiamért, Onezimoszért könyörgök,
akit bilincseimben nemzettem, 11 aki egykor haszontalan volt számodra, most azon-
ban számodra is, számomra is hasznos. 12 Visszaküldtem hozzád, mint a saját szíve-
met. 13 Szerettem volna magamnál tartani, hogy az evangéliumért szenvedett bilincse-
imben helyetted szolgáljon nekem, 14 de elhatározásod nélkül semmit sem akartam
tenni, hogy jótéteményed ne kényszerből, hanem önként szülessék. 15 Talán éppen
azért távozott el tőled egy időre, hogy visszakapd őt mindörökre, 16 már nem mint
rabszolgát, hanem rabszolgánál sokkal többet: mint szeretett testvért. Nekem nagyon
is az ő, de mennyivel inkább neked: test szerint is, s az Úr szerint is. 17 Azért, ha tár-
sadnak tartasz, fogadd úgy, mint engem. 18 Ha pedig valamivel megkárosított vagy
tartozik, nekem számítsd föl: 19 – én, Pál sajátkezűleg írom – én térítem meg. Bár –
hadd ne mondjam neked – te önmagaddal is nekem tartozol. 20 Bizony, Testvér!
Hasznodat akarom venni az Úrban, enyhítsd meg hát szívemet Krisztusban!

Köszöntések és áldás: 21-25

21 Engedelmességedben bízva írtam neked: tudom, te többet is fogsz tenni annál,
amit kérek. 22 Ezenkívül készíts nekem szállást is; remélem ugyanis, hogy imádságai-
tokra ajándékul visszakaptok engem.
23 Köszönt téged Epafrász, fogolytársam Krisztus Jézusban, 24 valamint Márk,
Arisztarchosz, Démász és Lukács, a munkatársaim.
25 Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel!

LEVÉL A ZSIDÓKNAK

A Fiú, mint az isteni ígéret beteljesedése: 1,1-4,13

1 **A Fiú és az angyalok** 1 Sokszor és sokféle módon szólt hajdan Isten az atyákhoz a
próféták által, 2 ezekben a végső napokban pedig Fia által szólt hozzánk, akit a min-
denség örökösévé rendelt, aki által a világokat is teremtette, 3 s aki – mivel az ő dicső-
ségének fénye és lényegének képmása, és mindent fenntart hatalmának igéjével –,
miután a bűnöktől megtisztulást szerzett, a Fölség jobbján ül a magasságban **{Zsolt**
110,1}. 4 Annyival kiválóbb lett az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk.
5 Hiszen melyik angyalnak mondta valaha:
»Fiam vagy te,
a mai napon nemzettelek téged« **{Zsolt 2,7}**?
És ismét: *»Én Atyja leszek,*
ő pedig a fiam lesz?« **{2 Sám 7,14}**
6 Amikor pedig újra bevezeti elsőszülöttjét a földkerekségre, így szól:
»És hódol előtte Isten minden angyala!« **{MTörv 32,43G}**
7 Az angyalokat illetően ugyanis így szól:
»Aki angyalait szelekké teszi,
és szolgáit tűznek lángjává« **{Zsolt 104,4G}**.

8 Fiát illetően pedig:
»A te trónod, Isten, örökkön-örökké áll;
országod jogara az igazság jogara.
9 *Szeretted az igazságosságot és gyűlölted a gonoszságot;*
azért kent fel téged, Isten, a te Istened,
az öröm olajával társaid felett« {Zsolt 45,7-8G}.
10 És:
»Kezdetben te, Uram, megvetetted a föld alapját,
és az egek a te kezed művei.
11 *Elmúlnak ezek, de te megmaradsz;*
és mint a ruha, mind elavulnak,
12 *összegöngyölöd őket, mint egy köntöst,*
és elváltoznak, mint a ruha;
te azonban ugyanaz vagy,
és éveid el nem fogynak« {Zsolt 102,26-28}.
13 Angyalai közül melyiknek mondta valaha is:
»Jobbom felől foglalj helyet,
míg lábad zsámolyává teszem ellenségeidet« {Zsolt 110,1}?
14 Ők ugye mindnyájan szolgáló lelkek, s azok szolgálatára küldték őket, akiknek az a hivatása, hogy örököljék az üdvösséget?

2 **Isten tanúsága a Fiúról** 1 Ezért még inkább figyelnünk kell mindarra, amit hallottunk, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. 2 Mert ha már az angyalok által hirdetett ige is olyan hatalmas volt, hogy minden bűn és engedetlenség elnyerte igazságos, megérdemelt büntetését, 3 hogyan fogunk megmenekülni mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel? Ezt, miután kezdetét vette az Úr tanításával, azok, akik hallották, megerősítették számunkra, 4 és velük együtt Isten is tanúságot tett róla jelekkel és csodákkal, akarata szerint sokféle erőmegnyilvánulással és a Szentlélek közléseivel.

A Fiú leereszkedése és felmagasztalása 5 Mert nem angyaloknak vetette alá Isten az eljövendő világot, amelyről beszélünk. 6 Az egyik helyen valaki tanúságot tett erről:
»Mi az ember, hogy megemlékezel róla,
s az ember fia, hogy meglátogatod?
7 *Kevéssel tetted kisebbé az angyaloknál;*
dicsőséggel és tisztelettel koronáztad,
8 *és mindent a lábai alá vetettél«* {Zsolt 8,5-7}.
Mert azzal, hogy mindent alávetett, nem hagyott semmit sem, ami ne lenne alávetetve neki. Most azonban még nem látjuk, hogy minden alá van vetve neki. 9 Láttuk azonban, hogy Jézust, aki *kevéssel lett kisebb az angyaloknál,* a halál elszenvedéséért *dicsőséggel és tisztelettel koronázta* {Zsolt 8,5-7G}, hogy Isten kegyelme szerint mindenkiért megízlelje a halált.
10 Mert illett ahhoz, akiért és aki által minden van, s aki sok fiat vezet a dicsőségbe, hogy üdvösségük szerzőjét szenvedés által vezesse el a tökéletességre. 11 Mert aki megszentel és akik megszentelődnek, egytől vannak mindnyájan. Ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni, 12 amikor így szól:
»Hirdetem nevedet testvéreimnek;
a közösségben dicsérni foglak téged« {Zsolt 22,23}.
13 És ismét:
»Bízni fogok őbenne« {Iz 8,17}.
És ismét:
»Íme, én és gyermekeim,

akiket Isten nekem adott« {Iz 8,18 G}.

14 Mivel tehát a gyermekek részesei a testnek és vérnek, ő maga is hasonlóan részese lett ezeknek, hogy a halál által lerontsa azt, akinek halált osztó hatalma volt, az ördögöt, 15 és megszabadítsa azokat, akiket a halál félelme egész életükön át rabszolgaságban tartott. 16 Mert bizony nem az angyalokat karolta fel, hanem *Ábrahám utódát karolta fel* {Iz 41,8-9}. 17 Ezért mindenben hasonlónak kellett lennie testvéreihez {Zsolt 22,23}, hogy irgalmas és hűséges főpap legyen Isten előtt, hogy kiengesztelje a nép bűneit. 18 Mivel ő maga is elszenvedte a kísértést, segítségükre tud lenni azoknak, akik kísértést szenvednek.

3 **A Fiú és Mózes** 1 Ezért tehát, szent testvérek, a mennyei hivatás részesei, tekintsetek a mi hitvallásunk követére és főpapjára, Jézusra, 2 aki hűséges ahhoz, aki őt megbízta, mint ahogy az volt *Mózes* is *az ő egész házában* {Szám 12,7G}. 3 Mert annyival nagyobb dicsőségre méltó Mózesnél, amennyivel nagyobb tisztelete van a háznál annak, aki azt alkotta. 4 Mert minden háznak van építőmestere; aki pedig a mindenséget alkotta, az az Isten. 5 De míg Mózes *hűséges volt az ő egész házában* mint *szolga,* mint tanúja mindannak, amit hirdetni kellett, 6 addig Krisztus, mint Fiú, a saját háza fölött áll {Szám 12,7G}. Ez a ház mi vagyunk, ha a bizalmat és a dicsőséges reménységet mindvégig szilárdan megtartjuk.

Isten szava, mint ítélet 7 Ezért – amint a Szentlélek mondja:

»Ma, amikor meghalljátok az ő szavát,
8 *meg ne keményítsétek szíveteket,*
mint a megkeseredésben, a kísértés napján a pusztában,
9 *ahol atyáitok megkísértettek engem a próbatételben*
noha látták cselekedeteimet 10 *negyven éven át!*
Megharagudtam ezért arra a nemzedékre,
és így szóltam: Mindig csak tévelyegnek szívükben!
Ők azonban nem ismerték fel az én útjaimat.
11 *Amint megesküdtem haragomban:*
Nem mennek be az én nyugalmamba!« {Zsolt 95,7-11}

12 Vigyázzatok, testvérek, ne legyen közületek senkiben hitetlenségre hajló gonosz szív, hogy el ne szakadjon az élő Istentől! 13 Inkább buzdítsátok egymást minden egyes nap, amíg azt mondják: *»ma«,* nehogy megkeményítsen valakit is közületek a bűn csalárdsága. 14 Mert Krisztusnak részesei lettünk, de csak akkor, ha az általa vetett alapon mindvégig erősen kitartunk, 15 amíg azt mondják nekünk:

»Ma, amikor meghalljátok az ő szavát,
meg ne keményítsétek szíveteket,
mint abban a megkeseredésben!«

16 Kik voltak azok, akik hallották, és megkeserítették Istent? Nemde mindnyájan, akik Mózes alatt Egyiptomból kivonultak? 17 Kikre *haragudott negyven esztendeig?* Nemde azokra, akik vétkeztek, s *akiknek a holtteste elhullott a pusztában*? {Szám 14,29} 18 Kiknek *esküdött meg, hogy nem mennek be az ő nyugalmába* {Zsolt 95,11}, ha nem azoknak, akik hitetlenek voltak? 19 S látjuk is, hogy nem mehettek be a hitetlenség miatt.

4 **Isten szava, mint ígéret** 1 Mivel tehát még érvényben van az ő nyugalmába való bemenetelünk ígérete, féljünk attól, hogy közületek bárkit is későn jöttnek találjanak {Zsolt 95,11}! 2 Mert a jó hírt kinyilatkoztatta nekünk ugyanúgy, mint nekik; de nekik nem szolgált javukra a hallott beszéd, mert nem egyesültek hitükben azokkal, akik hallgattak rá. 3 Mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba, ahogy megmondta:

»Amint megesküdtem haragomban:

Nem mennek be az én nyugalmamba!« {Zsolt 95,11}

Ezzel fejeződnek be ugyanis a világ teremtésének művei. 4 Mert egy helyen így szól a hetedik napról: *»És Isten elnyugodott minden munkájától, melyet végzett«* {Ter 2,2G}. 5 Ugyanígy ezen a helyen is: *»Nem mennek be az én nyugalmamba!«* {Zsolt 95,11} 6 Mivel tehát még hátravan, hogy egyesek bemenjenek abba, és azok, akiknek először hírül adták, nem mentek be az engedetlenség miatt, 7 ismét meghatároz egy napot: »Ma« – mondja Dávid által, annyi idő után, mint fentebb mondja:

»Ma, amikor meghalljátok az ő szavát,
meg ne keményítsétek szíveteket« {Zsolt 95,7}.

8 Mert ha Józsue megszerezte volna nekik a nyugalmat, sohasem beszélt volna ezután más napról. 9 Eszerint a szombati nyugalom Isten népe számára van fenntartva. 10 Mert aki bement az ő nyugalmába, maga is elnyugodott tetteitől, mint Isten az övéitől.

11 Törekedjünk tehát bemenni abba a nyugalomba {Zsolt 95,11}, nehogy valaki az engedetlenségnek ugyanazt a példáját kövesse. 12 Mert Isten szava eleven és hatékony, áthatóbb minden kétélű kardnál, behatol és szétválasztja a lelket és a szellemet, az ízeket és a velőket, s megítéli a szív gondolatait és szándékait. 13 Semmiféle teremtmény nem láthatatlan a színe előtt, sőt, minden mezítelen és nyitott annak a szeme előtt, akinek elszámolással tartozunk.

Krisztus, az új szövetség igaz és tökéletes főpapja: 4,14-10,18

A főpapi tisztség 14 Mivel tehát olyan kiváló főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, tartsunk ki a hitvallás mellett. 15 Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tud részvéttel lenni gyöngeségeink iránt, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, bűn nélkül. 16 Járuljunk ezért bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk az alkalmas időben való segítségre.

5 1 Mert minden főpapot az emberek közül választanak, és az emberekért rendelnek az Istennel kapcsolatos dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért. 2 Részvéttel tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mert ő maga is körül van véve gyöngeséggel, 3 s így, miként a népért, úgy önmagáért is áldozatot kell bemutatnia a bűnökért.

4 Erre a tisztségre senki sem választja önmagát, hanem akit Isten hív, mint Áront. 5 Így Krisztus sem önmaga dicsőítette meg magát, hogy főpappá legyen, hanem az, aki azt mondta neki:

»Fiam vagy te,
ma nemzettelek téged« {Zsolt 2,7}.

6 És ahogy más helyen is mondja:

»Te pap vagy mindörökké
Melkizedek rendje szerint« {Zsolt 110,4}.

7 Ő, testi mivoltának napjaiban imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta annak, aki megszabadíthatta őt a haláltól; és meghallgatást is nyert hódolatáért. 8 Bár Isten Fia volt, engedelmességet tanult abból, amit elszenvedett; 9 és amikor eljutott a tökéletességhez, örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik engedelmeskednek neki {Iz 45, 17G}, 10 mivel Isten főpapnak nevezte őt *Melkizedek rendje szerint* {Zsolt 110,4}.

A közösség gyöngesége 11 Sok mindent kell erről mondanunk, és nehéz is megmagyarázni, mert késedelmesek lettetek a hallásra; 12 ugyanis ez idő szerint már tanítóknak kellene lennetek, de ismét arra van szükségetek, hogy valaki tanítson titeket Isten

tanításának elemi dolgaira; olyanok lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem szilárd eledelre. 13 Mert mindaz, aki tejet kap, tapasztalatlan az igazságosság tanításában, mivel még csecsemő; 14 a tökéleteseknek pedig a szilárd étel való, azoknak, akik a gyakorlás által kifejlesztették érzékeiket, hogy megkülönböztessék a jót és a rosszat.

6 1 Így tehát, mellőzve Krisztus tanításának elemeit, a tökéletesebb dolgokra térünk át, s nem rakjuk le újra az alapot a holt cselekedetekből való megtérésről és az Istenben való hitről, 2 a keresztségek tanításáról, valamint a kézföltételről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről. 3 Ezt is megtesszük majd, ha Isten megengedi.

4 Lehetetlen ugyanis, hogy azok, akik egyszer megvilágosodtak, megízlelték a mennyei ajándékot, részesültek a Szentlélekben, 5 és megízlelték Isten értékes igéjét és a jövendő világ erőit, 6 azután mégis elestek, hogy ismét megújuljanak és megtérjenek. Ők ugyanis újra megfeszítik Isten Fiát, amennyire rajtuk áll, és csúfot űznek belőle. 7 Mert az a föld, amely beissza a gyakran hulló esőt, és alkalmas növényt terem azoknak, akik művelik, Istentől áldást nyer; 8 az viszont, amelyik *tövist és bojtorjánt terem* {Ter 3,18}, megvetésre méltó, *átok* fenyegeti, s a sorsa a tűzben való megégettetés.

9 De tőletek, szeretteim, jobbat remélünk, és azt, ami közelebb van az üdvösséghez, bár így beszélünk. 10 Mert Isten nem igazságtalan, hogy megfeledkezzék művetekről és a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és szolgáltok. 11 Azt kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt a készséget tanúsítsa mindvégig, míg a remény be nem teljesedik, 12 s hogy ne legyetek restek, hanem azok követői, akik a hit és a béketűrés által örökösei az ígéreteknek.

Az ígéret, mely meg nem hiúsul 13 Mert amikor az Úr Ábrahámnak ígéretet tett, mivel nála nem volt senki nagyobb, akire esküdjék, *önmagára esküdött:* 14 *»Bizony, áldván áldalak téged és sokasítván megsokasítalak.«* {Ter 22,16-17} 15 Az pedig türelmesen kitartott, és így elnyerte az ígérteket. 16 Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és minden viszálykodásuk vége a megerősítő eskü. 17 Ezért Isten, hogy annál inkább megmutassa az ígéret örököseinek terve változatlanságát, esküvel kötelezte magát, 18 hogy két megmásíthatatlan dolog által, melyek tekintetében Isten nem hazudhat, igazán komoly vigasztalásunk legyen nekünk, akik törekszünk az elénk tárt remény elnyerésére. 19 Ez a mi lelkünk biztos és szilárd horgonya, amely elér a kárpit belsejéig {Lev 16,2}, 20 ahová elsőként lépett be értünk Jézus, aki *Melkizedek rendje szerint* főpap lett *mindörökké* {Zsolt 110,4}.

Krisztus és az Ószövetség papjai: 7,1-8,13

7 **Melkizedek és a levita papság** 1 Mert ez a *Melkizedek, Szálem királya, a fölséges Isten papja,* aki *Ábrahámnak eléje ment, amikor az a királyok legyőzése után visszatért, megáldotta őt.* 2 *Ábrahám tizedet adott neki mindenből.* A neve előszöris azt jelenti, hogy az igazságosság királya, azután pedig Szálem királya {Ter 14,17-20}, azaz a békesség királya; 3 apa nélkül, anya nélkül, nemzetségtábla nélkül jelent meg; mivel sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, hasonló Isten Fiához, és pap marad mindörökké {Zsolt 110,4}.

4 Nézzétek tehát, milyen nagy az, akinek a zsákmány legjavából Ábrahám pátriárka tizedet is adott {Ter 14,20}! 5 Azoknak, akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsuk van arra, hogy a törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz testvéreiktől, noha azok is Ábrahám testéből származtak; 6 az viszont, aki nem tartozik őseik közé, tizedet szedett Ábrahámtól, és megáldotta azt, aki az ígéreteket kapta {Ter 14,20}. 7 Márpedig nem kétséges, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.

8 Itt halandó emberek szednek tizedet, ott viszont az, akiről a tanúság szól, hogy él. 9 Úgy is lehet mondani, hogy Ábrahám által Lévi is, aki beszedi a tizedet, megfizet-

te a tizedet; 10 mert még atyjának testében volt, amikor *Melkizedek kiment eléje* {Ter 14,17}.

Krisztus és a levita papság 11 Ha tehát a tökéletességet a leviták papsága jelentette volna – a nép ugyanis őalattuk kapta a törvényt –, mi szükség lett volna arra, hogy *Melkizedek rendje szerint* más *pap* támadjon {Zsolt 110,4}, aki nem Áron *rendje szerint* való? 12 Mert ha megváltozik a papság, szükséges, hogy a törvény is megváltozzék. 13 Akiről ugyanis mindezt mondják, más törzsből való, amelyből senki sem szolgált az oltárnál. 14 Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júda törzséből származott, s erre a törzsre vonatkozóan papokról semmit sem mondott Mózes.

15 Ez még inkább nyilvánvaló, ha *Melkizedekhez hasonló* más *pap* támad, 16 aki nem a testi parancs törvénye szerint lett azzá, hanem az örök élet ereje szerint. 17 Mert így szól a tanúságtétel:

»Te pap vagy mindörökké
Melkizedek rendje szerint« {Zsolt 110,4}.

18 Egy korábbi törvény megszüntetése annak erőtlensége és használhatatlansága miatt történik. 19 A törvény ugyanis nem vezetett el senkit a tökéletességre, csak bevezetése volt egy jobb reménynek, amely által Istenhez közeledünk.

20 S amennyiben ez nem eskü nélkül történt – mások ugyan eskü nélkül lettek papokká, 21 ez pedig annak esküje által, aki így szólt hozzá:

»Megesküdött az Úr és nem bánta meg:
Te pap vagy mindörökké« {Zsolt 110,4} –,

22 annyiban jobb szövetségnek lett kezese Jézus.

23 S míg azok többen lettek papokká, mert a halál miatt nem maradhattak meg, 24 neki, mivel örökre megmarad {Zsolt 110,4}, örökkévaló a papsága. 25 Így örökre üdvözítheti is azokat, akik általa Istenhez közelednek, hisz mindenkor él, hogy értük közbenjárjon.

Krisztus, a tökéletes főpap 26 Illő volt ugyanis, hogy ilyen főpapunk legyen: szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elkülönített, és fölségesebb az egeknél; 27 akinek nincs arra szüksége, hogy mint a papok, minden nap először a saját vétkeikért mutasson be áldozatot, azután a nép vétkeiért, mert ő ezt egyszer s mindenkorra megtette, amikor önmagát feláldozta. 28 A törvény ugyanis gyarló embereket rendelt papokká; az eskü szava pedig, amely a törvény után jött, az örökké tökéletes Fiút {Zsolt 2,7; 110,4}.

8 **Krisztus, az új szövetség közvetítője** 1 Mindabból azonban, amit mondunk, ez a legfontosabb: olyan főpapunk van, aki a Fölség trónjának jobbján ül az egekben {Zsolt 110,1}, 2 mint a szentély szolgája és az igaz sátoré, amelyet nem ember, hanem az Úr épített {Szám 24,6G}.

3 Mivel minden főpapot az ajándékok és áldozatok bemutatására rendelnek, ezért szükséges, hogy neki is legyen valamije, amit bemutat. 4 Ezért, ha ő a földön volna, nem is volna pap, mert már vannak olyanok, akik a törvény szerint mutatnak be áldozatokat. 5 Ezek a papok a mennyei dolgok képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan Isten Mózesnek megmondta, mikor a sátrat készítette: *»Nézd* – mondta – *,készíts mindent arra a mintára, amelyet neked a hegyen megmutattam!«* {Kiv 25,40} 6 Ő azonban most annyival kiválóbb szolgálatot nyert, amennyivel kiválóbb szövetségnek közvetítője, amely kiválóbb ígéreteken alapul. 7 Mert ha az az első kifogástalan lett volna, bizonyára nem lett volna szükség másikra. 8 Inti ugyanis őket, és mondja: *»Íme, jönnek napok – mondja az Úr –, amikor új szövetségre lépek Izrael házával és Júda házával,* 9 *nem aszerint a szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amelyen megfogtam kezüket, hogy kivezessem őket Egyiptom*

földjéől. Mivel ők nem maradtak meg szövetségemben, én is megvetettem őket –
mondja az Úr. – 10 Ez az a szövetség, amelyet Izrael házával kötni fogok azok után a
napok után – mondja az Úr: – Elméjükbe adom törvényeimet, s a szívükbe írom
azokat; én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. 11 Akkor senki sem fogja
majd tanítani a polgártársát, és senki sem mondja a testvérének: `Ismerd meg az
Urat!', mert mindnyájan ismerni fognak engem, a legkisebbtől a legnagyobbig; 12 s
én megbocsátom gonoszságaikat, és bűneikre többé már nem emlékezem« **{Jer 31,31-34}**.

13 Azzal, hogy »új«-ról beszélt, az előzőt elavulttá tette. Ami pedig elavul és megvénül, közel jár az enyészethez.

Krisztus és az ószövetségi áldozatok: 9,1-10,18

9 **Az Ószövetség istentisztelete** 1 Voltak ugyan az előzőnek is istentiszteleti törvényei és evilági szentélye, 2 hiszen felállították a sátrat, az elsőt, amelyben lámpás, asztal és kitett kenyerek voltak; ezt nevezik szentélynek. 3 A második kárpit mögött pedig az a sátor volt, amelyet szentek szentjének neveznek, 4 amelyben az arany tömjénező és a szövetség szekrénye volt, minden oldalán arannyal borítva, ebben pedig a mannát tartalmazó aranyveder, Áron kivirágzott vesszője, és a szövetség táblái. 5 Fölötte a dicsőség kerubjai voltak, amelyek beárnyékozták a fedelet; minderről nem szükséges most egyenként beszélni.

6 Miután ezeket így elrendezték, az első sátorba mindig beléphettek az istentiszteletet végző papok; 7 a másodikba azonban csak évenként egyszer, egyedül a főpap, és soha nem a vér nélkül, amelyet bemutat önmaga és a nép tévedéseiért. 8 Ezzel azt akarta jelezni a Szentlélek, hogy a szentélybe vezető út addig nem volt nyilvánvaló, amíg az első sátor fennállt. 9 Ez példázata a jelen időnek, amikor olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek a bemutatót lelkiismeretben nem tehetik tökéletessé, 10 hiszen ezek csak ételből, italból és különböző mosakodásokból, azaz testi előírásokból álltak; ezek a helyesbítés idejéig voltak rendelve.

Krisztus egyszeri áldozata 11 Krisztus azonban mint a jövendő javak főpapja jelent meg, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel készített, azaz nem ebből a világból való sátoron át, 12 nem is bakok vagy borjak vére által, hanem a saját vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. 13 Mert ha bakok és bikák vére, és az üszők elhintett hamva **{Szám 19,9.17}** a tisztátalanokat megszenteli a test megtisztulására, 14 mennyivel inkább fogja Krisztus vére, aki az örök Lélek által önmagát adta szeplőtlen áldozatul Istennek, megtisztítani lelkiismeretünket a halott tettektől, hogy az élő Istennek szolgáljunk!

15 Így tehát egy új szövetség közvetítője: ő, aki halálával megváltott az első szövetség alatt elkövetett bűnöktől, hogy a meghívottak elnyerjék az örökké tartó örökség ígéretét. 16 Mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy bekövetkezzék a végrendelkező halála. 17 A végrendelet csak halál esetén jogerős, addig még nem érvényes, amíg él a végrendelkező. 18 Így az elsőt sem iktatták be vér nélkül, 19 hiszen Mózes is, miután felolvasta a törvény minden parancsát az egész népnek, fogta a borjak és bakok vérét, vízzel, vörös gyapjúval és izsóppal együtt, és meghintette magát, a tekercset és az egész népet, 20 közben ezt mondta: *»Ez annak a szövetségnek a vére, amelyet Isten rendelt számotokra«* **{Kiv 24,8}**. 21 A sátrat is és az istentisztelet minden eszközét hasonlóképpen meghintette vérrel. 22 A törvény szerint ugyanis majdnem minden dolgot vérrel tisztítanak meg, vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.

23 Szükséges volt tehát, hogy a mennyei dolgok képmásait ilyenekkel tisztítsák meg; magukat a mennyei dolgokat pedig ezeknél nemesebb áldozatokkal. 24 Mert

Krisztus nem kézzel alkotott szentélybe lépett be, amely az igazinak csak jelképe, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk; 25 nem is azért, hogy gyakran föláldozza önmagát, mint ahogy a főpap évről-évre bemegy a szentélybe idegen vérrel; 26 különben gyakran kellett volna szenvednie a világ kezdete óta; így pedig egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. 27 És ahogyan el van határozva, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és utána következik az ítélet, 28 úgy Krisztus is egyszer lett áldozattá, hogy sokak bűnét elvegye {Iz 53,12}; másodszor pedig bűn nélkül fog megjelenni az őt várók üdvösségére.

10 **Tökéletes kiengesztelődés Istennel** 1 Mivel tehát a törvényben a jövendő javaknak csak az árnyéka van meg, nem a dolgok valóságos formája, ugyanazokkal az áldozatokkal, melyeket évről-évre szünet nélkül bemutatnak, sohasem teheti tökéletesekké azokat, akik bemutatják. 2 Nemde felhagytak volna az áldozatok bemutatásával, ha az imádók egyszer s mindenkorra megtisztultak volna, és nem volna többé bűntudatuk? 3 De éppen ezek az áldozatok emlékeztetik őket minden évben bűneikre. 4 Lehetetlen ugyanis, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el. 5 Ezért mondta, amikor a világba jött:

»Áldozatot és ajándékot nem akartál,
de testet alkottál nekem;
6 *az égő- és engesztelő áldozatok nem tetszettek neked.*
7 *Akkor azt mondtam: Íme, eljövök –*
a könyvtekercsben meg van írva rólam –
hogy megtegyem, Isten, a te akaratodat!.«

8 Először azt mondja: az *»áldozatokat és ajándékokat, az égő- és engesztelő áldozatokat nem akartad, nem tetszenek neked«*, amelyeket a törvény szerint mutatnak be. 9 Akkor azt mondta: *»Íme eljövök, hogy megtegyem a te akaratodat«* {Zsolt 40,7-9G}. Megszünteti az elsőt, hogy a helyébe a következőt állítsa. 10 Ezzel az akarattal nyertük el a megszentelést Krisztus Jézus testének egyszer történt feláldozása által.

11 Minden pap naponta szolgálatban áll, és gyakran mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem törölhetik el a bűnöket; 12 ő pedig egy áldozatot mutatott be a bűnökért, s *örökké Isten jobbján ül,* 13 arra várva, hogy ellenségeit lábai zsámolyává tegyék {Zsolt 110,1}. 14 Mert egy áldozattal mindörökre tökéletesekké tette a megszentelteket. 15 Tanúságot tesz nekünk erről a Szentlélek is, mert miután így szólt: 16 *»Ez pedig az a szövetség, amelyet kötni fogok* velük *azok után a napok után – mondja az Úr –, a szívükbe adom törvényeimet, elméjükbe írom azokat* {Jer 31,33G}, 17 *és bűneikre s gonoszságaikra többé már nem emlékezem«* {Jer 31,34G}.

18 Ahol pedig ezek bocsánatot nyertek, nincs többé bűnért való áldozat.

A hit útja: 10,19-13,19

A hit megvallása 19 Mivel tehát bízunk abban, testvérek, hogy Jézus vére által bemegyünk a szentélybe: 20 ő új és élő utat nyitott meg számunkra a függönyön, azaz a saját testén keresztül. 21 Miután van főpapunk Isten háza fölött, 22 járuljunk oda igaz szívvel a hit teljességében, hintsük meg és tisztítsuk meg szívünket a rossz lelkiismerettől, és mossuk le testünket tiszta vízzel. 23 Tartsunk ki rendületlenül reménységünk megvallása mellett – mert hűséges az, aki az ígéreteket tette –, 24 és figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jótettekre buzduljunk, 25 ne hagyjuk el összejövetelünket, mint némelyek szokták, hanem bátorítsuk egymást, annál inkább, minél inkább látjátok a napot közeledni.

Óvás az elpártolástól 26 Mert ha szántszándékkal vétkezünk, miután az igazság ismeretét elnyertük, nincs már többé áldozat a bűnökért, 27 csak a rettenetes ítélet

várása és a tűz heve, amely megemészti az ellenszegülőket {Iz 26,11}. 28 Ha valaki Mózes
törvényét elveti, annak *két vagy három tanú szavára* irgalom nélkül *meg kell hal-*
nia {MTörv 17,6}. 29 Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki
Isten Fiát megtapossa, és a szövetség vérét, mely által megszentelődött, megszentség-
teleníti {Kiv 24,8}, s a kegyelem Lelkét kigúnyolja? 30 Mert ismerjük azt, aki így szólt:
»Enyém a bosszú, én majd megfizetek!« És ismét: *»Az Úr ítéletet tart népe fe-*
lett« {MTörv 32,35-36}. 31 Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!

Figyelmeztetés a kitartásra 32 Emlékezzetek vissza a hajdani napokra, amikor,
miután megvilágosodtatok, a szenvedések kemény küzdelmét álltátok ki, 33 s részint
gyalázásokban és szorongatásokban látványul szolgáltatok, részint pedig azoknak,
akikkel így bántak, társai lettetek. 34 Mert részetek volt a foglyok szenvedésében, és
javaitok elrablását is örömmel viseltétek, tudva, hogy jobb és maradandó javatok van.
35 Ne veszítsétek hát el bizalmatokat, mert nagy lesz annak a jutalma. 36 Béketűrésre
van szükségetek, hogy Isten akaratát megtegyétek, s elnyerjétek az ígéretet.

37 Mert *még egy kis idő* {Iz 26,20},
s *az, aki eljövendő, eljön és nem késik* {Hab 2,3G}.
38 *Az én igazam a hit által élni fog;*
de ha meghátrál,
a lelkem nem leli benne kedvét {Hab 2,4G}.

39 Mi azonban nem vagyunk a meghátrálás gyermekei a romlásra, hanem a hité
az élet elnyerésére.

Az ősatyák hite: 11,1-12,3

11 **Az ősatyák** 1 A hit pedig alapja annak, amit remélünk, bizonyítéka annak, amit
nem látunk. 2 A régiek erről tettek tanúságot.

3 A hit által ismerjük meg, hogy a világot Isten igéje alkotta, s a nem látható dol-
gokból lett mindaz, ami látható.

4 Mivel hitt, azért mutatott be Ábel nemesebb áldozatot Istennek, mint Káin {Ter
4,4}, így bizonyságot nyert arról, hogy igaz, mert Isten tanúságot tett az ő ajándékai
mellett; s hite által még holta után is beszél.

5 Mivel hitt, azért ragadtatott el Hénok, hogy halált ne lásson; *nem találták, mert*
Isten elragadta őt. Elragadtatása előtt ugyanis bizonyságot nyert, hogy *Istennek tet-*
sző volt. 6 Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni {Ter 5,24G}, mert aki Istenhez
járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza az őt keresőket.

7 Mivel hitt, azért épített Noé isteni félelemmel bárkát családja megmentésére,
miután kinyilatkoztatást kapott a még nem látható dolgokról, {Ter 6,13-22}; s hite által
elítélte a világot, és az igazságosság örököse lett, amely hitből fakad.

A pátriárkák 8 A hite által engedelmeskedett az, akit Ábrahámnak hívnak, hogy
elköltözzék arra a helyre, amelyet örökségül kellett kapnia. Elköltözött {Ter 12,1.4}, bár
nem tudta, hová megy.

9 Mivel hitt, azért tartózkodott az ígéret földjén, mint idegen földön, sátrakban
lakva {Ter 26,3} Izsákkal és Jákobbal, az ígéretek társörököseivel; 10 várta ugyanis a szi-
lárd alapokon álló várost, amelynek Isten az építője és alkotója.

11 Mivel hitt, azért nyert még a meddő Sára is erőt magzat foganására, még idején
túl is, mert hűségesnek hitte azt, aki az ígéretet tette. 12 Ezért származtak egy embertől
– és pedig egy ereje vesztettől – olyan sokan, *mint az ég csillagai, és mint a tenger-*
part megszámlálhatatlan homokszemei {Ter 22,17}.

13 Ők mindannyian hitben haltak meg, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az
ígéretek. Csak messziről szemlélték és üdvözölték azokat, és megvallották, hogy za-
rándokok és jövevények a földön. 14 Mert akik így beszélnek, azt jelzik, hogy hazát ke-
resnek. 15 Ha ugyanarra gondoltak volna, amelyből kiköltöztek, lett volna még idejük
visszatérni, 16 ők azonban egy jobb haza felé törekszenek, a mennyei felé. Ezért Isten
nem szégyelli, hogy őt az ő Istenüknek hívják, hisz várost készített nekik.

17 Mivel hitt, azért ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett; felajánlotta egyszülöttjét {Ter 22,1-2} ő, aki az ígéreteket kapta, 18 mikor azt mondták neki: *»Akik Izsáktól származnak, azokat hívják majd utódaidnak«* {Ter 21, 12G}. 19 Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes bárkit a halottak közül is feltámasztani; ezért fiát – előképül – vissza is nyerte.

20 Mivel hitt az eljövendő dolgokban, azért áldotta meg Izsák is Jákobot és Ézsaut.

21 Mivel hitt, azért áldotta meg a haldokló Jákob József mindkét fiát, és *imádkozva borult rá botjának végére* {Ter 47,31G}.

22 Mivel hitt, azért emlékezett meg a haldokló József Izrael fiainak kivonulásáról, és rendelkezett csontjairól.

A hit többi tanúja 23 Mivel hittek, azért rejtegették szülei az újszülött Mózest három hónapig, mikor látták, hogy szép a gyermek {Kiv 2,2}, és nem féltek a király parancsától.

24 Mivel hitt, azért utasította el Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó leánya fiának mondják. 25 Inkább azt választotta, hogy gyötrelmet szenvedjen Isten népével, mint hogy az ideig-óráig tartó bűn gyönyörűségét élvezze. 26 Az egyiptomiak kincsénél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát {Zsolt 89,51-52}, mert a jutalomra tekintett.

27 Mivel hitt, azért hagyta el Egyiptomot, s nem félt a király haragjától; mintegy látva a Láthatatlant, állhatatos maradt.

28 Mivel hitt, azért ünnepelte a pászkát és a vérrel való meghintést {Kiv 12,11.13.22-23}, hogy ne érintse őket az, aki az elsőszülötteket megölte.

29 Mivel hittek, azért mentek át a Vörös-tengeren mint szárazföldön; mikor ezt az egyiptomiak is megkísérelték, elnyelte őket.

30 Mivel hittek, azért omlottak le Jerikó falai, miután hét nap körüljárták azt.

31 Mivel hitt, azért nem veszett el a hitetlenekkel a parázna Ráháb, aki békével befogadta a kémeket.

32 És kit említsek még? Kifogynék az időből, ha beszélnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról, 33 akik, mivel hittek, legyőztek országokat, igazságosságot cselekedtek, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, 34 elfojtották a tűz erejét, megmenekültek a kard élétől, felgyógyultak betegségükből, diadalmaskodtak a harcban, megfutamították az idegenek táborát; 35 asszonyok feltámadás által visszanyerték halottaikat. Másokat viszont kínpadra vontak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy jobb feltámadást nyerjenek, 36 mások meg gúnyt és megvesszőzést szenvedtek, ezenfelül még bilincseket és börtönt is; 37 megkövezték, szétfűrészelték, kardélre hányva megölték őket, szerte bujdostak juhok és kecskék bőrében, szűkölködve, szorongatást szenvedve, nyomorogva, 38 akikre nem volt méltó a világ, sivatagokban bolyongtak, hegyek közt, barlangokban és a föld üregeiben.

39 És mindezeken, akiket hitük tanúságtétele igazolt, nem teljesült be az ígéret,
40 mert számunkra Isten valami jobbat rendelt, s ők nélkülünk nem juthattak el a tökéletességre.

12 1 Azért mi is, akiket a tanúknak ilyen nagy felhője vesz körül, tegyünk le minden terhet és a minket környező bűnt, kitartással fussuk végig az előttünk álló küzdőpályát. 2 Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, aki az eléje tárt öröm helyett keresztet szenvedett, nem törődve a gyalázattal; és Isten trónjának jobbján ül {Zsolt 110,1}. 3 Gondoljatok tehát őrá, aki a bűnösök részéről maga ellen ilyen nagy ellentmondást szenvedett el –, hogy el ne lankadjatok, és lelketekben ne csüggedjetek.

Befejező Intelmek: 12,4- 13,19

A fenyítés az atyai szeretet jele 4 Mert még nem álltatok ellen véretek ontásáig a bűn ellen vívott harcban, 5 és elfelejtettétek a vigasztalást, amely nektek, mint fiaknak szól:

»Fiam, ne vesd meg az Úr nevelő fenyítését,
és ne csüggedj el, ha büntet,
6 *mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti,*
és megostorozza minden fiát,
akit magához fogad« {Példd 3,11-12G}.

7 Neveltetésetek érdekében szenvedtek. Mint fiakkal, úgy bánik veletek Isten, s melyik fiú az, akit apja nem fenyít meg? 8 Ha kimaradtatok a fenyítésből, amelyben mindenki részesült, akkor fattyak vagytok és nem fiak! 9 Ezenkívül ha a testi apáink megfenyítettek minket, és tiszteltük őket, vajon nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? 10 Mert apáink kevés napon át, tetszésük szerint fenyítettek meg minket, ő pedig azért, ami segítségünkre van, hogy az ő szentségében részesedjünk. 11 A fenyítés a jelenben nem látszik ugyan örvendetesnek, inkább elszomorítónak. Később azonban azoknak, akik általa megedződtek, az igazságosság békeszerző gyümölcsét adja.

12 Ezért tehát *feszítsétek ki lankadt kezeteket és ingadozó térdeiteket* {Iz 35,3}, 13 és lábatokat szoktassátok egyenes járásra {Példd 4,26G}, hogy a béna tag ne ficamodjon ki, hanem gyógyuljon meg!

Óvás a könnyelműségtől 14 Békességre törekedjetek mindenkivel {Zsolt 34,15},és megszentelődésre, mert enélkül senki sem fogja meglátni Istent. 15 Ügyeljetek arra, hogy senki se hanyagolja el Isten kegyelmét, nehogy a keserűségnek valamilyen hajtása felnövekedve zavart okozzon {MTörv 29,17G}, és így sokan megfertőződjenek. 16 Senki se legyen parázna vagy hitvány, és a szent dolgokat se vesse meg, mint Ézsau, aki egy ételért eladta elsőszülöttségét {Ter 25,33}. 17 Mert tudjátok, hogy később is, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították, és nem talált helyet a megtérésre, bár könnyek között kereste azt.

A helyes istenfélelem 18 Ti ugyanis nem érinthető és lángoló tűzhöz járultatok, nem forgószélhez, sötétséghez és fergeteghez, 19 harsonazengéshez és szózatok hangjához. Akik ezt hallották, azért esedeztek, hogy ne szóljon hozzájuk az ige {Kiv 19,16-19; MTörv 4,11}, 20 mert nem viselhették el azt, ami parancsba volt adva: *»Még ha oktalan állat érinti is a hegyet, kövezzék meg«* {Kiv 19,13}; 21 s a látvány is olyan rettenetes volt, hogy Mózes így szólt: *»Megrémültem* és reszketek« {MTörv 9,19}. 22 De ti Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, sokezernyi angyal seregéhez, 23 az elsőszülöttek egyházához, akik fel vannak jegyezve a mennyben, és mindenki bírájához, az Istenhez, a tökéletességre jutott igazak lelkeihez, 24 az új szö-

vetség közvetítőjéhez, Jézushoz, és a meghintés véréhez, amely jobbat szól, mint Ábelé.

25 Vigyázzatok tehát, ne utasítsátok vissza azt, aki beszél! Mert ha azok, akik vonakodtak meghallgatni a földön szólót, nem menekültek meg, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk! 26 Az ő szava akkor megrendítette a
földet, most pedig ígéretet tesz: *»Még egyszer megrendítem* nemcsak *a földet*, ha-
nem *az eget is«* {Agg 2,6G}. 27 Ez a *»Még egyszer«* a változékony dolgok eltűnésére utal,
hogy megmaradjanak azok, amelyek rendíthetetlenek.

28 Mivel tehát rendíthetetlen országot nyertünk, őrizzük meg a kegyelmet, hogy
általa Istennek tetsző módon, tisztelettel és félelemmel szolgáljunk, 29 mert emésztő
tűz a mi Istenünk {MTörv 4,24}.

13 **Felhívás az igaz keresztény életre** 1 A testvéri szeretet maradjon meg bennetek!
2 Ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, mert általa egyesek tudtukon kívül angya-
lokat fogadtak be szállásra. 3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha ti is velük együtt
foglyok volnátok, és azokról, akiket nyomorgatnak, mint akik magatok is testben
vagytok. 4 Tisztességes legyen a házasság mindenben, és szeplőtlen a házaságy; mert a
paráznákat és a házasságtörőket megítéli Isten.

5 Legyen viselkedésetek fösvénység nélkül való, elégedjetek meg azzal, amitek
van; mert ő mondta:

»Nem hagylak el, s nem távozom el tőled« {MTörv 31,6.8},

6 ezért bizalommal mondhatjuk:

»Az Úr az én segítőm, nem félek,
ember mit is tehetne ellenem?« {Zsolt 118,6G}

7 Emlékezzetek meg elöljáróitokról, akik nektek Isten igéjét hirdették, nézzétek
életük végét, és kövessétek hitüket! 8 Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, és ma, és mind-
örökké. 9 Sokféle és idegen tanítással ne engedjétek magatokat félrevezetni; mert leg-
jobb, ha a szívet kegyelemmel erősítjük meg, nem pedig olyan ételekkel, amelyek nem
használnak az azokkal élőknek. 10 Van oltárunk, amelyről nem ehetnek azok, akik a
sátornak szolgálnak. 11 Mert amelyik állat vérét a főpap a bűnért a szentélybe viszi,
annak testét a táboron kívül égetik el {Lev 16,27}. 12 Ezért Jézus is, hogy a saját vére által
megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett. 13 Menjünk ki tehát hozzá a táboron
kívülre, s hordozzuk az ő gyalázatát. 14 Hiszen nincs itt maradandó városunk: az eljö-
vendőt keressük. 15 Általa mutassuk be tehát Istennek mindenkor a dicséret áldoza-
tát {Zsolt 50,14}, azaz ajkunk gyümölcsét {Óz 14,3}, amely az ő nevét magasztalja.

16 A jótékonyságról pedig és a javak elosztásáról ne feledkezzetek meg, mert az
ilyen áldozatok tetszenek Istennek.

17 Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak, és vessétek magatokat alá nekik, hiszen
úgy őrködnek ők fölöttetek, mint akik számot fognak adni lelketekért, hadd tegyék ezt
örömmel és ne sóhajtva, mert ez nem szolgálna javatokra.

18 Imádkozzatok értünk, hiszen bízunk abban, hogy tiszta a lelkiismeretünk, és
mindenben jól akarunk eljárni. 19 Annál inkább kérlek titeket, tegyetek így, hogy mie-
lőbb visszakapjatok.

Befejezés: áldások és köszöntések: 13,20-25

20 A békesség Istene pedig, aki a mi Urunkat, Jézust {Iz 63,11; Zak 9,11; Iz 55,3}, a juhok
nagy pásztorát a halálból kivezette az örök szövetség vérében, 21 tegyen alkalmassá
titeket minden jóra, hogy megtegyétek az ő akaratát. Azt munkálja bennünk, ami elő-
te kedves, Jézus Krisztus által, akié a dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

22 Kérlek titeket, testvérek, vegyétek jó néven az intés igéjét; mert röviden írtam
nektek. 23 Tudjátok meg, hogy Timóteus testvérünk kiszabadult. Ha nemsokára eljön,
meg foglak vele látogatni benneteket. 24 Üdvözöljétek összes elöljáróitokat és minden
szentet! Üdvözölnek titeket az itáliai testvérek!
25 Kegyelem mindnyájatokkal!

KATOLIKUS LEVELEK

JAKAB LEVELE

Címzés és köszöntés: 1,1

1 1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája üdvözletét küldi a szór-
ványban élő tizenkét törzsnek!

A kísértések és az ima: 1,2-18

2 Mindig örömnek tartsátok, testvéreim, ha különféle kísértésbe estek, 3 hiszen
tudjátok, hogy a hitetek megpróbálása álhatatosságot szerez. 4 Az álhatatosság pedig
tökéletességre viszi a tetteket, hogy minden fogyatkozás nélkül tökéletesek és hibátla-
nok legyetek.
5 Ha pedig valaki közületek szűkölködik bölcsességben, kérje azt Istentől, aki
mindenkinek bőven ad, szemrehányás nélkül meg fogja adni neki. 6 De ne kételkedve,
hanem hittel kérje, mert aki kételkedik, hasonló a tenger hullámához, amelyet a szél
fölver, és ide-oda hajszol. 7 Az ilyen ember ne gondolja, hogy kap valamit az Úrtól,
8 hiszen kettős lelkű és minden útján állhatatlan ember.
9 Az alacsony sorsú testvér azzal dicsekedjék, hogy Isten felmagasztalta, 10 a gaz-
dag viszont azzal, hogy megalázta, mert el fog tűnni, mint a fű virága. 11 Fölkelt ugyan-
is a nap perzselő hevével, kiszárította a füvet, lehullott a virága, s tönkrement a szín-
pompája; így fog a gazdag is elhervadni az ő útján. 12 Boldog az az ember, aki a próba-
tételt elviseli, mert ha hűnek találják, elnyeri az élet koronáját, amelyet Isten az őt
szeretőknek megígért.
13 Senki se mondja, amikor kísértést szenved, hogy »Isten kísért«, mert Istent
nem lehet rosszra kísérteni, és ő sem kísért senkit. 14 Mindenkit, aki kísértésbe esik, a
saját kívánsága vezeti félre és csábítja a rosszra. 15 A kívánság pedig, mihelyt megfo-
gant, bűnt szül, a bűn pedig, ha elkövetik, halált okoz.
16 Ne tévedjetek tehát, szeretett testvéreim! 17 Minden jó adomány és minden tö-
kéletes ajándék onnan felülről, a fényességek Atyjától származik, akinél nincs válto-
zás, sem árnyéka a változandóságnak. 18 Szabad akaratból nemzett minket az igazság
igéjével, hogy mintegy zsengéje legyünk az ő teremtésének.

Figyelmeztetések és intelmek: 1,19- 5,12

Az Ige igaz hallgatói

***19 Szeretett testvéreim, ti is tudjátok! Legyen minden ember gyors a hallásra, és ké-
sedelmes a szólásra, s késedelmes a haragra! 20 Mert haragjában nem
azt teszi az ember, ami Isten előtt igazságos. 21 Azért vessetek el minden
tisztátalanságot és a különféle gonoszságokat, és fogadjátok szelídség-
gel a belétek oltott igét, amely meg tudja menteni lelketeket.
22 Cselekedjetek az ige szerint, s ne csak hallgassátok, önmagatokat***

ámítva.** 23 **Mert ha valaki hallgatja az igét és nem cselekszi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki a saját arcát a tükörben szemléli;** 24 **ha megnézte magát és elment, rögtön elfelejti, hogy milyen volt.** 25 **Aki azonban gondosan beletekint a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad abban, s annak nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója, az boldog lesz tette által.

26 Ha pedig valaki vallásosnak tartja magát, de nem fékezi a nyelvét, hanem megcsalja saját szívét, annak hiábavaló a vallásossága. 27 Mert ez a tiszta és szeplőtlen vallásosság az Isten és Atya előtt: meglátogatni az árvákat és özvegyeket szorongattatásukban, és önmagunkat szeplőtelenül megőrizni ettől a világtól.

2 **Magatartás a gazdagokkal és a szegényekkel** 1 Testvéreim, a mi dicsőséges Urunkban, Jézus Krisztusban való hitetek legyen mentes minden személyválogatástól. 2 Mert ha belép a ti közösségetekbe egy ember aranygyűrűvel, fényes öltözetben, és belép egy szegény is rongyos ruhában, 3 s ti arra figyeltek, aki drága ruhába van öltözve, és azt mondjátok neki: »Foglalj itt helyet kényelmesen«, a szegénynek pedig azt mondjátok: »Te csak állj meg ott vagy ülj a lábam zsámolya elé«, 4 vajon nem ítélkeztek-e magatokban, s nem lettetek-e gonosz felfogású bírákká?

5 Halljátok, szeretett testvéreim! Nem a világ szemében szegényeket választotta ki Isten, hogy gazdagok legyenek a hitben, és örökösei annak az országnak, melyet azoknak ígért, akik őt szeretik? 6 Ti pedig tiszteletlenséggel illettétek a szegényt. Nem a gazdagok nyomnak el titeket, s hurcolnak benneteket a törvény elé? 7 Nem ők káromolják azt a szép nevet, amelyről el vagytok nevezve? 8 Ha teljesítitek a királyi törvényt az Írás szerint: *»Szeresd felebarátodat, mint önmagadat«* {Lev 19,18}, jól teszitek. 9 De ha személyválogatók vagytok, bűnt követtek el, s a törvény ítél el titeket, mert megszegtétek azt. 10 Aki ugyanis megtartja az egész törvényt, de egy ellen vét, valamennyiben vétkes lett. 11 Hiszen aki azt mondta: *»Ne törj házasságot!«* {Kiv 20,14}, azt is mondta: *»Ne ölj!«* {Kiv 20,13} Ha tehát nem törsz házasságot, de ölsz, megszegted a törvényt. 12 Úgy beszéljetek és úgy cselekedjetek, hogy titeket a szabadság törvénye által fognak megítélni. 13 Mert irgalom nélkül ítélet vár arra, aki nem cselekszik irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.

A hit és tettek viszonya 14 Mit használ, testvéreim, ha valaki azt mondja, hogy hite van, de tettei nincsenek? Vajon a hit üdvözítheti-e őt? 15 Ha pedig egy testvér vagy nővér ruhátlan és szükséget szenved a mindennapi élelemben, 16 valaki pedig közületek azt mondja neki: »Menj békében, melegedjél és lakjál jól!« – de nem adjátok meg neki, amire a testnek szüksége van, mit fog ez használni? 17 Így a hit is, ha tettei nincsenek, halott önmagában. 18 De azt mondja valaki: »Neked hited van, nekem pedig tetteim vannak.« Mutasd meg nekem hitedet tettek nélkül, és én megmutatom neked a tettekből a hitemet. 19 Hiszed, hogy egy az Isten – és jól teszed. De az ördögök is hiszik ezt – és mégis remegnek! 20 Akarod azonban tudni, ó balga ember, hogy a hit tettek nélkül meddő? 21 Ábrahám, a mi atyánk, nem a tettei által igazult meg, feláldozva fiát, Izsákot az oltáron? {Ter 22,9} 22 Láthatod, hogy a hite közreműködött a tetteinél, és a hite a tettek által lett tökéletessé. 23 Így beteljesedett az Írás, amely azt mondja: *»Ábrahám hitt Istennek, s ez megigazulásul tudatott be neki«* {Ter 15,6}, és Isten a barátjának nevezte {Iz 41,8}. 24 Látjátok, hogy tettek által igazul meg az ember, és nem egyedül a hit által. 25 Hasonlóképpen a parázna Ráháb is nem a tettek által igazult-e meg, amikor befogadta a kémeket, és más úton bocsátotta el őket? {Józs 2,1-11} 26 Mert ahogyan halott a test lélek nélkül, úgy a hit is halott tettek nélkül.

3 **A nyelv hatalma** 1 Ne akarjatok sokan tanítók lenni, testvéreim, hiszen tudjátok, hogy így súlyosabb ítéletet veszünk magunkra. 2 Mert sok mindenben vétünk mind-

nyájan. Ha valaki a szavában nem hibázik, az tökéletes ember, s az ilyen féken tudja
tartani egész testét is. 3 Ha ugyanis a lovaknak zablát teszünk a szájába, hogy enge-
delmeskedjenek nekünk, az egész testüket kormányozzuk. 4 Lám, a hajókat is, bár
nagyok, és erős szelek hajtják őket, a kis kormánnyrúddal oda irányítják, ahová a
kormányos akarata vezeti. 5 Így a nyelv is kicsi testrész ugyan, de nagy dolgokat visz
végbe. Íme, egy csekély tűz milyen nagy erdőt gyújt fel! 6 A nyelv is tűz, a gonoszság
egész világa. Testrészeink közül a nyelv az, amely beszennyezi egész testünket, s a po-
koltól lángra lobbanva egész életünk folyamát lángra gyullasztja. 7 Mert minden vad-
állat és madár, kígyó és egyéb állat természetét meg lehet szelídíteni, és meg is szelídí-
ti az ember, 8 a nyelvet azonban az emberek közül senki sem szelídítheti meg. Nyug-
hatatlan rossz az, telve halálos méreggel. 9 Azzal áldjuk az Istent és az Atyát, és azzal
átkozzuk az embereket, akiket Isten a saját képére teremtett {Ter 1,26k}. 10 Egyazon
szájból ered az áldás és az átok. Testvéreim, ennek nem szabad így lennie. 11 Vajon a
forrás bocsát-e ki ugyanabból a nyílásból édes és keserű vizet? 12 Vajon teremhet-e,
testvéreim, a fügefa olajbogyót, vagy a szőlő fügét? Így a sós forrás sem adhat édes
vizet.

A felülről származó bölcsesség 13 Ki a bölcs és képzett közületek? Az ilyen mutassa
fel az igaz élet tetteit bölcs szelídségben. 14 De ha keserű irigység van bennetek, és vi-
szálykodás a szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok, meghazudtolva az igaz-
ságot. 15 Mert az ilyen nem felülről jövő bölcsesség, hanem földi, érzéki, ördögi.
16 Ahol ugyanis irigység és versengés van, ott állhatatlanság is, és minden rossz cse-
lekedet. 17 Az a bölcsesség pedig, amely felülről származik, először is szemérmes, azután
békeszerető, szerény, engedékeny, telve van irgalommal és jó gyümölcsökkel, nem
ítélkezik, s nincs benne tettetés. 18 Az igazság gyümölcsét pedig békességben vetik el a
békeszeretők.

4 **Óvás a széthúzástól és az evilági gondolkodástól** 1 Honnan a háborúság és a ci-
vakodás köztetek? Nemde bensőtökből, a kívánságaitokból, amelyek tagjaitokban há-
borognak? 2 Csak kívántok, s nem kaptok semmit, öldököltök és versengtek, s nem
szereztek semmit. Civakodtok és tusakodtok, és nincs semmitek – azért, mert nem
kértek. 3 Kértek és nem kaptok – mert rosszul kértek: azért, hogy kívánságaitokra for-
dítsátok. 4 Ti házasságtörők! Nem tudjátok, hogy a világgal való barátkozás ellensége
az Istennek?

Aki tehát ennek a világnak barátja akar lenni, ellenségévé lesz Istennek. 5 Vagy azt
gondoljátok, hogy hiába mondja az Írás: »Féltékenyen vágyakozik a Lélek, amely
bennünk lakik«? 6 Sőt még nagyobb kegyelmet is ad. Azért mondja:

»Isten a kevélyeknek ellenáll,
az alázatosaknak pedig kegyelmet ad« {Példd 3,34G}.

7 Engedelmeskedjetek tehát Istennek; az ördögnek pedig álljatok ellen, és futni
fog tőletek. 8 Közeledjetek Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg ke-
zeteket, bűnösök, és tisztítsátok meg szíveteket, ti kettős lelkűek! 9 Keseregjetek, szo-
morkodjatok és siránkozzatok, nevetésetek forduljon gyászra, és örömötök szomor-
kodásra. 10 Alázkodjatok meg az Úr színe előtt, és ő felmagasztal titeket.

11 Ne rágalmazzátok egymást, testvéreim! Aki rágalmazza testvérét vagy aki meg-
ítéli testvérét, a törvényt rágalmazza és a törvényt ítéli el. Ha pedig elítéled a törvényt,
nem vagy a törvény követője, hanem bírája. 12 Egy törvényhozó és bíró van, az, aki
megmenthet és elveszíthet. Te pedig ki vagy, hogy felebarátodat megítéled?

Óvás a magabiztosságtól 13 Rajta hát, akik így szóltok: »Ma vagy holnap elme-
gyünk ebbe és ebbe a városba, s ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyerészke-
dünk« – 14 pedig azt sem tudjátok, mi lesz az életetekkel holnap. Pára vagytok, amely

kevés ideig látszik, aztán elenyészik. 15 Ahelyett, hogy azt mondanátok: »Ha az Úr
akarja, és ha élünk, ezt vagy azt fogjuk tenni.« 16 Ti azonban most dicsekedtek büsz-
keségetekben – pedig minden ilyen dicsekvés rossz. 17 Aki tehát tudna jót tenni és
nem tesz, az vétkezik.

5 **Figyelmeztetés a keményszívű gazdagok számára** 1 Rajta hát, gazdagok! Sírjatok,
jajveszékeljetek a nyomorúságok miatt, amelyek rátok következnek! 2 Gazdagságotok
elpusztult, ruháitokat megemésztette a moly. 3 Aranyotok és ezüstötök megrozsdáso-
dott, a rozsdája tanúskodni fog ellenetek, és megemészti testeteket, mint a tűz. Még az
utolsó napokban is gyűjtögettetek! 4 Íme, a munkások bére, akik mezőiteket learatták,
s amelyet ti nem fizettetek ki, felkiált, és az aratók kiáltása eljutott a Seregek Urának
fülébe. 5 Lakmároztatok a földön, és bujaságban hizlaltátok szíveteket a leölés napjá-
ra! 6 Elítéltétek és megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek!

Figyelmeztetés a kitartásra 7 Legyetek tehát béketűrők, testvéreim, az Úr eljöveteléig! Íme, a földművelő is várja a föld drága terményét, türelmesen várakozik, amíg *a korai és a késői esőt* megkapja. {MTörv 11,14}. 8 Legyetek ti is türelmesek, és erősítsétek
meg szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van! 9 Ne panaszkodjatok, testvérek, egy-
más ellen, hogy meg ne ítéljenek benneteket! Íme, a bíró az ajtó előtt áll! 10 A szenve-
désben és béketűrésben legyenek példaképeitek, testvérek, azok a próféták, akik az Úr
nevében szóltak! 11 Íme, boldognak mondjuk őket, mert kitartottak. Hallottatok Jób
béketűréséről, és láttátok a végét, melyet az Úr adott, mert *irgalmas az Úr, és könyö-*
rületes {Zsolt 103,8}.

Óvás az esküdözéstől 12 Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjetek sem az
égre, sem a földre, és semmi egyébre sem! Legyen a ti »igen«-etek igen, a »nem«-etek
nem, hogy ne essetek ítélet alá!

A bizalomteli imádság ereje: 5,13-18

13 Szenved valaki közületek? Imádkozzék! Vidám valaki? Énekeljen zsoltárokat!
14 Beteg valaki köztetek? Hívassa el az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte,
és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében! 15 A hitből fakadó imádság megszabadítja a
beteget, és az Úr felsegíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer. 16 Valljátok meg
tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok,
mert sokat megtehet az igaz ember könyörgése. 17 Illés hozzánk hasonló ember volt, s
amikor buzgón imádkozott, hogy ne essék eső a földre, nem is esett három évig és hat
hónapig. 18 Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, s a föld megadta termését {1 Kir
17-18}.

Felelősség a testvérekért: 5,19-20

19 Testvéreim! Ha valaki közületek eltéved az igazságtól, és valaki megtéríti őt,
20 tudja meg, hogy aki a bűnöst visszatéríti téves útjáról, megmenti annak lelkét a ha-
láltól, és betakarja bűneinek sokaságát {Péld 10,12}.

PÉTER ELSŐ LEVELE

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Péter, Jézus Krisztus apostola, a szórványban élő, választott jövevényeknek
Pontuszban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitíniában, 2 az Atyaisten elő-
retudása szerint, a Lélektől eredő megszentelésben, hogy Jézus Krisztusnak engedel-

meskedjenek, és az ő vére hintse meg őket. A kegyelem és béke gyarapodjék bennetek!

A hit célja és útja: 1,3-2,10

A hit célja 3 Áldott legyen Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki nagy irgalmasságával élő reménységre szült újjá minket, Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által, 4 romolhatatlan, szennyezetlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben fenn van tartva számotokra. 5 Isten ereje a hit által megőriz titeket az üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időben kinyilvánuljon. 6 Emiatt örvendeztek, ha most szomorkodnotok is kell egy kissé a különféle kísértésekben, 7 hogy a ti megpróbált hitetek a romlandó aranynál – melyet tűz által próbálnak meg – sokkal értékesebbnek bizonyuljon dicséretetekre, dicsőségetekre és tisztességetekre Jézus Krisztus megjelenésekor, 8 akit bár nem láttatok, szerettek; akiben, bár most sem látjátok, hisztek; s örvendeztek kimondhatatlan és megdicsőült örömmel, 9 mert eléritek hitetek célját, lelketek üdvösségét.

10 Ezt az üdvösséget vizsgálták és kutatták a próféták, akik a bennetek megvalósuló kegyelemről jövendöltek, 11 kutatva, hogy melyik vagy milyen időre mutat bennük Krisztus Lelke, aki előre megjövendölte a Krisztusra váró szenvedéseket és a rájuk következő dicsőséget. 12 Tudomásukra hozták, hogy nem önmaguknak, hanem nektek szolgáltak mindazokkal, amiket most az evangélium hirdetői feltártak nektek, miután az égből elküldetett a Szentlélek; ezek szemlélésére vágynak az angyalok is.

A hit útja 13 Ezért tehát övezzétek fel elmétek derekát, legyetek józanok, és bízzatok tökéletesen a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor felajánlanak nektek; 14 mint engedelmes fiak, nem tudatlanságotok régi vágyaihoz alkalmazkodva, 15 hanem a Szent szerint, aki titeket meghívott, magatok is egész életmódotokban szentek legyetek, 16 mert írva van: *»Szentek legyetek, mert én szent vagyok!«* **{Lev 19,2}** 17 És ha Atyának hívjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél kinek-kinek cselekedete szerint, járjatok félelemmel zarándokságotok idején, 18 tudva, hogy nem romlandó ezüstön vagy aranyon történt a megváltásotok az atyáitoktól rátok hagyományozott hiú életmódotokból **{Iz 52,3}**, 19 hanem a szeplőtlen és érintetlen Báránynak, Krisztusnak drága vérén, 20 akit az Atya ugyan a világ alkotása előtt szemelt ki, de az utolsó időben jelentett ki tiértetek. 21 Általa hisztek Istenben, aki őt feltámasztotta a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy Istenben higgyetek és reméljetek.

22 Tisztítsátok meg tehát lelketeket az igazságnak engedelmeskedve, a nem színlelt testvéri szeretetben. Figyelmesebben, szívből szeressétek egymást, 23 újjászületve nem romlandó, hanem romolhatatlan magból Isten élő és örökké megmaradó igéje által, 24 mert

minden test olyan, mint a fű,
s minden dicsősége, mint a fű virága:
elszáradt a fű, lehullott a virága,
25 *az Úr igéje azonban örökre megmarad* **{Iz 40,6-8G}**.

Ez pedig az az ige, amelyet hirdettek nektek.

2 **Jézus Krisztus, az élő kő** 1 Vessetek le hát minden gonoszságot, minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, 2 és mint a most született kisdedek, hamisítatlan szellemi tej után vágyakozzatok, hogy általa növekedjetek az üdvösségre, 3 miután *megízleltétek, milyen édes az Úr* **{Zsolt 34,9}**. 4 Hozzá járultok, mint élő kőhöz, akit az emberek elvetettek ugyan, de Isten kiválasztott és megtisztelt **{Iz 28,16G}**. 5 Ti is, mint élő kövek, felépültök rajta lelki házzá, szent papsággá lelki

áldozatok bemutatására, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. 6 Azért áll az Írásban:

»Íme, kiválasztott, értékes szegletkövet teszek le Sionban;
aki hisz benne, meg nem szégyenül« {Iz 28,16G}.

7 Ez nektek, hívőknek, tisztesség, a nem hívőknek pedig

»ez az a kő, amelyet az építők elvetettek,
és mégis szegletkővé lett« {Zsolt 118,22}.

8 Ezenkívül *»a botlás kövévé és a botrány sziklájává«* {Iz 8,14} mindazoknak, akik megütköznek az igén, és nem hisznek benne, pedig erre rendelték őket.

9 Ti pedig *választott nép, királyi papság, szent nemzet, megváltott nép vagytok, hogy hirdessétek annak üdvözítő tetteit* {Kiv 19,5kG; Iz 43,20k}, aki a sötétségből meghívott titeket az ő csodálatos világosságára, 10 akik egykor *»nem nép«* voltatok, most pedig *Isten népe* vagytok; akik *számára azelőtt nem volt irgalom*, most pedig *irgalmat nyertetek* {Óz 1,6.9; 2,3}.

Keresztény élet a családban és a társadalomban: 2,11-4,11

A keresztény a társadalomban 11 Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és zarándokokat, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. 12 Tanúsítsatok jó magatartást a nemzetek között, hogy éppen abban, amiben mint gonosztevőket megrágalmaznak, a jócselekedetek láttán, dicsőítsék Istent a látogatás napján.

13 Engedelmesek legyetek minden emberi teremtménynek az Úrért, akár a királynak, mint legfelsőbbnek, 14 akár a helytartóknak, mint akiket ő a gonosztevők büntetésére, a jóknak pedig dicséretére küldött. 15 Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedve elnémítsátok az oktalan emberek tudatlanságát; 16 mint szabadok, és nem mint olyanok, akik a szabadságot a gonoszság palástjául használjátok, hanem mint Isten szolgái.

17 Mindenkit becsüljetek, a testvéri közösséget szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.

Szolgák Krisztus követésében 18 Szolgák, engedelmeskedjetek uraitoknak teljes félelemmel, ne csak a jóknak és szelídeknek, hanem a gonoszoknak is. 19 Mert kegyelem az, ha valaki Isten iránti lelkiismeretességből igazságtalanul szenvedve tűri a gyötrelmeket. 20 Hiszen miféle dicsőség az, ha vétkeztek, és azért viselitek el a pofonokat? De ha jót cselekedtetek, és békével tűrtök, ez kedves Isten előtt. 21 Hiszen erre vagytok hivatva,

mert példát hagyva nektek,
Krisztus is szenvedett értetek,
hogy az ő nyomdokait kövessétek.
22 *Ő, aki bűnt nem cselekedett,*
s álnokságot sem találtak szájában {Iz 53,9},
23 aki, mikor szidalmazták, maga nem szidalmazott,
mikor szenvedett, nem fenyegetőzött,
hanem rábízta magát az igazságos Bíróra;
24 aki a mi *bűneinket maga hordozta* testében a fán,
hogy a bűnöknek meghalva igaz életet éljünk;
az ő sebe által gyógyultatok meg.
25 Mert olyanok voltatok, *mint a tévelygő juhok* {Iz 53,5k},

de most megtértetek lelketek pásztorához és felügyelőjéhez.

3 **Asszonyok és férjek** 1 Ugyanígy az asszonyok is legyenek engedelmesek férjüknek, hogy ha egyesek nem hisznek is az igének, az asszonyok magaviselete beszéd
nélkül is megnyerje őket, 2 mikor látják istenfélő, tiszta életeteket. 3 Ne a külső haj-
dísz, az arany viselése vagy fényes ruha legyen az ékességük, 4 hanem ami a szívben
rejtőző, múlhatatlan ékszer: a szelíd és nyugodt természet. Ez értékes Isten szemében.
5 Hiszen egykor így ékesítették fel magukat a szent és Istenben bízó asszonyok is, en-
gedelmeskedve saját férjüknek, 6 mint ahogy Sára engedelmeskedett Ábrahámnak,
urának nevezve őt, akinek ti leányai vagytok, ha jót tesztek, és semmi viszontagságtól
nem féltek.

7 De ti is, férfiak, megértőek legyetek asszonyaitokkal, becsüljétek meg őket, mint
a gyengébb asszonyi nemet, és mint társörököseiteket a kegyelemből való életben,
hogy imádságotoknak ne legyen akadálya.

Felhívás az egyetértésre 8 Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, e-
együttérzők, szeressétek a testvéri közösséget, legyetek irgalmasok, alázatosak! 9 Ne
viszonozzátok a rosszat rosszal, sem a szidalmat szidalommal, inkább mondjatok ál-
dást; hisz arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek.

10 »Mert aki *az életet szeretni akarja,*
és jó napokat szeretne látni,
fékezze nyelvét a rossztól,
és szája ne szóljon álnokságot.
11 *Forduljon el a gonosztól, és tegyen jót;*
keresse a békét, és kövesse azt.
12 Mert az *Úr szemei az igazakon nyugszanak,*
és fülei hallgatnak könyörgéseikre;
de az Úr tekintete haragos a gonosztevők felé« {Zsolt 34,13-17}.

Helyes magatartás a világban 13 Ki árthat nektek, ha a jónak buzgó követői lesz-
tek? 14 De ha szenvedtek is az igaz élet miatt, boldogok vagytok. *Ne féljetek és ne ret-*
tegjetek tőlük, és meg ne zavarodjatok, 15 hanem *őrizzétek szentül* szívetekben *az Úr*
Krisztust {Iz 8,12k}. Mindenkor legyetek készen arra, hogy válaszolni tudjatok minden-
kinek, aki a bennetek lévő reménység okát kérdezi tőletek. 16 De ezt szelídséggel és
tisztelettudóan, jó lelkiismerettel tegyétek, hogy akik rágalmazzák buzgó életeteket
Krisztusban, szégyent valljanak abban, amivel titeket gyaláznak. 17 Jobb ugyanis – ha
Isten úgy akarja – jót cselekedve szenvedni, mint rosszat cselekedve. 18 Mert Krisztus
is meghalt egyszer a bűnökért, az Igaz a bűnösökért, hogy minket Istenhez vezessen.
Test szerint megölték ugyan, de a Lélek életre keltette. 19 Őbenne ment el, hogy azok-
nak a lelkeknek is hirdesse az örömhírt, akik a börtönben voltak, 20 akik egykor hitet-
lenek voltak, amikor Isten türelmesen várt Noé napjaiban, míg a bárka épült, amely-
ben kevés, összesen nyolc lélek menekült meg a víz által. 21 Ennek felel meg most a
keresztség, amely titeket most megment, nem a test szennyének lemosása által, ha-
nem mint a jó lelkiismeret kérése Istentől Jézus Krisztus feltámadása alapján, 22 aki
az Isten jobbján van, miután felment a mennybe, és akinek uralma alá vannak vetve
az angyalok, hatalmasságok és erők.

4 1 Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, ti is ugyanezzel a gondolattal fegyver-
kezzetek fel, mert aki testben szenvedett, megszűnt vétkezni, 2 hogy már ne az emberi
vágyaknak, hanem Isten akaratának éljen a testben még hátralevő időben. 3 Mert elég,
hogy az elmúlt időt a pogányok akarata szerint töltöttétek, és kicsapongásokban, tob-
zódásban, részegeskedésben, dorbézolásokban, tivornyázásokban, tiltott bálványimá-
dásban éltetek. 4 Most meg csodálkoznak, hogy nem tartotok velük ugyanezen érzéki-
ség áradatában, és káromolnak titeket. 5 De számot fognak adni annak, aki készen áll

ítélni eleveneket és holtakat. 6 Mert azért hirdette Krisztus az evangéliumot a megholtaknak is, hogy bár test szerint, emberek módjára ítélet alá estek, de a Lélek szerint Istenben életük legyen.

7 Közel van mindennek a vége. Legyetek tehát okosak, és ügyeljetek, hogy helyesen imádkozzatok! 8 Mindenekelőtt pedig kölcsönös szeretettel legyetek egymás iránt szüntelenül, mert a szeretet sok bűnt eltakar {Példd 10,12}! 9 Legyetek vendégszeretők egymás iránt zúgolódás nélkül! 10 Mindegyiktek, ahogy kapta a kegyelmet, úgy adja tovább másnak is, mint jó intézői az Isten sokféle kegyelmének. 11 Ha valaki beszél, mintegy Isten szavaival beszéljen; ha valaki szolgálatot tesz, mintha azzal az erővel tenné, amelyet Isten oszt ki, hogy mindenben Isten dicsősége valósuljon meg Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom mindörökkön örökké! Ámen.

Befejező intelmek: 4,12-5,11

A kitartás próbája 12 Szeretteim, ne lepődjetek meg azokon a perzselő szorongatásokon, amelyek megpróbáltatásul érnek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna veletek. 13 Inkább örüljetek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy amikor dicsősége kinyilvánul, vigadozva örvendezzetek. 14 Ha szidalmaznak titeket Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mert a dicsőség Lelke és Isten Lelke nyugszik rajtatok {Iz 11,2}. 15 Közületek senkit se azért érjen szenvedés, mert gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy a mások ügyébe avatkozik. 16 Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, hanem dicsőítse Istent ebben a névben.

17 Itt az ideje ugyanis, hogy megkezdődjék az ítélet Isten házán. Ha pedig rajtunk kezdődik, mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek Isten evangéliumának?

18 *»Ha az igaz is alig üdvözül,*
mivé lesz az istentelen és a bűnös?« {Példd 11,31G}

19 Ezért azok is, akik Isten akarata szerint szenvednek, ajánlják lelküket a hűséges Teremtőnek jótetteik által.

5 **A pásztor és a nyáj** 1 A presbitereket, akik köztetek vannak, kérem – mint elöljárótársuk és Krisztus szenvedésének tanúja és az ő dicsőségének is részese, amely a jövőben ki fog nyilvánulni: – 2 legeltessétek Isten rátok bízott nyáját. Viseljétek gondját, ne kényszerűségből, hanem szabad akaratból Isten szerint; ne rút nyerészkedésből, hanem buzgóságból; 3 nem uralkodva a választottak fölött, hanem mint a nyájnak példaképei. 4 S ha majd megjelenik a pásztorok Fejedelme, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koronáját.

5 Hasonlóképpen ti ifjak, engedelmeskedjetek az idősebbeknek! Mindnyájan öltsétek magatokra az egymás iránti alázatosságot, mert

Isten a kevélyeknek ellenáll,
az alázatosaknak pedig kegyelmet ad {Példd 3,34G}.

6 Alázkodjatok meg tehát Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. 7 Bízzátok rá minden aggodalmatokat {Zsolt 55,23}, mert gondja van rátok. 8 Józanok legyetek és vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresve, kit nyeljen el. 9 Erős hittel álljatok neki ellen, tudjok ugyanis, hogy ugyanez a szenvedés éri testvéreiteket is, akik ezen a világon vannak.

10 Minden kegyelem Istene pedig, aki meghívott titeket az ő örök dicsőségére Jézus Krisztus által, maga fog titeket – miután kissé szenvedtetek – tökéletesíteni, megerősíteni, megszilárdítani és megalapozni. 11 Övé a dicsőség és az uralom mindörökkön örökké! Ámen.

Befejezés: köszöntések és áldás: 5,12-14

12 Szilvánusz által, akit hű testvérnek tekintek, röviden írtam nektek, kérve-kérve
titeket, és tanúságot téve arról, hogy ez Isten igaz kegyelme. Tartsatok ki benne!
13 Üdvözöl titeket a veletek együtt kiválasztott egyház Babilonban, és Márk, a fiam.
14 Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával!

Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok!

PÉTER MÁSODIK LEVELE

Címzés és köszöntés: 1,1-2

1 1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő
hitben részesültek a mi Istenünknek és az üdvözítő Jézus Krisztusnak igazságossága
által. 2 Kegyelem és békesség töltsön el benneteket Isten és a mi Urunk Jézus ismere-
tében!

Az áthagyományozott igazság: 1,3-21

Keresztény hivatás 3 Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelem-
hez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt,
aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott. 4 Ezek által nekünk ajándékozta
az értékes és rendkívül nagy ígéreteket, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni ter-
mészetnek, és megmeneküljetek a világban uralkodó vágyak okozta romlottságtól.
5 Fordítsátok tehát minden gondotokat arra, hogy hitetekkel szolgáljátok az erényt, az
erénnyel a tudományt, 6 a tudománnyal a mértékletességet, a mértékletességgel a bé-
ketűrést, 7 a béketűréssel az istenfélelmet, az istenfélelemmel a testvérek iránti jóin-
dulatot, a testvérek iránti jóindulattal pedig a szeretetet. 8 Mert ha ezek megvannak,
és bőven vannak meg bennetek, nem lesztek tétlenek, sem meddők a mi Urunk Jézus
Krisztus megismerésében. 9 Akiben viszont nincsenek meg ezek, az vak és rövidlátó, s
megfeledkezett a régi bűneiből való megtisztulásáról. 10 Ezért annál inkább legyetek
rajta, testvérek, hogy biztossá tegyétek hivatásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt
teszitek, soha nem fogtok elbotolni. 11 Így ugyanis tágas bejárat nyílik nektek a mi
Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk örök országába.

A próféták és apostolok tanúsága 12 Ennélfogva azon vagyok, hogy ezekre mindig
figyelmeztesselek benneteket, jóllehet jártasak és erősek vagytok az elnyert igazság-
ban. 13 Helyesnek tartom mégis, hogy amíg testem sátorában időzöm, figyelmeztesse-
lek és serkentselek benneteket, 14 mert biztos vagyok abban, hogy közel van sátram
lebontása, mint ahogy ezt a mi Urunk Jézus Krisztus is értésemre adta. 15 De rajta
leszek, hogy ezekről halálom után is gyakran megemlékezzetek.

16 Mert nem tudálékosan kiagyalt meséket követve adtuk tudtotokra a mi Urunk
Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem mint akik szemtanúi voltunk az ő
nagyságának. 17 Mikor ugyanis az Atyaistentől tiszteletet és dicsőséget nyert, ez a szó-
zat hangzott hozzá a magasztos dicsőségből: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem
telik!« 18 Mi hallottuk ezt az égből jövő szózatot, amikor vele voltunk a szent hegyen.
19 És súlyos prófétai beszéd birtokában vagyunk, amelyre jól teszitek, ha figyeltek,
mint sötét helyen világító lámpásra, amíg a nap fel nem virrad, és a hajnalcsillag fel
nem kél szívetekben. 20 Mindenekelőtt azt kell megértenetek, hogy az Írás egyetlen
prófétai beszéde sem egyéni értelmezés dolga. 21 Mert sohasem emberi akaratból
származott a prófétai beszéd, hanem Isten szent emberei a Szentlélektől sugalmazva
szóltak.

Óvás a tévtanítóktól: 2,1-22

2 **A hamis tanítók fellépése** 1 Voltak azonban a nép körében hamis próféták is,
mint ahogy közöttetek is lesznek hazug tanítók, akik veszedelmes tévtanokat terjesz-
tenek, s azt, aki megváltotta őket, az Urat, megtagadják, gyors romlást zúdítva magu-
kra. 2 Sokan fogják követni eltévelyedéseiket, s miattuk becsmérelni fogják az igazság
útját. 3 Nyereségvágyból fakadó szavaikkal igyekeznek megvásárolni titeket; de az ítél-
let már régóta készül ellenük, és a rájuk váró pusztulás el nem alszik.

Fenyegető ítélet a tévtanítók ellen 4 Hiszen Isten még a vétkező angyaloknak sem
kegyelmezett, hanem a pokol bilincseibe zárva a mélységbe taszította őket, hogy ott
fogva tartsák őket az ítéletre. 5 És nem kegyelmezett a régi világnak sem, csak Noét, az
igazság hirdetőjét mentette meg nyolcadmagával, amikor az istentelenek világára rá-
zúdította a vízözönt. 6 Szodoma és Gomorra városát is hamuvá égette, pusztulással
büntette, példát állítva arra, hogy mi fog történni az istentelenekkel; 7 a szorongatott
igaz Lótot pedig az elvetemültek fajtalan életmódja közül megszabadította, 8 mert ez
az igaz ember köztük lakott, látta és hallgatta őket, és gonosz tetteik napról napra gyö-
törték igaz lelkét. 9 Az Úr meg tudja szabadítani a kísértésből az istenfélőket, a gono-
szokat pedig az ítélet napjára megőrizni, hogy bűnhődjenek. 10 Legfőképpen azokat,
akik tisztátalan vágyakkal a test után járnak, s az Úr hatalmát megvetik.

A tévtanítók útja Ezek vakmerők, önhittek, nem félnek a Fényességeket káromol-
ni, 11 jóllehet az angyalok, akik erejüket és hatalmukat tekintve nagyobbak, nem hoz-
nak ezek ellen káromló ítéletet. 12 Ezek azonban, mint a természet szerint megfogásra
és leölésre való oktalan állatok, káromolják mindazt, amit nem értenek. De el fognak
veszni saját romlottságukban, 13 és akaratuk ellenére elnyerik gonoszságuk jutalmát.
Ők gyönyörűségnek tartják a naponkénti vigadozást. Piszok- és szennyfoltok ők, akik
gyönyörökben tobzódnak és lakomáikon kéjelegnek nálatok. 14 Szemük tele van há-
zasságtöréssel, és telhetetlenek a bűnben. Elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük
kapzsiságra van begyakorolva. Az átok fiai ők, 15 akik elhagyták az egyenes utat, és
eltévedtek. Követték Boszor fiának, Bálámnak útját, aki jobban szerette a gonoszság
bérét, 16 de meg is bűnhődött vétkéért: a teherhordó néma állat emberi hangon meg-
szólalt, és megakadályozta a próféta esztelenségét. 17 Víz nélküli források ők, forgó-
széltől kergetett fellegek, – a legfeketébb sötétség vár rájuk! 18 Mert hiábavalóságokat
beszélnek kevélyen, és buja testi kívánságokra csábítják azokat, akik alig menekültek
meg a tévelygésben élőktől. 19 Szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk a romlott-
ság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.

20 Ha tehát azok, akik a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk megismerése ál-
tal megmenekültek a világ förtelmeitől, de újból elmerülnek ezekben, és vereséget
szenvednek, ez utóbbi állapotuk rosszabb az előbbinél. 21 Jobb lett volna nekik az
igazságosság útját meg sem ismerni, mint annak megismerése után eltérni a nekik
adott szent parancstól. 22 Beteljesedik ugyanis rajtuk az igaz közmondás:

»Visszatér a kutya a hányadékához« **{Példd 26,11}**, és:
»A megfürösztött disznó újra a sárban hempereg«.

Krisztus eljöveteléről: 3,1-16

3 **Az eljövetel bizonyossága** 1 Íme, szeretteim, ezt a második levelet írom nektek,
amelyben figyelmeztetéssel fölébresztem becsületes lelketeket, 2 hogy emlékezzetek
azokra a dolgokra, amelyeket a szent próféták előre megmondtak, valamint az Úrnak
és Üdvözítőnek az apostolok által hirdetett parancsaira. 3 Először is tudnotok kell,
hogy az utolsó napokban csalárdságban járó gúnyolódók fognak jönni, akik saját kí-
vánságaik útján járnak, 4 és azt mondják: »Hol van az ő eljövetelének ígérete?« Mert

amióta elhunytak az atyák, minden úgy maradt, ahogy volt a teremtés kezdetétől.
5 Azok, akik ezt állítják, nem tudják, hogy az ég régóta létezett, és a föld is, amely víz-
ből és a víz által jött elő Isten szavára. 6 E kettő által pusztult el az akkori világ, amikor
a víz elárasztotta. 7 A mostani eget és a földet ugyanaz az Ige őrizte meg a tűzre, az ítélet és az istentelen emberek pusztulásának napjára.

Az eljövetel késlekedése 8 Egy valami pedig semmiképpen se kerülje el figyelmeteket, szeretteim: Egy nap az Úrnál annyi, mint ezer év, és ezer év, mint egy nap. 9 Az Úr nem késik ígéretével, ahogy egyesek gondolják. Türelemmel kezel bennünket, mert nem akarja, hogy bárki is elvesszen, hanem hogy mindnyájan megtérjenek. 10 Az Úr napja úgy jön majd el, mint a tolvaj. Akkor az egek nagy robajjal elmúlnak, az elemek a hőségtől elolvadnak, ugyanígy a föld is, és annak minden műve, mely rajta található.

11 Ha tehát mindezek el fognak pusztulni, vajon milyeneknek kell lennetek a szent
életben és buzgóságban nektek, 12 akik várjátok és siettetitek Isten napjának eljövetelét, amikor az egek elégnek és szétfoszlanak, az elemek pedig a tűz hevétől elolvadnak?
13 Mi azonban – az ő ígérete szerint –*új eget és új földet* várunk {Iz 65,17}, ahol igazságosság lakik.

A páli levelek tanúsága 14 Ha tehát, szeretteim, ezeket várjátok, azon legyetek, hogy szeplőtelenül és feddhetetlenül találjon titeket békességben. 15 Tekintsétek a mi Urunk hosszantűrését rátok nézve üdvösségnek, amint a mi szeretett testvérünk, Pál is megírta azt nektek a neki adott bölcsesség szerint. 16 Szól is ezekről minden levelében. Bizonyos dolgokat nehéz ugyan megérteni bennük – ezeket a tudatlanok és állhatatlanok kiforgatják, mint ahogy a többi Írásokat is, a saját vesztükre.

Dicsőítés: 3,17-18

17 Ti tehát, szeretteim, miután mindezt előre tudjátok, vigyázzatok, hogy az istentelenek tévelygése magával ne ragadjon titeket, és el ne veszítsétek saját szilárdságotokat. 18 Sőt, inkább növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk és üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Neki legyen dicsőség most és az örökkévalóság napján! Ámen.

JÁNOS ELSŐ LEVELE

Előszó: az élet igéje: 1,1-4

1 1 Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről 2 – mert az élet megjelent, és mi láttuk, és tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt és megjelent nekünk –, 3 amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségben vagyunk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. 4 Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.

Isten közösségében élni: 1,5-2,17

Isten jelenléte 5 Ez az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. 6 Ha azt mondjuk, hogy közösségben vagyunk vele és sötétségben járunk, hazudunk, és nem cselekszünk igazságot. 7 Ha azonban világosságban járunk, mint ahogy ő is világosságban van, akkor közösségben vagyunk egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Krisztus és a bűnök 8 Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, megcsaljuk magunkat, és nincs bennünk igazság. 9 Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól. 10 Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincs bennünk.

2 1 Gyermekeim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. De ha valaki vétkezett is, van szószólónk az Atyánál, Jézus Krisztus, az igaz. 2 Ő az engesztelés a mi bűneinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.

Az igaz istenismeret 3 Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk parancsait. 4 Aki azt mondja: »Ismerem őt«, de parancsait nem tartja meg, az hazug, és nincs benne igazság. 5 Aki azonban megtartja az ő igéjét, abban Isten szeretete valóban tökéletes, ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk. 6 Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy is kell élnie, ahogyan ő élt.

Az új parancs 7 Szeretteim! Nem új parancsot írok nektek, hanem régi parancsot, amelyet kezdettől fogva ismertek. A régi parancs az ige, amelyet hallottatok. 8 De új parancsot is írok nektek, s ez rá is, rátok is vonatkozik, mert a sötétség elmúlt, és az igaz világosság világít már. 9 Aki azt mondja, hogy világosságban van, és testvérét gyűlöli, az még most is a sötétségben van. 10 Aki szereti testvérét, az a világosságban marad, és nem okozza testvére bukását. 11 De aki gyűlöli testvérét, az sötétben van, a sötétben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.

Krisztus és a világ 12 Írok nektek, gyermekeim, mert bocsánatot nyernek bűneitek az ő nevéért. 13 Írok nektek, apák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. 14 Írtam nektek, kisdedek, mert megismertétek az Atyát. Írtam nektek, apák, mert megismertétek azt, aki kezdettől van. Írtam nektek, fiatalok: erősek vagytok, Isten igéje megmarad bennetek, és a gonoszt legyőztétek. 15 Ne szeressétek a világot, sem azt, ami ebben a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete, 16 mert minden, ami a világon van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége. Ez nem az Atyától, hanem a világtól van. 17 Ez a világ elmúlik, és elmúlik a kívánsága is. De aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

A hit megőrzése: 2,18- 3,24

A tévtanítók fellépése 18 Fiacskáim, itt az utolsó óra! És amint hallottátok, hogy jön az Antikrisztus, támadt is már sok antikrisztus. Ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra. 19 Közülünk jöttek elő, de nem voltak közülünk valók. Ha közülünk valók lettek volna, bizonyára velünk maradtak volna; de ki kellett derülnie annak, hogy nem mindnyájan közülünk valók. 20 Ti azonban fel vagytok kenve a Szent által, és mindnyájan tudjátok ezt. 21 Nem is azért írtam nektek, mintha nem ismernétek az igazságot, hanem mint olyanoknak, akik ismerik, és azt is, hogy semmi hazugság nem származik az igazságból. 22 Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Az Antikrisztus az, ő tagadja az Atyát és a Fiút. 23 Ha valaki tagadja a Fiút, akkor az Atya sem az övé; ha valaki vallja a Fiút, akkor az Atya is az övé.

24 Amit kezdettől fogva hallottatok, maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. 25 Ez az ígéret, amelyet ő ígért nekünk: az örök élet. 26 Mindezt azokkal kapcsolatban írtam nektek, akik félrevezetnek titeket. 27 A kenet, amelyet tőle nyertetek, megvan bennetek, és bennetek is marad, így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket. Amire az ő kenete tanít titeket, az igaz és nem hazugság. Amint ő tanított titeket, maradjatok őbenne!

Figyelmeztetés a hűségre 28 Igen, gyermekeim, maradjatok őbenne, hogy amikor
meg fog jelenni, bizalommal legyünk, és meg ne szégyenüljünk általa, amikor eljön.
29 Ha tudjátok, hogy ő igaz, akkor azt is tudjátok, hogy mindaz, aki igazat cselekszik,
tőle született.

3 **Az istengyermekség ajándéka** 1 Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irán-
tunk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk! Azért nem is-
mer minket a világ, mert őt sem ismeri. 2 Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk,
de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor meg
fog jelenni, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint van. 3 Mindaz, aki ezt
reméli tőle, megszenteli magát, mint ahogy ő is szent. 4 Mindaz, aki bűnt cselekszik,
gonoszságot is elkövet, mert a bűn gonoszság. 5 És tudjátok, hogy ő azért jelent meg,
hogy elvegye a bűneinket, és benne nincsen bűn. 6 Mindaz, aki benne marad, nem
vétkezik, és mindaz, aki vétkezik, nem látta és nem ismerte őt. 7 Gyermekeim, senki
meg ne csaljon titeket! Aki igazat cselekszik, az igaz, mint ahogy ő is igaz. 8 Aki bűnt
cselekszik, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg
Isten Fia, hogy az ördög műveit lerontsa. 9 Mindaz, aki Istentől született, bűnt nem
cselekszik, mert Isten magja van benne, és nem vétkezhet, mert Istentől született.
10 Erről lehet megismerni, hogy kik az Isten gyermekei és kik az ördög gyermekei.
Mindaz, aki nem igazat cselekszik, és aki nem szereti testvérét, nem Istentől van.

Felszólítás a testvéri szeretetre 11 Mert az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hal-
lottatok, hogy szeressük egymást. 12 Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt, és meg-
ölte testvérét. S miért ölte meg? Azért, mert az ő tettei gonoszak voltak, a testvérének
tettei pedig igazak. 13 Ne csodálkozzatok, testvérek, ha a világ gyűlöl titeket. 14 Mi tud-
juk, hogy a halálból átmentünk az életre, mert szeretjük testvéreinket. Aki nem szeret,
az a halálban marad. 15 Mindaz, aki gyűlöli testvérét, gyilkos. És jól tudjátok, hogy egy
gyilkosnak sincs örök élete, amely megmaradna benne. 16 Abból ismertük meg a sze-
retetet, hogy ő életét adta értünk, tehát nekünk is életünket kell adnunk testvérein-
kért. 17 Aki birtokolja a világ javait, és szűkölködni látja testvérét, de a szívét elzárja
előle, hogyan marad meg abban az Isten szeretete? 18 Gyermekeim! Ne szeressünk
szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!

Az istengyermeki bizalom 19 Erről ismerjük meg, hogy az igazságból vagyunk, és
az ő színe előtt meg fog nyugodni a szívünk. 20 Mert ha a szívünk vádol is minket, Is-
ten nagyobb a szívünknél, és tud mindent. 21 Szeretteim! Ha a szívünk nem vádol
minket, bizalmunk van Istenhez, 22 és bármit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtart-
juk parancsait, és azt tesszük, ami kedves előtte. 23 És az ő parancsa az, hogy higy-
gyünk Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparan-
csolta nekünk. 24 Aki megtartja parancsait, Istenben marad, és az Isten is őbenne.
Hogy pedig ő bennünk marad, azt a Lélektől tudjuk meg, amelyet nekünk adott.

A hit mint az életre vezető út: 4,1-5,12

4 **A lelkek megkülönböztetéséről** 1 Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek, ha-
nem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta
ment szerteszét a világba. 2 Erről ismerhetjük meg Isten Lelkét: Minden lélek, amely
vallja, hogy Jézus Krisztus testben eljött, Istentől van. 3 És minden lélek, amely nem
vallja Jézust, nem Istentől van. Az Antikrisztusé az, akiről hallottátok, hogy eljön, és
már most a világban van. 4 Ti Istentől vagytok, gyermekeim, azokat pedig legyőztétek,
mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van. 5 Ők ebből a világból va-
lók, azért e szerint a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk. 6 Mi Istentől va-

gyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk; aki nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság Lelkét és a tévelygés lelkét.

Isten a szeretet 7 Szeretteim! Szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van.
Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri Istent. 8 Aki nem szeret, nem ismeri
Istent, mert Isten a szeretet. 9 Isten szeretete abban nyilvánult meg irántunk, hogy
egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk. 10 Ebben áll a szeretet. Nem mint-
ha mi szerettük volna Istent, hanem mert ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesz-
telésül bűneinkért. 11 Szeretteim! Ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk
kell egymást! 12 Istent soha nem látta senki. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk ma-
rad, és szeretete tökéletes bennünk. 13 Abból ismerjük meg, hogy benne maradunk, és
ő mibennünk, hogy a Lelkéből adott nekünk. 14 Mi pedig láttuk, és tanúságot teszünk
arról, hogy az Atya elküldte Fiát, mint a világ üdvözítőjét. 15 Aki vallja, hogy »Jézus az
Isten Fia«, abban Isten benne marad, és ő Istenben. 16 Mi, akik hittünk, megismertük
a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket.

Félelem és szeretet Szeretet az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és
Isten őbenne. 17 Isten szeretete azzal lesz teljes bennünk, hogy az ítélet napján is lesz
bizalmunk. Mert amilyen ő, olyanok vagyunk mi is ezen a világon. 18 A szeretetben
nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár.
Aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben. 19 Szeressünk tehát, mert Isten előbb szere-
tett minket. 20 Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és a testvérét gyűlöli, az ha-
zug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. 21 Az a
parancsunk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.

5 **A hit: győzelem a világ felett** 1 Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől
született. És mindaz, aki szereti azt, aki szült, szereti azt is, aki tőle született. 2 Arról
ismerjük meg, hogy szeretjük Isten szülötteit, ha Istent szeretjük, és parancsait telje-
sítjük. 3 Mert az az Isten szeretete, hogy parancsait megtartjuk; és az ő parancsai nem
nehezek. 4 Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot. Ez az a győzelem,
amely legyőzi a világot: a mi hitünk. 5 Ki más győzi le a világot, mint aki hiszi, hogy
Jézus az Isten Fia? 6 Ő az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus. Nem csupán víz által,
hanem víz és vér által. És a Lélek az, aki tanúskodik, ugyanis a Lélek igazság. 7 Mert
hárman vannak, akik tanúskodnak: 8 a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy.

Isten tanúságtétele 9 Ha az emberek tanúságát elfogadjuk, Isten tanúsága na-
gyobb. S Isten tanúsága az, hogy tanúságot tett az ő Fiáról. 10 Aki hisz Isten Fiában, az
magában hordozza Isten tanúságát. Aki nem hisz Istennek, hazugnak tartja őt, mert
nem hisz abban a tanúságban, amelyet Isten tett az ő Fiáról. 11 A tanúság pedig az,
hogy Isten örök életet adott nekünk. És ez az élet az ő Fiában van. 12 Aki magáénak
mondhatja a Fiút, annak van élete; aki nem mondhatja magáénak Isten Fiát, annak
nincs élete.

Befejező intelmek: bűnök és az örök élet: 5,13-21

13 Ezeket azért írom nektek, hogy tudjátok: nektek, akik hisztek Isten Fiának ne-
vében, örök életetek van.

14 Abban rejlik a mi iránta való bizalmunk, hogy bármit kérünk az ő akarata sze-
rint, meghallgat minket. 15 S ha tudjuk, hogy meghallgat minket, bármit kérünk is
tőle, azt is tudjuk, hogy már a miénk, amit kértünk. 16 Ha valaki látja, hogy a testvére
vétkezik, de nem halálos bűnnel, imádkozzon érte, és Isten életet fog adni annak, aki
nem halálosan vétkezett. Van halált okozó bűn is; nem erről mondom, hogy valaki
könyörögjön érte.

17 Minden gonoszság bűn, de van halált nem okozó bűn is. 18 Tudjuk, hogy mind-
az, aki Istentől született, nem vétkezik, mert az Istentől való születés megőrzi őt, s a
gonosz meg nem érinti. 19 Tudjuk, hogy mi Istentől vagyunk, ez az egész világ pedig
gonoszságban fetreng. 20 S azt is tudjuk, hogy Isten Fia eljött, és értelmet adott ne-
künk, hogy megismerjük azt, aki Igaz. Mi őbenne vagyunk, aki igaz: az ő Fiában, Jé-
zus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet. 21 Gyermekeim, őrizkedjetek a bálvá-
nyoktól! Ámen.

JÁNOS MÁSODIK LEVELE

Címzés és köszöntés: 1-3

1 A presbiter a kiválasztott úrnőnek és gyermekeinek, akiket igazán szeretek; s
nem egyedül én, hanem azok is mindnyájan, akik megismerték az igazságot, 2 az igaz-
ság révén, amely megmarad bennünk, és velünk lesz örökké. 3 Legyen velünk kegye-
lem, irgalom, békesség az Atyaistentől és Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától igazság-
ban és szeretetben!

Élet az igazságban: 4-6

4 Igen örültem, hogy gyermekeid között olyanokat találtam, akik igazságban jár-
nak, amint parancsot kaptunk az Atyától.
5 Most pedig kérlek téged, úrnőm, nem mintha új parancsot írnék neked, hanem
azt, ami megvolt nálunk kezdettől fogva, hogy szeressük egymást. 6 A szeretet az, ha
az ő parancsai szerint járunk. Mert az a parancs, hogy amit kezdettől fogva hallottá-
tok, aszerint járjatok.

A tévtanítók elutasítása: 7-11

7 Sok csaló ment ugyanis szerteszét a világba. Ezek nem vallják, hogy Jézus Kriszt-
us testben eljött. Aki ilyen, az csaló és antikrisztus. 8 Vigyázzatok magatokra! El ne
veszítsétek, amit fáradozásotokkal elértetek, hogy teljes jutalmat kapjatok! 9 Ha valaki
túllép ezen, és nem marad meg Krisztus tanításában, akkor Isten sem az övé. Ha
azonban valaki megmarad a tanításban, akkor az Atya is és a Fiú is az övé. 10 Ha vala-
ki hozzátok jön, és nem ezt a tanítást hozza magával, ne fogadjátok be őt házatokba,
még azt se mondjátok neki: »Üdv neked!«. 11 Mert aki azt mondja neki: »Üdv ne-
ked!«, az részes az ő gonosz cselekedeteiben.

Befejező köszöntések: 12-13

12 Még több írnivalóm is volna nektek, de nem akartam papíron és tintával, mert
remélem, eljutok hozzátok, és szemtől szembe beszélhetek veletek, hogy örömünk
teljes legyen. 13 Üdvözölnek téged kiválasztott nővéred gyermekei!

JÁNOS HARMADIK LEVELE

Címzés és köszöntés: 1-4

1 A presbiter a kedves Gájusznak, akit igazán szeretek. 2 Kedvesem! Azon imádkozom, hogy mindenben szerencsésen járj, és egészséges légy, mint ahogy lelked is jó állapotban van. 3 Nagyon örültem, amikor a testvérek megérkeztek, és tanúságot tettek igazságodról, arról, hogy igazságban jársz. 4 Nincs annál nagyobb öröm számomra, mint amikor hallom, hogy a gyermekeim igazságban járnak.

A hithirdetők bátorítása: 5-8

5 Kedvesem! Hűségesen jársz el mindabban, amit a testvérekkért, méghozzá idegenekért teszel. 6 Ők tanúságot tettek szeretetedről az egyház színe előtt, és jól teszed, ha az úton gondoskodsz róluk, amint ez méltó Istenhez. 7 Hiszen az ő nevéért keltek útra, és semmit sem fogadnak el a pogányoktól. 8 Nekünk kell tehát az ilyeneket támogatnunk, hogy segítőtársai legyünk az igazságnak.

Diotrefész rendreutasítása: 9-10

9 Írtam valamit az egyháznak, de az, aki szereti közöttük az első helyet elfoglalni, Diotrefész, nem fogad be minket. 10 Ezért, ha majd elmegyek, megfeddem őt azért, amit tesz. Gonosz szavakat fecseg ellenünk, és mintha még ez sem volna neki elég, nem fogadja be a testvéreket. Azoknak pedig, akik be akarják fogadni őket, megtiltja, sőt, kiutasítja őket az egyházból.

Tanúság Demeterről: 11-12

11 Kedvesem! Ne kövesd a rosszat, hanem azt, ami jó! Aki jót cselekszik, az Istenből van; aki rosszat cselekszik, nem látta Istent.

12 Demeterről mindnyájan tanúságot tesznek, maga az igazság is, sőt, mi is tanúságot teszünk róla, és te tudod, hogy a mi tanúságunk igaz.

Befejező köszöntések: 13-14

13 Sok írnivalóm volna még neked, de nem akartam neked tintával és tollal írni. 14 Remélem ugyanis, hogy hamarosan meglátlak, s akkor szemtől szembe fogunk beszélni. Békesség neked! Üdvözölnek barátaid! Üdvözöld barátainkat név szerint!

JÚDÁS LEVELE

Címzés és köszöntés 1 Júdás, Jézus Krisztus szolgája és Jakab testvére, azoknak, akiket az Atyaisten szeret, Jézus Krisztusnak megtartott és meghívott. 2 Irgalom, béke és szeretet bőségesen adassék nektek!

Óvás a tévtanítóktól 3 Szeretteim, mivel őszinte törekvésem, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek tartottam ebben az írásban kérni titeket, hogy harcoljatok a hitért, amelyet egyszer s mindenkorra átadtak a szenteknek.

4 Mert alattomban bejöttek közénk bizonyos emberek, akik régóta ki vannak jelölve az ítéletre. Istentelenek, akik Istenünk kegyelmét érzékiségre fordítják, s egyedüli Uralkodónkat és Urunkat, Jézus Krisztust tagadják.

Fenyegető ítélet a tévtanítók ellen 5 Figyelmeztetni akarlak titeket – bár mindezt jól tudjátok –, hogy az Úr, miután kiszabadította a népet Egyiptom földjéről, később azokat, akik nem hittek, elpusztította. 6 Az angyalokat pedig, akik nem őrizték meg méltóságukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartja. 7 Ugyanígy Szodoma és Gomorra is, és a szomszédos városok, ame-

lyek hasonlóképpen paráznák voltak, és más test után jártak, szenvedik az örök tűz
büntetését, és intő példaként állnak előttünk.

A tévtanítók útja 8 Ezek az álmodozók is ugyanúgy megfertőzik a testet, az Úr ha-
talmát megvetik, a Fényességeket pedig káromolják. 9 Pedig Mihály főangyal, amikor
az ördöggel vitatkozott és viaskodott Mózes teste miatt, nem mert káromló ítéletet
kimondani ellene, hanem azt mondta: *»Büntessen meg téged az Úr!«* {Zak 3,2} 10 Ezek
pedig gyalázzák mindazt, amit nem értenek. Amit viszont a természet szerint, mint az
oktalan állatok, tudnak, azáltal romlásba jutnak. 11 Jaj nekik, mert Kain útján járnak,
és nyereségért Bálám tévedésére adták magukat, és mint Kóré a lázadásban, elvesz-
nek. 12 Szégyenfoltok ezek a lakomáitokon, tartózkodás nélkül lakmároznak, és önma-
gukat hizlalják; esőtlen felhők, amelyeket a szelek ide-oda kergetnek, őszi, terméket-
len, kétszer kiveszett, gyökerestül kitépett fák, 13 vad tengeri hullámok, amelyek saját
gyalázatukat tajtékozzák, bolygó csillagok, amelyekre a sötétség vihara vár örökké.
14 Ezekről jövendölt Hénok, Ádám után a hetedik, amikor így szólt: »Íme, jön az Úr
ezernyi szentjével, 15 minden fölött ítéletet tart, és megfenyíti az összes istentelent
minden gonoszságért, amelyet gonoszul véghezvittek; és minden durva beszédért,
amelyet az istentelen bűnösök ellene szóltak.« 16 Izgága elégedetlenkedők ezek, akik
saját kívánságaik útján járnak; a szájuk kevélységet beszél, és haszonlesésből hízeleg-
nek az embereknek.

Felhívás a hűségre 17 Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg az igékről, ame-
lyeket előre megmondtak a mi Urunk, Jézus Krisztus apostolai. 18 Megmondták nek-
tek, hogy »az utolsó időben gúnyolódók jönnek, akik saját kívánságaik útján járnak,
istentelenségben.« {2 Pét 3,3} 19 Ezek azok, akik szakadásokat támasztanak, érzékiek, a
Lélek nélkül valók. 20 Ti ellenben, szeretteim, épüljetek rá legszentebb hitetekre,
imádkozzatok a Szentlélekben, 21 őrizzétek meg magatokat Isten szeretetében, s várjá-
tok a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre! 22 A kételkedőkön
könyörüljetek, 23 amazokat viszont mentsétek meg, ragadjátok ki őket a tűzből! A
többieken pedig könyörüljetek, ám félelemmel, s borzadjatok még a ruhától is, amit a
testük beszennyezett!

Befejezés 24 Annak pedig, akinek van hatalma bűn nélkül megőrizni titeket, és
szeplőtelenül, boldog örömmel az ő dicsőségének színe elé állítani, 25 a mi egyedül
üdvözítő Istenünknek, Urunk Jézus Krisztus által, legyen dicsőség és magasztalás,
uralkodás és hatalom minden idő előtt, most és mindörökkön-örökké! Ámen.

JÁNOS JELENÉSEI

Előszó: 1,1-3

1 1 Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, melyet Isten adott neki, hogy szolgáinak
megmutassa mindazt, aminek csakhamar meg kell történnie {Dán 2,28-29}. Elküldte
angyalát, és kijelentette szolgájának, Jánosnak, 2 aki tanúságot tett Isten igéjéről és
Jézus Krisztus tanúbizonyságáról, mindarról, amit látott. 3 Boldog az, aki olvassa és
aki hallja ennek a próféciának igéit, és megtartja mindazt, ami abban meg van írva,
mert az idő közel van!

Bevezetés: 1,4-8

4 János a hét egyháznak, amelyek Ázsiában vannak. Kegyelem nektek és békesség
attól, aki van és aki volt {Kiv 3,14G} és aki eljövendő; és a hét szellemtől, akik az ő trónja
előtt vannak; 5 és Jézus Krisztustól, aki hűséges tanú, elsőszülött a halottak közül, és
fejedelme a föld királyainak {Zsolt 89,38. 28}; aki szeretett minket és megszabadított
bennünket bűneinktől {Zsolt 130,8} a saját vére által, 6 és Istene és Atyja számára király-
sággá és papokká tett minket {Kiv 19,6}; övé a dicsőség és az uralom örökkön-örökké!
Ámen.

7 *Íme, a felhőkön jön* {Dán 7,13}, *és látni fogja* őt minden szem, és akik őt *átszúrták.*
Gyászolja majd őt a föld összes népe {Zak 12,10}. Igen! Ámen.

8 Én vagyok az Alfa és az Ómega, mondja az Úr, az Isten, aki van {Kiv 3,14G}, és aki
volt, és aki eljövendő: a Mindenható.

LEVELEK A HÉT EGYHÁZNAK: 1,9-3,22

János megbízatása 9 Én, János, Jézusban testvéretek, és társatok a szorongatta-
tásban, az uralomban és a béketűrésben, a Patmosz nevű szigeten voltam Isten igéjé-
ért és Jézus tanúbizonyságáért. 10 A Lélekben elragadtatásba estem az Úr napján, és
hátam mögött olyan nagy hangot hallottam, mint a harsonáé, 11 amely így szólt: »Amit
látsz, írd le egy könyvbe, és küldd el a hét egyháznak: Efezusba, Szmirnába, Perga-
monba, Tiatírába, Szárdeszbe, Filadelfiába és Laodíceába!« 12 Megfordultam, hogy
lássam a hangot, amely velem beszélt; és amikor megfordultam, hét arany gyertyatar-
tót láttam, 13 és a hét arany gyertyatartó között *az Emberfiához hasonlót, bokáig érő*
ruhába öltözve, és a mellén *arany övvel körülövezve* {Dán 7,13; Ez 9,2.11G; Dán 10,5}. 14 *A*
feje és a haja fehér volt, mint a fehér *gyapjú, és mint a hó, és a szeme olyan, mint a*
tűz lángja. 15 *Lába hasonló volt* a kemencében izzó *sárgarézhez* {Dán 7,9; 10,6}, *és a*
hangja, mint a nagy vizek zúgása {Ez 1,24}. 16 Jobbjában hét csillagot tartott, és a szá-
jából kétélű kard állt ki. Az arca olyan volt, mint a teljes fényében ragyogó nap.

17 Amikor megláttam őt, a lába elé hullottam, mint egy halott. A jobbját rámtette,
és azt mondta: »Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó {Iz 44,2.6}, 18 az élő, bár halott
voltam; de íme élek örökkön-örökké; nálam vannak a halál és az alvilág kulcsai. 19 Írd
föl tehát, amiket láttál, és amik vannak, és amiknek ezek után kell megtörténniük {Dán
2,29}! 20 A hét csillag titka, amelyet a jobbomban láttál, és a hét arany gyertyatartó: a
hét csillag a hét egyház angyala; és a hét gyertyatartó a hét egyház.

2 **Az efezusi egyháznak** 1 Az efezusi egyház angyalának írd meg:

Így szól, aki a hét csillagot tartja a jobbjában, aki a hét arany gyertyatartó között
jár: 2 Ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat és béketűrésedet, és hogy nem szen-
vedheted a gonoszokat; hogy próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják ma-
gukat, holott nem azok, és hazugnak találtad őket. 3 Béketűrő vagy, és szenvedtél az
én nevemért, és nem fáradtál el. 4 De kifogásom van ellened: az, hogy elhagytad első
szeretetedet. 5 Emlékezz tehát arra, honnan estél ki, térj meg, és tedd azt, amit korá-
ban tettél; mert különben föllépek ellened, és elmozdítom gyertyatartódat helyéről, ha
nem térsz meg. 6 De az megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit,
amelyeket én is gyűlölök.

7 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak. A győztesnek
enni adok az élet fájáról, mely Isten paradicsomában van {Ter 2,9; Ez 31,8}!

A szmirnai egyháznak 8 A szmirnai egyház angyalának írd meg:

Így szól az első és az utolsó {Iz 44,6}, aki halott volt és él: 9 Ismerem szorongatáso-
dat és szegénységedet – noha gazdag vagy –, és káromolnak azok, akik zsidónak
mondják magukat, holott nem azok, hanem a sátán zsinagógája. 10 Semmit se félj a

rád váró szenvedésektől! Íme, az ördög közületek egyeseket börtönbe fog vetni, hogy próbára tegyen titeket, és szorongatásotok lesz tíz napig {Dán 1,12.14}. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.

11 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: Aki győzni fog, azt nem sebzi meg a második halál!

A pergamoni egyháznak 12 A pergamoni egyház angyalának írd meg:

Így szól, akié a kétélű kard: 13 Tudom, hol laksz: ott, ahol a sátán székhelye van; és kitartasz nevem mellett, és nem tagadtad meg hitemet még azokban a napokban sem, amikor Antipászt, az én tanúmat, az én hívemet megölték nálatok, ahol a sátán lakik. 14 De van ellened némi kifogásom is, hogy vannak ott nálad követői Bálám tanításának, aki arra tanította Bálákot, hogy tőrbe csalja Izrael fiait, hogy áldozati húsból lakmározzanak és paráználkodjanak {Szám 31,16; 25,1-2G}. 15 Így nálad is vannak olyanok, akik a nikolaiták tanításának követői. 16 Térj meg tehát te is, különben csakhamar föllépek ellened, és harcba szállok azokkal szám kardjával.

17 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak. A győztesnek elrejtett mannát adok, és egy kis fehér követ adok neki, a kis kőre írva pedig új nevet {Iz 62,2}, amelyet senki sem ismer, csak az, aki kapja.

A tiatírai egyháznak 18 A tiatírai egyház angyalának írd meg:

Így szól az Isten Fia, akinek a szeme olyan, mint a tűz lángja, és a lába hasonló a sárgarézhez {Dán 10,5-6}: 19 Ismerem műveidet, hitedet, szeretetedet, szolgálatodat és béketűrésedet, és utóbbi tetteidet, amelyek számosabbak az előbbieknél. 20 De van ellened egy kifogásom, hogy megengeded Jezabel asszonynak, aki magát prófétanőnek mondja, hogy tanítson, és elcsábítsa szolgáimat, hogy paráználkodjanak és egyenek a bálványáldozatokból {Szám 31,16; 25,1-2G}. 21 Időt adtam neki, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. 22 Íme, ágyba döntöm őt, és akik vele házasságtörést követnek el, igen nagy szorongatásban lesznek, ha nem fordulnak el tetteiktől. 23 Fiait halállal ölöm meg, és megtudja minden egyház, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója {Zsolt 7,10}, és megfizetek közületek mindenkinek tettei szerint {Zsolt 62,13}. 24 Nektek pedig azt mondom, a többieknek, akik Tiatírában vagytok, akik nem követik ezt a tanítást, és akik nem ismerték a sátán állítólagos mélységeit: Nem rakok rátok más terhet! 25 Azonban amitek van, ahhoz ragaszkodjatok, amíg el nem jövök! 26 Aki pedig győz és mindvégig megtartja cselekedeteimet,

annak hatalmat *adok a nemzetek fölött,*
27 *hogy vasvesszővel kormányozza azokat,*
és összetörjenek, mint a cserépedény {Zsolt 2,8-9G},
28 amint én is megkaptam Atyámtól,
és neki adom a hajnalcsillagot.
29 Akinek van füle, hallja meg,
mit mond a Lélek az egyházaknak!

3 **A szárdeszi egyháznak** 1 A szárdeszi egyház angyalának írd meg:

Így szól az, akié az Isten hét szelleme és a hét csillag: Ismerem cselekedeteidet, hogy van neved, hogy élsz, de halott vagy! 2 Légy éber, és erősítsd meg a többieket, akik közel vannak a halálhoz, mert műveidet nem találom teljesnek Istenem előtt. 3 Emlékezz tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad, tartsd meg azt, és térj meg. Ha pedig nem leszel éber, úgy érkezem hozzád, mint a tolvaj, és nem fogod tudni, melyik órában jövök hozzád. 4 De vannak néhányan nálad Szárdeszben, akik nem szennyezték be ruháikat, és velem fognak járni fehérben, mert megérdemlik. 5 Aki győz, így fog fehér ruhába öltözni, és nem törlöm ki nevét az élet könyvéből {Zsolt 69,29}, és megvallom nevét Atyám és angyalai előtt.

6 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!

A filadelfiai egyháznak 7 A filadelfiai egyház angyalának írd meg:

Így szól a Szent, az Igaz, akié *Dávid kulcsa; aki ha valamit megnyit, azt senki sem zárja be; ha valamit bezár, azt senki sem nyitja ki* {Iz 22,22}: 8 Ismerem cselekedeteidet. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, melyet senki sem zárhat be. Bár kevés az erőd, mégis megtartottad igémet, és nem tagadtad meg nevemet. 9 Íme, odaadok egyeseket a sátán zsinagógájából, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok, hanem hazudnak; íme, megteszem, hogy eljöjjenek és lábadhoz boruljanak {Iz 60,14}, és megtudják, hogy szeretlek téged. 10 Mivel megőrizted béketűrésem igéjét, én is megőrizlek téged a megpróbáltatás órájától, amely eljön az egész földkerekségre, hogy próbára tegye a föld lakóit. 11 Íme, csakhamar eljövök! Tartsd meg, amid van, hogy senki se vegye el koronádat! 12 Aki győz, azt oszloppá teszem Istenem templomában, és nem megy ki többé, és ráírom Istenem nevét és Istenem városának nevét {Ez 48,35}, az új Jeruzsálemét, amely leszáll az égből Istenemtől, és saját, új nevemet {Iz 62,2}.

13 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!

A laodíceai egyháznak 14 A laodíceai egyház angyalának írd meg:

Így szól az Ámen, a hűséges és igaz tanú, aki Isten teremtésének kútfeje {Zsolt 89,38; Péld 14,5; 8,22G}: 15 Ismerem cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem meleg; bár hideg volnál vagy meleg! 16 De mivel langyos vagy, és sem hideg, sem meleg, kezdlek téged kivetni a számból. 17 Mert azt mondod: `Gazdag vagyok, és igen sok kincsem van {Óz 12,9}, nem szorulok rá semmire', és nem tudod, hogy nyomorult és szánalmas vagy, szegény, vak és meztelen, 18 tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált színaranyat, hogy meggazdagodj; ölts fehér ruhát, hogy ne legyen látható meztelenséged szégyene; s végy gyógyírt, hogy bekend a szemed, és láss. 19 Akiket szeretek {Péld 3,12}, azokat korholom és megfenyítem; buzdulj tehát föl, és térj meg. 20 Íme, az ajtónál állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele étkezem, és ő énvelem. 21 Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön trónomon, mint ahogy én is győztem, és Atyámmal ülök az ő trónján.

22 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak!«

BEVEZETŐ ÉGI LÁTOMÁSOK: 4,1-5,14

4 **Hódolat Isten trónja előtt** 1 Ezek után látomásom volt, és íme, ajtó nyílt meg az égben, és az előbbi hang, amelyet mint harsonát hallottam velem beszélni, így szólt: »Jöjj fel ide {Kiv 19,16}, és megmutatom neked azt, aminek ezek után történnie kell!« {Dán 2,29} 2 Azonnal elragadtatásba estem a Lélekben, és íme, trón volt elhelyezve az égben, és a trónon ült valaki. 3 Az ott ülő hasonlónak látszott a jáspishoz és a karneolhoz; szivárvány volt a trón körül, hasonló a smaragd színéhez {Iz 6,1; Ez 1,26-28}. 4 A trón körül huszonnégy szék, és a székeken huszonnégy vén ült fehér ruhába öltözve, a fejükön arany korona. 5 A trónból villámok, zúgás és mennydörgések törtek elő {Kiv 19,16G}. Hét fáklya égett a trón előtt: Isten hét szelleme. 6 A trón előtt mintegy üvegtenger volt, kristályhoz hasonló, és a trón közepén, és a trón körül négy élőlény {Ez 1,5.18}, elöl és hátul tele szemekkel. 7 *Az első* élőlény *oroszlánhoz* volt hasonló, *a második* élőlény *bikához* volt hasonló, *a harmadik* élőlénynek *emberéhez hasonló arca* volt, és *a negyedik* élőlény repülő *sashoz* hasonlított {Ez 1,10}. 8 A négy élőlény mindegyikének hat-hat szárnya volt, körös-körül és belül tele voltak szemekkel {Iz 6,2; Ez 1,18G}. Éjjel-nappal pihenés nélkül azt mondták: *»Szent, szent, szent az Úr* {Iz 6,3}, a mindenható Isten, aki volt és aki van {Kiv 3,14G} és aki eljövendő!«

9 Mikor ezek az élőlények dicsőséget, tiszteletet és hálát zengtek a trónon ülőnek,
az örökkön-örökké élőnek, 10 a huszonnégy vén leborult a trónon ülő előtt, imádta az
örökkön-örökké élőt {Iz 6,1; Dán 6,27}, letette koronáját a trón előtt, és így szólt:

11 »Méltó vagy, Urunk, Istenünk,
hogy tied legyen a dicsőség,
a tisztelet és a hatalom,
mert te teremtettél mindent,
és a te akaratod által jöttek létre a teremtmények!«

5 **A lepecsételt könyv és a Bárány** 1 A trónon ülő jobbjában láttam egy belül és kí-
vül teleírt könyvet, amely hét pecséttel volt lepecsételve {Iz 6,1; 29,11; Ez 2,9-10}. 2 Láttam
egy erős angyalt, aki hangosan hirdette: »Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és
feltörje annak pecsétjeit?« 3 És sem az égben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta
senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba. 4 Nagyon sírtam, mert senkit sem
találtak méltónak, hogy a könyvet felnyissa vagy hogy abba beletekintsen. 5 Erre a vé-
nek egyike így szólt hozzám: »Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid
sarja {Ter 49,9; Iz 11,10}, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak hét pecsétjét!«

6 Akkor láttam, hogy íme, a trón és a négy élőlény között és a vének között a Bá-
rány állt mintegy megölve {Iz 53,7}. Hét szarva és hét szeme volt, amelyek Istennek az
egész földre küldött hét szelleme {Zak 4,10}. 7 Odament, és átvette a trónon ülő jobbjá-
ból a könyvet {Iz 6,1}. 8 Amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén
leborult a Bárány előtt; mindegyiküknek hárfája és arany csészéje volt, tele illatsze-
rekkel, amelyek a szentek imádságai. 9 Új éneket énekeltek, amely így hangzott {Zsolt
33,3}:

»Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet,
és felnyisd annak pecsétjeit,
mert megöltek, és saját véreddel megváltottál Istennek,
minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből,
10 és Istenünk számára uralommá és papokká tetted őket,
és uralkodni fognak a föld felett!«

11 Sok angyalt láttam, és hallottam szavukat a trón körül, s az élőlényekét és a vé-
nekét, és számuk tízezernyi tízezer és ezernyi ezer volt {Dán 7,10}, 12 akik hangosan azt
kiáltották:

»Méltó a Bárány, akit megöltek {Iz 53,7},
hogy övé legyen a hatalom és gazdagság,
a bölcsesség, az erő, a tisztelet,
a dicsőség és az áldás!«

13 Minden teremtményt, amely az égben van, a földön és a föld alatt, és amely a
tengeren és a tengerben van, mindezeket hallottam, amint azt mondták: »A trónon
ülőnek {Iz 6,1} és a Bárránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom, örökkön-örökké!«

14 A négy élőlény azt felelte: »Ámen!« A vének arcra borultak és imádták az örök-
kön-örökké élőt.

A HÉT ANGYAL ÉS A HÉT HARSONA: 6,1- 11,19

6 **Az első hat pecsét** 1 Láttam, amint a Bárány felnyitott egyet a hét pecsét közül;
és hallottam a négy élőlény egyikét, amint mennydörgésszerű hangon így szólt:
»Jöjj!« 2 És láttam egy fehér lovat {Zak 1,8; 6,3.6}, a lovon ülőnek íj volt a kezében, és
megkoronázták, ő pedig diadalmasan kivonult, hogy győzzön.

3 Amikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam a második élőlényt, amint így
szólt: »Jöjj!« 4 Kijött egy másik, tűzvörös ló {Zak 1,8; 6,2}, és a rajta ülőnek megenged-

ték, hogy elvegye a békét a földről, és hogy egymást öldössék. Egy nagy kardot adtak neki.

5 Amikor a harmadik pecsétet fölnyitotta, hallottam a harmadik élőlényt, amint így szólt: »Jöjj!« És láttam egy fekete lovat {Zak 6,2.6}; és a rajta ülőnek kezében mérleg volt. 6 A négy élőlény között egy hang hallatszott, amely így szólt: »Két mérő gabona egy tizesért, és háromszor két mérő árpa egy tizesért; de a bort és az olajat ne bántsd!«

7 Amikor a negyedik pecsétet fölnyitotta, hallottam a negyedik élőlény szavát, amint így szólt: »Jöjj!« 8 És láttam egy fakó lovat; és a rajta ülő neve Halál, és az alvilág {Óz 13,14} követte őt. Hatalom adatott neki a föld negyed része fölött, hogy öljön karddal, éhínséggel, halállal {Jer 14,12}, és a föld vadállataival.

9 Amikor az ötödik pecsétet fölnyitotta, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket Isten igéjéért és tanúbizonyságukért megöltek. 10 Hangosan kiáltottak: »Uram, te szent és igaz, meddig nem mondasz ítéletet és nem állsz bosszút vérünkért a föld lakóin?« {Zak 1,12; MTörv 32,43}

11 Mindegyiküknek hosszú fehér ruhát adtak, és azt mondták nekik, hogy még egy kis ideig legyenek nyugton, míg teljessé nem lesz szolgatársaiknak és testvéreiknek száma, akiket kell, hogy ugyanúgy megöljenek, mint őket.

12 Láttam, hogy amint a hatodik pecsétet felnyitotta, nagy földrengés támadt. A nap olyan fekete lett, mint a szőrzsák {Iz 50,3G}, és az egész hold olyan lett, mint a vér {Jo 3,4}. 13 A csillagok lehullottak az égről a földre, ahogy a fügefa lehullatja éretlen fügéit {Iz 34,4G}, amikor nagy szél rázza. 14 Az ég visszahúzódott, mint az összegöngyölt könyvtekercs {Iz 34,4G}, és minden hegy és sziget kimozdult a helyéből. 15 A föld királyai, a fejedelmek {Zsolt 2,2}, a hadvezérek, a gazdagok és az erősek, és minden szolga és szabad ember a hegyek barlangjaiba és kősziklái közé rejtőzött {Iz 2,10}, 16 és *azt mondták a hegyeknek és a kősziklákknak: »Omoljatok ránk* {Óz 10,8}*, és rejtsetek el minket* a trónon ülő elől {Iz 6,1} és a Bárány haragja elől! 17 Mert elérkezett az ő haragjuk nagy napja, és ki képes megállni azon?« {Jo 2,11}

7 **Isten szolgáinak megjelölése** 1 Ezután négy angyalt láttam, akik a föld négy sarkán álltak, és akik feltartóztatták a földnek négy szelét, hogy ne fújjanak sem a földön, sem a tengeren, és egyetlen fára sem. 2 Akkor láttam, hogy napkelet felől egy másik angyal száll fel, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hangosan azt kiáltotta a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek: 3 »Ne ártsatok a földnek és a tengernek, sem a fáknak, amíg meg nem jelöljük homlokukon Istenünk szolgáit!« 4 Hallottam a megjelöltek számát: száznegyvennégyezer megjelölt, Izrael fiainak valamennyi törzséből. 5 Júda törzséből tizenkétezer megjelölt; Rúben törzséből tizenkétezer; Gád törzséből tizenkétezer; 6 Áser törzséből tizenkétezer; Neftali törzséből tizenkétezer; Manassze törzséből tizenkétezer; 7 Simeon törzséből tizenkétezer; Lévi törzséből tizenkétezer; Isszakár törzséből tizenkétezer; 8 Zebulon törzséből tizenkétezer; József törzséből tizenkétezer; Benjamin törzséből tizenkétezer.

9 Ezután nagy sereget láttam, amelyet senki sem volt képes megszámlálni, minden nemzetből, néptörzsből, népből és nyelvből a trón előtt és a Bárány előtt állni, hosszú fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaággal, 10 és hangosan azt kiáltották: »Üdv a mi Istenünknek, aki a trónon ül {Iz 6,1}, és a Báránynak!«

11 Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, és a trón előtt arcra borulva imádták Istent:

12 »Ámen! Áldás és dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erősség a mi Istenünknek, örökkön-örökké! Ámen.«

13 Ekkor megszólalt az egyik vén, és azt kérdezte tőlem: »Kik ezek, akik hosszú
fehér ruhába vannak öltözve, és honnan jöttek?« 14 Azt mondtam neki: »Uram, te tu-
dod!« Erre ő azt mondta nekem: »Ezek azok, akik a nagy szorongatásból jöttek, és
fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében {Dán 12,1; Ter 49,11}. 15 Ezért vannak Isten
trónja előtt, és éjjel-nappal szolgálnak neki templomában; és aki a trónon ül {Iz 6,1},
fölöttük lakik. 16 *Nem éheznek többé és nem szomjaznak, nem éri őket többé a nap,*
sem bármiféle forróság {Iz 49,10}, 17 mert a királyi széken trónoló Bárány *lesz a pászto-*
ruk, az élet vizének forrásához vezeti őket {Zsolt 23,1-2; Jer 2,13}, *és Isten letöröl szemük-*
ről minden könnyet« {Iz 25,8}.

8 **A hetedik pecsét és a hetedik angyal** 1 Amint a hetedik pecsétet felnyitotta,
csend lett az égben mintegy félóráig. 2 Láttam a hét angyalt, akik Isten előtt állnak, és
hét harsonát adtak nekik. 3 Aztán egy másik angyal jött, és megállt az oltár előtt arany
tömjénezővel. Sok jó illatszert adtak neki, hogy mindegyik szent imádságából tegyen
az arany oltárra, amely Isten trónja előtt áll. 4 A jó illatszerek füstje fölszállt a szentek
imádságából, az angyal kezéből Isten előtt. 5 Az angyal fogta a tömjénezőt, tett bele az
oltár tüzéből {Lev 16,12}, és ledobta a földre. Akkor mennydörgés, zúgás, villámlás {Kiv
19,16G} és nagy földrengés támadt.

Az első négy harsona 6 A hét angyal, akiknél a hét harsona volt, felkészült, hogy
megfújja a harsonát.

7 Az első angyal megfújta a harsonát. Erre vérrel vegyes jégeső és tűz támadt, és a
földre hullott. A föld harmadrésze megégett, a fák harmadrésze elhamvadt, és minden
zöldellő fűszál kiégett.

8 A második angyal megfújta a harsonát. Valami tűzzel égő nagy hegy {Jer 51,25G}
zuhant a tengerbe, és a tenger harmadrésze vérré változott {Kiv 7,21-22}. 9 Ekkor meghalt
a tengerben élő teremtmények harmadrésze, és a hajók harmadrésze elpusztult.

10 A harmadik angyal megfújta a harsonát, és egy nagy csillag hullott le az égből,
égve, mint a fáklya, beleesett a folyók harmadrészébe és a vizek forrásaiba. 11 A csillag
neve: Üröm. A vizek harmadrésze ürömmé változott, és számos ember meghalt a vi-
zektől, mert keserűek lettek.

12 A negyedik angyal megfújta a harsonát, és csapás érte a nap harmadát, a hold
harmadrészét és a csillagok harmadrészét, hogy harmadrészük elsötétüljön, és a nap-
pal harmadrésze ne ragyogjon, és az éjjelé hasonlóképpen.

13 Ekkor láttam és hallottam, hogy egy magányos sas repült át az égen, és hango-
san így kiáltott: »Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak a másik három angyal további harsonázá-
sa miatt, akik ezután fogják megfújni a harsonát!«

9 **Az ötödik harsona** 1 Az ötödik angyal megfújta a harsonát, és láttam, hogy egy
csillag esett le az égből a földre, és neki adatott a mélység kútjának kulcsa.
2 Megnyitotta a mélység kútját, és fölszállt a kút füstje, mint egy nagy kemence füst-
je {Kiv 19,18}, erre elsötétült a nap és a levegő a kút füstjétől. 3 A kút füstjéből sáskák
jöttek ki a földre {Kiv 10,12}, és olyan hatalom adatott nekik, amilyen hatalma a föld
skorpióinak van. 4 Azt a parancsot kapták, hogy ne bántsák a föld füvét, egyetlen zöl-
dellő növényt és egyetlen fát sem {Kiv 10,15}, hanem csak azokat az embereket, akiknek
a homlokán nincs rajta Isten jele {Ez 9,4}. 5 Parancsot kaptak, hogy ne öljék meg őket,
csak kínozzák őket öt hónapig, és kínjuk olyan, mint ahogy a skorpió kínoz, ha meg-
sebzi az embert. 6 Azokban a napokban az emberek keresni fogják a halált {Jób 3,21}, de
nem találják meg, és vágyódni fognak a halál után, de a halál futni fog előlük.

7 A sáskák alakja harcrakész lovakhoz hasonlított, és fejükön mintegy aranyhoz
hasonló korona volt. Az arcuk olyan volt, mint az emberek arca. 8 A hajuk olyan volt,

mint az asszonyok haja, és fogaik, mint az oroszlánok fogai. 9 A mellvértjük olyan volt,
mint a vaspáncél, és a szárnyuk zúgása, mint a harcba száguldó nagyszámú lovas sze-
kér zúgása {Jo 2,5}. 10 A skorpióéhoz hasonló farkuk volt, és fullánk volt a farkukban,
ebben pedig hatalom, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig. 11 A mélység angyala
volt a királyuk, akinek a neve héberül Abaddón, görögül Apollión.

12 Az egyik jaj elmúlt, de íme, még két jaj jött ezek után.

A hatodik harsona 13 A hatodik angyal megfújta a harsonát, és egy hangot hallot-
tam az Isten szeme előtt álló arany oltár szarvai közül, 14 amely azt mondta a hatodik
angyalnak, akinél a harsona volt: »Oldozd el a négy angyalt, akik a nagy Eufrátesz
folyónál {Ter 15,18} meg vannak kötözve!« 15 Eloldozták a négy angyalt, akik készen vol-
tak az órára, a napra, a hónapra és az esztendőre, hogy megöljék az emberek harmad-
részét. 16 A lovas sereg száma húszezerszer tízezer; hallottam a számukat. 17 Így láttam
a lovakat a látomásban, és akik rajtuk ültek, azoknak tüzes, kék és kénkő-színű mell-
vértjük volt, és a lovak feje oroszlánfejhez hasonlított. A szájukból tűz, füst és kénkő
tört elő. 18 Ettől a három csapástól elpusztult az emberek harmadrésze, a tűztől, a
füsttől és a kénkőtől, amely a szájukból előtört. 19 Mert a lovak ereje a szájukban és a
farkukban van, mert a farkuk a kígyóhoz hasonló, feje van és azzal ártanak.

20 A többi ember, aki nem halt meg ezekben a csapásokban, mégsem tért meg ke-
ze tetteitől {Iz 17,8}, hogy ne imádja a démonokat *és az aranyból, ezüstből, rézből, kő-
ből és fából való bálványokat, amelyek nem* tudnak *látni, sem hallani, sem jár-
ni* {Zsolt 106,37; Dán 5,4.23; Zsolt 115,4-7}. 21 Nem tértek meg gyilkosságaiktól, varázslataikból,
sem paráznaságaikból és lopásaikból.

10 **Az angyalok és a könyv** 1 Azután egy másik, erős angyalt láttam leszállni az ég-
ből, felhővel körülvéve, s a fején szivárvány volt. Arca olyan volt, mint a nap, lába pe-
dig, mint a tűzoszlop. 2 A kezében nyitott könyvet tartott, a jobb lábát a tengerre tette,
a balt pedig a földre, 3 és olyan hangosan kiáltott, mint amikor az oroszlán ordít {Ám
3,8}. Amikor kiáltott, megszólalt a hét mennydörgés hangja. 4 Mikor pedig a hét
mennydörgés hangja megszólalt, írni akartam, de egy hangot hallottam az égből,
amely így szólt hozzám: »Pecsételd le {Dán 12,4}, amit a hét mennydörgés mondott, és
ne írd le!«

5 Ekkor az angyal, akit állni láttam a tenger és a föld felett, *fölemelte jobbját az ég
felé,* 6 *és megesküdött az* örökkön-*örökké élőre,* aki az eget teremtette, és mindazt,
ami azon van, és a földet, és mindazt, ami rajta van, és a tengert és mindazt, ami ben-
ne van {Dán 12,7; Neh 9,6}, hogy »nem lesz több haladék, 7 hanem a hetedik angyal harso-
názásának napjaiban, amikor az kezdi megfújni a harsonát, beteljesedik Isten titka,
mint ahogy ezt a jó hírt kinyilatkoztatta szolgái, a próféták által.«

8 Ekkor hangot hallottam az égből, amint újból szólt hozzám, és azt mondta:
»Menj, és vedd át a nyitott könyvet a tenger és a föld felett álló angyal kezéből!«
9 Elmentem az angyalhoz, és mondtam neki, hogy adja nekem a könyvet. Ő azt felelte
nekem: »Fogd és edd meg! Keserűvé fogja tenni a gyomrodat, de a szádban olyan
édes lesz, mint a méz.« 10 Elvettem a könyvet az angyal kezéből, megettem, és a szám-
ban édes volt, mint a méz, de amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett {Ez 2,8; 3,1-3}.

11 Ekkor azt mondták nekem: »Ismét jövendölnöd kell a nemzetekről és népekről
és nyelvekről {Dán 3,4} és számos királyról!«

11 **A templom megmérése; a két próféta tanúsága** 1 Akkor mérővesszőhöz hasonló
nádszálat adtak nekem, és azt mondták: »Kelj föl, mérd meg Isten templomát, az ol-
tárt és a benne imádkozókat! 2 De a templomon kívül levő tornácot hagyd ki, és ne
mérd meg, mert azt átadták azoknak a nemzeteknek, amelyek a szent várost negyven-

két hónapig taposni fogják {Iz 63,18}. 3 Meg fogom hagyni két tanúmnak, hogy ezerkét-
száztatvan napig jövendöljenek, szőrzsákba öltözve.« 4 *Ők a két olajfa és a két gyer-*
tyatartó, amelyek a föld Ura előtt állnak {Zak 4,3.11-14}. 5 Ha valaki ártani akar nekik,
tűz tör elő a szájukból, és megemészti ellenségeiket. Ha valaki bántani akarja őket,
akkor azt meg kell ölni. 6 Ezeknek hatalmuk van arra, hogy bezárják az eget, hogy ne
essen az eső {1 Kir 17,1} prófétálásuk napjaiban, és hatalmuk van a vizek fölött, hogy
vérré változtassák azokat {Kiv 7,17}, és mindenféle csapással sújtsák a földet, ahányszor
csak akarják {1 Sám 4,8}. 7 Amikor befejezik tanúságtételüket, a mélységből fölszálló fe-
nevad háborút indít ellenük, legyőzi {Dán 7,3.7.21} és megöli őket. 8 A holttestük annak a
nagy városnak az utcáján fog heverni, amelyet szellemi értelemben Szodomának és
Egyiptomnak hívnak, és ahol Urukat is megfeszítették. 9 A törzsekből, népekből, nyel-
vekből és nemzetekből sokan fogják látni holttestüket három és fél napon keresztül,
és holttestüket nem engedik sírba tenni. 10 A föld lakói pedig örvendezni fognak felet-
tük, és vigadni fognak. Ajándékokat küldenek egymásnak, mert ez a két próféta gyöt-
relmére volt a föld lakóinak.

11 De három és fél nap múlva Istentől az élet lelke szállt beléjük {Ez 37,10}. Lábukra
álltak, és nagy félelem fogta el azokat, akik látták őket {Ter 15,12}. 12 Ekkor egy hatalmas
hangot hallottak az égből, amely azt mondta nekik: »Szálljatok fel ide!« {Kiv 19,24} Erre
fölszálltak az égbe a felhőben, ellenségeik pedig látták őket {2 Kir 2,11}. 13 Abban az órá-
ban nagy földrengés támadt, és a város tizedrésze összeomlott {Ez 38,19-20}. A földren-
gésben név szerint hétezer ember vesztette életét. A többiek megrettentek, és dicsőí-
tették az ég Istenét.

14 A második jaj elmúlt, de íme, csakhamar eljön a harmadik jaj!

A hetedik harsona 15 A hetedik angyal megfújta a harsonát, és hatalmas hangok
szólaltak meg a mennyben: »A mi Urunké és az ő Krisztusáé lett ennek a világnak az
uralma, és uralkodni fog örökkön-örökké!«

16 Ekkor a huszonnégy vén, aki Isten előtt ült székein, arcra borult, és imádta Is-
tent, mondván:

17 »Hálát adunk neked,
mindenható Úristen,
aki vagy, és aki voltál,
mert átvetted nagy hatalmadat és uralkodsz {Zsolt 99,1}.
18 A nemzetek ugyan haragudtak,
de eljött a te haragod {Zsolt 2,5},
és az idő, hogy a halottakat megítéljék,
és megadják a jutalmat szolgáidnak,
a prófétáknak és a szenteknek,
és azoknak, akik nevedet félik,
a kicsinyeknek és a nagyoknak {Zsolt 115,13},
és hogy kiirtsák azokat,
akik megrontották a földet.«

19 Ekkor megnyílt Isten temploma az égben, és láthatóvá lett a szövetség szekré-
nye a templomában {1 Kir 8,6}; villámok, zúgás, földrengés és nagy jégeső támadt {Kiv
19,16G; 9,24}.

A SÁTÁN HARCA ISTEN NÉPE ELLEN: 12,1-14,5

12 **Az Asszony és a sárkány** 1 Ekkor nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, akinek
öltözete a nap volt, lába alatt a hold, és a fején tizenkét csillagból álló korona. 2 Mivel
áldott állapotban volt, vajúdva, a szüléstől gyötrődve kiáltozott. 3 Aztán egy másik jel

tűnt fel az égen: íme, egy nagy, tűzvörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt {Dán 7,7}, és a hét fején hét királyi korona. 4 A farka lesöpörte az ég csillagainak harmadrészét, és a földre sodorta őket {Dán 8,10}. A sárkány a vajúdó asszony elé állt, hogy amint megszül, elnyelje fiát. 5 Az fiúgyermeket szült, aki *vasvesszővel fogja kormányozni* az összes *nemzetet* {Iz 66,7; Zsolt 2,9G}. Elragadták a fiát, és Isten trónjához vitték. 6 Az asszony pedig a pusztaságba menekült, ahol Istentől elkészített helye volt, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.

A sárkány bukása 7 Ekkor harc támadt az égben: Mihály és angyalai harcoltak a sárkánnyal {Dán 10,13.20}. A sárkány és angyalai harcoltak, 8 de nem diadalmaskodtak, sem helyük nem volt többé az égben. 9 Ekkor letaszították a nagy sárkányt, az őskígyót, akit ördögnek és sátánnak {Ter 3,1; Zak 3,1; Jób 1,6} hívnak, aki elcsábítja az egész világot. Letaszították a földre, és vele együtt angyalait is letaszították. 10 Ekkor nagy hangot hallottam az égben, amely így szólt:

»Most lett a mi Istenünké az üdvösség,
az erő és a királyság,
a hatalom pedig az ő Krisztusáé,
mert letaszították testvéreink vádlóját,
aki éjjel-nappal vádat emelt ellenük Istenünk előtt.
11 Ők pedig legyőzték őt
a Bárány vére és a tanúságtétel igéje által,
s nem kímélték saját életüket mindhalálig.
12 Örvendezzetek tehát, egek {Iz 44,23},
és akik bennük laktok!

Jaj a földnek és a tengernek, mert hozzátok szállt le az ördög nagy haraggal, s tudja, hogy kevés ideje van!«

A sárkány harca az asszony ellen 13 Miután a sárkány látta, hogy letaszították a földre, üldözte az asszonyt, aki fiúgyermeket szült. 14 Ekkor az asszony két nagy sassszárnyat kapott, hogy a pusztaságba repüljön a saját helyére, hogy ott táplálják egy ideig és időkig és fél ideig {Dán 7,25}, távol a kígyótól. 15 Ekkor a kígyó akkora vízárat bocsátott a szájából az asszony után, mint egy folyó, hogy elsodortassa őt a folyóval. 16 De a föld megsegítette az asszonyt, megnyitotta száját, és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány bocsátott ki a szájából.

17 Ekkor a sárkány haragra gerjedt az asszony ellen, és elment, hogy harcra keljen az asszony többi ivadéka ellen, akik megtartják Isten parancsait, és akiknél Jézus tanúságtétele van.

18 Aztán megállt a tenger fövenyén.

13 **A két fenevad** 1 Ekkor láttam, hogy egy fenevad száll föl a tengerből, melynek hét feje {Dán 7,3.7} és tíz szarva volt, és szarvain tíz királyi korona, fejein pedig a káromlás nevei. 2 A fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz, a lábai mint a medve lábai, a szája mint az oroszlán szája {Dán 7,4-6}, és a sárkány neki adta erejét, trónját és nagy hatalmát. 3 Láttam, hogy a fejei közül az egyik szinte halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult.

Az egész föld csodálkozva követte a fenevadat. 4 Imádták a sárkányt, aki hatalmat adott a fenevadnak, és imádták a fenevadat, és így szóltak: »Ki hasonló a fenevadhoz, és ki harcolhatna vele?«

5 Nagy dolgokat és káromlást beszélő száj adatott neki {Dán 7,8.25}, és hatalmat kapott a cselekvésre negyvenkét hónapig. 6 Káromlásra nyitotta száját Isten ellen, hogy káromolja nevét és hajlékát és az ég lakóit. 7 Megadatott neki, hogy harcoljon a szentekkel, és legyőzze őket {Dán 7,21}. Hatalmat kapott minden törzs és nép és nyelv és

nemzet fölött. 8 És imádni fogja őt a föld minden lakója, akiknek a neve nincs beírva a
megölt Bárránynak életkönyvébe {Dán 12,1} a világ kezdete óta. 9 Akinek van füle, hallja
meg! 10 *Akinek fogságba kell mennie, az fogságba* megy,
akinek kard által kell meghalnia,
azt *karddal* kell megölni {Jer 15,2}.
– Ez a szentek béketűrése és hite. –
11 Ekkor láttam, hogy egy másik fenevad száll fel a szárazföldből, amelynek két
szarva volt, hasonlók a Bárányéhoz, de úgy beszélt, mint a sárkány. 12 Ez gyakorolja az
első fenevad teljes hatalmát az ő színe előtt, és rábírja a földet és a föld lakóit, hogy
imádják az első fenevadat, amelynek a halálos sebe meggyógyult. 13 Nagy jeleket mű-
vel, s még azt is megteszi, hogy tűz szálljon le az égből az emberek szeme láttára.
14 Elcsábítja a föld lakóit a jelekkel, amelyekre hatalmat kapott, hogy megtegye a fene-
vad színe előtt, s azt mondja a föld lakóinak, hogy készítsék el annak a fenevadnak a
képmását, amelynek kard által ejtett sebe van, de életben maradt. 15 Hatalmat kapott,
hogy lelket adjon a fenevad képmásának, és hogy megszólaljon a fenevad képmása, és
megölethesse azokat, akik nem imádják a fenevad képmását {Dán 3,5-6}. 16 Megteszi,
hogy minden kicsiny és nagy, gazdag és szegény, szabad és szolga bélyeget viseljen a
jobb kezén vagy a homlokán; 17 és senki se vásárolhasson vagy adhasson el, ha nem
viseli a vadállat bélyegét: a nevét, vagy a nevének számát. 18 – Ez a bölcsesség. Akinek
van értelme, számítsa ki a vadállat számát; mert ember száma az, és a száma hatszáz-
hatvanhat. –

14 **A bárány és kísérete** 1 Ekkor íme, láttam, hogy a Bárány a Sion hegyén állt, és
vele a száznegyvennégyezer, akiknek homlokára volt írva {Ez 9,4} az ő neve és az ő Aty-
jának neve. 2 Egy hangot hallottam az égből, amely olyan volt, mint a nagy vizek zúgá-
sa és mint a mennydörgés {Ez 1,24}, s a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hár-
fákon játszó hárfásoké. 3 Új éneket énekeltek a trón előtt, a négy élőlény és a vének
előtt, és senki más nem tudta megtanulni azt az éneket, mint az a száznegyvennégy-
ezer, akik meg vannak váltva a földről. 4 Ezek azok, akik nem szennyezték be magukat
asszonyokkal, mert szüzek. Követik a Bárányt, amerre csak megy; ők megváltást nyer-
tek az emberek közül, zsengéül Istennek és a Bárránynak, 5 és a szájukban nem találta-
tott hazugság, mert szeplőtelenek.

AZ ÍTÉLET: 14,6-20,15

Az ítélet kihirdetése 6 Ekkor láttam egy másik angyalt repülni az ég zenitjén, aki-
nél örök evangélium volt, hogy hirdesse az evangéliumot a föld lakóinak, minden
nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, 7 hangos szóval: »Féljétek Istent, és adja-
tok neki tiszteletet, mert eljött ítéletének órája; és imádjátok őt, aki az eget és a földet,
a tengert és a vizek forrásait alkotta!« {Kiv 20,11}
8 Ezt egy másik angyal követte, aki ezt mondta: »Elesett, elesett a nagy Babilon,
amely féktelen paráznaságának borával itatott meg minden nemzetet!« {Jer 51,7-8}
9 Egy harmadik angyal követte őket, hangosan kiáltva: »Aki imádja a vadállatot
és annak képmását, és felveszi bélyegét a homlokára vagy a kezére, 10 az is inni fog
Isten haragjának borából {Iz 51,17}, amely készen van, elegyítetlenül, haragjának kely-
hében {Jer 25,15}, és gyötrődni fog tűzben és kénben az angyalok és a Bárány előtt.
11 Gyötrelmeik füstje felszáll örökkön-örökké {Iz 34,9-10}, és nincs nyugalmuk éjjel-
nappal azoknak, akik imádták a vadállatot és képmását, és aki fölveszi nevének bélye-
gét.«
12 – Ez a szentek béketűrése, akik megtartják Isten parancsait és Jézus hitét. –
13 Egy hangot hallottam az égből, amely ezt mondta nekem: »Írjad: Már most boldo-

gok a holtak, akik az Úrban halnak meg! Igen, mondja a Lélek, hogy megpihenjenek
munkáiktól; mert cselekedeteik követik őket!«

Az aratás órája 14 Ekkor íme, fehér felhőt láttam, és a felhőn az Emberfiához hasonló ült {Dán 7,13}, akinek fején arany korona volt, és a kezében éles sarló. 15 Egy másik
angyal jött ki a templomból, és hangos szóval így kiáltott a felhőn ülőnek: »Csapj a
sarlóddal és arass, mert eljött az aratás órája, hiszen megérett az aratnivaló a föl-
dön!« {Jo 4,13} 16 És a felhőn ülő nekieresztette sarlóját a földnek, és learatta a földet.

17 Ekkor egy másik angyal jött ki az égben levő templomból, neki szintén éles sar-
lója volt. 18 Az oltártól ismét egy másik angyal jött ki, akinek hatalma volt a tűz felett,
és hangosan odakiáltott annak, akinek éles sarlója volt: »Csapj le éles sarlóddal, és
szüreteld le a föld szőlőjének gyümölcseit, mert megértek szőlőfürtjei!« {Jo 4,13} 19 Az
angyal megindította sarlóját a földre, és leszüretelte a föld szőlőjét, és Isten haragjá-
nak nagy borprésébe dobta. 20 Megtaposták a borprést a városon kívül {Iz 63,3}, és vér
jött ki a présből a lovak zablájáig, ezerhatszáz stádiumnyira.

15 **Az utolsó hét csapás kihirdetése** 1 Ekkor egy másik nagy és csodálatos jelet lát-
tam az égben: hét angyalt, akiknél a hét utolsó csapás volt, mert azok által teljesedett
be Isten haragja.

2 Akkor egy üvegtenger-félét láttam, ami tűzzel volt vegyítve. Láttam azokat, akik
legyőzték a fenevadat, a képmását és nevének számát, amint az üvegtenger fölött áll-
nak Isten hárfáival, 3 és éneklik Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány éne-
két:

»Nagyok és csodálatosak a te műveid {Zsolt 92,5},
Uram, mindenható Isten!
Igazságosak és igazak a te útjaid {Zsolt 139,14},
nemzetek Királya!
4 Ki ne félne téged, Uram,
és ki ne magasztalná nevedet?
Mert egyedül te vagy szent {Zsolt 99,3},
hisz minden nemzet eljön
és leborul színed előtt {Zsolt 86,9},
mert ítéleteid nyilvánvalóvá lettek!«

5 Ezek után láttam, hogy íme, megnyílt a tanúbizonyság hajlékának temploma az
égben {Kiv 40,34G}, 6 és hét angyal jött ki a templomból, akiknél a hét csapás volt {Lev
26,21 G}, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, a mellük körül pedig aranyövvel övezve {Dán
10,5}. 7 A négy élőlény egyike a hét angyalnak hét aranycsészét adott, telve az örökkön-
örökké élő Isten haragjával. 8 És a templom megtelt füsttel Isten felségétől és hatal-
mától, és senki sem mehetett be a templomba {Kiv 40,34-35}, amíg be nem teljesedett a
hét angyal hét csapása {Lev 26,21}.

16 **A hét angyal a harag csészéivel** 1 Ekkor egy erős hangot hallottam a templom-
ból, amely így szólt a hét angyalhoz: »Menjetek, és öntsétek ki Isten haragjának hét
csészéjét a földre!« {Szof 3,8}

2 Elment az első, és kiöntötte csészéjét a földre, erre fájdalmas és igen veszélyes
fekély támadt az embereken {MTörv 28,35}, akik a vadállat bélyegét viselték, és azokon,
akik az ő képét imádták.

3 És a második angyal is kiöntötte csészéjét a tengerbe, és az vérré változott, mint
a halotté, és minden élőlény elpusztult a tengerben {Kiv 7,17-18}.

4 És a harmadik is kiöntötte csészéjét a folyókba és a vízforrásokba, és azok vérré
változtak {Kiv 7,19}. 5 Hallottam a vizek angyalát, amint azt mondta: »Igazságos vagy,

Uram, aki vagy, és aki voltál, szent {Zsolt 119,137; Kiv 3,14G}, mert így ítéltél, 6 mivel szentek
és prófétáik vérét ontották, vért adtál nekik inni {Zsolt 79,3; Iz 49,26G}. Valóban megérde-
melték!« 7 És hallottam, hogy így szólt az oltár felől: »Úgy van, Uram, mindenható
Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid!« {Zsolt 19,10}

8 És a negyedik angyal is kiöntötte csészéjét a napra, erre annak megadatott, hogy
forrósággal gyötörje az embereket, és tűzzel. 9 És az embereket égette a nagy forróság,
s káromolták Isten nevét, akinek hatalma van e csapások fölött, s mégsem tértek meg,
hogy őt megdicsőítsék.

10 És az ötödik angyal is kiöntötte csészéjét a fenevad trónjára. Erre annak ország-
ga elsötétült {Kiv 10,21-22}, és nyelvüket harapdálták fájdalmukban. 11 Káromolták az ég
Istenét fájdalmaik és sebeik miatt; de nem tértek meg cselekedeteikből.

12 És a hatodik angyal is kiöntötte csészéjét abba a nagy folyamba, az Eufráteszbe,
s kiszáradt annak vize {Ter 15,18; Jer 50,38}, hogy út készüljön a Napkeletről jövő kirá-
lyoknak. 13 És láttam, hogy a sárkány szájából, a fenevad szájából és az álpróféta szá-
jából három tisztátalan szellem jön ki, mintha békák lennének, 14 mert démonok lel-
kei ezek, akik jeleket művelnek, és a föld összes királyaihoz mennek, hogy összegyűjt-
sék őket a harcra a mindenható Isten nagy napjára.

15 – Íme, úgy jövök, mint a tolvaj! Boldog az, aki virraszt, és őrzi ruháját, hogy
meztelenül ne járjon, és ne lássák a szégyenét!

16 És egybegyűjti őket arra a helyre, amelyet héberül Harmageddónnak neveznek.
–

17 És a hetedik angyal is kiöntötte csészéjét a levegőbe, és harsány hang hallat-
szott a templomból {Iz 66,6}, a tróntól: »Megtörtént!« 18 És villámlások, zúgás és
mennydörgések {Kiv 19,16} támadtak, és akkora földrengés lett, amekkora még nem
volt {Dán 12,1}, amióta ember van a földön, olyan földrengés, olyan hatalmas! 19 A nagy
város három részre szakadt, a nemzetek városai leomlottak, és Isten megemlékezett a
nagy Babilonról {Dán 4,27}, hogy bosszúálló haragja borának kelyhét adja neki {Iz 51,17}.
20 Eltűnt minden sziget, és a hegyek sem látszottak sehol. 21 Hatalmas, mázsányi jég-
eső {Kiv 9,24} hullott le az égből az emberekre, s az emberek káromolták Istent a jégeső
csapása miatt, mert az igen nagy volt.

17 <u>**A parázna Babilon**</u> 1 A hét angyal közül az egyik odajött, és így szólt hozzám:
»Jöjj, megmutatom neked a nagy parázna asszony kárhozatát, aki a nagy vizek fölött
ül {Jer 51,13}, 2 akivel a föld királyai paráználkodtak {Iz 23,17}, és akinek paráznasága bo-
rától megrészegültek a föld lakói!« 3 És lélekben elvitt engem a pusztaságba: egy asz-
szonyt láttam skarlátvörös fenevadon ülni, amely tele volt a káromlás neveivel, és hét
feje és tíz szarva volt {Dán 7,7}. 4 Az asszony pedig bíborba és karmazsinba volt öltözve,
felékesítve arannyal és drágakővel és gyöngyökkel. Kezében arany serleget {Jer 51,7}
tartott, telve utálatossággal és paráznaságának tisztátalanságával. 5 A homlokára ez a
név, ez a titok volt írva: »A nagy Babilon {Dán 4,27}, a föld paráznaságainak és utálatos-
ságainak anyja!«

6 És láttam, hogy az asszony részeg a szentek vérétől és Jézus vértanúinak vérétől.
Mikor őt láttam, nagyon csodálkoztam. 7 Az angyal azt mondta nekem: »Miért csodál-
kozol? Megmagyarázom én neked az asszony titkát és a fenevadét, amely őt hordozza,
amelynek hét feje és tíz szarva van! 8 A fenevad, amelyet láttál, volt és nincs, és megje-
lenik. Fel fog szállni a mélységből {Dán 7,3}, és a vesztébe jut; a föld lakói pedig csodál-
kozni fognak – azok, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe a világ teremtése
óta {Dán 12,1} –, amikor látják a fenevadat, amely volt és nincs. 9 – Ennek ez a bölcs ér-
telme: A hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül; és hét király. 10 Öt már elesett, az
egyik még van, a másik pedig még nem jött el. Amikor eljön, csak rövid ideig lesz ma-

radása. 11 És a vadállat, amely volt és nincs, az maga a nyolcadik, és a hétből való, és
vesztébe jut. 12 És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király {Dán 7,24}, akik még nem jutottak
uralomra, de mint királyok hatalmat nyernek egy órára a fenevaddal együtt.
13 Ezeknek egy a szándékuk, és erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják át.
14 Harcolni fognak a Bárány ellen, de a Bárány legyőzi őket, mert ő az uraknak Ura és
a királyoknak Királya {MTörv 10,17}; akik pedig vele vannak, azok hivatottak, választot-
tak és hűségesek.«

15 Majd azt mondta nekem: »A vizek, amelyeket láttál {Jer 51,13}, ahol a parázna asz-
szony ül, a népek, törzsek és nemzetek és nyelvek {Dán 3,4}. 16 A tíz szarv pedig, amelyet
láttál, és a fenevad meggyűlöli a parázna asszonyt. Elhagyottá és meztelenné teszik,
megeszik a húsát, és tűzzel megégetik. 17 Mert Isten adta szívükbe, hogy végrehajtsák
szándékát, és egyetértve adják királyi hatalmukat a fenevadnak, míg beteljesednek
Isten igéi. 18 Az asszony, akit láttál, az a nagy város, amely a föld királyai fölött uralko-
dik« {Zsolt 2,2}.

18 **Babilon bukásának kihirdetése** 1 Ezek után egy másik angyalt láttam leszállni
az égből, akinek nagy hatalma volt, és a föld felragyogott dicsőségétől {Ez 43,2}.
2 Hangos szóval így kiáltott: »Elesett, elesett a nagy Babilon {Iz 21,9}, démonok lakó-
helyévé lett, és minden tisztátalan szellem tanyájává, minden tisztátalan és gyűlöletes
állat lakóhelyévé. 3 Mert féktelen paráznasága borából ivott minden nemzet; s a föld
királyai paráználkodtak vele {Jer 51,7; Iz 23,17}, a föld kereskedői az ő gyönyörűségeinek
bőségéből lettek gazdagokká!«

4 Aztán egy másik hangot hallottam az égből, amely így szólt: »Menjetek ki on-
nan, én népem, hogy részesei ne legyetek az ő gonoszságainak, és ne legyen részetek
az őt érő csapásokban, 5 mert bűnei az égig hatoltak {Jer 51,9}, és Isten megemlékezett
gonoszságairól. 6 Fizessetek neki vissza, mint ahogy ő is megfizetett nektek, és kétsze-
resen viszonozzátok cselekedeteit; a pohárba, amelybe ő töltött, töltsetek neki kétany-
nyit! 7 Amennyire dicsőítette önmagát és gyönyörűségben volt, annyi gyötrelmet és
gyászt adjatok neki, mert így szól szívében: `Mint királyné, ülök a trónon, és nem va-
gyok özvegy {Iz 47,7-8}, gyászt nem fogok látni!' 8 Ezért egy napon jönnek rá a csapá-
sok {Iz 47,9}, a halál, gyász és éhség, és tűz fogja megégetni; mert erős az Isten {Jer 50,34},
aki őt megítéli!«

Siralom Babilon pusztulása felett 9 Sírni és gyászolni fognak fölötte a föld királyai,
akik paráználkodtak vele, és gyönyörűségekben éltek {Ez 27,31-33; Iz 23,17}, amikor látják
majd füstjét, amint ég. 10 Elhúzódnak tőle, félve gyötrelmeitől, és így szólnak: »Jaj,
jaj, az a nagy város! Babilon, az erős város! {Dán 4,27} Mert egy óra alatt eljött a te ítéle-
teed!«

11 A föld kereskedői sírni és gyászolni fognak fölötte {Ez 27,31.36}, mert senki sem
veszi meg többé áruikat: 12 arany és ezüst árut, drágakövet, gyöngyöt, gyolcsot, bíbort,
selymet és karmazsint, semmiféle tujafát, sem elefántcsont-edényt, és egyetlen nemes
fából, rézből, vasból és márványból való edényt sem, 13 sem a fahéjat, fűszert és illat-
szereket, kenetet, tömjént, bort, olajat, lisztlángot, búzát, barmokat, juhokat, lovakat,
kocsikat, rabszolgákat és emberi személyeket. 14 A lelked számára kívánatos gyümöl-
csök eltávoztak tőled, és minden kövérség és kiválóság elveszett tőled, és többé már
nem találják meg!

15 Mindazok, akik ezekkel kereskedtek, s akik meggazdagodtak, megállnak tőle tá-
vol, gyötrelmeitől félve, sírva és gyászolva {Ez 27,31.36}, 16 és így szólnak: »Jaj, jaj, az a
nagy város, amely gyolcsba, bíborba és skarlátba öltözött, arannyal, drágakővel és
gyöngyökkel ékes volt, 17 és egy óra alatt odalett ennyi gazdagság!«

Minden hajókormányos és mindenki, aki a vizeket járja, a hajósok, és akik a tengeren dolgoznak {Ez 27,27}, megállnak távol, 18 és így kiáltanak, amikor látják égésének helyét: »Melyik város volt hasonló ehhez a nagy városhoz?« 19 Majd port hintenek fejükre, és sírva és gyászolva így kiáltanak {Ez 26,19}: »Jaj, jaj, az a nagy város, amelynek kincseiből meggazdagodtak mindnyájan, akiknek hajóik voltak a tengeren, az ő kincseiből; és egy óra alatt elpusztult! 20 Örvendezz fölötte ó ég {Iz 44,23}, és ti, szent apostolok és próféták, mert Isten kimondta fölötte az ítéletet értetek!« {MTörv 32,43G}

21 Egy erős angyal követ vett föl, olyat, mint egy nagy malomkő, a tengerbe dobta, és ezt mondta: »Ilyen erővel döntik le Babilont, azt a nagy várost, és többé már nem találják meg! {Jer 51,63-64; Dán 4,27; Ez 26,21} 22 A hárfások, zenészek és fuvolások hangja és harsona nem hangzik fel többé benned; semmiféle művészet mestere nem található többé benned, és malom zörgése nem hallatszik többé benned; 23 és lámpavilág nem fénylik többé benned, és a vőlegénynek és menyasszonynak szava {Jer 25,10} nem hangzik fel többé benned, mert kereskedőid a föld fejedelmei voltak, s a te varázslataid miatt jutott tévútra minden nemzet {Iz 23,8; 47,9}; 24 benne található a próféták és szentek vére, és mindazoké, akiket megöltek a földön.«

19 **Örvendezés a mennyben** 1 Ezek után mintha nagy sokaság hangját hallottam volna az égben:

»Alleluja!
Üdv, dicsőség és hatalom a mi Istenünknek,
2 mert igazak és igazságosak az ő ítéletei {Zsolt 19,10},

mert ítéletet mondott a nagy parázna asszony fölött, aki paráznaságával megrontotta a földet, és számon kérte szolgáinak vérét a kezéből!« {2 Kir 9,7}

3 Azután pedig ezt mondták: »Alleluja! És a füstje felszáll örökkön-örökké!« {Iz 34,10}

4 Ekkor a huszonnégy vén és a négy élőlény arcra borult, és imádták a trónján ülő Istent {Iz 6,1}: »Ámen! Alleluja!«

5 A trón felől pedig egy hang szólt:

»Mondjatok dicséretet Istenünknek
mindnyájan, ti szolgái,

és akik őt félitek, kicsinyek és nagyok!« {Zsolt 115,13}

6 Aztán mintha nagy sereg hangját hallottam volna, olyat, mint a nagy vizek zúgása {Ez 1,24}, és mint a nagy mennydörgés:

»Alleluja!
Mert uralkodik az Úr {Zsolt 93,1},
a mi Istenünk, a Mindenható!
7 Örvendezzünk és vigadjunk {Zsolt 118,24},
és adjuk meg neki a dicsőséget,
mert eljött a Bárány menyegzője
és a jegyese felkészült!

8 Megadatott neki, hogy ragyogó és fehér gyolcsba öltözzék; a gyolcs ugyanis a szentek igaz cselekedetei.«

9 Ekkor így szólt hozzám: »Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzős lakomájára!« Majd ezt mondta nekem: »Ezek Isten igaz igéi.« 10 Ekkor a lábához borultam, hogy imádjam őt, de ő így szólt hozzám: »Vigyázz, ne tedd ezt, mert a te szolgatársad vagyok, és testvéreidé, akiknél Jézus tanúságtétele van. Istent imádd, mert Jézus tanúságtétele a prófétálás lelke.«

Győzelem a vadállat és prófétái felett 11 Ekkor láttam a megnyílt eget {Ez 1,1}, és
íme, egy fehér ló, és aki azon ült, annak Hűséges és Igaz volt a neve {Zsolt 96,13}, és igaz-
ságosan ítél és harcol.
12 A szeme pedig olyan, mint a tűz lángja {Dán 10,6}, és a fején számos korona.
Olyan név van rá írva, amelyet rajta kívül senki sem ismer. 13 Vértől ázott ruhába volt
öltözve, és ez a neve: Isten Igéje. 14 Az égi seregek követték őt fehér lovakon, fehér és
tiszta gyolcsba öltözve. 15 Szájából kétélű kard nyúlt ki {Iz 49,2}, hogy azzal verje meg a
nemzeteket. *Ő fogja kormányozni őket vasvesszővel*, és ő tapossa {Zsolt 2,9G; Iz 63,2-3} a
mindenható Isten bosszuló haragjának szőlőprését. 16 A ruhája és ágyéka fölé ez van
írva: Királyok Királya és uralkodók Ura! {Dán 2,47; MTörv 10,17}
17 Aztán láttam egy angyalt a napban állni, aki hangosan így kiáltott minden ma-
dárnak, amely az ég zenitjén repül: »Jöjjetek és gyűljetek egybe Isten nagy lakomájá-
ra, 18 hogy királyok húsát egyétek, és vezérek húsát, és erősek húsát, és lovak húsát, és
azokét, akik rajtuk ülnek {Ez 39,4.17-20}, és valamennyi szabad embernek és szolgának
és kicsinynek és nagynak a húsát!«
19 Láttam, hogy a vadállat és a föld királyai {Zsolt 2,2} és a seregeik egybegyűltek,
hogy harcra keljenek a lovon ülővel és seregével. 20 De a fenevad fogságba esett, és
vele együtt az álpróféta, aki a jeleket művelte a színe előtt, amelyekkel elcsábította
azokat, akik fölvették a fenevad bélyegét, és akik imádták a képmását. Ezt a kettőt ele-
venen a kénkővel égő tüzes tóba vetették. 21 A többieket pedig megölte a lovon ülő
kardja, amely a szájából áll ki. A madarak mind jóllaktak a húsukból {Ez 39,17.20}.

20 **Az ezeréves uralom** 1 Ekkor láttam, hogy egy angyal száll le az égből, akinél a
mélység kulcsa volt, és kezében egy nagy lánc. 2 Megragadta a sárkányt, az őskígyót,
aki az ördög és a sátán {Ter 3,1; Zak 3,1; Jób 1,6}, és megkötözte őt ezer esztendőre.
3 Levetette őt a mélységbe, bezárta, és pecsétet tett rá, hogy ne csábítsa el többé a
nemzeteket, amíg el nem múlik az ezer esztendő. Azután el kell oldozni, de csak rövid
időre. 4 Majd székeket láttam, és a rajta ülőket {Dán 7,9.22G}, akik ítélő hatalmat kaptak,
és láttam azok lelkeit, akiknek fejét vették a Jézusról való tanúságtétel és Isten igéje
miatt, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képmását, sem bélyegét nem vet-
ték homlokukra és kezükre, és éltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig. 5 A
többi halott nem éled föl, amíg el nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.
6 Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban! Ezeken nincs hatalma a
második halálnak, hanem Isten és Krisztus papjai lesznek, és uralkodnak vele ezer
esztendeig.

Végső győzelem a sátán felett 7 Amikor majd eltelik az ezer esztendő, eloldozzák
börtönében a sátánt. 8 Kijön, és elcsábítja a föld négy szegletén lakó nemzeteket,
Gógot és Magógot, egybegyűjti őket a harcra; a számuk annyi, mint a tenger fövenye.
9 Felvonulnak a föld minden táján {Hab 1,6G}, és bekerítik a szentek táborát és a szere-
tett várost. De tűz szállt le Istentől az égből, és megemésztette őket {2 Kir 1,10}. 10 És az
ördögöt, aki elcsábította őket, a tüzes és kénköves tóba vetik, ahol a fenevad és az ál-
próféta is van, és gyötrődnek éjjel-nappal örökkön-örökké.

Ítélet a holtak felett 11 Aztán láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ülőt {Iz 6,1}, aki-
nek tekintetétől menekült a föld {Zsolt 114,3.7} és az ég, és nem volt hely számukra {Dán
2,35G}. 12 És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsik a trón előtt állnak, és könyveket
nyitottak ki. Egy másik könyvet is kinyitottak, amely az élet könyve {Dán 7,10; Zsolt 69,29}.
A halottakat megítélték azokból, amik tetteiknek megfelelően a könyvbe voltak írva.
13 A tenger visszaadta a halottakat, akik benne voltak, és a halál és az alvilág {Óz 13,14}
visszaadták a halottakat, akik náluk voltak, és mindegyiket megítélték tettei szerint.

14 A halált és az alvilágot {Zsolt 28,4; Óz 13,14} egy tüzes tóba vetették: ez a második halál,
a tüzes tó. 15 Aki nem volt beírva az élet könyvébe {Dán 12,1}, azt a tüzes tóba vetették.

ISTEN ÚJ ORSZÁGA: 21,1-22,5

21 **Isten lakása az emberek között** 1 Ekkor új eget és új földet láttam {Iz 65,17}, mert
az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sem volt többé. 2 Láttam a szent várost, az
új Jeruzsálemet {Iz 52,1} Istentől leszállni az égből, mint a férjének felékesített meny-
asszonyt {Iz 61,10}. 3 Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: »*Íme*,
Isten *hajléka* az emberek között! *Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek*. Maga a velük
levő Isten lesz az ő Istenük {Ez 37,26-27}. 4 Isten *letöröl majd* a szemükről *minden köny-
nyet* {Iz 25,8}, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás {Iz 35,10}, és fájdalom
sem lesz többé, mert az elsők elmúltak.«

5 A trónon ülő így szólt: »Íme, megújítok mindent!« {Iz 6,1; 43,19G} És azt mondta
nekem: »Írd: Ezek az igék hitelesek és igazak.« 6 Aztán azt mondta nekem: »Beteljesedett! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. A szomjazónak ingyen adok az élet vizének forrásából {Iz 55,1; Zak 14,8}. 7 Mindez azé lesz, aki győzni fog. *Én Istene leszek, ő pedig az én fiam lesz* {2 Sám 7,14}. 8 De a gyáváknak és a hitetleneknek, a megfertőzötteknek, gyilkosoknak, paráznáknak, varázslóknak, bálványimádóknak és minden hazugnak osztályrésze a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz {Ez 38,22}. Ez a második halál.«

Az új Jeruzsálem 9 Akkor odajött hozzám a hét angyal közül az egyik, akiknél az
utolsó hét csapással teli csésze volt {Lev 26,21G}, és így szólt hozzám: »Gyere, megmutatom neked az asszonyt, a Bárány jegyesét!« 10 Lélekben elvitt egy nagy és magas hegyre {Ez 40,2}, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet {Iz 52,1}, amely a
mennyből szállt alá Istentől. 11 Isten dicsőségétől ragyogott, és világossága hasonló
volt a drágakőhöz, a kristálytiszta jáspishoz. 12 Nagy és magas fala volt, tizenkét kapuval, és a kapuk fölött tizenkét angyal. A kapukra nevek voltak írva, amelyek *Izrael fiainak* tizenkét *törzsének* nevei {Ez 48,31; Kiv 28,21}. 13 *Keletről három kapu, és északról
három kapu, és délről három kapu, és nyugatról három kapu* {Ez 48,31-35}. 14 A város
falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve.

15 Aki velem beszélt, arany mérőnádat tartott a kezében {Ez 40,3}, hogy megmérje a
várost, s annak kapuit és falát. 16 A város négyszögű területen épült {Ez 43,16}, és hossza
annyi volt, mint a szélessége. Megmérte a várost az aranynáddal: tizenkétezer stádium. A hossza, a szélessége és a magassága egyforma volt. 17 Megmérte a falait is: száznegyvennégy könyök, az ember, vagyis az angyal mértéke szerint. 18 A falának anyaga
jáspiskő volt; maga a város pedig színarany, tiszta üveghez hasonló. 19 A város falának
alapkövei {Iz 54,11-12} minden drágakővel ékesek. Az első alapkő jáspis, a második zafír,
a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd, 20 az ötödik szárdonix, a hatodik karneol,
a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt. 21 A tizenkét kapu tizenkét drágagyöngy, és
egy-egy kapu egy-egy drágagyöngyből áll. A város utcája színarany, mint az átlátszó
üveg.

22 Templomot nem láttam benne, mert az Úr, a mindenható Isten a temploma, és
a Bárány. 23 A városnak nincs szüksége sem a napra, sem a holdra, hogy világítsanak
benne, mert Isten dicsősége világítja meg azt {Iz 60,1.19}, és lámpása a Bárány. 24 A
nemzetek az ő világosságában járnak, s dicsőségüket hozzá viszik a föld királyai.
25 Kapuit nem zárják be egész nap, mert éjszaka nem lesz ott. 26 Odaviszik a nemzetek
dicsőségét és gazdagságát {Iz 60,3.11}. 27 Nem lépnek be oda tisztátalanok, sem azok,

akik undokságot és hazugságot követnek el, csak azok, akik be vannak írva a Bárány
életkönyvébe.

22 1 Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó volt, mint
a kristály, és Isten és a Bárány trónjából fakadt {Zak 14,8}. 2 Utcája *közepén és a folyó*
mindkét partján az élet fája volt, amely tizenkétszer terem gyümölcsöt, minden egyes
hónapban meghozza *a maga gyümölcsét; és a* fa *levelei* a nemzetek *gyógyulására*
szolgálnak {Ez 47,12; Ter 2,9}, 3 Nem lesz többé átok. Isten és a Bárány trónja áll benne, és
szolgái szolgálnak neki. 4 Látni fogják az ő arcát {Zsolt 17,15}, és homlokukon lesz az ő
neve. 5 Nem lesz többé éjszaka, és nem lesz szükségük lámpafényre, sem napfényre,
mert az Úr, az Isten világosítja meg őket, és uralkodni fognak örökkön-örökké {Dán
7,18}.

A látnok tanúsága és befejező intelme: 22,6-21

6 Akkor így szólt hozzám: »Ezek az igék valóban hitelesek és igazak, és az Úr, a
próféták szellemeinek Istene küldte el angyalát, hogy megmutassa szolgáinak mind-
azt, aminek rövidesen meg kell történnie {Dán 2,28}. 7 Íme, hamarosan eljövök {Zak 2,14}.
Boldog, aki megtartja e könyv próféciáinak igéit!«

8 Én vagyok, János, aki hallottam és láttam ezeket. Miután hallottam és láttam,
leborultam az angyal lába előtt, aki nekem ezeket megmutatta, hogy imádjam. 9 De ő
azt mondta nekem: »Vigyázz, ne tedd! Hiszen én a szolgatársad vagyok, és testvéreid-
dé, a prófétáké, és azoké, akik megtartják e könyv próféciájának igéit. Az Istent
imádd!«

10 Majd így szólt: »Ne pecsételd le e könyv próféciájának igéit, mert az idő közel
van! 11 Aki árt, ám csak ártson továbbra is, és aki szennyes, legyen még szennyesebb,
de aki igaz, legyen még igazabb, és a szent legyen még szentebb!

12 Íme, hamarosan eljövök {Zak 2,14}, és jutalmam velem van, hogy megfizessek
mindenkinek tettei szerint {Iz 40,10G; Zsolt 28,4}. 13 Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első
és az utolsó {Iz 44,6}, a kezdet és a vég. 14 Boldogok, akik megmossák ruhájukat a Bá-
rány vérében, hogy hatalmuk legyen az élet fája fölött, és a kapukon át bemenjenek a
városba! 15 Ki innen az ebekkel, a varázslókkal, a paráznákkal, a gyilkosokkal, a bál-
ványimádókkal, és mindenkivel, aki a hazugságot szereti és cselekszi!

16 Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy előttetek tanúságot tegyen ezekre az
egyházakra vonatkozóan. Én vagyok Dávid gyökere és ivadéka, a fényes hajnalcsil-
lag!«

17 A Lélek és a menyasszony így szól: »Jöjj el!« És aki hallja, az is mondja: »Jöjj
el!« {Iz 55,1} Aki szomjazik, jöjjön; és aki akarja, merítsen ingyen az élet vizéből! {Zak
14,8}

18 Tanúságot teszek mindenki előtt, aki hallja e könyv próféciájának igéit: Ha va-
laki hozzátesz ezekhez valamit, arra Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg
vannak írva ebben a könyvben. 19 És ha valaki elvesz valamit {MTörv 4,2; 29,20} e könyv
próféciájának igéiből, attól Isten elveszi osztályrészét az élet fájából {Ter 2,9}, a szent
városból, és mindabból, ami meg van írva ebben a könyvben.

20 Aki tanúságot tesz mindezekről, így szól:

»Bizony, hamarosan eljövök.«

»Ámen. Jöjj el, Uram Jézus!«

21 Az Úr Jézus kegyelme legyen mindenkivel!